

КАРЛ МАЙ
ТРАПЕРЪТ „ЛЕШОЯДОВИЯ
КЛЮН“

Част 4 от „Горската роза“

Превод от немски: Любомир Спасов, 1992

chitanka.info

1. ЧУДНОВАТИЯТ ЛОРД

Там, където мощната Рио Гранде дел Норте — гранична река между Мексико и Тексас — се влива в морския залив, е разположено пристанището на Ел Рефугио.

Въпреки големината на Рио Гранде и многобройните природни дадености на Ел Рефугио, през 1866 година този град все още оставаше чужд на съобщенията. Причината се дължеше отчасти на неуреденото състояние на онези местности и отчасти, че вътрешността на страната, през която протича реката, още не беше открита за световната търговия.

Тъй че, когато корабът на сър Хенри Дридън, граф Нотингам — пълен с оръжия, боеприпаси и пари за Хуарес — хвърли котва в пристанището, освен един мизерен бразилски барк, нямаше други големи плавателни съдове. На борда си Дридън имаше два малки витлови парни катера, строени за плитко газене, и известен брой лодки, предназначени да превозят товара по реката.

Съдържанието на кораба беше разтоварено и двата катера и товарните лодки, взети на буксир от тях, легнаха на котва на известно разстояние от устието нагоре по течението. Там зачакаха с копнеж завръщането на Лешоядовия клюн, вестителят, когото англичанинът бе изпратил до Хуарес да съобщи за неговото пристигане.

Лорд Дридън обитаваше малката, удобно подредена каюта на единия катер. Той чакаше с нетърпение скаута и се безпокоеше да не му се е случило някакво нещастие. Беше повикал в каютата при себе си своя кормчия.

Беше вечер и мракът вече се бе спуснал.

— Според изчисленията на Лешоядовия клюн, трябваше вече да е тук — изрази мнението си Дридън. — Аз не бива да губя време. Ако не дойде, най-много да изчакам да мине и утрешния ден, след което тръгвам.

— Без водач? — попита кормчията.

— Сред хората има двама, които познават реката на известно разстояние нагоре по течението. Освен това се надявам да срещна Лешоядовия клюн по пътя.

— Но ако е претърпял на връщане злополука?

— В такъв случай ще опитам да се оправя без него.

— Ами ако пък го е сполетяла още на отиване и следователно изобщо не е стигнал при Хуарес?

— Тогава работата наистина би била лоша, тъй като президентът няма и да знае за моето присъствие и мисията ми я грози опасност. Но от друга страна е невъзможно да остана тук. Ако французите надушат, като нищо ще хукнат насам да конфискуват всичко.

— Което щеше да ги погуби, предполагам!

Тези думи бяха изговорени откъм наполовина отворената врата на каютата и когато двамата устремиха погледи нататък, разпознаха горещо очаквания гост.

— Лешоядовия клюн! — извика Дридън с явно облекчение. — Слава Богу!

— Да, слава Богу! — повтори траперът, пристъпвайки напред. — Голямо бързане падна! Не е шега, сър, да оставиш толкова плаване нагоре, че после пак надолу. А сега, като пристигам, цяла вечност не мога да ви открия. Нямах и понятие, че сте се установил на това място.

— Но все пак ме открихте. Кажете и вие как сте!

— Благодаря, сър, горе-долу добре.

— А поръчението?

— Изпълнено. Вие екипирахте ли се за пътуването?

— Да. Двадесет мъже. Мисля, че е достатъчно. И тъй, говорихте с Хуарес?

— Да, но той не беше в Ел Пасо дел Норте, а във форт Гуаделупа, там се срещнах с него.

— Я гледай! Да не би да е знаел за вас и да ви е пресрещнал?

— Не, сър. Хич и не знаеше, предполагам. Идваше, така да се каже, по собствена инициатива. Там горе се случиха особени неща, които ще ви разправа, сър.

Очите му обходиха търсещо каютата. Забелязвайки, Дридън посочи едно походно кресло:

— Седнете и разказвайте!

— Хмм! Аз не съм устроен за такива дълги разкази, сър. При речи гърлото ми пресъхва твърде лесно и би било добре, ако вие...

— Хубаво! — прекъсна го Дридън засмян. — Веднага ще се погрижа за капчици, които имат способността да навлажняват разсъхнали гърла.

Той отвори един вграден шкаф, измъкна някакво шише и напълни една чаша:

— Заповядайте, пийте, мистър Лешоядов клюн, впрочем, сигурно сте и гладен!

— Не отричам, сър, само че гладът ще благоволи да почака. Яденето има навика да смущава говора. Думите напъват да излязат, зальците пък да се спуснат; те се срещат някъде по пътя и от цялата тая работа естествено нищо разумно не може да възникне, предполагам. Но с глътка ром човек бива да разкваси език, без това да му попречи.

С тези думи сръбна пестеливо от чашата. Истинският уестман рядко е пияч.

— Любопитен съм какво ще ми разкажете — рече Дридън.

Янки кимна с лукава усмивка.

— И аз съм любопитен как ще го възприемете — отвърна.

— Значи действително важни неща за нашето начинание?

— Да, но важни също така и в друго отношение.

Той направи някаква тайнствена и същевременно дяволита физиономия.

— Та така, пристигнах във форт Гуаделупа, при стария Пирнеро — великолепен стар човек, ала все пак доста голямо магаре, сър.

Ораторът се поизвъртя, присви уста и плю — много вероятно като в спомен за беседата си с Пирнеро — с такава безпогрешност, че струята премина непосредствено край Дридън и излетя през отворения люк на каютата.

Лордът бързо отдръпна глава.

— Този изстрел — укори, — за мен ли беше предназначен, моля?

— Нямайте грижа, сър! — отговори траперът спокойно. — Имам навика да улучвам онова, което целя. Не се намирахте в ни най-малка опасност! И тъй, отидох в Гуаделупа и попаднах на Черния Жерар. Възнамерявах да го задължа да ме отведе до Пасо дел Норте, но се

оказа ненужно, тъй като Хуарес идваше към мен. Това си имаше своите причини. Чухте ли, че борбата вече започна?

— Нито думица.

— Е, Хуарес започна да настъпва. Апачите са на негова страна. С тяхна помощ разби неприятеля при форт Гуаделупа. Сега президентът е на път за град Чиуауа, за да го покори. От Чиуауа ще се отправи към Монклова и след като го превземе ще дойде да се срещне с вас.

— Къде?

— При сливането на Рио Сабинас с Рио Саладо. Пресметнато е така, че да пристигнем по едно и също време на мястото на срещата, ако потеглите утре заран, сър.

— Бих могъл да отплавам още тази вечер, стига да не ме препятстваше тъмнината.

— Тя не е пречка. Реката е достатъчно широка, а водата блести и в мрака, така че може да се различава от сушата.

— Хуарес лично ли ще дойде или ще изпрати представител.

— Ще дойде лично, предполагам.

— Естествено с достатъчен конвой?

— Това се подразбира! Хора няма да липсват, понеже, веднага щом се появи в Чиуауа, всичко живо ще се стече към него.

— Значи със сигурност знаете, че е разбил французите?

— От сигурно по-сигурно, тъй като присъствах и включих помощта си.

— Самият Хуарес ли предвождаше хората си?

— По същина да, макар и в боя да не взе персонално участие. Главните лица, поне в началото, бяха Черния Жерар, който отбраняваше форта, и Мечешко око, вождът на апачите.

Лешоядовия клюн постави силно ударение на прозвището. Дридън дигна бързо глава:

— Мечешко око? Какво сходно име!

— С Мечешко сърце, нали? — запита ловецът.

— Да, действително — отвърна. — Вие познавахте ли този индианец?

— По-рано не, но сега вече да — промърмори с равнодушен тон Лешоядовия клюн.

— Какво говорите! Познавате вожд на име Мечешко сърце? Къде го срещнахте?

— Тъкмо сега във форт Гуаделупа?

— Значи е чиста случайност. Индианците много често си слагат животински имена. Някой е приел това.

— О, не! Един индианец не приема име, принадлежащо на друг.

— Дори и ако то е на някой от друго племе?

— Тогава пък съвсем не.

— Към кое племе принадлежи Мечешко сърце, когото сте видял в Гуаделупа?

— Той е апач и Мечешко око е негов брат.

— Тази работа ми се струва извънредно странна. Трябва да ви кажа, мистър Лешоядов клюн, че онзи Мечешко сърце, от дълги години е изчезнал безследно.

— Това е вярно, сър. Неговият брат Мечешко око дълго време го издирваше напразно и мнението бе, че вождът е убит от белите.

— Но нали казвате, че сте видял Мечешко сърце! Изчезналия?

— Да, него самия, не някой друг.

Лордът подскочи.

— Каква новина! Мистър Лешоядов клюн, нямате и представа какво ми донесохте!

Траперът моментално скри лукавото трепване на устните си и увери тържествено:

— И това е вярно, сър.

— Не узнахте ли къде е бил през цялото това време?

— Къде би могъл да бъде? В саваната или кой знае къде другаде се е подвизавал. Та тези червенокожи са си истински скитници.

— О, той не беше! Мислите ли, че е останал при президента и ще дойде с него до река Сабинас?

— Така смятам, сър.

— Слава Богу! Ще го видим и ще поговорим с него. Ще разберем какво знае за спътниците си от онова време и как е карал самият той оттогава. Открихме ли първата следа, ще я проследим, докъдето е възможно. Нямахте ли всъщност и някой друг при него, мистър Лешоядов клюн?

Запитаният погледна непринудено към далечината.

— О, напротив — отвърна бавно. — Имаше един испанец, някой си Миндрело, една индианка на име Каря, някаква сеньорита Ема и...

Лордът закрачи възбудено напред-назад.

— Тази сеньорита Ема изглежда бе омъжена. Поне там имаше един сеньор, с когото се държеше необикновено нежно.

— Не чухте ли случайно името му?

— Казва се Унгер и освен това е много прочут ловец, известен с ловното име Гърмящата стрела. Неговият брат, кормчия ли, капитан ли, също беше там.

Тогава лордът твърдо сложи ръка на рамото на ловеца. Но тази ръка трепереше, а и гласът му трепереше, когато запита:

— Това ли бяха всички, събрани там заедно?

— Трябва да помисля, милорд. А, да, сетих се за още един, един юначага с огромен ръст и брада, достигаща до пояса. Той всъщност е лекар, но също така прочут ловец. Дори го наричаха Господарят на скалите.

— Стернау?

— Стернау — кимна траперът. — Да, така се казва.

— Нататък, по-нататък! Нямахте ли още някой, още един — едничък?

— Един възрастен мъж, когото наричаха дон Фернандо. Струва ми се, старият Пирнеро намекна, че този сеньор е граф Родриганда.

Лордът вече не бе в състояние да се владее.

— Необикновено, направо удивително! — извика. — Не пропуснахте ли да споменете някой, още някой?

— Още един, но той наистина е последният. Беше мъж, който независимо от разликата в годините, много приличаше на стария граф, поразително приличаше. Стернау разговаряше с него на „ти“. Мисля, че го назова „Мариано“.

— Значи и той се е спасил! Благодаря ти, Господи! Разказвайте, Лешоядов клюн, разказвайте!

— С удоволствие ще го сторя, милорд. Ще узнаете всичко, което научих. Но гърлото ми, милорд, така предразня и засъхна, че...

— Та нали шишето е тук. Остава само да си налеете!

Лешоядовия клюн направи каквото му бе наредено, сръбна леко и поде разказа си. Лордът, а и кормчията слушаха с напрегнато внимание всяка негова дума. Когато свърши, траперът добави:

— Така, това е всичко, което знам. Подробностите ще научите от самите джентълмени, когато стигнем Сабинас.

— Да, само да можем да потеглим! — подхвърли лордът. — Но вие сигурно сте твърде уморен?

— Pshaw, истинският ловец не знае умора. Ако желаете да потеглите, милорд, на ваше разположение съм. Хората ви налице ли са?

— Всички. А и котлите са запалени, както навярно сте забелязал.

— Ще разпределите товарните лодки след двата катера. По този начин ще се сформират два кервана. Неприятно е, ала другояче не става. Като водач аз ще бъда на първия влекач. А вие?

— На същия.

— Вечер няма да хвърляме котва до брега, както обикновено се прави, а ще оставаме по средата на реката. Вашите хора добре ли са въоръжени?

— Да, всички. Освен това по лодките има оръдия. Следователно няма от какво да се опасяваме, мистър Лешоядов клюн.

— Редно е да си го помисли човек, но въпреки това не бива да пропуснем нищо. Направете приготовленията за отплаване, пък аз ще огледам останалото!

Траперът тръгна от лодка на лодка и сред наетите за пътуването хора срещна и своите познати. Другите също правеха впечатление, че може да се разчита на тях. Той разпреди на кормчията на втория катер да се придържа непосредствено зад първия керван, след което се върна при лорда.

Сетне хвърлиха влекалата и скачиха лодките една за друга. Корабните сирени дадоха сигнал, котвите бяха вдигнати и скоро двата кервана поеха един зад друг срещу течението.

Вярно, че бе тъмно, ала няколкото светещи звезди и характерният блясък на оръжията предлагаха достатъчно добър ориентир.

Лешоядовия клюн беше застанал отпред на носа и се взираше внимателно наоколо, а лордът се бе настанил до него и го разпитваше за какво ли не.

Ако човек пътува от Рио Гранде сити — разположен на левия бряг^[1] на Рио Гранде — нагоре по течението, скоро ще се натъкне на десния бряг на селището Миер. Но оттам реката се простира на около

петнадесет немски мили, преди да се стигне Белвил, където Рио Саладо се влива в Рио Гранде.

Почти по цялото това разстояние по двата бряга се вижда само гора. Обрамчващите я гъсталаци недалеч от брега престават и като внушителни колони тя извисява възбог своите исполински стволлове.

Под този покрив на колони дори конете се придвижват с лекота, докато крайбрежните шубраци правят бързината немислима.

В плътната сянка на тази гора, яздеше срещу течението представителна група конници. Всички бяха добре въоръжени, ала конете им изглеждаха необикновено изтощени.

Начело яздеха двама. Единият беше Пабло Кортейо, достойният за присмех претендент за президентския пост на Мексико. Чертите му бяха мрачни, личеше, че се намира в лошо настроение. А и на всеки един от хората му се виждаше, че споделя вкиснатото състояние на своя предводител. Онзи водеше със съседа си полугласен разговор, при което се долавяше по някоя ругатня.

— Дяволска приумица да скачат два влекача! — рече Кортейо.

— Може и така да е, сеньор — додаде другият, — но още дяволска е идеята да не спират до брега. Смятахме да ги изненадаме през нощта. Ама от тая работа нищо няма да излезе!

— Дявол да го вземе тоя англичанин! Яздим, надпреварвайки се с него, от Сан Хуан, изтощихме конете кажи-речи до смърт и без всякакъв успех.

— Можем да го заловим само с хитрост, сеньор!

— И твоето предложение нищо не чини. Англичанинът няма да акостира.

— Не е и задължително. Достатъчно е сам да дойде на брега.

— Не чакай да го стори.

— Оставете тая грижа на мен, сеньор!

— Значи наистина искаш да рискуваш?

— Да, но срещу обещаното възнаграждение естествено.

— Ще го имаш. Кога ще пристигнем на мястото?

— До половин час. То е много подходящо за нашия проект. Веднъж минавах по тия места и лагерувах една нощ там.

— Логиката ти не ми се вижда погрешна. Заловим ли англичанина, то и другото ще е наше. Само че първо трябва да го пипнем!

— Ще го спипаме, сеньор, убеден съм.

Човекът правилно бе определил времето. След изтичането на половин час стигнаха място, където реката правеше остър завой. Възникнал по този начин, в реката се вдаваше скалист полуостров, обрасъл единствено с нискостеблена растителност. Мястото предлагаше свободен изглед върху цялата ширина на реката, но пък и то от нея ясно можеше да се обхване с поглед. Гората започваше на не повече от петдесет крачки от брега. Каквото и да ставаше в нея, от реката нямаше как да се различи.

Отрядът спря в гората.

Междувременно лорд Дридън беше стигнал в близост до въпросното място, без да подозира, че по десния бряг го следва значителна група мъже с намерение да отмъкне неговия товар.

Слънцето се бе спуснало доста ниско, когато предният катер достигна завоя. Лордът и Лешоядовия клюн бяха застанали до кормчията.

— Колко път има още до устието на Саладо? — попита първият трапера.

— Ще бъдем там утре по обед, след което ще свием в Саладо. В действителност ние описваме завой. Някой, който познава пътя и притежава добър кон, може да стигне мястото на срещата за много по-късо време. Но погледнете, милорд! На оня гол нос не стои ли някакъв мъж?

— Наистина. Сега седна.

— О, не — възрази кормчията. — Не седна, а се свлече. Човекът, струва ми се, е ранен.

— Сега отново се надигна, само че мъчително — допълни Лешоядовия клюн. — Дава знак. Сигурно иска да го приберем.

— Няма ли да спуснем лодка? Не бива да отказваме подкрепа на един нещастник, лежащ безпомощен в пущинака.

— Първо нека чуем! Нещо вика — забеляза Лешоядовия клюн. Видяха, че човекът сви длани около устата.

— Хуарес!

Само тази дума извика, но тя явно предизвика желания ефект.

— Пратеник на президента — извести лордът. — Трябва да го вдигнем. Ще отида до брега лично да разговарям с него.

— Няма да го направите, милорд. Намираме се в девствена гора и не бива да се подхвърляте на каквато и да било опасност. Достатъчно е да спуснем една лодка да доведе човека.

Кормчията даде команда и скоро двама мъже загребаха към брега. Междувременно двата катера забавиха ход. В настъпващия здрач все още ясно можеше да се забележи как двамата гребци слязоха на брега, вързаха лодката и се отправиха към човека, който продължаваше да лежи.

Поговориха с него, после се върнаха в лодката и загребаха обратно. Единият остана в нея, а другият се качи на борда.

— Ее, защо не го докарахте? — осведоми се лордът.

— Той е паднал от коня и тежко се е наранил. Страдаше от ужасни болки, колчем го докоснехме, ето защо го оставихме да лежи. Ранен е смъртно и без това ще умре. Конят му хукнал подплашен през гората и го хвърлил до едно дърво. Когато дошъл отново на себе си, успял да се довлече до брега.

— А защо ни даде знак, след като ще отблъсква помощта ни? — запита Лешоядовия клюн.

— Пратеник е на Хуарес. Получил е нареждане да дочака лорд Дридън на реката и да му предаде важно съобщение — доложи човекът.

— Това е малко вероятно. Хуарес знае къде да ни чака. Ако действително е изпратил куриер, то ще е само ако е променил мястото на срещата, или има основание да ни предупреди за някаква опасност. Впрочем, защо оня отсреща не предаде известието на теб?

— Иска да разговаря лично със сър Дридън, понеже съобщението било твърде важно, за да го повери на някой друг.

— Тая работа ми се струва доста подозрителна. Видя ли коня му?

— Не. Та нали бил избягал.

— Нямахте ли отпечатъци наоколо?

— Нищо не можах да забележа. Почвата е камениста.

— Не огледа ли крайнината на гората?

— Напротив, но не открих нищо съмнително.

— Май ще трябва да отида — рече лордът. — Длъжен съм да знам какво е наредил Хуарес да ми предадат.

— Куриерът ще го съобщи и на някой друг — възрази недоверчиво Лешоядовия клюн. — Знае ли някой колко народ може да се изпокрил зад дърветата!

— В такъв случай изобщо няма да слизам на сушата. Нали мога и от лодката да говоря с човека.

— Но могат и да ви пречукат с някой куршум от гората. — Той се изкашля на няколко пъти и плю в реката. — А-ха, милорд, дойде ми на ум една очарователна идея! Аз самият ще отида. Ще се представя за сър Хенри Дридън и предполагам, няма да се посрамя в ролята на лорд.

Лицето му придоби извънредно лукав вид. Лордът изгледа дългия му нос, жилестата, суха фигура, голите, космати гърди, широките, изпокъсани и увиснали отвсякъде дрехи и констатира развеселен:

— Да, и аз мисля, че бихте бил изключителен лорд.

— Като е така, на титлата не бива нищо да липсва — отвърна ловецът. — Ние сме горе-долу с еднакъв ръст, милорд. Дали не ви се намира някой костюм, каквито носят в Лондон или Ню Йорк.

— О, няколко.

— Цилиндър, ръкавици, папионка и монокъл, а може би и чадър?

— Това се подразбира.

— Е, ще имате ли любезността да ми заемете еднократно тези дреболии?

Въпросът предизвика бързи и забавни преговори, в резултат на които бе решено Лешоядовия клюн да отиде на сушата в качеството на лорд Дридън.

Той се отправи с англичанина към каютата и не след дълго се появи на палубата, издокаран със споменатите неща.

Сетне закрачи вдървено с дълги, важни крачки към мястото, където беше оставил оръжията си и ги напъха по себе си. Доста оригинален образ представляваше тук в девствената гора. Костюм от сив плат, гамаши, лачени обувки, сив цилиндър, жълти ръкавици, чадър, пенсне на неимоверно дългия ястребов нос — всичко това му придаваше външност, която би направила впечатление дори в някой голям населен град, а колко по-голямо беше тук.

Когато се върна, заговори:

— Възможни са два случая. Или човекът отсреща наистина е пратеник на Хуарес или цялата история е капан, който трябва да хлопне зад вас. Аз допускам второто. Потвърди ли се предчувствието ми, засега още не знам определено как ще завърши авантюрата.

— Ние какво да правим в този случай, мистър Лешоядов клюн?

— Ще останете тук на котва до моето завръщане.

— А ако не се върнете?

— Тогава ще изчакате до другиден заранта и ще отплавате предпазливо. При всички случаи ще намерите Хуарес. Но ви моля, дръжте строга вахта. Задържат ли ме отсреща, значи имат намерение да завладеят вашия товар и ще опитат да ви нападнат през нощта.

— Ние ще бодърстваме.

— Заредете оръдията с картеч, но така, че отвъд да не се забележи! Те и бездруго са покрити с насмолени платнища. Надали някой ще може да разбере какво става.

— А вие? Опасявам се най-лошото за вас!

— Хич не се безпокойте! Няма да ме хванат. Пък дори да поискат да ме заловят, ще се изплъзна. После — право при Хуарес.

— И как се каните да стигнете до него?

Запитаният изстреля струя тютюнев бульон през борда.

— На кон естествено.

— Е, да, ама вие нямате.

— Аз не, но ония отгатак. Освен това много добре познавам местността до река Сабинас. Все още е доста светло. Преди да се спусне нощта ще съм стигнал прерията и ако конят ми е сносен, до настъпване на деня ще бъда при Хуарес. Много вероятно той веднага да потегли, за да спипаме тия типове.

— А аз как да знам дали се отнасят враждебно към вас или пък сте избягал?

— Враждебното отношение ще видите с очите, а бягството ще чуете с ушите. Седна ли веднъж на коня, сигурно няма да ме настигнат. Познат ли ви е крясъкът на мексиканския лешояд?

— Да, много добре.

— Е, надам ли един такъв крясък, значи съм свободен, при втория съм седнал на коня, а при третия — твърдо съм убеден, че ще

офейкам. Чуete ли след това от далечината още един, четвърти крясък, той ще е знак, че съм на път за Хуарес.

— Ще следим внимателно, мистър.

— Добре. Тогава приключението може да започва.

Лешоядовия клюн бръкна в джоба на чисто новия си платнен панталон, измъкна огромен къс тютюн за дъвчене и отхапа порядъчно парче.

— Е-е, и таз добра, сър, един лорд няма навика да дъвче тютюн — засмя се кормчията.

— Pshaw! И лордовете дъвчат. Защо тъкмо един лорд трябва да се лиши от такава изтънчена наслада на живота? Всички лордове дъвчат, но не допускат може би да се забележи.

С тези думи той пхна чадъра под мишница и скочи в лодката. Сетне даде знак на двамата мъже, седящи все още в очакване в нея, да се залавят за веслата.

Малкият съд се плъзгаше бързо по вълните и за късо време стигна брега.

Привидно пострадалият мексиканец с голямо нетърпение очакваше този миг. Очите му заблестяха сатанински и той процеди през зъби:

— Аха, най-сетне. Ама и тия англичани са дяволски шури типове. Дори тук в девствената гора не могат да се откажат от чудатите си приумици, ипохондрията до един ги влудява. Мътните го взели! Само какъв нос има юначагата!

Лешоядовия клюн слезе на брега и закрачи бавно към лежащия на земята нехранимайко, докато двамата гребци останаха в лодката. Беше им заповядал незабавно да бягат, в случай на враждебни действия. Следователно от самото начало се отказваше да се спасява с тях.

Раненият даде вид, че с голяма мъка се приповдига на лакът.

— Ох, сенъор, какви болки съм имал да изтърпя! — изстена той.

Лешоядовия клюн остави пенснето да се плъзне до върха на носа, изгледа изкосо човека, бутна го леко с края на чадъра и запита с гърлен тон:

— Болки? Where?^[2] Боли?

— Естествено!

— О! Жалко! Много жалко! Как наричат?

- Мен?
- Yes.
- Фредерико.
- Какъв?
- Вакуеро.
- Пратеник на Хуарес?
- Да.
- Каква вест?

Мексиканецът изкриви лице и изохка, сякаш понасяше ужасни страдания. Това даде възможност на Лешоядовия клюн да огледа зорко околността. Не забеляза в близост никакви очебийни следи, а и в края на гората не се виждаше нищо подозрително. Най-сетне човекът пророни:

- И вие наистина сте лорд Дридън?
- Дридън съм. Какво имаш за казване?
- Хуарес е вече на път. Нареди да ви помоля да пристанете на това място и да го изчакате тук.

— А-а! Wonderful!^[3] Той къде е?

— Слиза по реката.

— Откъде потегли?

— Преди две седмици от Ел Пасо дел Норте. Нямахте възможност да предприемете по-рано пътуването.

— Хубаво! Добре! Но все пак продължавам плаване. Щом Хуарес идва по река, ще го срещна. Лека нощ.

Той се обърна, изпълнен с достойнство и се престори, че има намерение да се отправи обратно към брега. Внезапно човекът скочи и го обгърна отзад.

— Останете, милорд, ако ви е мил животът! — извика.

Лешоядовия клюн наистина притежаваше достатъчно сила и умение да се отърве от нападателя, ала предпочете друго поведение. Вдърви се цял, като парализиран от ужас и възкликна смаяно:

— Zounds!^[4] Какво означава това?

— Вие сте мой пленник! — изпъхтя човекът.

Известно време „англичанинът“ остана със зяпнала уста.

— Ах! Измама! Не болен?

— Не — ухили се мексиканецът.

— Мошеник! Защо?

— За да ви заловя, милорд!

Той метна един презрителен поглед на англичанина, който изглеждаше толкова слисан и уплашен, че и не мислеше за съпротива.

— Каква причина да заловиш? — запита Лешоядовия клюн.

— Заради вашия хубав товар, който се намира там в лодките.

— Моите хора ще ме освободят!

— Охо, не го вярвайте! Погледнете, двамата ви гребци вече го удариха на бяг. А сега се огледайте!

Лодкарите, както им бе отредено, веднага се изтеглиха, като видяха, че Лешоядовия клюн доброволно се остави да го хванат. Той сега се обърна и видя от гората да изскача отряд конници.

Престори се на безкрайно удивен и в голямо смущение заопипва чадъра си. Ездачите скочиха от конете. Кортейо приближи до пленника, но когато застана срещу него, направи разочарована физиономия.

— Кой сте вие? — обърна се грубо към „англичанина“.

— О, вие кой сте? — отзова се надуто онзи.

— Питам кой сте! — противопостави се Кортейо рязко.

— А аз, вие кой сте! — отвърна Лешоядовия клюн. — Аз англичанин, най-изискано образование, знатна фамилия, отговарям след вас.

— Е, добре! Името ми е Кортейо.

Удивлението на мнимия лорд видимо нарасна.

— Кортейо? Ах, Пабло?

— Така се казвам — отвърна гордо запитаният.

— Thunderstorm!^[5] Безподобно! — Този възглас също прозвуча чистосърдечно. Лешоядовия клюн беше крайно изненадан да види тук Кортейо, но в същото време и се зарадва.

— Безподобно, а? — захили се Кортейо. — Не сте го очаквал. А сега и вие кажете кой сте, сеньор!

— Казвам се Дридън — отвърна запитаният.

— Дридън? Я гледай ти, каква лъжа! Аз познавам добре лорд Дридън. Вие не сте този!

Лешоядовия клюн бързо се окопоти. Мъж като него лесно не губеше самообладание. Той издаде устни, шприцна дълга, рядка струя тютюнев сок в непосредствена близост до Кортейовия нос и отговори хладнокръвно:

— Не, не съм този.

Отметнал чевръсто глава, Кортейо извика разярено:

— Внимавайте, когато плюете, сеньор!

— Това права. Улучвам само, когато желая.

— Е, да се надявам, че няма да съм аз този, когото ще пожелаете да улучите.

— Все пак може и го сторя.

— Не позволявам такова държане! И тъй, вие не сте лорд Хенри Дридън?

— Не.

— А защо се представихте за Дридън?

— Защото съм този.

Със своето спокойствие Лешоядовия клюн донякъде изкара Кортейо от търпение. Оня извика:

— По дяволите, как да го разбирам? Вие не сте този и все пак сте този?

Без да трепне и мускул на лицето му, Лешоядовия клюн попита:

— Бил някога в Стара Англия?

— Не.

— Е, тогава не чудно, че не знае. Лорд само най-голям син, по-късни синове не лордове.

— Значи сте един по-късен син Дридън?

— Yes.

— Как е личното ви име?

— Сър Лайонел Дридън.

— Хм, вярно ли? Ама вие изобщо не приличате на вашия брат.

Лешоядовия клюн изстреля плюнката си плътно край лицето на събеседника.

— Nonsens!^[6]

— Нима го отричате?

— Yes! — кимна.

— Отричате, че не приличате на брат си?

— Отричам и още как. Не аз не приличам на брат, а той няма прилика с мен.

Кортейо най-напред не намери отговор на тоя начин на тълкуване на нещата. Той с най-голяма охота би избълвал някоя

грубост, ала самоувереността и безстрашието на англичанина му правеха впечатление. Ето защо след кратка пауза рече:

— И все пак аз очаквам вашия брат.

— Лорд Хенри? Защо го очаква?

— Научих, че той е, който ще придружи товара.

— Грешка, аз съм този!

— Но къде е тогава сър Хенри?

— При Хуарес.

— О-о! Значи е вече напред! Къде се намира Хуарес?

— Знам само, той в Ел Пасо дел Норте.

— И докъде е определено да пътува товарът?

— До форт Гуаделупа.

По лицето на Кортейо пробяга подигравателна, победоносна усмивка.

— Чак толкова далеч надали ще стигне. Вашата мисия свършва дотук. Акостирате и ми предавате всичко.

Англичанинът хвърли един поглед наоколо. Този поглед изглеждаше равнодушен, едва ли не занесен, ала само привидно — ловецът изпитателно бе огледал наличните коне. В този момент той вече знаеше кое животно ще завладее.

— На вас предам? — запита сетне. — Защо на вас?

— Защото всичко, което превозвате, ми е крайно необходимо.

— Аха, крайно необходимо? За съжаление не мога нищо продам.

Нищичко.

— О, сеньор, не става дума за продажба. По-скоро ще искам да получа като подарък целия товар, включително корабите и лодките.

— Подарък? Нищо не подарявам.

— О, и все пак, понеже ще ви заставя.

— Застави? — разсмя се траперът непринудено.

Сетне дигна рамене, присви уста и изстреля по всички правила на изкуството могъщ поток тютюнев бульон, който се натъкна на горната част на Кортейовата шапка и прокапа от широката периферия.

— Дявол го взел! — изрева окъпаният. — Какво ви скимна! Знаете ли какво оскърбление е това?

— Да се махнал! — забеляза Лешоядовия клюн спокойно. — Аз инглишман. Джентълмен може плюе, къде иска. Кой не желае бъде уцелен, длъжен отклони.

— Охо! Ще ви отучим ние от тези шеги! Сега заявете, че ми предоставяте товара!

— Не правя.

— Ще ви принудя! Вие сте мой пленник!

— Пхт зихххххх! — нова струя премина край носа на оратора. Лешоядовия клюн заопипва пак чадъра си и додаде: — Пленник! О-о! Забележително! Твърде забележително! Отдавна искам някога бъда пленен!

— Е, ето че желанието ви се осъществи. Сега ще уведомите хората си, че пътуването се прекратява.

— Добре! Правя го!

Траперът го каза с тон, сякаш бе напълно съгласен с мексиканеца. Тикна чадъра под мишница, сложи длани до устата и се провикна толкова силно към водата, че от катера ясно успяха да го чуят:

— Спирайте тук, оставете! Пабло Кортейо е!

Споменатият сграбчи ръката му и го дръпна.

— Всички дяволи! Какво ви хрумна! Защо е необходимо да знаят тези хора кой съм?

— Че защо ми казахте? — запита англичанинът равнодушно.

— Да, но не и да го ревете. Освен това нямах предвид лодките само да спрат. Мисълта ми по-скоро беше да пристанат тук, за да бъдат разтоварени.

Лешоядовия клюн поклати бавно глава и отвърна чистосърдечно:

— Това няма да направят, ще им забраня.

— Ние знаем как да ви попречим! Колко хора имате?

— Знам ли! От време на време забравям нещо. По-късно отново спомням.

— Е, ние пък лесно ще го узнаем. Сега заповядайте катерите да акостират!

— Не го правя!

Тогава Кортейо сложи ръка на рамото на Лешоядовия клюн и изсъска заплашително:

— Сеньор Дридън, лодките трябва да пристанат на брега, преди да се е стъмнило. Не издадете ли веднага съответната заповед, зная как да ви принудя!

— Принуди? А-а! С какво?

Все още с чадър под мишница, Лешоядовия клюн пъхна флегматично ръце в джобовете на панталона си. Сякаш нямаше и понятие за опасното положение, в което се намираше — толкова естествено беше лицето му.

— С удари! — предупреди Кортейо. — Ще наредя да ви отброят петдесет удара!

— Петдесет? Само?

— Сеньор, вие не сте с ума си!

— Well! Вие също!

— Щом петдесет ви са малко, ще заповядам да ви налагат, докато ги намерите за достатъчно.

Лешоядовия клюн сви рамене и изрази презрение, което трудно може да се опише.

— Налагат? Мен, един английшман?

— Да. Може да сте хиляда пъти англичанин и десет пъти син и брат на лорд, пак ще разпоредя да ви пердашат, не се ли подчините веднага!

— Опита!

— Слизайте! — повели мексиканецът.

Той не видя погледа, който мнимият англичанин плъзна към една бяла кобила с червени петна, чийто ездач тъкмо слизаше от седлото. Не видя също, че англичанинът наполовина вече е извадил ръце от джобовете и във всяка държеше по един револвер. Нещо повече, заплаши:

— Сега ще бъдете бит пред очите ми като жалък скитник, ако не се подчините веднага!

— Е, нека видим дали очите ти наистина ще го доживеят!

За миг Лешоядовия клюн стисна чадъра между зъбите. Макар сам да се излагаше на опасност, на този дързък мъж и през ум не мина да жертва чадъра. В следващата секунда измъкна двата револвера и тикна цевите им с всичка сила в очите на Кортейо. Непосредствено след това отекнаха в бясна последователност неговите изстрели и всеки от тях поваляше по един човек на земята.

Кортейо се строполи ослепен. Удряше с ръце и крака наоколо и ревеше като ягуар. Хората му за минута изгубиха самообладание. Такова изненадващо нападение не бяха считали за възможно от страна

на ипохондричния англичанин. Но това кратко време за него бе напълно достатъчно.

След като изстреля и последния куршум на револверите си, нададе пронизителния крясък на лешояд. В следващия миг вече звучеше вторият крясък, тъй като Лешоядовия клюн седеше на петнистата кобила. Натисна я с пети в хълбоците и тя полетя към гората. В крайнината ѝ се обърна за сетен път и забелязвайки, че мексиканците продължават да стоят вцепенени по местата си, имитира за трети и непосредствено след това за четвърти път крясъка на хищната птица. После се изгуби между колоноподобните стволоче на дърветата.

Едва сега се свързеха мексиканците.

— След него! След него! — зареваха.

Докато повечето се метнаха отново на конете, неколцина останаха при Кортейо да му оказат необходимата помощ.

— Очите ми, ох, очите ми! — стенеше той.

Наистина изглеждаше ужасно. Подутите очни кухини кървяха.

— При водата, занесете ме при водата! — изрева. — Хладина! Хладина!

Хората му го уловиха и повлякоха към реката, за да облекчат водите и страшните болки на ранения.

След време студената вода оказа своето въздействие. Стенанията намаляха, а след като сложиха на очите му влажен компрес, Кортейо се почувства в състояние да се намесва тук-там в разговора, който водеха наоколо подчинените му.

Преследвачите на Лешоядовия клюн много скоро се бяха върнали. Казаха, че не са съумели да открият следите на беглеца. Истината обаче бе, че богатото съдържание на лодките далеч повече им лежеше на сърцето, отколкото смахнатия англичанин, който, освен двата револвера, нямаше с какво друго да възмезди усилията им.

Само собственикът на петнистата кобила се гневеше за пропадналия си кон. Все пак имаше с какво да го замести. Със своите светкавично изстреляни дванадесет изстрела Лешоядовия клюн беше убил шест души, ранил тежко пет и един леко. Конете на шестимата сега бяха свободни и той си избра най-добрия.

С шестимата мъртви мексиканци много не се церемониха. Просто ги изхвърлиха в реката. Ала ранените в голяма степен ги

затрудняваха. Питаха се какво да правят с тях.

— Знам едно място, където биха могли да намерят подслон — обади се онзи, който обикновено говореше от името на гверилиясите.

— Къде? — поинтересува се Кортейо, чиито болки бяха поотслабнали.

— Близко до ума е, че те на този бряг не биха били в безопасност.

На отсрещния бряг обаче един мой стар познат има дървена колиба на около три английски мили отгук. Там ще бъдат въвн от опасност и ще могат да дочакат оздравяването си.

— Ох, да можех и аз да отида с тях! — въздъхна Кортейо.

— Кой ви го забранява?

— А нима мога да се махна отгук?

— И защо не? След като не сте в състояние да виждате нищо, то и с нищо няма да бъдете полезен.

— Може тази нощ едното око да се подобри.

— Възможно е. И все пак е по-редно да се погрижите за себе си, сеньор. Дайте нарежданията си! Ние ще ги съблюдаваме точно.

— Не. Оставам.

След този опит другият се оттегли. Вечерта беше настъпила и хората запалиха огън. Той седна край него и потъна в дълбок размисъл. По-късно се надигна и даде знак на няколко свои другари — изглежда бяха най-изтъкнатите — да го последват.

— Какво искаш? — запита го един.

— Хрумна ми великолепа идея — поде онзи. — Но не е нужно да знае и Кортейо.

— Хайде, говори!

— Кажете по-напред откровено, за какъв го смятате тоя Кортейо!

Те се смълчаха, колебаеха се да кажат истината. Най-сетне един отговори:

— Кажи ти първо за какъв го смяташ.

— Е, аз мисля, че той е една овча глава.

— Я гледай ти! Ама по никакъв начин не си давал да се разбере.

— Бих бил голямо магаре. Нима вие някога изобщо сте си мислили, че тоя Кортейо наистина може да стане президент?

— О, не.

— Ето на. И без това е твърде глупав за тая цел. Пантерата на Юга се съюзи с него, само за да го използва. Не можем ли да направим и ние същото? Имам предвид, не можем ли да вземем ония лодки отсреща за нас?

— Без Кортейо? Мътните го взели, това наистина би било изключителна плячка!

— Е-е, какво ще кажете за тази идея?

— Великолепна!

— Да, великолепна! — повториха останалите.

— И лесно изпълнима — додаде предводителят.

— На мен не ми се струва баш такава. Какво ще каже Кортейо за тая работа?

— Нито дума, тъй като въобще няма да го питаме. Той няма и да разбере. Само да знаех дали сте мъже, пред които може да се говори открито.

Вярвате ли наистина, че някой ще го е грижа, ако Кортейо внезапно изчезне?

— Да, неговите привърженици.

— Че нали тъкмо ние сме тези.

— Неговата дъщеря.

— Какво ни бърка неговата дъщеря! Той е сляп и не знае какво ще стане с него. Един бърз, сигурен удар и работата е приключена.

— Убийство? Брр!

— Глупости! Някои вече умряха. Помисли само за всичко онова, което се намира в лодките!

— Говори се, няколко хиляди пушки. Те струват твърде много пари.

— Мълви се дори за оръдия.

— И нещо много повече: от сеньор Кортейо знам, че там се намира и парична помощ от Англия. Става въпрос за доста милиони.

— Гръм и мълния!

— Така е. И ще допуснем ли Кортейо да хвърли на вятъра тези пари в безумната си амбиция да става президент?

— Това за парите със сигурност ли го знаеш?

— С абсолютна сигурност. Шпионите на Пантерата са го разузнали.

— В такъв случай ще бъдем глупаци да му оставим парите.

— Ще си ги приберем за нас. Кортейо трябва да бъде отстранен! Когато се делят милиони, няма място за големи колебания. Главното е да подготвим внимателно почвата. Ще се смесим с нашите хора и ще ги подпитаем, преди да им разкрием намеренията си.

— Но Кортейо е наш водач, никога не се е скъпял и много често си е затварял очите. Не ни ли остави едва наскоро да оплячкосаме хазиендата дел Ерина? Все пак не ми се ще да бъде убит. Та нали бихме могли и по друг начин да се освободим от него. Ще построим, да речем, един малък сал и ще го настаним на него. Нека си плува по реката, додето го открият.

— И това е изход. Мисля, че предложението ти не е лошо. Вие, останалите, какво ще кажете по въпроса?

Запитаните бяха съгласни. След кратко съвещание бе решено да спуснат Кортейо на сал. Някой добави:

— А какво ще правим с ранените? Делим ли и с тях, паят ни намалява.

Смятам, че те също са излишни.

— Това е вярно.

— Дали да не ги курдисаме при Кортейо на сала?

— Не — обади се друг, навярно не така безсъвестен. — Те са наши камарад. Може и да умрат още тази нощ. Нека си лежат, да изчакаме първо!

Достатъчно е да бъде отстранен Кортейо, тъй като така ставаме вместо него собственици на пляката. Но без вожд не върви. Необходимо е да изберем някой и според мен трябва да го обсъдим още сега и да е някой от нас.

И тази идея намери добра почва и след няколко предпазливи изказвания, онзи, който бе подхвърлил съдбоносния за Кортейо план, се видя избран за предводител на гверилята.

Сетне се сформираха отделни групи, във всяка от които се поде тих разговор. Групите постепенно приближаваха една към друга и в крайна сметка се сляха в едно цяло. Разговорът бе станал така тих и потаен, че по едно време направи впечатление на ранения.

— Какво има? Защо си шептите? — запита той мнително.

— Питаме се какво да правим — отговори предводителят.

— Какво ще правим! Корабите нали са още там? Те ще чакат завръщането на англичанина. Ние трябва да сме ги пипнали преди

това.

— Но как? Ако имахме лодки! Какво ще кажете, да построим салове?

Кортейо помисли малко.

— Не е изгодно. Саловете лошо се управляват. Ох, да можех да виждам, тия катери и лодки до един час щяха да са наши.

— Трудна работа, сеньор! Нямаме лодки и при това няма да правим и салове, така ли?

— Точно така! Но кой пък ни пречи да доплуваме отсреща?

— Вярно. Ама не всички умеят да плуват.

— Необходимо ли е? Няма ли достатъчно дървета и тръстика? Ако всеки си направи порядъчен сноп, на който да опре торса си, бих искал да видя онзи, която няма да стигне отсреща.

— Но барутът ще се измокри.

— Не, защото пушките ще останат тук. Достатъчно е всеки да вземе мачетето си. Няма да ни усетят, ако доплуваме поотделно. Преди екипажът да е разбрал каквото и да било, ще сме се качили на катерите и лодките и ще го връхлетим. Сетне ще довлечем товара до сушата. Ох, де да можех и аз да присъствам!

— Но вие бихте могъл да присъствате, сеньор! Ще ви построим един по-голям сал и ще ви вземем с нас.

— Само дето не съм в състояние да го управлявам.

— Не е и нужно. Двама или трима души ще ви подпомагат.

— Така става. Болките донякъде отслабнаха. Вярно, че се надявам утре да прогледна с едното око, но ако забавим нападението дотогава, плячката лесно може да ни се изплъзне.

— Съгласни сме, че трябва да се нападне колкото може по-скоро.

— Добре — рече Кортейо. — Виждат ли се още светлини по корабите?

— Нито една.

— Ония спят. Мислят, че опасността е отминала. Глупави хора. Трябва предварително да се разпределите, та всеки да знае на кой катер или лодка ще се качи. Наложително е също да угасим огъня, в противен случай отблясъците му ще ни издадат. Вървете да сечете тръстика и клони! После ми направете сал!

— Накъде смятате да гребем, сеньор?

— Към по-предния кораб. Естествено товарът до утре ще остане недокоснат!

— По каква причина, сеньор?

— Трябва да прогледна.

Хората се спогледаха многозначително и тръгнаха да си вършат работата.

Глупаво беше наистина от страна на Кортейо да иска при неговото състояние да го откарат до корабите. Но той вярваше на хората си и мислеше, че съдържанието на лодките ще е в по-голяма безопасност, ако присъства лично, макар и да не може да вземе участие в битката. Тъкмо с това обаче улесняваше тъмните намерения на нехранимайковците.

Мексиканците отсякоха достатъчно тръстика и клони с дългите си мачете и ги свързваха на снопове, които щяха да ги облекчават при плуването. За Кортейо построиха малък сал.

— Колко е голям? — осведоми се той, когато му съобщиха, че е готов.

— Два метра и половина дълъг и два широк.

— Твърде малък е — забеляза.

— Напротив, сеньор, достатъчно голям е — отвърна онзи, който бе избран зад гърба на Кортейо за главатар. — Та нали е само за един човек.

— А гребците къде ще се настанят?

— Ще плуват до сала, като му придават необходимата посока. Някой по-голям ще бие на очи и лесно би могъл да бъде видян от корабите. Бихте се подхвърлил на опасност, на каквато не желаем да ви излагаме, сеньор.

Тази загриженост прозвуча убедително за Кортейо.

— Така да бъде — съгласи се той, — нека нещата със салчето си останат при това положение. Касае се само още да се дадат последните разпореждания. Основното вече знаете. Искам само да ви повторя да не се докосвате до съдържанието на корабите и лодките. Товарът принадлежи на мен.

— Не бихме ли могли да предявим претенции поне за част от него, сеньор?

— Не. Нали знаете за каква цел ще бъде използвано всичко.

— Но помислете, сеньор, то все пак не е ваша собственост! Вие го заграбвате, а ние ви помагаме. Същото е, като например военен кораб да плени вражески съд. Тогава се определят парични дялове от плячката.

— Вие също ще получите.

— Какъв размер? Колко?

— Зависи от стойността на плячката. Ще ви отстъпя една десета от нея да разделите помежду си.

— Не е ли прекалено малко, сеньор?

— Замълчи! На корабите има милиони, а от всеки милион сто хиляди са ваши. Направи си сметка каква сума ще се падне на човек!

— О, наистина не бяхме разглеждали нещата от такъв аспект. Сега всичко изглежда съвсем различно и от името на всички заявявам, че сме съгласни.

— Има си хас.

Да можеше Кортейо да види физиономиите на мексиканците и погледите, които си размениха, щеше да е на съвършено различно мнение.

— Изгасете огъня! — заповяда той. — Време е да започваме.

Заповедта бе незабавно изпълнена.

Мексиканците бяха убедени в успеха на своя план. Те трепереха от алчност да получат тези съкровища в ръцете си.

Тъй като огнестрелните оръжия щяха да пострадат от водата, свалиха ги от себе си, но така, че по-късно всеки лесно да открие своето. Сетне прегърнаха сноповете си и навлязоха по отделения в реката, както им бе отредено.

Кортейо щеше да ги придружава на сал, направляван от двама добри плувци.

— Напред! — изкомандва той.

След тази полугласна команда плувният излет започна.

С помощта на тръстиките снопове безделниците плуваха лесно и сигурно и бяха оставили половината разстояние, когато от първия катер се извисиха ракети. Изплашиха се, тъй като цялата арена се освети като ден. За свое изумление констатираха, че екипажът е на своя пост.

— Огън! — прозвуча гласът на лорда.

Оръдията загърмяха и само за миг водата на реката сякаш завря. Пръските хвърчаха високо под мощта на забиващия се картеч. Отвсякъде се чуваха сподавени викове и проклетия и главите на много плувци изчезнаха от повърхността на реката.

Един куршум улучи единият от двамата, които направляваха сала на Кортейо.

— Santa Madonna, помогнете! — извика той. — Ударен съм в ръката. Не мога повече!

Раненият изпусна сала и когато в следващия миг наново се издигнаха ракети, спътникът му го видя да потъва.

— Дръж се здраво с неувредената ръка — посъветва Кортейо.

— Твърде късно е, сеньор — изпъхтя другият. — Клетникът вече потъна.

Сигурно е бил улучен не само в ръката.

— Тогава си стой неотклонно на мястото! Как стоят нещата? Нищо не виждам.

— Изстреляха ракети от кораба.

— По дяволите! И стрелят с оръдия? Има ли улучени?

— Да, сеньор!

— Трябва да се ускори качването на борда.

— О, от тая работа нищо няма да излезе! Всички вече бягат към брега, по-точно онези, които оцеляха.

— Пъкъл и сатана! Всички? Значи нападението не сполучи?

— Никак, сеньор!

— Ох, защо не мога да виждам! Тогава всичко щеше да е различно!

— Нямаше да е по-различно. Зрението не е закрила срещу картеча.

— Закарай и мен на брега!

— Дори и на ум не ми идва — отвърна човекът, преминал изведнъж на съвсем друг тон. — Повече няма да ви направлявам.

— Я виж ти! Защо?

— Защото ми е запретиено да ви отвеждам на брега.

Кортейо остана като гръмнат. Внезапно доби представа в каква опасност се намира поради слепотата си.

— Кой ти го е запретиел? — запита напрегнато.

— Моите камарад — отвърна човекът, като придаде посока не към брега.

— Значи бунт, метеж?

— Наречете го, както желаете! Бих могъл вече да съм ви напуснал, но додето салът ми върши услуга, ми се ще да си говорим.

— Гръм и мълния! Каква е причината да не искат повече да ми се подчиняват!

— Защото вече не сте необходим. Вие само ни пречите, сеньор.

— Помислете за паричния дял!

— Той не ни допада. Предпочитаме всичко.

— А-а! На това ли е хвърлено око? Човече, кажи ми истината! Действително ли ще бъда изоставен?

— Да.

Ужасен страх започна да се промъква в Кортейо.

— Какво искат да правят с мен? — запита треперещ.

— Изпървом мислеха да ви пречукат, но после се реши да ви спуснем с този сал по реката. Останалото ще си дойде от само себе си.

— Човече, нима възнамеряваш да го сториш? В такъв случай ще ти попреча.

Кортейо се бе проснал на сала. Главата му се намираще в близост до мястото, където се държеше плувецът.

— И как смятате да я захванете тая работа? — ухили се онзи.

— По този начин! — отвърна Кортейо и, при все че не можеше да вижда, посегна и улови здраво човека за ръката.

— Аха — обади се оня. — Да не би да искате да ме задържите? Нищо няма да постигнете. Ще разберете колко е лесно да се браниш срещу един слепец.

— Ще ти удвоя паричния дял.

— Твърде малък е. Няма да допусна да ме подкупите и в никой случай не бива да ви откарвам на брега. Сбогом!

Салът беше се доближил до брега.

— Не, няма да те пусна!

С тези думи Кортейо с удвоена сила вкопчи пръсти в китката на мексиканеца.

— Е, тогава съм принуден да употребя сила! — извика последният. Изтегли с другата ръка мачетето от пояса си и опря

лезвието на острия като бръснач нож в ръката на Кортейо. — Умолявам ви да ме пуснете, в противен случай ще ви отсека пръстите!

Кортейо побърза да дръпне ръката си.

— Така! — подигравателно се изсмя другият. — Плувайте, накъдето пожелаете! Само се пазете да не паднете в ръцете на англичанина!

Сетне тласна сала силно, който се понесе отново посред течението и заплува към брега. Кортейо почувства тласъка.

— Отплува ли? — запита.

Отговор не последва.

— Отговори! За Бога, отговори, моля те!

Но колкото и напрегнато да се ослушваше, нищо не можа да чуе.

— Сам! Сам! Сляп и изоставен! Жив, на сигурна смърт обречен! Какво да правя? Как да се спася?

Въпреки всичко, той притежаваше достатъчно енергия, за да не признае още партията за изгубена.

— Ха! — възкликна. — Кое ми пречи да гребя сам към брега? А стъпя ли на него, ще проведе суров съд. Сигурно има много, които държат за мен. И тъй, напред!

Плъзна се от сала, хвана се здраво и загреба, както смяташе, към брега. Но не можеше да вижда. Салът постоянно се извърташе и променяше посока. Той го чувства в смяната на течението. Беше му невъзможно да спазва направлението.

— Не става! — проплака, останал без дъх. — Загубен съм, надали има спасение за мен. Дори да викам за помощ, няма на какво да се надявам. Оня английски лорд ще ме чуе и като нищо ще прати някоя лодка за мен, сетне ще падна в ръцете му. Само щастлива случайност може да ме спаси. Трябва да изчакам, може пък течението да ме изтласка към брега.

Нещастникът изпълзя отново на сала и се просна цял. Работата във водата го беше изтощила. Очите пак го заболяха и той сне кърпата да ги охлади с вода.

Така продължаваше да се носи по течението.

Въпреки царещите дневни горещини, нощите в онези райони са студени. Облеклото на Кортейо беше прогизнало и скоро той се почувства обхванат от мраз. При това дойдоха и треската и болките,

които не искаха да отстъпят пред водните компреси. Не се осмеляваше да стене, а му идеше да ревне на глас от болки.

Така прекара четвърт час, който му се стори цяла вечност.

По едно време почувства тласък. Салът се бе натъкнал на брега. Заопипва с ръка и улови един клон, за който се хвана здраво. При едно по-внимателно проучване установи, че салът е тласнат доста навътре върху полегат бряг и е заседнал.

Остана да лежи заради очите, които имаха голяма нужда от студена вода. От непрестанната ѝ употреба действително имаше резултат и болките намаляха. Треската също отслабна.

Сега пропълзя на известно разстояние по сушата, изцяло обрасла с тръстика и храсти, за да си потърси място за бивак.

— Преди всичко трябва да се скрия — промърмори — та да не могат моите хора да ме открият, ако нещо им щукне да ме търсят.

Само чрез опипване можа да се убеди дали мястото му предлага удовлетворително прикритие. После се изтегна.

— Е, поне не се удавих! — каза си. — Имам още късмет. Знае ли се по кой начин ще намеря спасение!

Напрежението, болките и треската така го бяха изтозили, че веднага потъна в сън, неспокоен наистина, но гарантиращ за известно време забрава. Най-сетне се събуди от студа и по полъха на надигания се вятър и характерната мъгла почувства, че утрото приближава. И тогава за своя неизразима радост констатира, че зрителната способност на лявото око още не е изчезнала. Когато слънцето хвърли първите си лъчи върху водата, чиято повърхност заискри като златна, стори му се че това злато сияе в окото му. И това не беше илюзия. Вярно, окото беше още много възпалено, но от час на час се подобряваше и към обед вече можеше да вижда ръцете си, стига да ги държеше достатъчно близко до него.

Така мина още известно време. Изведнъж Кортейо се послуша. Като че ли се чу конски тропот. Да, наистина, сега прозвуча шумно изпръхтяване, което можеше да произхожда само от кон.

Кой ли идваше? Кой беше? Кой приближаваше? Трябваше ли Кортейо да извика? Би могло да е враг.

Когато лодката с Лешоядовия клюн се отблъсна от катера за да отплава към брега, екипажът с голямо напрежение зачака какво ще се случи.

Наблюдаваха развитието със затаено внимание, докато внезапно прозвуча изстрел, последван от цяла поредица други.

— О, Боже, застреляха го! — проплака лордът.

— О, не — отговори кормчията. — Нямам далекоглед наистина, но мисля, че е тъкмо обратното — той стреля по тях.

В този момент прозвуча първият крясък на лешояд и непосредствено след него вторият.

— Слава Богу, освободил се е! Виждате ли го там на коня? — запита лордът, сочейки с ръка.

— Да. Галопира към гората.

Сега се разнесе третият крясък и веднага четвъртият. Ездачът беше изчезнал.

— Язди към Хуарес! — ликуваше сър Хенри. — Слава и хвала на Небесата! Много се страхувах за него. Но още не е спасен. Погледнете, преследват го!

Мексиканците потънаха в гората.

— Няма да се остави да го догонят — предрече кормчията.

— Но кого носят там към брега?

Лордът насочи далекогледа нататък.

— Та това е Кортейо. Трябва да е ранен в лицето. Мият го. Повече не съм в състояние да различа.

Мъжете в лодките чуваха ревовете и стенанията на Кортейо, които постепенно стихваха и накрая окончателно замряха.

— Раната сигурно е много болезнена — забеляза кормчията.

— Така, така. Заслужил си го е — отговори лордът. — Какво не бих дал да видя тоя човек в ръцете ми!

— Като дойде Хуарес, ще го заловим.

— Надявам се. За съжаление се мръква. Кой знае какво ще се случи. Може и да напуснат местопроизшествието, тъй като хитростта им претърпя провал.

Предположението се оказа неоснователно, понеже скоро видяха да се връщат многобройните преследвачи. Те се разположиха на бивак, а когато нощта се спусна, запалиха дори огън, чието сияние хвърляше златисти отблясъци във водата.

— Остават, милорд — отбеляза кормчията. — Лошо ли е това за нас?

— Не е лошо, макар и да подозирам, че ще ни направят посещение. Искат да им падна в ръцете, а заедно с моята персона и товарът. Заблудени са и за да постигнат целта си, сигурно ще дръзнат да ни нападнат. Ние ще бъдем нащрек и ще ги чуем, ако приближат. Преди това ще наредя да насочат така оръдията, че цялата водна повърхност да е под обстрел. Вероятно ще си построят сал.

Мина повече от половин час, когато на брега огънят внезапно угасна. Светлото златисто сияние изчезна и над водните талози надвисна непроницаем мрак. Мина още известно време. И ето че кормчията, който продължаваше да наблюдава водното пространство, извика:

— Май идват!

— Дали да осветя?

— Да, време е.

Миг по-късно няколко ракети изсъскаха нагоре. Цялата повърхност на реката можеше да се обхване с поглед. На половината път от брега се виждаха, глава до глава, плуващите насам мексиканци.

— Огън! — изкомандва Дридън със силен глас.

Отговорът беше един могъщ грохот, последван от плющене и плискане. Лодките се залюшкаха нагоре-надолу. Крясъци, викове, резове се разнесоха над реката, след което отново настана тишина и мрак.

— Още ракети! — нареди кормчията.

Нови огнени снопове се издигнаха и сега се видя, че изстрелите не са били дадени напразно. Наистина, много неприятели като че ли не бяха избити, ала ясно можеше да се забележи, как всички напират обратно към брега. Някакво подобие на сал се носеше по течението, а човекът, който лежеше на него, изглежда бе мъртъв. Да знаеше Дридън, че това е Кортейо, сигурно щеше да прати лодка да го залови.

— Бягат към брега, спечелихме — изрази радостта си кормчията.

— Засега, да — отвърна лордът. — Но може да се очаква, че ще предприемат второ нападение.

— Нима е трудно да го избегнем? Просто ще отплаваме на известно разстояние нагоре по течението.

— Само че трябва да изчакаме тук Лешоядовия клюн.

— Въпреки това ще ни намери. По-рано от утре следобед няма как да се върне, а дотогава ние отдавна ще сме пак тук.

— Не мислите ли, че мексиканците ще ни последват?

— В тая тъмница, през гората и крайбрежния гъсталак? Не е възможно. Ще си строшат главите.

— Но няма ли да се подхвърлим и ние на риск?

— Не. Пред нас действително има опасен завой, ала ние ще пътуваме съвсем бавно.

— Е добре, съгласен съм!

Кормчията даде заповедите си, които се предадоха полугласно по-нататък от лодка на лодка и скоро керванът бавно се раздвижи.

Оттатък, на брега мексиканците стояха в дълбока тъмнина. Предводителят разпореди сетне да се разпали отново огъня, така че всеки съумя да намери свалените си връхни дрехи и огнестрелните оръжия. Сега се установи също какви поражения е нанесъл картечът. Липсваха около тридесет души.

— Дяволът да отнесе тия негодници! — изскърца зъби предводителят. — Как пък им хрумна да изстрелят ракети точно когато бяхме на половината път?

— Чули са ни — подхвърли някой.

— Невъзможно, трябва да е нещо друго.

— Струва ми се, че знам какво — вметна трети. — Направило им е впечатление, когато угасихме огъня. Не е било трудно да се досетят защо сме го сторили.

— Правилно! Така ще е. Трябва да повторим атаката, но този път ще оставим огъня да гори.

— Тогава ще ни видят.

— Няма. Ще отидем нагоре по течението на известно разстояние, ще отплуваме възможно по-навътре и ще се оставим да ни носи, така ще се появим от другата страна, откъдето съвсем не ни очакват. Ама, я погледнете нататък!

Всички отпавиха очи към реката. От комините на двата катера излетяха искри, след което се чу шумът на витлата.

— Дяволите да ги вземат, те отплават — изруга водачът.

— Да, изплъзнаха ни се.

— Е, утре можем отново да се спуснем подире им.

— И да мъкнем ранените?

— Невъзможно, те ще ни задържат. Хвърлете ги във водата! Каква полза от тия безделници, като и бездруго ще опънат петалата!

Предложението беше прието и въпреки всички молби и жалби, ранените бяха хвърлени в реката, която отнесе телата им. Техните викове и стенания се чуваха още известно време.

Корабните комини хвърляха дълъг рояк искри, понеже машините се подгрываха с дърва. Мексиканците гледаха тези снопове, додето изчезнаха зад завоя на реката.

— Сега какво ще правим? — запита един.

Предводителят погледна мрачно към земята.

— Остава само едно, да им пресечем пътя. Тук реката прави голяма извивка към Рио Саладо. Ако прекосим този ъгъл, ще пристигнем преди тях.

— Кога ще потеглим?

— Естествено не днес, а като се съмне. Сега да спим.

---

[1] При географското понятие ляв и десен бряг на дадена река, наблюдателят е с лице по посока нейното течение. ↑

[2] Where? (англ.) — Къде? (Б.пр.) ↑

[3] Wonderful! (англ.) — Чудесно! (Б.пр.) ↑

[4] Zounds! (англ.) — По дяволите! (Б.пр.) ↑

[5] Thunderstorm! (англ.) — Гръм и мълния! (Б.пр.) ↑

[6] Nonsens! (англ.) — Глупости! (Б.пр.) ↑

2. СРЕЩА НА РИО ГРАНДЕ

На значително разстояние от тези мексиканци при водослива на Сабинас и Рио Саладо, пристигна почти по същото време Хуарес с хората си. Въпреки тъмнината обходиха брега на реката, но не откриха следи от очаквания англичанин. Ето защо се погрижиха за конете и построиха лагера.

В този лагер всичко изглеждаше съвсем различно от онзи на гверилиясите. Тук редовната стража се грижеше за безопасността на останалите.

Ездата беше уморителна, поради което хората спаха крепко и дълбоко до настъпване на утрото, когато ловците се приготвиха да потърсят из околността някой годеен за лов дивеч.

Мечешко сърце и неговият брат Мечешко око бяха първите, които се метнаха на седлата. Но едва бяха изкачили откоса, от който се откриваше свободен изглед, Мечешко сърце възкликна удивен:

— Уф! Кой ли е този?

— Идва ли някой? — извика отдолу Хуарес.

— Да, там!

Индианецът протегна ръка, за да покаже посоката.

Бивакът беше закътан зад храсталаци, през чиито пролуки се забелязваше ширна прерия. По нея в бесен галоп препускаше насам един конник. Беше вече толкова близо, че по него се различаваха всички подробности.

— Странен човек — засмя се Хуарес, който също се бе изкачил на издигнатия бряг. — Как е попаднал този образ в прерията?

— По облеклото изглежда англичанин — забеляза Стернау.

— Вероятно пратеник на лорда.

— Хмм! Има ли коне на борда си лордът? При това човекът не язди като англичанин, а като индианец.

— Изправи се на седлото. Като че ли търси нещо. Да му се покажем!

Те излязоха от храстите и ездачът веднага ги забеляза. Първо сякаш се сепна, но после насочи коня право към тях.

Когато приближи, размаха с дясната ръка един чадър, а с лявата цилиндър и нададе радостен вик. Няколко мига по-късно спря пред тях, скочи от седлото и с помощта на шапката и чадъра опита да направи няколко изискани поклона, които излязоха безобразно несполучливи.

Те забелязаха големия нос, впериха поглед в сивия костюм и не знаеха как да си обяснят нещата, но от устата на всички прозвуча едно име:

— Лешоядовия клюн.

— Да, Лешоядовия клюн. Имам честта, мешърз и сеньорес — каза ездачът с повторен поклон.

После забодя чадъра в земята, нахлупи на него шапката и метна върху нея сакото.

— Проклет маскарад! — изруга. — Представих се и аз веднъж за англичанин, ама никога повече, мешърз!

— Представил сте се за англичанин? — удиви се Хуарес. — Защо?

— За да се оставя да ме заловят.

— Ха сега де! Не ви разбирам. Искал сте да ви заловят?

Траперът извади калъпа тютюн и отхапа едно парче.

— Да. И наистина бях задържан вчера при Рио дел Норте от някой си Пабло Кортейо.

— Пабло Кортейо? — запита Стернау. — Мислех, че е край Сан Хуан.

— О, не, сър! Ако искате да го видите и заловите, малко след обяд вече ще го имате.

— Разказвайте, сеньор! Благополучно ли се срещнахте все пак със сър Дридън в Ел Рефугио?

— Това се подразбира и веднага потеглихме за Сабинас.

Лешоядовия клюн ги информира за всичко, включително и вчерашното си приключение.

— Значи лордът ни очаква при онзи завой на реката? — попита Хуарес.

— Да, сеньор, понеже му обещах, че ще ви заведа.

— Тогава да потегляме! Ще можете ли да ни водите или сте много уморен?

— Уморен? — запита той, шприцвайки тютюнева струя край носа на президента. — Дайте ми само друг кон!

Беше проведен кратък военен съвет, чието решение бе — част от хората да останат при конете, а останалите незабавно да се отправят на помощ на лорда.

Четвърт час след пристигането на скаута, отрядът се понесе в бесен галоп по равнината, начело със Стернау и Лешоядовия клюн като водач.

Може би бяха на път от около два часа, когато пред тях се появи един конник, чиято посока пресичаше тяхната. Докато се усети, беше заобиколен, ала не личеше да изпита страх или безпокойство. Беше среден на ръст мъж, над петдесетгодишен и силно загорял от слънцето. Хуарес го запита:

— Познавате ли ме, сеньор?

— Да. Вие сте Хуарес, президентът.

— Добре. А вие кой сте?

— Ловец съм. От Тексас. Живея на левия бряг на реката.

— Как се казвате?

— Грандприз.

— Значи сте французин?

— Не, янки от френски произход.

— Къде отивате?

— У дома.

— Откъде идвате?

— От Монклова.

— Там ли ме видяхте?

— Да.

Хуарес огледа човека още веднъж с остър поглед, след което запита:

— Известно ли ви е името Кортейо?

— Да. Чух го в Монклова.

— Вероятно и лично го познавате?

— Не.

— Кога тръгнахте от града?

— Вчера заран.

— Не сте ли срещнал някоя голяма група конници или пък нещо друго да ви се е сторило съмнително?

— Не.

— Някой познава ли този мъж?

— Да, аз го познавам — отговори Лешоядовия клюн. — Бях при него една нощ. Той сигурно още ме помни.

— Това е достатъчно. Напред!

Отрядът се раздвижи и полетя нататък. Ловецът Грандприз се загледа мрачно след тях.

— Дявол ги взел тези големи господа! — изръмжа. — Да не беше Лешоядовия клюн, който знае докога щеше да трае тая проверка. Какво ме е грижа за другите хора? Малко работа сигурно си имам със себе си!

Той препусна, водейки един товарен кон със себе си, в леко отклоняваща се посока към местността, разположена малко по-долу от мястото, където Хуарес щеше да излезе на Рио Гранде дел Норте.

Сега Стернау и Лешоядовия клюн не яздеха сами начело, към тях се бе присъединил и Мариано. Беше трескаво възбуден. Та нали отиваше на среща, която в продължение на години бе считал за невъзможна. Конят му препускаше едва ли не пряко сили и все пак този галоп му се струваше все още твърде бавен. Стернау забеляза това и подхвърли:

— Ама жребецът е на път да се строполи, Мариано. Остави го да поеме дъх!

— Напред! — беше единственият, нетърпелив отговор.

Конете на тримата мъже бяха отлични бегачи. Стана така, че излязоха на значително разстояние пред другите.

Наближаваше обяд. Внезапно Стернау забеляза някакво движение на хоризонта. Незабавно спря животното и извади далекогледа си. Двамата му спътници също дръпнаха юздите.

— Какво има? — осведоми се Мариано, раздразнен от това забавяне.

— Право към нас идват конници — отвърна Стернау.

— Откъм реката? — намеси се Лешоядовия клюн. — Та това би могъл да е само Кортейо с хората си. Дайте ми далекогледа!

Междувременно конниците бяха приближили.

— Да ме обесят, ако не са хората на Кортейо — оповести Лешоядовия клюн.

— Различавате ли ги в подробности? — попита Стернау.

— Не съвсем, все още са доста далеч.

— Тогава да изчакаме!

В това време пристигна Хуарес с останалите. Съобщи му предположението на Лешоядовия клюн.

— Какво ще правим, сеньор Стернау? — заинтересува се той.

— Ще отидем там зад храсталака, като образуваме три отделения — едно отпред, друго в средата и трето отзад. Първото и третото ще обходят неприятеля, веднага щом Лешоядовия клюн даде знак. Напред!

Целият отряд се изтегли зад храстите и се раздели, както беше разпоредил Стернау. Лешоядовия клюн спря до него. Местейки се неспокойно напред-назад по седлото, запита:

— Сеньор, мога ли да си направя една шега? Вчера аз избягах на тези хора. Те на драго сърце ще искат отново да ме спипат.

— Много е рисковано за вас.

— Pshaw! Дайте, моля ви, още веднъж тръбата си!

Огледа през клоните повторно приближаващите и, сгъвайки далекогледа, извести:

— Те са! Предният конник е нехранимайкото, който се представи за пратеник на президента. Сеньорес, оставете ме да си изиграя шегата!

Лешоядовия клюн слезе от коня и го изведе от храстите. Самият той се настани на тревата, тикна цилиндъра към тила и разпъна чадъра над себе си. Изглеждаше така, сякаш от дълго време седи тук. Освен това беше се обърнал с гръб към приближаващите. С пенснето на носа, изглеждаше изцяло вгълбен в себе си, без да има каквато и да е представа за тях.

До този момент те още не бяха го забелязали. Но сега дойдоха толкова близо, че нямаше как да не го видят. Предводителят спря смаяно коня си.

— Всички дяволи! — извика. — Вижте, там някой седи на земята!

Спътниците проследиха протегнатата му ръка и съгледаха един голям чадър, а под него сив цилиндър.

— Все светии, та това е англичанинът! Сега спечелихме.

С тези думи предводителят смушка коня и другите го последваха. При Лешоядовия клюн спряха.

— Хола, сеньор, вие ли сте това или вашият дух? — бе запитан от всички страни.

Едва сега Лешоядовия клюн се обърна спокойно, надигна се бавно, огледа хората през очилата и отвърна:

— Мой дух!

— А-а, не вашето тяло?

— Но.^[1] Ами нали вчера бил застрелян или бит до смърт!

— Не дрънкайте глупости, сър! Вчера ви провървя да ни се изплъзнете, ама втори път няма да ви се удаде.

— Изобщо не искам изплъзна, а по-скоро при вас остана.

— Къде бяхте тая нощ?

— В гората.

— Конят ви обаче е друг. Как стана така?

— Не друг кон.

— Вчера офейкахте на бял с червени петна, а тоя тук е червено-кафяв.

— Червено-кафяв също само дух на бял с червени петна!

— Не се занасяйте! Вчера пречукахте и ранихте дванайсет души от нашите хора. Днес ще има да се каете. Знаете ли къде се намират сега корабите и лодките ви?

— Във ваше притежание. Нали искали всичко вземете.

— За съжаление вчера не успяхме. Вашите хора стреляха по нас с картеч. Вие ще ни платите за всичко. Качвайте се на седлото! Ще ни следвате нагоре по течението, където ще намерим корабите. Ще ни предадете всички или се сбогувайте с живота, добре го разберете!

Лешоядовия клюн изнесе устни и процеди тютюневия сок към шапката на събеседника.

— Къде ваш водач? — запита.

— Аз съм. Освен това престанете с проклетите си плюнки, в противен случай ще ви науча да правите разлика между плювалника и сомбрерото на един кабалеро.

— Кабалеро? Pshaw! Питал за Кортейо.

— Вашите хора му видяха сметката. По време на залпа беше с нас в реката и ако не е бил застрелян, се е удавил.

— Жалко, с удоволствие бих обесил.

— Това ще сторим ние с вас. Засега обаче тръгвате с нас! Напред, сър, иначе ще ви подпомогна!

— Подпомогне, по кой начин?

— По този!

Предводителят измъкна револвера си и приближи дулото към челото на Лешоядовия клюн.

— Не възседнете ли веднага, ще ви тегля един куршум в главата!

— Опитай ти самият същия куршум! — отвърна заплашеният.

С мълниеносна хватка изтръгна револвера от човека, насочи го към него и натисна спусъка. Улучен в гърдите, мексиканецът рухна от коня. Останалите наизвадиха оръжия да отмъстят за водача, ала не се стигна дотам. Повече от сто пушки изгърмяха от храстите и толкова ездачи изскочиха навън. Разбойниците бяха обкръжени и унищожени, преди да съумеят да причинят някому вреда.

— Никой ли не остана жив? — запитва Хуарес.

— Никой — съобщи Стернау, след бърз преглед на повалените.

— Жалко. В такъв случай няма кой да отговори на въпросите ни.

— Не е и необходимо — обади се Лешоядовия клюн. — Всичко ми е известно.

— Е-е, къде да търсим корабите?

— Точно там, където ги оставих.

— А къде ще стоварим пратката?

— На река Сабинас, както бе определено по-рано.

— Но тогава няма смисъл целият отряд да язди до лорда.

— Така е. Налага се да поемете пак по обратния път.

— Значи не допускате нова битка?

— Категорично.

— Съгласен съм с Лешоядовия клюн — заяви Стернау. — Радвам се, че нещата приключиха така благоприятно, но все пак не ми харесва, дето Кортейо не е в ръцете ни. Такива паразити обикновено имат жилава душа. Бих дал какво ли не да открием тялото му.

— Да го потърсим! — предложи Хуарес.

— Добре. Ще вземем с нас само петдесет ездачи! С тях ще останат сеньор Хуарес, Мариано и аз. Другите нека се върнат в лагера и ни изчакат там.

Така и стана. Докато останалите поеха обратно с току-що завладяната плячка, петдесетимата продължиха пътя си — начело с тримата споменати и Лешоядовия клюн като водач — всички изгарящи от желание да стигнат час по-скоро корабите.

Не беше много далеч дотам. Лешоядовия клюн посочи между дърветата и каза:

— Сега ще просветне. Там е реката!

Спряха на същото място, където трябваше да бъде пленен вчера лорд Дридън. Ясни следи наоколо показваха, че хората на Кортейо са нощували тук. А в средата на течението лодките отново лежаха на котва.

Дридън вече от часове пребиваваше на палубата. Когато днес преди обяд керваните се завърнаха на вчерашния си рейд, неприятелите бяха потеглили. Въпреки това хората не се решаваха, предпазваха се да слязат на сушата, а лодките държаха в готовност.

— Дали наистина са си заминали? — запита кормчията, приближавайки към Дридън.

— Положително! — отговори лордът.

— И дали Хуарес ще дойде?

— Сигурно, ако Лешоядовия клюн действително го е намерил. Погледнете нататък! — каза, като посочи брега.

Виждаха се конници, излизащи от гората. Сред първите лесно можеше да се различи един, който бе облечен в сиво, носеше сив цилиндър и държеше в ръката чадър.

— Това е Лешоядовия клюн — рече лордът.

— А другите?

Лордът поднесе далекогледа към очите си.

— Виждам Хуарес — отвърна. — Онзи там вдясно от нас. А от лявата страна... ах, ще отида да ги посрещна! Спуснете лодката! — заповяда лордът.

Няколко мига по-късно малкият съд се стрелна към брега. Когато лордът пристана, Лешоядовия клюн приближи.

— Милорд, връщам ви костюма — каза. — Не липсва нищо, дори чадърът! А ето тук са сенyor Мариано и Стернау.

— Сине мой, мили сине! — извика лордът, като притисна Мариано до сърцето си. — Надявам се, сега всички страдания са отминали. О, да можеше и Ейми да е сега тук! Години наред тя чака...

— Значи още е свободна, не е омъжена?

— Да, сине мой! Но преди да ти разкажа, остави ме да поздравя сеньор Стернау!

Споменатият застана пред него с цялата си ширина и височина. В очите му блестеше най-искрена радост.

— Милорд!

— Мистър доктор!

С тези възгласи двамата разтвориха ръце и потънаха един-друг в обятията си.

— Бог да благослови началото на новозапочнатото ви щастие, мистър доктор, и нека само радост да никне от безбройните изтърпени страдания!

— Благодаря, милорд! След всяка нощ идва утро. Аз копнеех за това утро като каещият се грешник за утешението на прошката. И Бог беше милостив. Но да не забравяме сеньор Хуарес, който има право на нашето внимание!

— О, аз не мога да сторя нищо друго, освен да моля за прошка, че съм свидетел на вашата среща — отвърна президентът благо. — Вие сега си принадлежите един на друг и аз ще се оттегля.

— Не! — произнесе Стернау. — Настоящото властва над нас. За всички ни то е повелител и господар и ние сме длъжни да се подчиним. Кажете, милорд, знаехте ли, че срещу вас стои Пабло Кортейо?

— Да, Лешоядовия клюн ми го извика.

— Сражавахте ли се с него?

— Дали той лично е участвал в боя, не зная.

— Не сте могли да разберете?

— Беше тъмно.

— Лешоядовия клюн смята, че го е ослепил.

— Възможно е. Чух го да реве от болки и видях как му охлаждаха лицето с вода от реката.

— При това положение може да не е участвал в битката. За нас естествено е от голямо значение да се сдобием със сведения за местонахождението му. Преди малко срещнахме остатъка от неговия отряд и го унищожихме напълно.

Предводителят каза, че Кортейо е мъртъв — или ударен от куршумите ви, или се е удавил в реката. Това вероятно ли е?

— Най-вероятното е да е бил убит от собствените му хора.

— Какво говорите! Днес още ли не сте стъпвали на брега?

— Не.

— В такъв случай тези петдесет човека старателно ще го претърсят. Резултата ще чакаме на кораба.

— Предоставям ви на разположение всичките си малки лодки, мистър доктор, за да могат тези хора да отидат и на другия бряг. А сега се качвайте да отидем на борда!

Когато стигнаха кораба, настаниха се на палубата и на първо време разказаха накъсо най-необходимото. Лордът ги осведоми за своето пътуване до Англия. За съжаление нямал време лично да отиде до Германия.

— Значи всички от нашите са живи? — запита Стернау. — Майка ми и сестра ми? Дон Мануел и моята Розета?

— При отпътуването ми за Мексико всички бяха в добро здраве!

— И мис Ейми сега се намира при тях?

— Да, до моето завръщане. Отсега всичко отново ще бъде добре. Времето на изпитанията, надявам се, отмина. Всички ние претърпахме ужасни страдания, ала Бог ни даде сили да ги понесем.

— В някой по-спокоен час ще ми разкажете повече. Сега настоящият миг ангажира вниманието ни.

Хуарес се обърна към тях:

— Предлагам да не се връщаме на коне, а да отидем до Сабинас на кораба. Какво ще кажете, сеньор Стернау?

— Така е по-удобно за нас — отговори запитаният.

— А конете ни?

— Та нали можем да ги предадем на апачите, които ще поемат обратния път веднага, след като приключат с издирването трупа на Кортейо. Но преди всичко да се надяваме, че този мошеник ще бъде открит или поне някаква следа от него. Засега това е от най-голямо значение.

Лордът беше предоставил лодките си на червенокожите, за да се прехвърлят на левия бряг. Те се възползваха от тях, но по друг начин. Част от тях бяха преплували на коне реката, въпреки значителната ѝ ширина, и, яздейки, обследваха брега надолу по течението, докато

друга част правеше същото от отсамния. Трето отделение се бе разпределило по лодките и като плаваше надолу по реката, претърсваше двата бряга откъм водата. Трябваше да се изчака резултатът от това грижливо изследване.

Междувременно лордът се бе отправил с Хуарес към каютата, а Стернау и Мариано останаха на палубата, за да не смуцават техните преговори. Понеже Дридън не идваше само с поддръжка от пари и оръжия, а имаше да направи с президента важни споразумения по отношение английското поведение към по-нататъшното пребиваване на французите в Мексико.

Изпълнени с щастие, Стернау и Мариано си бърбеха непринудено всеки за родината и бъдещето си. Бяха така увлечени, че изгубиха представа за времето.

В един момент откъм брега долетя силен вик.

— Някакъв индианец — рече Мариано. — Какво ли може да иска?

Стернау пристъпи към борда и отправи въпроса нататък.

— Нека моят бял брат дойде — отвърна апачът. — Има следа.

— От кого?

— Не знам. Виж самият. Изпратен съм от другите.

Тъй като всички лодки бяха взети, Стернау отвърза малката едноместна динги, предназначена за лична употреба на лорда, и загреба към брега, където го очакваше човекът.

— Да вървим — каза онзи просто, като се отправи отново надолу по реката, откъдето се бе появил.

Конят на Стернау още стоеше там, където бе слязъл от него. Той го отвърза, възседна го и последва червенокожия в галоп. Ездата продължи доста дълго — индианецът спря едва след като бяха оставили зад себе си около един час път. Там чакаха всички конници, които претърсваха десния бряг, а и лодките бяха изтеглени до сушата. Но по начина на струпване на хората се виждаше, че помежду им има пространство, от което държат настрана конете си.

Там седеше на земята един индианец. Гарвановото перо, което носеше в косите си, даваше да се разбере, че заема по-висок ранг от останалите. Вероятно той бе ръководил търсенето и когато видя Стернау, се надигна.

— Нека Матава-се дойде при мен — каза.

Стернау слезе от коня, предаде поводите на друг и пристъпи към човека, който го бе заговорил. Онзи посочи земята.

— Нека моят бял брат погледне!

Стернау отправи поглед към почвата, стана внимателен и се наведе.

— Я гледай ти, следа от конник — произнесе.

— Забеляза ли моят брат броя на конете?

— Да. Един е яздил и водил друг. Така че има две животни със себе си.

— Нека моят брат продължи нататък!

Индианецът посочи с ръка брега. Стернау проследи посоката, без да изпуска дирята из очи.

— Навлязъл е в реката, — отбеляза, — но преди това е слязъл да отреже тръстика. Следователно е възнамерявал да мине реката и е приготвил няколко връзки тръстика, за да облекчат товара на коня му, служейки като спасителен пояс.

— Моят брат правилно отгатна. Кой може да е бил този мъж?

— Навярно ловецът, когото срещнахме днес. Неговото направление водеше приблизително към това място. Трябва да се проучи по наличните признаци.

— Червените мъже вече го сториха. Матава-се може да дойде насам и огледа дирите.

Индианецът показва едно място, отъпкано от конски копита. Да се разбере какво е станало, наистина беше майсторлък в следотърсаческото изкуство, ала въпреки това още след няколко секунди Стернау заговори:

— Тук са пасли конете, докато той е рязал тръстиката, като са имали малка свада. Допустимо е да са се хапали. Не е изключено в този случай да са си изтръгнали косми. Трябва да видим дали няма да се намери някой.

— Червените мъже вече потърсиха. Нека моят брат разгледа този косъм от конска опашка.

Индианецът подаде на Стернау един конски косъм.

— Черен кон — забеляза Стернау.

— А това снопче?

Индианецът показва в другата ръка известен брой сплъстени косми, с неголяма дължина. Стернау ги огледа внимателно и отвърна:

— Червено-кафяв! Снопчето произхожда от долната част на гривата. Следователно единият кон е бил черен, а другият червено-кафяв. Бил е само ловецът, когото днес срещнахме, никой друг. Той имаше два такива коня.

— Уф! Червените мъже проявиха още по-голямо старание.

При тези думи индианецът посочи назад към гората, от която току-що изскочиха двама апачи на покрити с пяна животни.

— Къде са били? — попита Стернау.

— Нека моят брат говори с тях лично!

Когато апачите приближиха, Стернау запита:

— Моите братя навярно са проследили дирята назад?

— Матава-се отгатна — потвърди единият. — Тя води точно по посока на мястото, където срещнахме ловеца.

— И следователно е бил той?

— Той е бил.

Не бе трудно за Стернау да си помисли, че още не всичко му е казано.

— Но защо моите червени братя са посветили толкова внимание на този ловец? — попита той вожда. — И още нещо ли са открили?

— Да. Матава-се смята, че ловецът е прехвърлил реката? Същото си помислиха и воините на апачите, но при ездата си надолу отново се натъкнаха на неговата следа.

— Значи тук той е навлязъл в реката, а по-надолу пак я е напуснал? Трудно е за разбиране. За да напои животните, не е нужно да язди във водата, а след като ще излиза толкова скоро, не е бил необходим и тръстиковият пояс. Остава само предположението, че е имал намерение да се прехвърли на отвъдния бряг, ала някаква причина го е възпряла.

— Матава-се има много ясни мисли.

— Охо! Моите червени братя са открили нещо?

— Да. Нека моят брат дойде с мен!

Индианецът навлезе в тръстиката и Стернау го последва. Напредваха трудно, но скоро старанието и усилията им бяха възнаградени. След като изминаха около стотина крачки, индианецът спря до водата и Стернау забеляза един сал, изработен от снопчета тръстика и клони. Беше с размери, позволяващи един човек спокойно да се задържи над водата.

— Нека моят бял брат разгледа този сал! — подкани индианецът.

— Гледам го. Да не би моят червен брат да е открил някой признак, от който може да се заключи кой го е ползвал?

— Един доста явен признак, ето!

Индианецът отново бръкна в пояса си и измъкна сгъната пъстра носна кърпа, двата края на която бяха свързани във възел. Сякаш я бе използвал човек, страдащ от главоболие или зъбобол. След като я прегледа внимателно, Стернау забеляза:

— От вътрешността е полепнала кръв. Кърпата е била носена върху ранени очи. Къде я намерихте?

— Висеше на един клон на сала.

— Каква непредпазливост от страна на Кортейо! Защото това е бил той. — Стернау огледа земята. Откри няколко следи и запита: — Синовете на апачите търсиха ли по-нататък?

Индианецът кимна.

— Нека брат ми ме последва!

През гъстата тръстика беше отъпкана пътека. Двамата поеха по нея и скоро стигнаха до място, до което откъм водата водеше двойна конска диря.

— Аха, тук ловецът отново е излязъл от реката — рече Стернау.

— И е яздил нататък — прибави индианецът, посочвайки надясно.

Те проследиха новата следа до една малка полянка в тръстиката, където земята бе съвсем изпотъпкана.

— Откриха ли нещо тук моите братя? — запита Стернау.

— На това място е лежал Кортейо — отговори апачът, и белият ловец е дошъл при него.

— Накъде води сега следата?

— Тя отново навлиза в гората.

— Проследена ли е?

— Не. По-напред трябваше да бъде запитан Матава-се.

— Добре. Моят брат смята, че ловецът е взел Кортейо със себе си?

— Да. Настанил го е на другия кон.

— Тогава нека брат ми потегли с още няколко мъже и проследи дирята, за да види дали води към околностите на Монтерей и Салтильо.

— За тази цел ще са необходими няколко дена.

— Така е, ако трябва да се язди до Салтильо. Но ще бъде достатъчно, ако се следва дирята до утре, когато слънцето застане най-високо. Тогава вече ще се знае в каква посока продължава. Нека сетне синовете на апачите ми донесат сведенията!

— Къде?

— В Монклова.

— Уф!

Единствено с тази дума отговори индианецът и се запъти обратно към хората си. Един негов знак бе достатъчен петима от спътниците му да яхнат заедно с него конете си и да го последват, когато той препусна по следите на ловеца, без да хаби и сричка за целта на ездата.

Стернау нареди да се преустанови издирването, а лодките да се откарат отново при корабите, след което възседна коня си и препусна обратно. Когато стигна с динги до катера, там вече го очакваха с голямо нетърпение.

— Открихте ли нещо? — извика му Хуарес още отдалеч.

— Да — отвърна.

— Него самият?

— Не, за съжаление само неговата следа.

— Проклятие! Значи е още жив?

— Така изглежда. Тази кърпа е служила за превръзка на очите му.

С тези думи Стернау се метна през борда и показа кърпата.

— Какво научихте за него? — попита лордът.

— Първо, че очите му със сигурност са увредени. И второ, че е плавал с малък сал по течението.

— В такъв случай моят кормчия е прав в предположението си, че хората му са се освободили от него.

— Преживял е няколко ужасни часа. Не е шега да плава сляп върху сал.

— Значи допускате, че наистина е ослепял?

— Поне засега, да. Ако беше в състояние макар и малко да вижда, нямаше и да помисли да остави кърпата. По някакъв начин се е изхлузила от главата му и не е могъл да я намери. Неговият малък

тръстикова сал е бил изтласкан към брега. Почувствал земята, той е пропъзлял на сушата, където е бил намерен сред тръстиката.

— От кого? — осведоми се президентът.

— От ловеца, когото срещнахме днес.

— А-а, от онзи! Жалко, че нашите апачи са отишли твърде късно.

— Да, жалко, тъй като онзи ловец, както изглежда, е препуснал с него в южна посока.

— Ее, положението все още е благоприятно. Нали е останал в страната. Но ако беше се насочил към другия бряг — към Тексас, губехме силата си над него. Имате ли представа накъде бяга?

— Да — отвърна Стернау. — Към хасиендата дел Ерина. Там е неговата дъщеря. Като слепец се намира в доста безпомощно състояние и ще мисли преди всичко как да стигне до хора, на които може да има доверие. На първо място естествено стои неговата дъщеря.

— Мислите, че онзи ловец ще го отведе до хасиендата? Какъв интерес би могъл да има?

— Кортейо му е обещал голямо възнаграждение.

— Това е вероятно. Но възможно е и двамата вече да се познават.

Стернау направи жест на изненада.

— Това предположение ми навява една мисъл — произнесе. — Бихте ли могъл да си спомните, сеньор Хуарес, какъв отговор даде ловецът, когато го запитахте за името?

— Да. Отговори, че се казва Грандприз.

— А има един Грандприз, съюзник на Кортейо! Тъй като Хенрико Ландола първоначално действително се е наричал и Грандприз.

— И вие смятате, че той е роднина на този ловец?

— Във всеки случай е възможно. Името Грандприз не се среща толкова често.

— Тогава трябва да побързаеме, ако искаме да ни паднат двамата в ръцете. Какви мерки взехте?

— Изпратих няколко апачи по следите им. Те трябва да се уверят дали дирята води по посока Салтильо и да ме известят в Монклова.

— Не беше ли по-добре, вместо само съгледвачи, да пратите след тия типове една по-голяма група преследвачи? Така Кортейо по-скоро щеше да се озове в ръцете ни.

— Заблуждавате се. Преди всичко преследването ще се преустанови с настъпване на нощта. Грандприз обаче ще се възползва от тъмнината, за да постигне възможно най-голяма преднина.

— Толкова добри ли бяха конете му?

— Той ще язди през цялата нощ и от първото срещнато стадо ще се снабди с нови животни. Преследвачите не биха го стигнали.

— Нима ще допуснем Кортейо да ни се изплъзне?

— Не. Залавянето му, разбира се, е възможно единствено в хасиендата. Но без вашата помощ наистина не бихме могли да минем.

— Какво желаете? — попита президентът.

— От заловеното писмо на Хосефа Кортейо се разбра, че хасиендата е окупирана от голям брой привърженици на Кортейо. Следователно се нуждаем от войници, сеньор.

— Колко?

— Знае ли се! Нямам представа колко души наброява гарнизонът на хасиендата.

— Тогава остава да видим от колко хора мога да се лиша! Ще направя всичко възможно. Хасиендата е важен пункт, разположен в близост до голямата съобщителна артерия между Севера и Юга. За да се намери в моя власт и тя, и Кортейо, съм готов да хвърля всякакви усилия. Мисля, че ще е добре да потеглим час по-скоро оттук, та да се върнем колкото може по-бързо в Монклова.

— За съжаление трябва да изчакаме лодките.

— Кога ще се върнат?

— Най-рано след час.

— Ще наваксаме бързо загубата на време, като форсираме катерите.

Стернау беше прав. Апачите докараха лодките едва след изтичането на един час. Двата катера бяха под пара и готови за тръгване. Те се задвижиха, след като червенокожите получиха нареждане да поемат по изминатия днес път обратно към лагера.

Докато траеше започнатото плаване, Хуарес имаше достатъчно време да обсъди с лорда нещата в подробности. Взаимната спогодба беше документирана и подписана от двамата. Сред дивите пуциначи на Рио Гранде дел Норте днес бе сключен договор, който принуди впоследствие Наполеон да изтегли войските си от Мексико и да отстъпи господството на страната отново на Хуарес.

— Бих искал да стигнем хасиендата преди Кортейо — каза Стернау при отдалата му се възможност да разговаря с Мариано.

— Би било много добре.

— Тъй като не се знае числеността на тамошния гарнизон, за това начинание ще са ни необходими едно хиляда души. Хуарес обаче не е в състояние да отдели такъв брой.

— Тогава ще вземем по-малко! — отзова се Мариано. — Защо да не можем да превземем хасиендата с по-малко хора? Не числеността, а храбростта ще го стори.

— Имаш право. Хасиендата би могла да се завладее и с хитрост. Но пътят дотам е все още несигурен, възможно е французите да опитат да си възвърнат загубената Монклова.

— В такъв случай Кортейо ще ни се измъкне. Ще пристигне много по-рано от нас в хасиендата.

— Забравяш, че ще е принуден да прави значителни заобикаляния, понеже ще се пази от французите не по-малко от нас.

— И това е вярно. Ако Хуарес ускори нещата, а ние предприемем една усилена езда, може пък и да изпреварим Кортейо.

— При това той е сляп, най-малкото безпомощен, независимо че има придружител. Очите при всички случаи го болят. Със сигурност има треска. Тези обстоятелства значително намаляват бързината на неговата езда.

---

[1] No. (англ.) — He. (Б.пр.) ↑

3. ЗНАКЪТ НА МИЩЕКИТЕ

Междувременно пътуването на катерите и техния товар протичаше добре. Лешоядовия клюн стоеше на носа на първия кораб. Той бе поел водачеството на кервана.

На другата сутрин вече бяха навлезли от Рио Гранде дел Норте в Саладо и все повече приближаваха мястото, където се влива Сабинас.

Стернау стоеше до борда, дълбоко унесен в съзерцание на ландшафта, когато Хуарес пристъпи към него и каза:

— Дали близките ви вече имат представа за вашето завръщане?

— Не. При слизането ни в Гуаймас имах намерение да им пиша, но там нямаше пощенска служба.

— Тук за съжаление също няма, най-малкото е крайно несигурна.

— Тогава близките ми ще трябва още дълго да чакат — рече Стернау с тъжен глас.

— С удоволствие бих ви помогнал, скъпи ми сеньор, ала французите правят желанието ми неизпълнимо. Вече на два пъти съм опитвал да им поверя пренасянето на безобидни частни писма, ала са били отхвърляни.

— Вие самият ли бяхте подател?

— Не. Писмата бяха писани от напълно непознати за мен хора, които ме помолиха да позволя изпращането им. На драго сърце разреших, ала на френския граничен гарнизон бяха върнати обратно, при все че писмата бяха отворени и всеки можеше да се убеди в безвредното им съдържание. От цялата тая работа единият изгуби състоянието си, а другият понесе значителни търговски загуби. Нека си разправят, че Франция крачи начело на цивилизацията, а народът ѝ е най-големият закрилник на хуманността.

Тези думи бяха изговорени с голямо ожесточение. Но непосредствено след това той продължи спокойно:

— Какво ще стане, ако опитаме да им погодим номер? Ще пишете до вкъщи, и то две еднакви писма. Не пристигне ли едното,

другото може би ще отиде до предназначението си.

— По кой път?

— Ще изпратите едното до Тампико, а другото до Сантиляна. В двете селища имам надеждни привърженици, които с голяма радост ще отправят писмата на някой кораб.

— А кой ще ги занесе дотам? Това е опасно!

— Сред моя отряд има какви ли не хора, които са достатъчно находчиви да се справят с подобна задача. Освен това за опасност и дума не може да става. Дори да заловят някой от куриерите и отворят писмото, то ще съдържа само лични известия, които няма да навредят на приносителя.

— В такъв случай няма да ви споменавам в текста.

— Това също е без значение. Какво е виновен куриерът, че подателят се намира при мен?

— При това положение кога мога да пиша?

— Веднага, ако желаете. Щом пристигнем в лагера, ще подбера двама души, които незабавно ще се отправят към споменатите селища.

Стернау последва съвета и написа подробно писмо до близките си. Едва бе изготвил преписа, корабната сирена изсвири. Бяха пристигнали в лагера.

Там, както можеше да се види още от реката, цареше голямо оживление. Освен ездачите, бяха надошли и поръчаните волски каруци. Пред погледа се ширеше цялото това сборище, заело откритата прерия. Лодките бяха разкачени от корабите и пристанаха до брега.

Разтоварването започна веднага.

Едва сега се видя какви помощи получаваше президента: малки буренца, пълни със златни монети; с хиляди пушки, ножове, пистолети и револвери; голям запас барут, олово, готови патрони; полеви телеграфни апарати с много мили кабел; носилки за ранени и всички възможни и необходими предмети за бой и санитарна помощ. Лодките бяха препълнени високо над борда с тези неща и хората, които ги поемаха и товареха по колите, сигурно си казваха, че за Хуарес това е помощ, чиято стойност той в момента не е в състояние изцяло да оцени.

Дридън ръководеше лично разтоварването, а Хуарес приемането и опаковането. Помагайки на лорда, Стернау запита на немски:

— Какво ще стане с корабите?

— Ще тръгнат обратно за Ел Рефугио. Аз оставам при Хуарес.

— Като пълномощник на Англия?

— Да.

— А помислихте ли на какъв риск се излагате, милорд?

— Да. Но не бива да вземам под внимание опасностите. Моето присъствие придава на поведението на президента международен престиж. Нека видим дали сега тези французи ще се отнасят към една армия, при която се намира представител на Великобритания, като към шайка бандити. До няколко дни ще се яви и представител на Съединените щати и тогава... край с французите!

— Мариано естествено ще поиска да се присъедини към вас, но той има и други задължения.

— Аз мисля, че всичко това много добре ще се съчетае. Преди да влезем в Мексико сити, нищо не можем да направим по делата на Родриганда, така че ще е най-добре всички вие да останете с мен при Хуарес, чиято армия ще се разрасне много бързо и за кратко време ще сме в столицата. Знам, че правителството на Съединените щати е отпредило строг ултиматум на френския император. Ако Наполеон не изтегли войските си от страната, Щатите ще изпратят своите.

— Срещу французите?

— Естествено. Имам дори предчувствие, че вече са в ход тайни преговори за определяне начина и срока за изтегляне на французите.

— Имате предвид, че постепенно ще отстъпят страната на Хуарес?

— Не, не това. Не биха могли да го сторят, без да се компрометират ужасно.

— А какво друго?

— О, много просто: те направиха ерцхерцог Макс император. Ще го уговорят да абдикира доброволно и доколкото го познавам, особено императрицата и неговите съветници, няма да го стори. Тогава французите ще се принудят сами да го предадат. Те ще се оттеглят, предоставяйки му град след град, провинция след провинция. Но той няма да има сили и едно селище да отстои продължително и ето как страната ще падне пред Хуарес. При тия обстоятелства ще изглежда, сякаш Базен не я е върнал непосредствено на Хуарес.

— А император Макс?

— Ще си понесе последствията. Той се довери на Наполеон, а онзи го остави да се провали. Не му остава нищо друго, освен да напусне страната заедно с французите или да се защитава до последния човек и... да умре.

— Боже мой! Все пак може би не се касае за неговата смърт!

Лордът сви рамене.

— Каква съдба! Де да можех да съм при него и да го предупредя!

— Не бихте имал успех, точно както и генерал Мехиа, за когото се знае, че е най-искреният съветник на императора. На човек чак не му се вярва, че Макс се е считал предопределен за император. Когато през 1851 посетил Испания и застанал под свода на гробницата в катедралата на Гранада, край саркофазите на своите предци Фердинанд и Изабела, съчинил странно стихотворение. Познато ли ви е?

— Не.

— Е, аз съм го чел и го помня дословно. То гласи:

*Мрачно, тягостно факел свети,
и внука води към място,
където кралски кости
почиват в ложе студено, тясно.
Пред ковчег замишлено застава,
при праха на великите прадеди
и молитвата си тихо зашептява
за полузабравените праотци.*

*Тогава гробницата прокълбтява
и прошепват гнилите подпори:
Този ей, жезъла златен заслужава
и на Изтока сияйно да блести!*

Но за съжаление той потърси този жезъл не на изток, а на запад. Неговият блясък ще избледнее и тленните останки на внука, чийто кратък императорски блян пропадна, ще бъдат положени не в кралска гробница, а вероятно ще зарият зад насипа на някое мексиканско селище. Дай Боже да изляза лош пророк! Но стига по тоя въпрос! Там идва някой, който изглежда иска да говори с вас.

Онзи, когото лордът имаше предвид, бе Антон Унгер, Гърмящата стрела. Той хвърли изпитателен поглед на царящото наоколо оживление и попита:

— Колко време ще продължи всичко това, хер доктор?

— Навярно два дни.

— Охоо! А хасиендата дел Ерина?

— За това ще говорим по-късно, драги мой.

Унгер понамести револверите си.

— Чак после? Не е ли по-добре да говорим още сега? Чух от апачите, че Кортейо бил офейкал.

— Така е, за съжаление.

— Той ще тръгне за хасиендата. Там е неговата дъщеря. Ти прочете писмото, което намерихме у предводителя. Чу и предсмъртните му думи. Аз повече не мога да чакам и ще яздя към хасиендата.

Стернау се стресна.

— Какви си ги намислил! Местността бъка от французи. Ще те заловят.

— Не ми се вярва. С мен ще язди Бизоновото чело. Той знае всички тайни кътчета в областта, никой няма да ни срещне.

— Добре. Да допуснем и, че ще стигнете благополучно. Какво ще правите?

— Ще освободим хасиендерото.

— Вие двамата?

— Да. Ела с мен при Бизоновото чело!

Без да дочака отговора на Стернау, Унгер закричи по талпите, свързващи катера с брега и Стернау го последва. Оттатък стояха един до друг Бизоновото чело и Мечешко сърце. Мищекът пристъпи към тях и попита Унгер:

— Какво смята да прави Господарят на скалите?

— Посъветва ме да изчакам.

— Нашето чакане продължи достатъчно дълго!

— Моят брат Бизоновото чело действително ли иска да тръгне?
— запита Стернау.

— Да — отвърна запитаният. — Аз съм свободен индианец, но хасиендата е роден дом на моята сестра Каря, а сеньор Арбелец е мой приятел и брат. Отивам да го освободя.

От тези думи и сериозността на главатаря Стернау разбра, че той твърдо е решил да осъществи намеренията си. Възражението нищо нямаше да промени, но въпреки това му каза:

— И как мисли да го освободи брат ми? Местността гъмжи от французи!

Мищекът направи пренебрежителен жест.

— Бизоновото чело нехае за французите!

— Но те са много!

— Мищеките са още повече!

— А-а, моят брат иска да свика воините от племето си? Това ще отнеме доста време.

— Не, ще трае само една нощ. Ако вождът на мищеките даде огнен знак от планината Ел Репаро, на другата вечер при него ще се съберат хиляда мъже.

— И това сигурно ли е? Брат ми много години не е бил в родния си край.

— Синовете на мищеките никога не забравят своя дълг. Моят брат Мечешко сърце също ще дойде с нас.

— Уф! — потвърди вождът на апачите.

— А кой ще предвожда апачите на Хуарес?

— Моят брат Мечешко око.

Стернау се взря в решителните лица на тримата мъже, сведе поглед за няколко мига и каза:

— Моите братя имат право. Не можем да чакаме, докато Хуарес ни предостави войски на разположение. Нашият приятел Арбелец е в опасност и наш дълг е да му помогнем възможно по-бързо.

Очите на Бизоновото чело просветнаха радостно.

— Знаех, че Матава-се ще язди между нас — каза той. — Но Каря и нейната бяла приятелка ще останат при Хуарес.

— Няма ли да се сбогуваме с тях?

— Не. Само ще опитат да ни спрат.

— А какво да им каже Хуарес, когато го запитат?

— Нека им каже, че сме излезли на разузнаване. Това ще ги успокои, а и не е далеч от истината, тъй като нашето начинание всъщност си е един разузнавателен набег във вражеска територия.

— В такъв случай веднага да поговорим с него.

Хуарес, лордът и останалите бяха немалко изненадани, когато четиримата мъже им разкриха дръзкото си намерение. Най-напред опитаха да ги разубедят. Когато това не помогна, Мариано, капитан Унгер и Малкия Андре заявиха, че се присъединяват към тях, а в отговор Миндрело и старият граф не останаха по-назад. Последният обърна внимание, че има стари сметки за уреждане с Кортейо. В началото Стернау наистина беше против граф Фернандо да се впуска в опасностите на тази езда, но в края на краищата отстъпи, като си каза, че тъкмо ненадейната поява на този мъж ще упражни най-голямо въздействие върху Хосефа и може би ще я принуди да направи признания.

— Вземете с вас и известен брой от апачите! — помоли Хуарес немеца.

— И от това ще трябва да се лишим — отвърна онзи. — Малцина ще ни е по-лесно да стигнем незабелязано до хасиендата.

— Да имах повече хора, бих ви дал достатъчно, за да не е необходимо да се придвижвате тайно по пътя си. Все пак се надявам, че доверието, което има Бизоновото чело в своите мищечи, ще се оправдае. Освен това и аз ще гледам в най-къс срок да се присъединя към вас.

След сърдечна раздяла деветимата мъже възседнаха конете си и се отдалечиха в галоп.

Когато три дни по-късно Хуарес влезе в Монклова, бе осведомен за пристигналия американски отряд. Той веднага направи необходимите приготовления да ги включи към хората си и потегли след приятелите да им окаже евентуална помощ.

Последните напредваха по околни пътища. Поради това употребиха повече време от нормалното, но стигнаха незабелязано хасиендата. Описаха широка дъга около нея и приближиха планината Ел Репаро.

Това бе същата онази планина, в чиято утроба се намираше Пещерата на кралското съкровище и на чието било се разиграха драматичните събития при Езерото на алигаторите.

Бяха пристигнали в нейна близост и язدهа между редки храсти, когато яздещият отпред Бизоново чело спря внезапно коня си.

— Конник — оповести, протягайки ръка.

Останалите погледнаха в указаната посока и различиха седнал на земята човек, край който пасеше конят му.

— Трябва да го заобиколим, за да не ни забележи — обади се Гърмящата стрела.

Слънцето залязваше, а планината хвърляше своята сянка, но все пак човек можеше да обгърне с поглед значително разстояние.

— Ще яздим нататък! — отсече мищекът, след като разгледа внимателно човека. — Това е един вакуеро от дел Ерина. Познах го, въпреки че е остарял.

— Верен ли е?

— Беше винаги приятелски настроен към главатаря на мищеките.

Те продължиха пътя си, без да се прикриват. Когато ги забеляза, човекът бързо се изправи, скочи на коня и посегна към пушката.

— Аемилио няма защо да се страхува — викна му Бизоновото чело. — Или може би е станал неприятел на мищеките?

Повиканият остана като вцепенен на коня си.

— О Dios! — възкликна накрая. — Бизоновото чело! Мъртвите ли възкръсват?

— Не, живите се завръщат. Познаваш ли тези мъже?

Аемилио плъзна очи от един към друг. Лицето му придоби израз на нарастващо радостно изумление.

— Valgame Dios, не ме ли лъжат очите? Това да не би да е сеньор Стернау?

— Той е.

— А този, Мечешкото сърце, главатарят на апачите?

— Да, твоите очи са още добри.

— Спасителю! А ние ви мислехме за мъртви. Къде са другите?

— Живи са и в най-скоро време ще ни последват.

— Тъжни неща ще заварят в хасиендата. Враговете са там.

— Колко човека?

— Около шестстотин.

— Кой им е предводител?

— Кортейо. Но преди известно време замина и сега се разпорежда неговата дъщеря Хосефа.

— С какво се занимават тези хора?

— Ядат, пият и спят.

— Къде е сеньор Арбелец?

— Затворен. Хвърлили са го в един зимник, където трябва бавно да умре от глад. Сеньора Мария Хермоес и Анселмо са при него.

— Анселмо? Уф! Който беше във форт Гуаделупа?

— Да.

— Тогава идвай с нас!

Аемилио с радост се присъедини към тях. Като гледаше тези мъже, повярва, че скоро ще има промяна в обстановката. Тези тримата позна, ала Гърмящата стрела още не. Сега яздеше до него.

— Прощавайте, сеньор — каза. — Сякаш съм ви виждал по-рано, но не зная как да ви наричам.

— Нима толкова съм се променил? — попита Унгер засмян.

Усмивката и гласът възвърнаха спомените на вакуерото.

— Все светии, истина ли е? — възкликна той. — Вие сте сеньор Унгер? Боже, каква радост! И сеньорита Ема ли е още жива?

— Жива е и скоро ще се върне в хасиендата. А сега кажете кой издаде заповедта сеньор Арбелец да умре от глад!

— Мисля, сеньорита Хосефа.

— Беше ли по това време нейният баща още в хасиендата?

— Да.

— Това е достатъчно. Те ще си получат наказанието.

Унгер изскърца със зъби, а очите на Бизоновото чело запламтяха. Дватаматая горяха от жажда за мъст. Тежко и горко на Кортейо и дъщеря му, паднеха ли в ръцете им!

Сега яздеха нагоре по планината. Пристигнаха при Езерото на алигаторите още преди да е угаснала последната дневна светлина. Дървото, наклонено над водата, още си стоеше. Повърхността ѝ беше спокойна. Бизоновото чело спря и нададе онзи звучен вик, с който обикновено се примамват алигатори. Тутакси от дълбините изплуваха множество ръбести глави. Те се стрелнаха към брега и защракаха с челюсти, звук, напомнящ силни удари по греда.

— Уф! Дълго време не са яли нищо! — рече мищекът. — Скоро ще могат да уталожат глада си. Бизоновото чело ще се погрижи за свещените алигатори на мищеките.

Те заобиколиха езерото и в гората слязоха от конете, предоставяйки ги под надзора на Аемилио. После закрачиха след Бизоновото чело.

Точно по средата на планинския връх се издигаше пирамидално възвишение, което човек би сметнал за дело на природата. Вождът на мищеките спря до него.

— Това е огненият знак на моето племе — каза той.

— Аха, тайна асфалтова пещ? — попита Гърмящата стрела.

— Да. Тя е изпълнена със зифт, смола, сяра и суха трева. Има вече повече от сто години от издигането на този хълм, ала огненото зарево ще осъществи своето предназначение. Да я разкрием!

Индианецът пристъпи към едната страна на пирамидата и извади един камък, покрит с пръст и обрасъл с трева.

— Отдушникът.

При тази констатация на Стернау вождът кимна с глава. Сетне се изкачи на върха. Там се намираше стволът на не особено голямо дърво, на което сякаш мълния бе придала настоящата форма. Бизоновото чело го задърпа насам-натам, додето стволът се разхлаби и го измъкна. Разкри се отвор, който Бизоновото чело разшири до човешка ширина.

— Стъмни се — каза той. — Нека запалим знака на войната. Бизоновото чело дълги години не е бил при своите, но моите братя скоро ще разберат, че неговите разпореждания не губят валидността си.

Той коленичи и секна огън. Скоро се разгоряха няколко сухи трески, които беше отцепил от стеблото.

Отначало се чуваше пукане и пращане, което бързо премина в силно съскане. Извиси се половинметров пламък.

— Ниско е — подхвърли Унгер.

— Нека моят брат почака малко — отговори вождът. — Синовете на мищеките разбират от бойни огънове.

Той имаше право. Тъй като минута по-късно пламъкът започна да се издига, а след пет минути достигна неимоверна височина. Той имаше форма на стълб, който горе се разделяше на могъщи струи и притежаваше такава осветителна сила, че целият планински връх стана светъл като ден.

— Подобен огнен знак никога не съм виждал! — заяви Стернау.

— Скоро ще видим отговора — увери Бизоновото чело.

— И на други места ли има такива пещи?

— Да, докдето стигат териториите на мищеките. Има и поставени хора за палене на огньовете.

— А ако сега са мъртви или отсъстват?

— Тогава службата се предава на други. Нека моят брат погледне!

Имаше може би четвърт час, откак гореше огънят. Вождът посочи на юг. Там също се появи пламък, но поради нощта действителното разстояние не можеше да се прецени. На север последва втори и скоро наоколо можеха да се различат пет подобни огнени знака.

Тогава Бизоновото чело пристъпи към един лежащ наблизко камък. Отмести го въпреки големината му и под него се откри хранилище, в което се намираха няколко кълба с големина на билиардна топка. Той взе три от тях, метна ги сред пламъците и отново намести грижливо камъка върху дупката.

— Тези топки пък за какво бяха? — заинтригува се Стернау.

— Моят брат веднага ще разбере.

Едва го бе казъл, високо възбог избуяха три пламъка и образуваха там три големи огнени диска, които дълго време се задържаха на една и съща височина и после бавно се снижиха.

След малко при всяко от другите пет места се забелязаха подобни знаци.

— Какво означава това?

— Всяко място си има свой знак — поясни Бизоновото чело. — Аз дадох този на планината Ел Репаро, с което мищеките ще знаят къде трябва да се съберат.

— Но и неприятелите ще забележат тези огньовете.

— Ала няма да разберат какво означават. Пламъците догарят. Нека моите братя изчакаат още няколко мига, след което ще напуснем това място.

Огненият знак намаляваше със същата скорост, с която се бе издигнал. Отново стана тъмно.

Бизоновото чело постави пак камъка пред отдушника и занесе дървото на мястото му. Въпреки че всичко се вършеше в тъмнина, той старателно отстрани всякакви следи.

— Ако някой враг дойде в планината — каза, — да подири мястото, където беше пламъкът, нищо няма да открие.

— Сега къде ще отидем?

— Там, където ще можем да останем скрити до утре вечер.

— До утре вечер? — обади се Унгер. — Нищо ли не можем да сторим през деня за хасиендата и Арбелец?

— Абсолютно нищо. Но вечерта хасиендата ще бъде наша.

Върнаха се при конете, възседнаха и започнаха да се спускат по планината и сетне свърнаха наляво. След половин час навлязоха в един пролом, чийто вход почти изцяло бе затулен от храсти.

— Ще чакаме тук — обясни Бизоновото чело.

Яздиха до задната част на пролома, вързаха конете, разположиха се на мъха и потънаха в сън, след като си бяха разпределили постовете.

Нощта премина и също така спокойно протече денят. Към шест часа се мръкна, ала Бизоновото чело изчака още два часа, преди да подкани за тръгване. Яхнаха конете и потеглиха.

Когато стигнаха мястото, което водеше нагоре, доловиха първо пред себе си, а после и отзад — конски тропот.

— Кой язди там? — попита тихо Гърмящата стрела.

— Нека моят брат не се безпокои — отвърна Бизоновото чело. — Това са синовете на мищеките, които последваха моя зов.

Когато пристигнаха горе, там цареше необикновена тишина, но при Езерото на алигаторите, можеха да се различат, смътно наистина, хора и коне — глава до глава. Червенокожите бяха дошли да узнаят какво означава огненият знак.

Преминаха между индианците до брега на езерото. Там вождът спря и без да слиза от коня, извика със силен глас:

— Наха нитакетца!

Което значи: „Тишина, искам да говоря!“

Чу се тихо подрънкване на оръжие, след което друг глас запита:

— Тайо таха — кой си ти?

— Наха Мокаши-тайис — аз съм Бизоновото чело!

— Мокаши-тайис! — името тръгна наоколо от уста на уста.

Въпреки тъмнината не бе трудно да се разбере каква огромна сензация предизвика то. Предишният глас отново се обади:

— Бизоновото чело, главатарят на мищеките е мъртъв.

— Бизоновото чело е жив. Той беше пленен и задържан от своите врагове и сега се връща да си отмъсти. Кой говори с мен?

— Цвилещия кон — прозвуча отговорът.

— Цвилещия кон е голям вожд, той е първият мъж след Бизоновото чело и сигурно досега е предвождал осиротелите деца на

мищеките. Нека дойде с един факел да ме види!

Няколко мига по-късно се видя да проблясва светлината на един факел и неколцина мъже си пробиха път през тълпата до главатаря. Един от тях, облечен с дрехи на сиболеро, каквито по-рано носеше и Бизоновото чело, приближи факела до вожда и освети лицето му.

— Мокаши-тайис! — провикна се високо. — Радвайте се, синове на мищеките! Вашият вожд се завърна. Размахайте ножове и томахавки да му отдадем почит!

— Уф!

Само този възглас се чу, проехтя около езерото и отново настъпи тишина. Бизоновото чело отново повиши глас:

— Нека стражите кажат, доколко сме сигурни тук.

— Няма чужди хора, освен осемте мъже, които пристигнаха с един мищек! — извика се отдалеч.

— Аз бях този, с когото те дойдоха. Колко мъже бяха преброени?

— Някъде над единадесет стотици.

— Нека моите братя слушат! — започна вождът. — Утре те ще узнаят къде е бил през цялото време. Ала сега нека чуят, че Хуарес, запотекът, потегли срещу французите, за да ги изгони от страната. Бизоновото чело ще отведе при него воините, които искат да се сражават на негова страна. Днес обаче ще яздим към хасиенда дел Ерина, за да победим установилите се там мъже на Кортейо. При него се намират най-лошите хора на бледоликите, към които мищекът няма да прояви милост. Нека моите братя се разделят на десет места по десет и ме последват. Там, където спра в близост до хасиендата, ще оставим конете и пет пъти по десет мъже при тях. Вождът Цвилещия кон може да ги подбере. Останалите воини да обградят хасиендата и когато се разнесе първият изстрел, да връхлетят враговете. Победата е наша, понеже аз доведох Господарят на скалите, по-нататък — Мечешко сърце, главатарят на апачите и Гърмящата стрела, безстрашния бледолик.

— Уф! — проеча отново около езерото.

После масите бавно се раздвижиха.

— Бизоновото чело не иска да прояви милост? — запита Стернау.

— Не — прозвуча суровият отговор. — Моят брат Арбелец е оставен да умре от глад. В пъкъла нека вървят!

— Но не бива всички!

— При Кортейо няма нито един честен мъж. Те трябва да умрат! Мищекът ще смаже тези паразити.

Бизоновото чело яздеше с приятелите си начело на дългата колона ездаци, която, лъкатушейки, слизаше бавно по планината, но когато стигнаха долу, подкараха конете в галоп. Оставили планината и гората зад себе си, те се озоваха в обширна равнина, отдалечени на не повече от една английска миля от хасиендата. Всички слязоха от конете, само Стернау остана на седлото.

— Защо не слиза моят брат? — осведоми се Бизоновото чело.

— Ще яздя към хасиендата. Не е изключено неприятелите да убият Арбелец, като видят, че за тях няма спасение. Аз ще го предотвратя.

— Брат ми има право.

— Идвам с теб! — обади се Унгер.

— Добре, значи ставаме двама — съгласи се Стернау. — Но ще изчакаме, докато бъде обкръжена хасиендата. Искам да видя как стоят нещата в нея и аз ще дам сигналния изстрел за нападение.

Петдесет души останаха при конете, а останалите безшумно се придвижиха напред. Очакваха да видят лагерен огън, ала всички мексиканци се намираха по двора и в стаите на хасиендата. Ето защо мищеките съумяха да се промъкнат съвсем близо. Щом това стана, Стернау и Унгер подкараха конете си в шумен тръс, давайки вид, че пристигат отдалеч. Спряха пред портата и захлопаха. Отвътре запита някакъв глас:

— Кой е там?

— Това хасиендата дел Ерина ли е? — попита Стернау.

— Да — отговори се.

— Има ли тук хора на сеньор Кортейо?

— Да.

— Ние сме пратеници и идваме при него.

— Колко сте?

— Двама.

— Кой ви праща?

— Пантерата на Юга.

— А, тогава можете да влезете.

Вратата се отвори, двамата безогледно дръзки мъже влязоха в двора и скочиха от конете. Там беше тъмно, поради което ги отведоха в една осветена стая. Беше пълна с хора, до един с диви физиономии. Един, явно заемащ някакво ръководно положение, запита онзи, който бе довел двамата:

— Какво искат тия обесници?

Вместо него думата взе бързо Стернау:

— Обесници? Имате си работа със сеньори. Отбележете си го! Идваме от страна на Пантерата на Юга и спешно трябва да говорим със сеньор Кортейо. Къде се намира той?

Човекът изгледа могъщата фигура на Стернау, която бе направила голямо впечатление на всички наоколо. Въпреки това се държеше според ранга си, като се престори, че никак не се е стреснал. Отговори:

— Първо се легитимирайте пред мен!

— Тъй ли? Кой сте вие всъщност?

— Аз съм този, който долага за тоя или оня.

— Е, тогава доложете за мен на Кортейо! Останалото не ви влиза в работата.

Човекът се изсмя подигравателно.

— Ще ви докажа, че ми влиза в работата и още как. Ние тук се намираме на бойна нога. Вие сте мои арестанти, докато удостоверите, че действително идвате от страна на Пантерата на Юга.

— Човече! Какво си въобразяваш! Ще съобщиш ли за мен или не? — прогърмя Стернау към него.

Онзи обаче продължи упорито:

— Охо! Сега пък ми се говори и на „ти“! Спазвайте уважението, да не наредя да ви теглят един пердах!

— И ти дръзна да ми го кажеш? Ето ти моят отговор, мизернико!

Стернау улови мексиканеца за гърлото, стовари два пъти пестник върху главата му и го запокити безчувствен през масата към ъгъла. Никой не се осмели да се обади. Стернау ги огледа със святкащи очи и уведоми:

— Така може да се поразходи всеки, който ме оскърби! Къде е Кортейо?

— Всички дяволи! Трябва да е самата Пантера — зашепна се в заден план.

Почитта към Стернау се удвои и един отвърна:

— Сеньор Кортейо отсъства. Той напусна хасиендата преди известно време. Къде се намира, не знам.

— Но сеньоритата е тук?

— Да. В стаята, разположена точно над тази.

— Ще я намеря и сам. Така че няма нужда да ѝ долагате за мен.

И действително никой не се осмели да последва Стернау, когато напусна с Унгер стаята и се отправи нагоре.

Хосефа Кортейо лежеше в хамака си и понасяше силни болки. Поради недоброто лечение, състоянието ѝ се влошаваше, вместо да се подобрява. Но мисълта за завръщането на баща ѝ я утешаваше. Той вероятно беше победил враговете и идваше натоварен с богата плячка.

Ето отвън се разнесоха бързи, енергични крачки. Нима вече си идва? Тя се приповдигна, изпълнена с очакване. Влязоха двама мъже, които нито бяха почукали, нито пък поздравиха. Кои бяха? Не беше ли виждала вече тази атлетическа фигура? Брадата бе причина да не може да го познае веднага.

— Кои сте вие? Какво желаете? — обърна се тя към тях.

— Я гледай ти! Да не би да сте ме позабравила, сеньорита? — запита Стернау.

Очите ѝ се разшириха, а страните преbledняха мъртвешки.

— Кой... о, Господи, Стернау!

— Да — ухили се той. — А ето и сеньор Унгер, съпругът на Ема Арбелец.

Хосефа бързо се окопоти.

— Как смеете? Какво искате?

— О, искам само да ви върна тази хартийка.

Стернау бръкна в джоба си и извади писмото, което бе намерил в нейния пратеник. После приближи до нея и ѝ даде възможност да му хвърли един поглед. Нейното собствено писмо! Това я сломи.

— Как стигна до вас писмото? — прошепушна.

— Иззехме го от трупа на вашия куриер.

— От... трупа...?

— Да. Той и целият му отряд попаднаха в ръцете ни, при което всички бяха унищожени до последния човек.

Хосефа бе като занесена. Сърцето ѝ потрепери от страх пред този мъж.

— Унищожени? Ужасно!

— Не се косете! Не бива да се съжالياва за тях. Впрочем те така или иначе нямаше да изпълнят мисията си с писмото, тъй като ние нападнахме и вашия баща, докато дебнеше лорда. От неговите хора не остана нито един жив. Дали той самият се е отскубнал, още не може да се каже.

— О, Боже, о, Боже! — изстена тя.

— Pshaw! Не споменавайте името Божие! Вие сте дяволско изчадие и не можете да очаквате помощ от Бог.

Тези думи възвърнаха част от енергията ѝ.

— Сеньор — заговори тя, — имайте предвид, че се намирате в главната квартира на моя баща!

— Страх ли искате да ми навеете? — изсмя се Стернау.

— Само една дума от моя страна и вие сте мой пленник.

— Тук се заблуждавате. От своя страна аз ще ви съобщя, че Хуарес приближава. Днес настъпи финалът на грубоватата ви постановка. Нима смятате, че ще дойда при вас, без да съм се подсигурил? Хасиендата е обкръжена от над хиляда мищеки. Сега вие сте в моите ръце.

— Още не! — извика тя.

Пред лицето на надвисналата опасност показа старата си дееспособност. Надигна се мигновено в хамака, пренебрегвайки болките, грабна от масата един револвер и дръпна спусъка към Стернау с високи викове за помощ. Куршумът пропусна, тъй като немецът светкавично се бе извърнал настрани. В следващия миг тя лежеше на земята под ръцете на Унгер. И пак по същото време околоръст хасиендата се разнесе страховит крясък. Мищеките бяха възприели чутия изстрел за уговорения сигнал. Стернау скочи към вратата.

— Те идват — каза. — Дръж здраво тази жена и по-добре се заключи заедно с нея! Аз слизам при Арбелец.

Стернау изтича навън. Вътрешността на къщата наподобяваше мравуняк. От всички страни се стичаха надолу мексиканци. Бяха толкова объркани, че изобщо не обърнаха внимание на присъствието му. Той се заблъска заедно с тях и след още едно стълбище стигна до зимника. Там мъждееше една лампа. Пред вратата имаше часови.

— Кой е вътре? — обърна се заповеднически към него Стернау.

— Арбелец и...

— Къде е ключът? — прекъсна го немецът.

— Обикновено горе при сеньоритата.

— Обикновено...? Но сега е тук, така ли да се разбира? Вади го!

По лицето на човека се изписа удивление и той изгледа изпитателно Стернау.

— Кой сте вие? И каква е тая дандания там горе?

— Аз съм онзи, комуто си длъжен да се подчиниш, а данданията там горе изобщо не те засяга. По-живо с ключа!

— Охо! Толкова бързо тая работа няма да стане. Искам да зная вашето име! Не ви познавам!

— Ей сега ще ме опознаеш!

С един удар на пестника си Стернау повали човека на земята. Сетне пребърка джобовете му и намери един ключ. За по-малко от минута вратата бе отворена. Стернау взе лампата и освети помещението.

Пред него се разкри потресаваща картина.

На студените, влажни каменни плочи лежах трима души, наполовина един връз друг, тъй като наличната площ едва стигаше за двама. Анселмо заемаше дължината на пода. На горната част на тялото ту лежеше хасиендерото, докато в краката му се бе свила старата, вярна Мария Хермоес.

В единия ъгъл се търкаляха угарка свещ и изсъхнала коричка хляб.

— Тук ли е сеньор Арбелец? — попита Стернау.

— Да — отговори вакуерото, като се надигна предпазливо да огледа питащия.

— Къде е? Кой е?

При тези думи Стернау освети лежащата група. От движението светлината на лампата падна върху лицето му.

— О, Господи! Та това е сеньор Стернау! Ние сме спасени!

— Да, благородни ми Анселмо, вие сте спасени. Как е положението със сеньора?

— Жив е. Но от изтощение едва чуто говори.

— Виновните ще си получат наказанието. Ще може ли сеньор Арбелец да върви?

— Не бива и да се мисли.

— Е, вероятно ще са ви необходими няколко минути да осъзнаете, че сте свободни. Ще оставя вратата отворена да влиза свеж въздух. Аз трябва да се кача горе, но не след дълго ще дойда да ви взема. Останете засега при сенъора!

— О, света Дево, каква милост! — обади се сега и Мария Хермоес. — Нима наистина сте вие, скъпи ми, добри сенъор Стернау? И ние сме свободни, наистина свободни?

— Чувате ли изстрелите?

— Да — отвърна вакуерото. — Кои са? Да не би президентът Хуарес да е вече тук с хората си?

— Не. Бизоновото чело свика своите мищеките. Щеше да мине твърде дълго време, докато Хуарес съумее да дойде.

Стернау сведе светлината към хасиендерото. Той лежеше с отворени очи, приковал поглед в Стернау. Приличаше на покойник, ала по мъртвешки бледото лице се бе разляла щастлива усмивка.

— Добри ми сенъор Арбелец, познахте ли ме?

Запитаният кимна едва забележимо с глава.

— Анселмо разказа ли ви, че сме се спасили, че всички сме живи и здрави, включително и вашата дъщеря Ема?

Второ кимване бе отговорът.

— Е, в такъв случай не се безпокойте за нея! Тя се намира при Хуарес в пълна безопасност. Много скоро ще я видите. Аз ще прегледам състоянието ви, но по-напред трябва да се уверя как се развиват нещата.

Стернау остави лампата на затворниците и се отправи нагоре. На първите срещнати няколко мищеките нареди да слязат при тях и да ги закрилят при евентуална опасност. Те побързаха да изпълнят разпореждането му.

Коридорът на къщата представляваше ужасна гледка. Двама мищеките стояха тук с факли. На тяхната светлина се виждаха мъртвите привърженици на Кортейо, струпани един върху друг в потресаващи положения. На пода се бе образувала голяма локва кръв. Търкаляха се и по стълбите, изненадани от безпощадните оръжия на мищеките. В горните помещения още се разнасяха отделни предсмъртни викове. Но в двора и пред сградата битката все още бе в разгара си. Гърмяха изстрели, примесвани с яростни викове и отчаяни ругатни, с които се

насърчаваха мексиканците, безвъзвратно изгубени пред превъзходящия ги противник.

Когато Стернау излезе от вратата, пред него се разкри цялата арена. Мищеките бяха подпалили няколко купа дърва и на светлината на високо лумналите пламъци всичко ясно се виждаше.

В единия ъгъл на двора се бяха скупчили последните мексиканци. Не повече от дванадесет — петнадесет човека, те осъзнаваха, че не могат да разчитат нито на помощ, нито на милост и напругаха и сетните си сили да се отбраняват. Но въпреки храбростта им, виждаше се, че им остават броени мигове живот.

Бизоновото чело бе застанал до оградата и пращаше куршум след куршум сред тази обречена на смърт групичка.

— Да им подарим живота! — викна му Стернау. — Достатъчно кръв се проля. Нека бъдем хуманни.

— Сеньор Арбелец в добро здраве ли е? — запита студено вождът.

— Още лежи в зимника. Ще го пренесат горе.

— Значи наистина е бил изоставен на гладната смърт? Тогава не говори за милост! Арбелец е мой приятел и брат, той ще бъде отмъстен!

Бизоновото чело отново се обърна, вдигна пушката и натисна спусъка към един от враговете.

Вниманието на немеца бе ангажирано от разиграващия се в непосредствена близост двубой. На земята лежеше ранен мексиканец. Събрал всички сили, той се защитаваше срещу мищека, който пък правеше всичко възможно да го прободне с ножа в сърцето.

— Милост, милост! — молеше човекът.

— Никаква милост! Ти ще умреш! — изсъска другият гневно и като стисна вече почти безпомощния човек с лявата ръка, размаха с дясната оръжието.

— Ама аз не съм ви враг. Хранех затворниците. Без мен щяха да умрат от глад и жажда!

Мищекът остави без внимание и този изпълнен със смъртен страх апел. Той се готвеше да нанесе смъртоносния удар на мексиканеца, ала високо вдигнатата му ръка бе уловена от Стернау.

— Спри! — заповяда онзи. — Нека чуем по-напред човека!

Мищекът извърна разкривеното си от напрежението на битката лице към смутителя.

— Теб какво те засяга тая работа! Аз повалих и победих този мъж, неговият живот ми принадлежи!

— Ако наистина е правил онова, което казва, заслужава милост.

— Аз го надвих и той ще умре!

Стернау извади револвера си и освободи ръката на мищека:

— Ако ти стиска, намушкай го против волята ми!

И насочи цевта към него. Нямахше начин индианецът да не се поддаде на въздействието на личността на немца.

— Заплашваш мен, твоят съюзник? — попита.

— Да. Убиеш ли го и ти ще се превърнеш в труп.

— Добре. Аз ще говоря с Бизоновото чело!

— Стори го, но не опитвай да действаш против волята ми!

Мищекът пусна мексиканеца и се отправи към вожда. Без да му обръща повече внимание, Стернау се обърна към човека, който продължаваше да лежи в кърви на земята, ала поне бе избавен от непосредствена смъртна опасност.

— Казваш, че си хранил затворниците? — запита.

— Да, сеньор — отвърна запитаният. — Благодаря ви, че спряхте този индианец, иначе бях изгубен.

— Кои затворници имаш предвид?

— Тримата, които лежат долу в зимника. Всеки ден през един отвор им спусках хляб, вода и свещ. Един мой камарад, който трябваше да отиде при Кортейо, ме помоли. Надявам се да го вземете под съображение, сеньор.

Стернау се досети, че споменатият камарад при всички случаи е мексиканецът, комуто постоянно се явяваше лицето на хасиендерото и който, умирайки в гората край Рио Гранде, бе казал с последните си думи, че е давал вода и хляб на затворниците.

— Добре — каза той, — ще останеш жив. Как стоят нещата с раните ти?

Стернау бързо го прегледа — резултатът не бе отчайващ.

— Не си опасно ранен, кръвоизливът е намалял; аз ще те превържа! — успокои той мексиканецът. Превърза го бързо и го повери на двамата мищеки в коридора с факлите.

Докато се разиграваше това събитие и битката свърши. И последните намиращи се в двора мексиканци бяха избити. Само тук-там в откритото поле се чуваха отделни изстрели. Мечешко сърце пристъпи към Стернау, който стоеше смълчан при входа.

— Победата е наша — съобщи просто, със свойствения си лаконизъм.

— Избягаха ли някои неприятели? — осведоми се Стернау.

— Само неколцина.

— Нека ги оставят да се измъкнат! Отмъщението бе достатъчно окървавено.

— Сеньор Арбелец жив ли е?

— Да. Можем да слезем при него.

Приблужи и Бизоновото чело. Не спомена и дума по отношение защитата на Стернау на един враг. Тримата се отправиха към зимника, където намериха освободените затворници — под закрилата на изпратените от Стернау мищеки.

Бизоновото чело коленичи до Арбелец.

— Позна ли ме, сеньор? — попита.

Хасиендерото кимна.

— Големи мъки ли изтърпя?

Старецът тихо изстена, с което каза много повече, отколкото с думи. Сигурно беше страдал ужасно.

— Мнозина от храбрите мищеки бяха ранени в битката — каза Стернау, — ала на сеньор Арбелец най-напред ще бъде оказана медицинска помощ. Да го пренесем горе в някоя спокойна стая!

— Той трябва да бъде обслужван от мен — рече Мария Хермоес. — Няма да си отдъхна, докато не се възстанови напълно.

Стернау избърза напред да потърси подходяща стая, в която да бъде пренесен хасиендерото. Когато го преглеждаше, се видя колко е отслабнал.

— Аз ще отмъстя за моя брат Арбелец — заяви тържествено Бизоновото чело. — Никой не ще може да ми попречи. Къде е онази, по чиято заповед е трябвало да страда?

Най-добра информация можеше да даде онзи, който току-що влезе — Унгер. Той търсеше тях и при влизането си чу въпроса.

— Лежи вързана в стаята на Ема — поясни. — Утре ще проведем съд над нея. А сега искам да поздравя татко.

Унгер се наведе над Арбелец и го целуна по безкръвните устни.

— За този миг години наред съм копнял — произнесе той. — Сега моето желание се осъществи и отмъщението може да започне.

Посъбрал силица, Арбелец успя да дигне бавно ръката си. Прегърна Унгер през врата и отвърна шепнешком:

— Бог да те благослови, сине мой!

Беше твърде слаб да стори или каже нещо повече, ала лицето ясно изразяваше щастието за намерения зет и дъщеря, която скоро щеше да види. Този израз на щастие, грейнал от изстрадалите черти, беше толкова вълнуващ, толкова трогателен, че никой от присъстващите не съумя да сдържи сълзите си.

Към Арбелец сега пристъпи и Фернандо, като положи ръка на челото му.

— Педро Арбелец, познахте ли ме?

Болният се загледа няколко мига в благите черти на графа, след което сякаш слънчев лъч плъзна по лицето му.

— Граф Фернандо! Добри ми, мили господарю! О, Боже, благодаря ти, че ме остави да доживея тази радост!

Но с това и силите му свършиха и той затвори очи. Мечешко сърце улови дясната му ръка и каза:

— Нашият болен брат отново ще бъде здрав и щастлив. Но тези, които са го измъчвали, ще изпитат нашето отмъщение. Утре, при първите лъчи на слънцето, ще бъде проведен съд над тях!

4. ЛОВЕЦЪТ ГРАНДПРИЗ

Докато се двоумеше какво да прави, Кортейо чу на френски:

— Докога ще беснееш, Врания? Остави Кафявия на мира!

Французин. О, това е опасно! Надеждите на Кортейо отново спаднаха до нула. Но след известно време прозвуча повторно:

— Хайде във водата! Отвъд е нашата колиба и има по-добра паша!

Нашата колиба? Значи човекът живееше на тексаския бряг. Кортейо реши да рискува.

— Хей! — провикна се той.

Всичко остана спокойно, с изключение на плискането във водата.

— Хей! — повтори този път по-силно.

А сега се чу и отговорът:

— Хей! Че кой пък вика там на сушата?

— Един пострадал, който търси помощ!

— Пострадал? Тогава няма място за колебание. Къде сте се напъхал?

— Тук.

— Е, да, но къде е това „тук“? Съобщете ми дървото или хроста, аз плувам с конете във водата.

— Нищо не можа да ви съобщя, понеже съм сляп.

— Гръм и мълния! Сляп сред този пущинак? Това е лошо! Но аз вече идвам. Извикайте още веднъж да се ориентирам по гласа ви!

— Хей! Хей!

— Така, сега зная къде сте. Де, Врания, давай пак към сушата! По-късно ще плуваме.

Кортейо чу тропот от приближаващи копита. Сетне някой скочи до него.

— Боже мой, как само изглеждате, сеньор! — възкликна човекът.
— Кой сте?

— За това по-късно. Кажете по-напред, вие кой сте?

— Ловец съм от отвъдния бряг.

— Тексасец?

— Да.

— Навярно янки?

— Да, но от френски произход.

— Откъде идвате?

— От Монклова.

— Виж ти! Каква е партийната ви насоченост?

— Никаква. Какво ме интересуват партийните разправи! Грижа се само за себе си.

— Как се казвате?

— Грандприз.

— Грандприз? Хм, особено име.

— Най-малкото рядко срещано.

— И все пак вече съм го чувал на различни места. Имате ли роднини?

Това вече бе прекалено за човека.

— Слушайте, сеньор — каза той, — вие май само от въпроси сте съставен. Но аз мисля, че е по-добре да прегледаме очите ви, отколкото да се занимаваме с подобни ненужни сведения.

— Прощавайте, сеньор Грандприз! Имате право. Прегледайте ме! Човекът се наведе към него.

— Я кажете за Бога, как се сдобихте с тези ужасни рани?

— Политически зложелатели ме лишиха от зрението. Да сте чувал името Кортейо?

— Да. Сигурно имате предвид особняка, който разпрати къде ли не портрета на дъщеря си, смятайки по тоя начин да стане президент на Мексико.

— Да, него имам предвид. Какво ви е мнението?

— Че е най-големият глупак, който може да съществува. Навсякъде му се присмиват.

Тези думи прободоха като с нож сърцето на Кортейо. Значи беше принесъл една толкова голяма жертва, само за да се посрами до смърт.

— Може би знаете къде се намира? — попита той.

— Не. И ми е все едно къде се е дянал тоя тип. Да не бях срещнал случайно Хуарес и за него толкоз щях да знам.

— О, срещнал сте Хуарес! Кога?

— Преди малко в гората.

Това беше лоша вест за Кортейо.

— Невъзможно! — възрази. — Как ще дойде Хуарес тук в гората?

— Как ли? Ами много просто — на кон. Дори разговарях с него.

— Добре, но той е в Пасо дел Норте.

— Кой ви го каза?

— Един, който го знаеше със сигурност. Англичанин беше и отиваше при него.

— Англичанин, хмм, къде го срещнахте?

— Тук край реката, вчера следобед.

— Дявол го взел! Да не би да... Я ми го опишете!

— Висок, слаб мъж с огромен нос, сив костюм, чадър, цилиндър, на това отгоре и с пенсне на носа.

— Ха, и беше англичанин? Тук страшно много се заблуждавате. Бил е Лешоядовия клюн, ловец и скаут, и никакъв англичанин.

— Лешоядовия клюн? Струва ми се, вече съм чувал да се говори за този мъж.

— Той е известен по цялата граница. Но пак ще ви кажа, нека първо погледна очите ви, пък сетне ще продължим разговора. Наложително е да ви превържа. Нямате ли кърпа или нещо подобно?

— Имах една, но съм я изгубил.

— Е, тогава ще използвам моята. Както виждам, дясното ви око е напълно загубено. Лявото вероятно може да се спаси. Но клепачите са толкова подпухнали, че не може да се види очната ябълка. Ще ви превържа.

Грандприз отиде до водата, натопи кърпата и превърза очите на Кортейо.

— Така, засега може би това е достатъчно — каза той. — Аз познавам индианските треви за рани. Ще потърсим, ще намерим и после ще видите колко бързо ще се оправи увреждането. Ще ви прекарам с коня си през реката и можете да дочакате оздравяването при мен на спокойствие.

— Не става, сеньор. Аз непременно трябва да се върна при своите.

— Те къде са?

— Може би ви е известна хасиендата дел Ерина?

— Която принадлежи на стария Педро Арбелец?

— Да.

— Отсядал съм там на няколко пъти.

— Е, хората, които ме очакват, са там.

— В такъв случай сигурно сте роднина на Педро Арбелец?

Кортейо не се реши да каже истината. Отговори:

— Да, Арбелец ми е близък роднина. Ходил ли сте някога там горе във форт Гуаделупа?

— Да, сеньор.

— Сигурно познавате тогава стария съдържател Пирнеро?

— Който говори само за зетьове? О, много добре го познавам.

— Той ми е роднина, както и Арбелец. Аз също се казвам Пирнеро. Идвам от него, като смятах да се спусна до Камарго и сетне да отида в дел Ерина. Но недалеч отгук бях заловен от шайка апачи, които ме подредиха до състоянието, в което ме намерихте.

— Кучета! Учудвам се, че не са ви пречукали.

— О, те имаха по-жестоки намерения. Очертаваше се или да гина бавно или сам да подиря смъртта във вълните. Ето защо след като ме бяха ослепили, бях настанен на един сал и предоставен на реката. Ако не бях изтласкан на сушата и не ви бе пратил Бог, свършено беше с мене.

— Да, Бог закриля праведника, сеньор, постоянно се убеждавам в това. Той ме изпрати при вас и аз няма да ви изоставя. Само дето не ми е ясно каква работа имат тия апачи отсам реката. Аз също наскочих на един отряд от тях и точно при тях бяха Лешоядовия клюн и Хуарес.

— Доста чудно, че Хуарес се е осмелил да дойде в местност, окупирана от французите.

— Отново се заблуждавате. Нима не знаете, че Хуарес превзе Чиуауа и Монклова?

— Не съм чул нито дума.

Ето нещо, което Кортейо действително не очакваше. Безпокойството за неговата безопасност се удвои. Ако тези две провинции наистина бяха в ръцете на този човек, беше невъзможно да се задържи и в дел Ерина.

— Със сигурност ли знаете това, което казахте? — попита той.

— Та нали видях самия Хуарес. А и аз идвам от Монклова, където войските му броят вече няколко хиляди души.

— Боже мой, какво нещастие! — изплъзна се от устата на Кортейо.

— Нещастие? Страхувате ли се от Хуарес?

— Да. Преди да отида във форт Гуаделупа, бях в Ел Пасо дел Норте, където имах злочестината да стана враг на Хуарес.

— Доколкото го познавам, той не е нито отмъстителен, нито жесток.

— О, тук въпросът не опира до личността, а до политиката.

— Хм, значи вие сте съмишленик на някоя друга партия?

— Да.

— В такъв случай трябва да се съобразявате. Най-добре да потърсите селище, което все още се намира под окупацията на французите.

— Те също са мои врагове!

— На това се казва двойно нещастие. Но мен ме е жал за вас. Каквото мога да сторя, ще го сторя на драго сърце.

— Ох, де да можехте да ме отведете до дел Ерина!

— Хмм, трудна работа. Пътят е дълъг, а вие сте ранен и сляп. Пък и, както изглежда, никой не бива да ви види.

— Ще ви възнаградя богато.

— Състоятелен ли сте?

— Да.

— Това вече заслужава внимание. Вярно, че с удоволствие подпомагам изпадналия в беда, без да го питам кой е, но да ви отведа до хасиендата дел Ерина си е нещо наистина доста извън нормата. И ако човек може нещичко да припечели, глупаво ще е да го отхвърли.

— Добре! Ако ме отведете бързо и сигурно до хасиендата, ще ви предложи хиляда долара. Достатъчно ли е?

— Хиляда долара? По дяволите, вие действително трябва да сте богат човек. Съгласен съм, естествено.

— Колко време ще ни е необходимо да стигнем дотам?

— Отсега още не може да се каже. Много зависи какви препятствия ще срещнем по пътя си.

— И аз не мога да предвидя. Добри ли са конете ви?

— Напълно задоволителни, но сега са уморени. Ама пък и по пътя можем да ги сменим. Искаме ли обаче да сме честни, трябва да купим. В себе си имам достатъчно пари да платя два коня.

— О, и аз съм снабден с пари. Апачите пропуснаха да ме претърсват. Имам в злато колкото ви обещах. Налага ли се да отидете до жилището си?

— Не.

— Това е добре, понеже се опасявам, че апачите ще претърсят брега, за да видят доколко е минал номерът им. Намерят ли ме, изгубен съм.

— А и аз, понеже ще ме заварят при вас. Тогава да тръгваме, а?

— Да.

— Дали ще издържите на една такава езда при вашето състояние?

— Надявам се.

— Добре, да не губим повече време. Почнат ли апачите да търсят, няма начин да не се натъкнат на нашите следи. Сетне ще ни преследват. Ето защо предлагам да яздим цялата нощ, с което ще спечелим значителна преднина. На заранта ще се снабдим със свежи коне.

Те яхнаха животните и препуснаха.

Доста тежко понасяше ездата Кортейо. Всяка стъпка на животното усещаше в ранената си глава, но знаеше, че от бързината зависи спасението му и стискаше зъби, опитвайки да превъзмогне връхлитащите го болки.

Когато девствената гора остана зад тях и се намериха в откритата прерия, ловецът го огледа със загрижен поглед:

— Много ли страдате, сеньор Пирнеро? Не искате ли малко да починем?

— Не. Само напред!

— Добре. Досега яздехме в тръс, което естествено разтърсваше мозъка ви. Но сега саваната е пред нас и можем да препуснем в галоп. За вас това ще е по-малко болезнено.

Грандприз имаше право. Кортейо много по-добре понасяше галоп. Наистина раните му горяха и го тресеше, но при всеки срещнат поток кърпата бе мокрена, а малко преди настъпване на нощта на ловеца се удаде да намери търсения раменик. Скъта известен запас и раздъвка няколко стебла и листа, които наложи на раните на Кортейо. Не след дълго последният почувства облекчаващото им въздействие.

Яздиха през цялата нощ. На сутринта конете бяха толкова изтощени, че бяха принудени да спрат.

Отседнаха край малък храсталак. В далечината се виждаха постройките на някакво имение.

— Наблизо има хасиенда — информира Грандприз. — Да отскоча ли за коне, докато си почивате?

— Да. Но ще се върнете ли пак, сеньор?

Единствено голям страх можеше да доведе до устните подобен въпрос.

— За негодник ли ме смятате? — отвърна Грандприз. — Дадох ви думата си, а аз нямам навика да я нарушавам.

— Тогава вървете! Без да питате ли ще се снабдите?

— Би могло да се рискува, но мисля, че е по-добре да говоря с хората. Ще взема нашите за размяна. По този начин ще имам по-малко да дължа. Седлата и сбруята ще оставя при вас. Нека това от своя страна ви убеди, че със сигурност ще се върна.

Ловецът свали такъмите от конете и препусна.

Днес Кортейо се чувстваше много по-уверен от вчера. Та нали се бе отскубнал от най-близкостоящата, най-голямата опасност. А и изглежда можеше да се разчита на Грандприз. Вярно, че не беше изтънчен, но затова пък честен и пряк. Когато ударите от копитата заглъхнаха и наоколо се възцари дълбока тишина, болният изпадна в дрямка, която трябва да бе продължила доста дълго, защото като се събуди, чу конски тропот край себе си.

— Най-сетне се пробудихте! — обади се ловецът, когато забеляза, че Кортейо се размърда.

— Дълго ли спях? — попита онзи.

— Цяла вечност. Кажете-речи приближава обед.

— Проклятие, тогава трябва да тръгваме!

— Търпение! Дори да ни преследват, преднината ни е достатъчно голяма, така че можем да бъдем спокойни.

— Намерихте ли коне?

— Да, великолепен чифт. Ще полетим като соколи. Но за съжаление сме принудени да направим голям обход. Представете си! В Рейноса е дебаркирал отряд от над хиляда доброволци от Съединените щати. Искат да отидат при Хуарес и са заели всички хасиенди,

разположени между тази местност и Монтерей, така че вместо от изток ще пристигнем в хасиендата от юг.

— Лоша работа. Наистина ли пък толкова трябва да се страхуваме от тези хора?

— Определено сеньор. Познават ли ви по тия места?

— Да.

— Е, не е изключено Хуарес да е пратил едно отделение да посрещне доброволците. Сред отделението би могло да има хора, които вече са ви виждали. Освен това доброволческият отряд се състои само от опитни ловци, които са далеч по-наблюдателни от мексиканците. Вашата сигурност изисква да направим тази обиколка.

— Колко време ще изгубим по този начин?

— Два дни.

— Прекалено много е! Трябва да потеглим незабавно.

— Почакайте, не така припряно! Донесох провизии. Нека по-напред хапнем нещо. Сетне ще ви сложа нови билки и едва тогава можем да се качим на седлата. След като решаваме да загубим два дни, какво значение има половин час повече.

Въпреки страданията, на Кортейо много се усладиха донесените тортиляс^[1].

Празният стомах едва бе почнал работа по смилането на получената храна и в тялото на болния сякаш се вляха нови сили. Това благотворно въздействие го предразположи към кратък разговор.

— Разсърдихте ли се вчера, когато ви попитах за фамилията ви?
— подхвана той.

— Да се разсърдя? О, не! В пущинака всеки има право да поиска сведения. Само че тези сведения не ми се сториха чак пък толкова необходими, колкото превръзката на раните ви.

— Тогава ми се ще днес да се върна към въпросите си. Спомняте ли си, като ви казах, че името ви ми е познато? Имате ли някои сродници, които да са още живи?

— Не.

— Е, в такъв случай всички по-нататъшни въпроси са безполезни. Ако имахте някой роднина, който е моряк, щяхте да сте мой...

— Моряк? — прекъсна го бързо ловецът. — Как ви дойде на ума?

— Защото познавам един моряк, който са казва Грандприз.

— Жив ли е още?

— Да.

— Значи не е онзи, за когото се сетих. Понеже аз действително имах един роднина моряк.

— И също се казваше Грандприз?

— Не. Другояче се казваше, но си прикачи моето име, за да компрометира добрата ми репутация. Той беше пират... морски разбойник.

— По дяволите! — викна Кортейо. — Какво казахте, морски разбойник?

— Да, морски разбойник, търговец на роби и какъв ли не.

— На борда на някой кораб си служеше или самият беше капитан?

— Беше капитан.

— Как се казваше корабът?

— „Лион“ беше името му.

— Наистина ли? О-о! Значи все пак е същият човек, който ми мина през ума.

— Познавал сте този капитан? Сигурно и вие като мен сте имал някоя сметчица за уреждане с него?

От въпроса личеше, че ловецът не е благоразположен към роднината си. Затова и Кортейо отвърна:

— Така е, и тая сметка и до ден-днешен не е уредена.

— Откажете се от уреждането! Той със сигурност не е вече между живите. Издирвал съм го, както изобщо някой е в състояние да дири — ден и нощ, с омраза и мъст в сърцето. В продължение на години бях по следите му, но колчем пристигах, той вече беше заминал. Най-сетне дирята се изгуби — корабът беше потънал и при всички случаи с него и капитанът.

Гласът му из един път бе придобил коренно различен тон. Думите по-скоро бяха процеждани между зъбите, отколкото изговаряни.

— Мразехте ли го?

— Да, така го мразех, както само един човек може да мрази друг.

— И все пак ви е бил роднина?

— Ох, беше ми дори... брат, по-точно доведен брат.

Вниманието на Кортейо се изостри.

— Тогава трябва да сте преживял нещо ужасно от него — подхвърли той.

Ловецът помълча известно време, след което продължи:

— Той беше сатана. От деня, в който неговата майка стана жена на баща ми, вече няха щастливи мигове.

— Вдовица ли беше майка му?

— Да, татко също. Той, знаете ли, беше плантатор, а майка починала още при раждането ми. Бях двадесетгодишен и имах годеница, красива и добра като ангел. Тогава на баща ми му хрумна да се задоми. Беше се запознал в Ню Орлеънс с вдовицата на някакъв испанец и тя стана моя втора майка.

— Неприятни истории!

— О, та мен всичко това не ме засягаше. Баща ми сам си беше господар и можеше да прави, каквото му е угодно. Само че тая испанка имаше един деветнадесетгодишен син, когото доведе със себе си. За какво ли ви ги разправам всички тия неща! Ще ви кажа само, че той ми отне годеницата и застреля баща ми, като насочи подозрението върху мен. Бях осъден, но с помощта на няколко приятели успях да избягам. А онзи каквото си бе наумил, го постигна — стана притежател на плантацията, която всъщност принадлежеше на мен. Но това не продължи дълго. Той прахосваше и прогуляваше имуществото, а когато пропиля и последната монета, се видя принуден да се залови за по-раншния си занаят. По-точно казано моряк.

— Не се ли опитахте да си отмъстите?

— Че можех ли? Смеех ли да се промъкна в родината? Трябваше да минат години, додето брадата ми израсна и външността ми дотолкова се промени, че се надявах да не бъда разпознат. Но когато отидох, беше твърде късно, той вече се намираще в морето. Бях беден, без всякакви средства и не можех да направя, както би го сторил някой милионер, да си построя яхта и да тръгна да го преследвам. Отидох в златните мини и късметът ми проработи. На четвъртата година бях достатъчно състоятелен да започна своя лов и накажа убиеца на баща си, разрушителя на моя живот. Бях все по петите му, но така и не успях да го пипна. Парите ми свършиха и аз отново осиромашах, без да съм си отмъстил, но и този, върху когото тегнеше моето отмъщение, също изчезна в онзи злополучен ден.

— И защо се е нарекъл Грандприз?

— Защото това бе моето име. Цял свят трябваше да мисли, че аз — беглецът, прокълнатият отцеубиец — съм станал пиратски капитан.

— Дявол! Тоя Грандприз дори в престъпленията проявява духовитост!

— И вие на това казвате духовитост? Аз го наричам сатанинщина!

— Как всъщност беше истинското му име?

— Хенрико Ландола.

— Всички дяволи! Нима никога не ви е хрумвала мисълта, че той може да си живее под истинското име? Заявявам ви, той не е мъртъв.

— Велики Боже! Вярно ли, сеньор? Вие го познавате?

— О, вършил съм доста сделки с него и се надявам скоро отново да видя достопочтения Хенрико Ландола!

Очите на ловеца — впити в устните на Кортейо — попиваха думите, още преди звученето им да е достигнало до ушите му. Сграбчи го за ръцете.

— Наистина ли се надявате да срещнете пак този човек? И не сте му приятел, а враг?

— Бях му приятел, ала сега съм негов враг. Той ме подведе и измами. Бях му поставил една задача, която не само буквално изпорти, ами и с произволните си действия ми нанесе непоправими щети.

— И искате да му отмъстите? — запита ловецът. — Мога ли да се считам за ваш съюзник?

— Стига да знаех, че мога да ви се доверя.

— О, сеньор, дайте ми възможност да се разплатя с това чудовище и аз ще направя за вас всичко, което е по силите на човека. Цялото ми същество направо крещи за мъст и разплата. Къде според вас ще срещнете пак тоя Ландола?

— Засега още не е определено. Зависи най-вече от това, дали ще стигна благополучно в хасиендата. Намеря ли се в безопасност, с положителност ще дойде часът, в който ще получа известия за него.

— Тогава да потегляме! Конете са оседлани. Но нека преди туй погледнем очите ви.

Ловецът свали превръзката на Кортейо и онзи за своя най-голяма радост констатира, че макар и слабо може да вижда с едното око. Бяха

му наложени нови билки, след което яхнаха конете и продължиха ездата си.

В тъмнината на нощта двама ездачи приближаваха хасиендата откъм юг. В една малка долинка единият спря коня си и каза:

— Ще е по-добре да изчакаме тук.

— Защо, сеньор Пирнеро? — попита другият.

— Защото още не знаем какво е положението в хасиендата. Хуарес е в движение, французите също и човек не знае там приятели или врагове ще завари. Трябва да дочакаме деня и малко да поразузнаем, преди да се появим.

— В такъв случай трябва да се откажем и от огъня. Как са очите ви? Болят ли ви още?

— Не. Вашите лечебни тревисти сторища направо чудо, сеньор Грандприз. Едното око наистина е повредено, ала с другото вече виждам почти толкова добре, колкото и по-рано.

— Това ме радва. Е, да слизаме от конете и да чакаме утрото!

Мъжете вързаха животните до един храсталак да имат добра паша и се изтегнаха на тревата. Бяха уморени и не им бе до разговор.

Беше след полунощ и толкова тихо наоколо, че те започнаха да се унасят, но внезапно ги ободри приближаващ конски тропот.

— Кой ли може да е? — запита Кортейо, който все още се наричаше Пирнеро.

— Чуйте! Там идва още един.

Действително, сега се долови тропот от втори кон. Те уловиха оръжията си и се превърнаха в слух. Забелязаха, че по-близкият ездач спря коня си.

— Кой се мъкне подире ми? — викна той назад.

Вторият ездач също задържа коня си.

— А кой вика там отпред? — запита.

— Един, който ще започне да стреля, ако не последва незабавен отговор.

— Охо, че и аз имам пушка.

В същия миг се чу щракането на затвор.

— Отговори! — извика първият. — Каква ти е паролата?

— Парола? — попита вторият. — Я гледай, ти говориш за парола. Значи си цивилизован тип, а не някой от проклетите индианци.

— Аз индианец? Дяволът да отнесе тия червенокожи! Ама и ти говориш испански като бял. Към хасиендата дел Ерина ли принадлежиш?

— Да. Аз съм от хората на сеньор Кортейо.

— Всички дяволи, тогава ние сме камарад!

— С други думи и ти си се измъкнал?

— Да. Слава Богу, успех да офейкам.

— При това положение няма що да си трошим един-друг главите, а да останем заедно.

Кортейо бе следил с най-голямо напрежение този къс диалог. Сега се изстъпи няколко крачки напред.

— Не се плашете! Тук има и още хора, но също ваши приятели.

— Гръм и мълния! — прошепна другарят му с предупредителен тон. — Какво ви скимна, сеньор Пирнеро? Та те са от хората на оня гламав Кортейо.

От изненада двамата мексиканци в първия миг останаха безмълвни. Но единият бързо се окопити:

— Още хора? Кой сте, също бегълци?

— Не.

— Тогава трябва да се внимава. Колко катуни броеите?

— Само двама сме.

— Дяволът ще ви повярва! Откъде идете?

— От Рио Гранде дел Норте.

— И накъде отивате?

— В хасиендата дел Ерина, при моята дъщеря и вас. Не ме ли познахте по гласа? Та аз съм самият Кортейо.

— Глупости! — прошепна другарят му. — Играем рискована игра.

— Кортейо? — запита мексиканецът. — Тия не ни минават! Кортейо няма да се върне само с един човек.

— И все пак е така. Можете веднага да се убедите. Идвам при вас.

— Хубаво, ама сам. Пушката ми е готова за стрелба.

Междувременно вторият конник се бе присъединил към първия. С пушки в ръце, те се вслушваха в стъпките на приближаващия. Като разбраха, че е сам, се поуспокоиха. Кортейо приближи непосредствено до тях, спря и запита:

— Има ли някой кибрит в себе си, за да ме огледате?

— Да. Приближете лицето си!

Онзи, който говореше, бръкна в джоба си. В следващия миг пламна клечка кибрит и човекът освети лицето на Кортейо.

— Всички дяволи! — възкликна. — Наистина сте вие, сеньор Кортейо. Къде сте оставил другите?

— Ще научите по-късно. Кажете по-напред какво се е случило в хазиендата, та сте принудени да бягате!

— Тогава нека слезем. Достатъчно сме отдалечени и можем да се чувстваме сигурни. А вероятно и ще успеем да съберем още някой и друг от нашите.

Двамата мъже скочиха от конете.

— Елате с мен в дефилето! — нареди Кортейо. — Там бихме могли да се скрием в случай на нужда. А и да дойдат още приятели в тая посока, така или иначе ще минат покрай нас и ще ги заговорим.

Мъжете последваха Кортейо до мястото, където се намираще неговият другар. Онзи бе изслушал мълчаливо техните въпроси и отговори. Но сега сложи ръка на рамото на Кортейо и заговори възмутено:

— Сеньор, вярно ли е, че вие сте Кортейо? Не се казвате Пирнеро и не идвате от форт Гуаделупа?

— Не го вземайте навътре! — успокои го Кортейо. — Бях принуден да ви заблудя, но не съм имал намерение да ви ощета.

— Но по време на ездата на няколко пъти ви дадох да разберете какво е мнението ми за Кортейо.

— Вярно е, и тъкмо затова не ви открих истинското си име. Но въпреки всичко ще изпълня акуратно задълженията си към вас, понеже съм ви много благодарен.

Ловецът Грандприз помълча известно време, преборвайки се вероятно с досадата си, и след като претегли внимателно всички „за“ и „против“, каза:

— Нямам навика наистина да оказвам повече доверие на онзи, който веднъж ме е измамил, но все пак ще ви помоля да ми отговорите дали действително е вярно, че познавате Хенрико Ландола.

— Вярно е — отвърна Кортейо.

— И също така е вярно, че ще се срещнете с него?

— Съвсем сигурно.

— Добре, тогава ви прощавам останалото. Нуждаехте се от помощ и аз ви я дадох, защото сте човек и аз също. Положението ви изискваше да бъдете предпазлив и не ви се сърдя, дето ме заблудихте. Но определено очаквам от вас да изпълните обещанието, което ми дадохте.

— За паричния платеж ли говорите?

— Не това е най-важното. Имам предвид Ландола.

— Ще го получите. Ето ръката ми.

Американецът я пое.

— Значи уговорено — рече. — Аз не съм ваш политически съмишленик. В това отношение не бива да разчитате на мен. Но в личните дела ще бъда на ваша страна и ще остана с вас, докато заловя Ландола.

— Сеньор Кортейо, кой е този човек? — намеси се единият от мексиканците.

— Ловец от Съединените щати — отвърна Кортейо.

— Как се казва?

— Грандприз.

— Грандприз, ах! Аз го познавам. Колко жалко, че е толкова тъмно!

— Познавате ме? — заинтересува се ловецът. — Откъде?

— Моят чичо ми е разправял за вас. Познавате ли доктор Хиларио? Аз съм неговият племенник Манфредо.

— Хиларио? Управителят на болницата в Манастира дела Барбара край Сантяго? Дали го познавам? Та той ми спаси живота.

— Да. По онова време сте бил на пътешествие или преследване и сте пристигнал болен и немощен в Сантяго.

— Бях пипнал треска. Сеньор Хиларио ме прие, даде ми лекарства и се грижеше за мен. Без него щях да умра. Щом сте негов племенник, ще станем приятели.

Конете бяха вързани и мъжете се настаниха край тях.

— Но кажете, за Бога, какво се е случило в хасиендата? — попита Кортейо.

— Беше нападната от индианци — гласеше отговорът на Манфредо.

— И вие хукнахте? Не се ли бихте?

— Дали не сме се били, сеньор? О, бранихме се с всички сили, ама те многократно ни надвишаваха по численост. Завладяха хасиендата. Трябва да са били над хиляда.

— Боже мой, а къде е дъщеря ми?

— Знае ли някой? Червенокожите ни връхлетяха така внезапно, че никой не го и беше грижа за другия.

— Ама че нещастие! Що за индианци бяха? Да не би апачи?

— Не. Чух, че един от тях се нарече мищек.

— Трябва да знам какво се е случило с дъщеря ми! Не бих могъл преди туй да напусна тази местност!

— Успокойте се, сеньор! — взе думата Грандприз. — Мищеките не са като апачите и команчите. Доколкото ги познавам, не убиват жени.

— Това е своего рода утешение. Но все пак трябва да науча каква е съдбата ѝ. Само че как? Аз самият не бих могъл да се осведомя, а и никой от тези хора не бива да рискува да се връща в хасиендата.

— Оставете тая работа на мен! Знам как да проуча дадено място. В краен случай утре ще отида в хасиендата. Но преди всичко трябва да се знае защо са я нападнали мищеките. При всички случаи са имали причина. Не се ли случи преди това нещо необичайно?

— О, да! Вчера към полунощ на близката планина засия огромен пламък — осведоми Манфредо.

— Може да се дължи на някаква случайност.

— Не, трябва да е бил знак, защото скоро след това бяха забелязани на различни места наоколо подобни огньове.

— Тогава без съмнение е бил знак. Мисля, че мищеките са били свикани да ви изтикат от територията като неприятели на Хуарес. Това предполага единно ръководство. Кой беше предводителят на тези хора?

— Нямахме време да разберем.

— Нямаше ли някой бял сред тях?

— О, напротив, дори двама. Пристигнаха на коне и слязоха в двора. Дойдоха в караулното и казаха, че искат да говорят със сеньорита Хосефа. Беше им отказано. Единият обаче просна предводителя, след което двамата се качиха при сеньоритата. После горе при нея се разнесе изстрел. В същото време около хасиендата прокътят ужасяващ вой и от всички страни ни връхлетяха неприятелите.

— Колко души имаше в караулното?

— Може би някъде над двайсетина.

— Над двайсетина? — повтори Грандприз къде с удивление, къде с подигравка. — И тия двайсетина допуснаха да бъде ударен и повален предводителя им?

— Че какво можехме да направим? Да го бяхте видял само! Не каза кой е. Появи се, сякаш е пратеник или съюзник на сеньор Кортейо. И се държеше, като че ли той заповядва.

— След всичко, което узнах, предполагам, само сеньор Кортейо е могъл да заповядва в хасиендата!

— Така е! Но неколцина сметнаха натрапника за Пантерата на Юга.

— Който действително е съюзник на сеньор Кортейо. Но Пантерата на Юга е индианец!

— Кой ти мисли в такъв момент за тези неща!

— Я ми опишете тоя човек!

Онзи го стори. Грандприз го изслуша внимателно и поклати замислено глава.

— Един такъв мъж — отвърна той, — с такова великанско телосложение, с толкова дълга брада и точно така облечен и въоръжен, видях при Хуарес там долу при река Сабинас. Дали пък не е бил той?

— Кой беше онзи? — заинтригува се Кортейо.

— Не знам. Но, изглежда, Хуарес много държи на него.

— Не каза ли, че в стаята на дъщеря ми е екнал изстрел? — обърна се Кортейо към Манфредо.

— Да.

— Света Дево! Те са я застреляли!

— Не вярвам — възрази Грандприз. — Всъщност нападението не започна ли, след като се разнесе изстрелът? Е, тогава този изстрел просто е бил сигнал за атака и няма защо да се страхувате, че с дъщеря ви се е случило нещо.

— Но в такъв случай тя е пленница! Трябва да бъде освободена!

— Щом трябва. Аз ще ви помогна, доколкото е по възможностите ми.

— Не е ли желателно още сега да предприемем необходимите стъпки?

— Хмм! — изръмжа ловецът. — Рисквано е. Пък и какви стъпки имате предвид, сеньор?

— Знам ли. Нали казахте, че умеете да подслушате дадено място?

— Казах го. Но това място е обкръжено и се пази от хиляда индианци.

— Утре също. А подслушването сега през нощта ще е къде по-лесно, отколкото посред бял ден.

— Така мислите само вие. Червенокожите все още претърсват местността за бегълци. Спипат ли ме, ще ме сметнат за някой от вашите хора и свършено е с мен. Ала утре през деня, ако яздя открито към хасиендата, ще повярват, че съм американец.

— Но дотогава лошото може да се е случило! Сеньор Грандприз, умолявам ви в името Божие, направете каквото можете и го направете час по-скоро!

— Много е опасно! В каква посока се намира хасиендата?

— Право нататък — отговори Манфредо, към когото бе отправен въпроса и посочи с ръка.

— И за колко време може да стигне човек?

— За около половин час.

— Тогава ще рискувам. Отивам нататък.

— Благодаря ви! — рече Кортейо. — Няма да се разкайвате, че сте се подхвърлил на опасност заради мен и моята дъщеря.

— Дръжте на думата си, сеньор! Ще ви припомня за Хенрико Ландола. Само че в тая тъмница човек лесно може да пропусне дефилето. Познато ли ви е квакането на голямата мексиканска водна бумка^[2]?

— На всички.

— Може ли някой от вас да го имитира?

— Аз — обади се един.

— Е, добре. Не намеря ли веднага дефилето, ще изкрякам по този начин и вие ще ми отговорите. В тишината на нощта ще се чува доста надалеч. Така няма да остана дълго време в заблуда. Не се ли върна до настъпването на деня, не се грижете повече за мен и предприемете вашите собствени стъпки. Дръжте се спокойно да не ви открият скитащите се наоколо мищеки! А сега сбогом!

Дръзкият ловец се качи на коня си и се изгуби в тъмнината на нощта.

Той беше заявил, че не е политически съмишленик на Кортейо. И ако му бе известен по-добре живота и делата на оня, и през ум нямаше да му мине да предприеме нещо за спасяването на него или дъщеря му.

Когато Грандприз се отдалечи, останалите се настаниха на земята и новодошлите информираха Кортейо за събитията от тази вечер, след което поискаха да узнаят и неговите преживелици.

Той нямаше намерение да им разказва всичко. Те в никой случай не биваше да научат, че неговият поход до Рио Гранде дел Норте се е провалил, и че неговите спътници са намерили смъртта си. Съобщи, че техните камарад се спотайват край споменатата река, в очакване на плячката, която за съжаление щяла да пристигне по-късно, отколкото е било разчетено. Той самият поел по обратния път, тъй като смятал присъствието си в хасиендата за по-необходимо. При това попаднал в ръцете на апачите, които увредили очите му.

Те приеха изложението му за чиста монета.

— А сега какво ще правим? — запита единият. — Хасиендата отиде по дявола!

— Още нищо — отвърна Кортейо. — Освен вас може да са се измъкнали и други.

— Надали. Който не е помислил още в първите мигове за спасение, със сигурност го отпиши.

— Да видим все пак. Нека се надяваме на най-доброто! На разсъмване ще си проличи дали вие сте единствените оцелели.

— А после? Хасиендата и бездруго не можем си възвърна, защото сме прекалено слаби.

— Много е важен въпросът дали тези хиляда мищеки ще останат да се търкалят там?

— Много вероятно, щом са във връзка с президента Хуарес, както каза тоя американец.

— В скоро време ние пак ще се подсилим. Моите емисари непрекъснато рекрутират и ми пращат хора от южните провинции. С тях ще ставаме все повече.

— Ех, само дето няма да ни намерят.

— Да, аз също мисля така — рече Манфредо. — Те ще смятат, че все още сме в хасиендата и ще попадат там право в ръцете на

мищеките.

— Ще го предотвратим, като ги събираме на някое подходящо място по пътя им.

— В населено място ли?

— Не, това е прекалено опасно.

— Да не ви се върти из ума, че ще се наложи да се въргаляме по гората като бандити?

— В първите дни нищо друго не ни остава. А пък съберем ли сетне достатъчно сили, лесно ще е да завладеем някое градче или да изхвърлим мищеките от хасиендата.

— Аз имам предвид нещо много по-добро — подхвърли Манфредо. — Не лежи ли старият манастир Дела Барбара на пътя ни?

— Да, точно на пътя ни. Но град Сантяго е на страната на президента. Жителите ще ни напъдят или, което е още по-лошо, ще ни заловят и предадат на Хуарес.

— Вярно, че ни очаква тая участ, ако речем да разчитаме на града. Само че на нас градът хич не ни е и притрябвал, защото ще се загнездим в манастира и никой нищо няма да разбере.

— Това е невъзможно!

— Че защо? Не чухте ли преди малко, че там се намира моят чичо Хиларио? Бившият манастир сега е болница и психиатрия, чийто управител е моят чичо. Той гори от омраза към Хуарес и ще ни приюти с радост. Някогашният манастир има толкова тайни килии и ходници, че няма защо да се безпокоим за нашата безопасност и подслон.

— А тези ходници и килии не са ли известни и на другите лекари и обитатели?

— Не. Чичо е единственият, който знае за тях.

— Това действително би било от голяма изгода за нас. Ще обмисля този план. А сега да помълчим и си отдъхнем. Не се знае колко напрегнат ще бъде следващият ден. Опитайте малко да поспите. Аз ще бодърствам.

Настъпи дълбока тишина. Само Кортейо се въртеше неспокойно насам-натам. Начинанието при Рио Гранде, на което толкова много залагаше, пропадна, а самият той се върна полусляп оттам. Тук пък вместо да намери убежище, беше изгубил хасиендата и на всичкото отгоре дъщеря му бе пленница. Обявен въвн от закона и интерниран от страната, той не знаеше кой път да поеме. Сега ковеше отмъстителни

планове, но след два часа неговите мисли и безплодни размишления бяха прекъснати, тъй като бе чул при входа на долинката да се отронва някакво камъче. Тукаткси подскочи и сграбчвайки оръжието си, запита полугласно:

— Кой е там?

— Грандприз! — му бе отговорено със същия приглушен глас.

— Слава Богу! — Тези думи бяха изговорени от Кортейо с такава дълбока въздишка, че ясно даваха да се разбере какво притеснение го е гнетяло до този момент. Другите също се разбудиха и надигнаха. Грандприз застана при тях.

— Е, как мина? — запита Кортейо. — Носите ли новини?

— Разбрах, че дъщеря ви е още жива. Но научих и още по-важни неща.

— О, какво по-важно има от това, че Хосефа не е мъртва. Тя трябва да бъде освободена. Живота си ще заложа. А и вие ми обещахте да направите всичко възможно.

— Хмм, да, да! — проточи ловецът. — Само че не знаех с какви хора си имаме работа.

— С мищеките, с кой друг.

— Ех, де да бяха само мищеките! А знаете ли кой стои начело на тези индианци? Чувал ли сте някога за Бизоновото чело?

— Бизоновото чело? Та той е мъртъв от години.

— Такова беше всеобщото, ала погрешно мнение. Той е бил, който вчера вечерта е свикал с онзи огнен стълб мищеките, за да освободи хасиендата. Освен това много нещо сте скрил от мен, сеньор! Премълчал сте неща, които ако знаех, сигурно щях да се въздържа да стана ваш съюзник.

— Какво имате предвид?

— Пленил сте сеньор Арбелец и сте наредил да го тикнат в някакъв зимник, където трябвало да умре от глад.

— Излъгали са ви!

— Никой не ме е лъгал, понеже хората изобщо не знаеха, че съм там и послушвам. И за какво въобще сте отнел хасиендата на стария сеньор Арбелец?

— Защото ми принадлежи. Той беше фалшифицирал един документ, с чиято помощ удостоверяваше, че граф де Родриганда му е подарил ли, оставил в наследство ли този имот.

— Вас какво ви засяга това? Вие ли сте наследникът на графа? Уведомете властите, щом хасиендерото е фалшификатор, но не се залавяйте с насилствени деяния, които са незаконни и наказуеми!

Кортейо отвърна с нотка на нетърпение:

— Често става подслушвач като вас, подочул само наполовина нещата, да си създава невярна представа за тях. И в тая работа сте се осведомил точно толкова зле, както и за присъствието на вожда Бизоновото чело.

— Pshaw! Аз го видях, беше до един мъж, с когото изчезна навремето.

На Кортейо все пак му стана малко зловещо.

— И кой би могъл да е? — попита.

— Мечешко сърце, прочутия главатар на апачите.

— Глупости! Видял сте Мечешко сърце? Че познавахте ли го?

— Дори много добре. Срецнах го в планините Сиера Верде, където ловуваше с Гърмящата стрела, един немски ловец, чието истинско име всъщност е Унгер.

— Гърмящата стрела? И него ли познавахте?

— Да, познавах го и днес го познах.

— Познахте? Какво искате да кажете с това?

— Нищо повече освен, че и Гърмящата стрела е в хасиендата.

— Да не искате да ме накарате да повярвам, че мъртъвците са възкръснали? Бизоновото чело, Мечешко сърце и Гърмящата стрела са мъртви. Та нали го зная с най-голяма сигурност от човек, който е бил свидетел на смъртта им.

— Тогава наградете тоя свидетел с плесница, когато го срещнете отново. Хора, които веднъж съм видял, нямам навика да забравям. А и онзи Стернау, когото те наричаха Господарят на скалите, също хич не е за подценяване.

Кортейо стана пепеляв.

— Стернау? — прошушна беззвучно. — Та той е мъртъв!

— Не, и той е жив. Стоеше до вратата на хасиендата и разговаряше с един възрастен мъж, когото наричаше граф Фернандо.

— Граф Фернандо! — Кортейо кажи-речи процепи с тези думи нощта. — Сигурно сте сънувал, сеньор, и сте видял призраци!

— Не толкова високо, сеньор Кортейо! Нямам желание да насочите с крясъците си вниманието на хората от хасиендата към мен.

— Прощавайте, сеньор, но не е за чудене човек да повиши малко глас, когато из един път чуе, че хора, които отдавна е считал за мъртви, са все още живи. Но за граф Фернандо трябва да сте се заблудил, чувате ли, сеньор, трябва.

— Не мога да кажа нищо друго, освен онова, което съм чул и видял, а имам остър слух и зрение! Мисля дори, че между него и един млад човек забелязах голяма прилика в чертите, доколкото можеше да се констатира при трепкащата светлина на лагерния огън.

— Прилика? Как се казва младият човек, за когото говорите?

— Случайно научих името му. Той тъкмо минаваше край Стернау и онзи, когото бях чул да наричат граф Фернандо. Тогава първият го повика, като го назова Мариано.

Сякаш замята се провали под Кортейо. Значи и Мариано се бе измъкнал, а с него и всички, всички, в чиято смърт твърдо бе вярвал. Беше толкова поразен, че не намираше дума за отговор на тези съкрушителни разкрития. С пресилен тон подкани ловеца:

— Я разкажете по-подробно!

— И тъй, стигнах безпрепятствено в близост до хасиендата. Оставих коня си и запълзах напред, при все че отделни мищеки продължаваха да претърсват наоколо за евентуални бегълци. Имах щастие да се добера до оградата, сред стоящите там на групи врагове.

— Каква дързост! — възкликна удивено Манфредо.

— Не беше чак толкова опасно. Щом видех, че някой приближава, изпъвах се цял и се преструвах на мъртъв, досущ някой от вашите, загинали при нападението. Легнах до палисадата и подслушах разговора на няколко мищеки. Ето как узнах за присъствието на всички тия личности, за които споменах. А и ги видях един по един през една пролука в палисадата. В двора гореше огън, който осветяваше всичко.

Междувременно Кортейо се бе посъвзел и бе в състояние да мисли за най-належащото.

— И казвате, дъщеря ми е още жива?

— Да. Затворена е в същия зимник, в който е трябвало да умре сеньор Арбелец. Но призори ще бъде проведен съд над нея.

— Небеса! Тогава трябва да бъде освободена! Нищо ли не може да се направи, сеньор Грандприз?

— Знаех, че ще ми поставите този въпрос и че на сърцето ви най-вече лежи съдбата на вашата дъщеря. Ето защо си позволих да рискувам малко повече. Промъкнах се до задната страна на хасиендата, която бе по-слабо охранявана от мищеките и се прехвърлих през оградата. Искях да открия отдушника на избата, в която е хвърлена дъщеря ви. Започнах да обследвам най-напред задната страна. Вие сигурно знаете, че различните избени помещения на хасиендата имат горе малък прозоречен отвор.

— Зная. Ама продължавайте де, продължавайте!

— Събрах пътъм няколко малки камъчета и запълзах на ръце и крака към най-близкия отвор. Като стигнах там, пуснах едно камъче и се ослушах. Имах късмет. Още от първия път чух един женски глас, който се обади сподавено: „Dios! Има ли някой там? Помогнете ми. Аз съм Хосефа Кортейо.“ Не отговорих, понеже не ми се щеше да пробуждам надежда, която вероятно не бих могъл да оправдая. Освен това вече знаех достатъчно и не исках да ме чакате дълго. Прехвърлих се отново през оградата и поех насам. Това е всичко.

Разказът на ловеца предизвика силно вълнение, най-голямо естествено у Кортейо.

— Трябва да освободим дъщеря ми още тази вечер. Утре ще е твърде късно, защото тези мъже няма да я пощадят — по причини, които сега не мога да изложа. Сеньор, ще се наемете ли да освободите дъщеря ми от властта на тези хора?

Грандприз го изгледа удивено.

— Осъзнавате ли всъщност какво искате от мен? Вероятно се касае за моя живот, а аз не знам, дали си струва да го заложа на карта заради вас и вашата дъщеря.

— Сеньор, умолявам ви в името на Божието милосърдие, помогнете само и този път на мен и дъщеря ми и аз ще ви се отплатя кралски!

— Оставете ме на мира с вашите пари! Знаете, че не по тая причина съм ви в услуга. А дори и да исках, сам не бих могъл да проведа това начинание, ще ми е необходим за помощник още един човек.

— Кажете какво да направя! На драго сърце ще ви помагам.

— Вие? — Не беше много почтителен погледът, с който го измери ловецът. — Не, сеньор, не ми се сърдете, ама в тая работа няма

да сте ми от полза.

— Опитайте тогава с мен, сеньор! — обади се Манфредо. — аз не съм толкова неопитен в изкуството на промъкването и бих се поставил на ваше разположение, стига нещата да си заслужават.

Грандприз гледаше нерешително пред себе си. Моралът не му позволяваше да вземе ръката си за дело, за което един вътрешен глас му нашепваше, че не е толкова чисто, както Кортейо опитваше да го представи. Но оня настояваше така дълго, че той накрая поддаде.

— Е добре, може все пак да се опита. Но ще ви помоля да следвате изцяло разпорежданията ми.

Кортейо си отдъхна. Той познаваше отскоро ловеца, но го бе преценил и си каза, че ако има изобщо някой, комуто да се удаде това рисковано начинание, то това е Грандприз.

И ловецът разкри сега своя план. След като бе обсъден от всички страни, двамата се изправиха и отдалечиха по посока хасиендата.

През туй време Хосефа Кортейо се намираше в незавидно положение. Бяха я отнесли — с вързани ръце и крака — в зимника, служил преди това за затвор на Арбелец. Пред заключената врата стояха на стража двама мищеки, със строгата заръка да не допускат никой вътре. Но двамата индианци не бяха апачи или команчи, а хора, водещи полуцивилизован живот — доста по-отвикнали от пущинака. Ето защо скоро времето им се видя твърде дълго и закопняха за компанията на своите другари. А и какъв ли смисъл имаше да се пази една заключена врата! Та нали никой външен човек не можеше да се вмъкне в ходника към избата. За тая цел трябваше да се промъкне край лагерния огън и през ярко осветения вход на хасиендата — нещо невъзможно. Като сметнаха пленницата за надеждно охранявана, след около два часа я напуснаха. Вън при съплеменниците имаше по-добри развлечения, отколкото тук в мрачния ходник.

Трябва да бе някъде към два часа след полунощ, когато от сянката на палисадата се отделиха два силуета и се промъкнаха безшумно до отдушника на Хосефа. Единият мъж — беше Грандприз — приближи уста до отвора и прошепна:

— Сеньорита Хосефа!

— Небеса! Кой сте вие? И какво желаете?

— Кажете по-напред дали сте сама!

— Да, съвсем сама.

— Е, тогава мога да ви известя, че сме дошли да ви освободим.

— О Dios! Само да беше вярно!

— Вярно е. Аз съм познат на баща ви, който пък ви очаква извън хазиендата.

Хосефа едва се сдържа да не нададе радостен вик.

— Но как смятате да ме освободите?

— Оставете тая работа на нас! Има ли пазачи пред вратата?

— Отначало май имаше двама, но изглежда междуременно са си тръгнали.

— Това не ме задоволява. Трябва да знам със сигурност. Бъдете така добра и почукайте няколко пъти на вратата!

— Вързана съм наистина, но ще направя опит.

Минаха няколко мига, след което освободителите чуха неколкократно почукване.

— Нищо не долавям, вероятно отвън няма никой.

— Да благодарим на Бога, ако наистина е така. Трябва да започваме веднага. Вашата задача само ще е да се ослушвате дали няма да се яви нещо подозрително.

Двамата мъже се заловиха за работа. Отворът бе твърде тесен, за да може да се промуши човек. Трябваше най-напред да бъдат отстранени с ножовете няколко камъка. Не беше лесно, защото работата трябваше да протича свършено безшумно. Но след половин час бе разширен дотолкова, че Грандприз се спусна вътре по ласото си, което Манфредо горе държеше.

Силна възбуда бе обхванала Хосефа. Ще успее ли спасителната акция или смелчаците ще бъдат забелязани преждеременно? Очакването я застави почти да забрави болките и броеше минутите, които ѝ се струваха цели часове. Най-сетне, най-сетне горе мъжете приключиха. Отворът за миг се затули и една сянка се спусна при нея.

— Да си спестим безполезните приказки, сеньорита! Всеки миг е скъпоценен. Ранена ли сте някъде?

— Да, вероятно имам счупени няколко ребра.

— Това е лошо. Ще издържите ли изкачването догоре?

— Длъжна съм!

— Стискайте здраво зъби! Не бива да издавате нито звук. А сега на работа!

Ловецът върза ласото под мишниците на Хосефа и даде уговорения знак. Манфредо започна да тегли, подпомаган отдолу от Грандприз. На Хосефа се струваше, че тялото ѝ се разпокъсва на отделни частици. Потискаше страхотните болки, ала въвн изпадна в благотворно безсъзнание. Ласото бе спуснато за втори път и ловецът се изкачи като гимнастик по него.

— Как е сеньоритата?

— Припадна.

— Още по-добре. Така няма да ни създава главоболия. А сега напред! Досега имахме удивителен късмет и не бива да го изкушаваме.

Грандприз метна припадналата на рамо и затича към оградата. Манфредо се качи и ловецът му подаде момичето. После се прехвърли от другата страна и я пое от яхналия билото Манфредо. Сетне двамата с големи крачки забързаха към местността, където Кортейо и двамата мексиканци очакваха с тревога тяхното завръщане.

Човек може да си представи разочарованието и досадата на Стернау и спътниците му, когато на сутринта намериха затвора на Хосефа празен. Най-ядосан бе Гърмящата стрела, който бе горял от желание да отмъсти на виновните, измъчвали неговия тъст. За изкусни следотърсачи като Матава-се и Гърмящата стрела не бе трудно да открият посоката, по която бяха поели бегълците. Но кой я бе подпомогнал в бягството? В това отношение бяха изправени пред загадка. Някои подхвърлиха за Кортейо, но той пък с тия ранени очи нямаше как да дойде тук, а освен това и не беше човекът, който би могъл да проведе отвличането. Разочаровани, те се отказаха в крайна сметка да си блъскат главите по този въпрос, та нали бъдещето щеше да го изясни. Защото беше ясно, че незабавно щеше да бъде предприето преследване, в което пожелаха да вземат участие всички, с които Стернау бе дошъл в хасиендата.

Най-напред изпратиха петима изпитани мъже и същевременно добри ездачи до Монклова, за да уведомят Хуарес за събитията. Те потеглиха веднага, поемайки по път, по който нямаше опасност да срещнат французи.

Сетне Бизоновото чело потърси вторият вожд на мищеките.

— Аз ще напусна хасиендата с моите приятели — извести го той.

— Следователно моят брат е единственият предводител и главатар, който остава. Нека той закриля добре Арбелец и да отведе при Хуарес децата на мищеките, още щом дойде.

— Накъде отива моят брат? — попита вождът.

— Не зная.

— Кога ще се върне?

— И това не зная.

— Няма ли да вземе воини да го придружават?

— Биха могли да яздят с мен десет мъже, които умеят добре да разчитат следи. Повече не са ми необходими.

С това всичко бе уговорено. След един час седмината бели и двамата главатари, придружени от десет мищеки, се отдалечиха яздешком от хасиендата.

---

[1] тортиля (исп. tortilla) — малка питка от царевично брашно (Б.нем.изд.) ↑

[2] — бумка (лат. Bombina tor igneus) — вид жаба (Б.пр.) ↑

5. ДОКТОР ХИЛАРИО

Недалеч от северната граница на провинция Сакатекас е разположено малкото градче Сантяго. Само по себе си то с нищо не е забележимо, ала все пак ще бъде често споменавано, защото горе в планината, в чието подножие лежи, се издига старинна двукорпусна постройка, която и до днес се обозначава като Манастира дела Барбара, макар манастирът да е секулязиран и сега да служи за мирски, а не за религиозни цели. Той е лечебно заведение за умопомрачени и някои телесни заболявания.

В градчето цареше оживление. Причината бе настанилият се преди няколко дни тук френски отряд. Дошли от север, тези хора нямаха нито оръжия, нито какъвто и да е предмет от военната екипировка. Не след дълго се разбра, че този отряд е съставлявал гарнизонът на Чиуауа и е бил принуден от Хуарес да капитулира и положи клетва, че повече няма да се бие срещу него.

Комендантът на този излязъл в запаса отряд бе изпратил бърз куриер до Главната квартира и до завръщането му бе принуден да квартирува тук.

Но за всичко това много не се говори. Необикновеното, което бе ангажирало вниманието на града, бе обстоятелството, че с тези хора бе пристигнала една дама с такава ослепителна красота, че предизвика буря от завист при жените и френезия у мъжете, въпреки че я бяха виждали едва два пъти в църквата.

Още по-странно бе, че тя не потърси жилище в града, а там горе в стария манастир, и то при настоящия управител на клиниката Хиларио, когото всички познаваха, но никой не го обичаше.

Беше вечер и сеньор Хиларио седеше в килията си, приведен над стари медицински текстове. Стаичката беше извънредно скромно подредена. Единственото, което обръщаше внимание тук, бяха множеството ключове, висящи наоколо по стените. Самият той беше дребно, суховато човече с плешива глава. Гладко избръснатото му лице

излъчваше злост, напомняща някой булдог. Беше може би в началото на шестдесетте, но още жизнен.

По едно време на вратата тихо се почука. Въпреки това той чу веднага и по лицето му плъзна усмивка, усмивка, чието естество трудно може да се опише.

— Влез! — обади се той с най-любезния тон, на който беше способен.

Вратата се отвори и кой влезе? Сеньорита Емилия, шпионката на президента Хуарес от Чиуауа.

— Добър вечер! — поздрави тя.

— Най-сърдечно добре дошла, прекрасна сеньорита! — отвърна онзи, като затвори книгата и се надигна от стария стол.

— Надявам се все пак, че не преча — усмихна му се.

— Да пречите, сеньорита? Как можяхте да си го помислите! Аз по всяко време съм на ваше разположение. Та нали и затова си позволих у вас да ви запitam дали ще имате благоволенията да споделите вечерния ми шоколад.

— И аз с удоволствие приех поканата, защото намирам повод да поразсея вечерната скука с малко приказки.

— О, ама за тази скука вие самата сте си виновна. Защо се настанихте при мен, а не долу в града? Там не биха ви липсвали развлечения.

— Благодаря за тези развлечения! Беседата с човек, комуто дългият живот е дал възможността да изкристализира, за мен е много по-ценна от онези забавления.

Емилия се настани небрежно на софата.

— Да не искате да кажете, че ме считате за изкристализирал характер? — осведоми се той.

— Разбира се — дари го тя с ласкав поглед. — Аз ненавиждам незрялото, незавършеното. Бих могла да преценя един мъж, чиято вътрешност и външност са още в процес на сформирание.

— Забравяте все пак, че в момента, в който възходът на човека престава, започва и упадъкът.

— Охо, това ли наричате вие упадък, сеньор Хиларио? Когато един човек е в състояние да се произнася за силата на тялото и духа си, то е само доказателство, че тази сила е в обилие при него.

Хиларио понечи да ѝ отвърне нещо, ала не успя, тъй като в този момент влезе една стара слугиня и остави шоколада. След като отново си бе тръгнала, той напълни една чаша на своята гостенка.

— Пийте, сеньорита! Това е първият път, когато ме удостоявате с тази чест и бих дал много да мога всеки ден да се наслаждавам на това щастие.

— Наистина ли го считате за щастие?

— Да, това е най-голямото щастие, което изобщо може да съществува. Бих искал да сте не само моя гостенка, а обитателка на този дом. Колко жалко, че ще го напуснете, когато французите отново поемат пътя си!

— Французите? Какво ме касаят те?

Хиларио наостри слух.

— Мисля, че принадлежите към тях. Всички тук са на мнение, че сте жена или вдовица на някой техен офицер.

Емилия се заля в звънлив, дяволит смях.

— И много се заблуждават — отвърна. — Та нима имам вид на възрастна жена или вдовица?

Очите му с плам обходиха изящната ѝ, елегантна фигура.

— Възрастна? О, сеньорита, как ви дойде на ума? Та вие без сянка на съмнение бихте победила и самата Венера, ако дръзне да се яви на конкурс с вас!

— Един доста пресилен комплимент и нищо повече, сеньор!

— О, аз говоря истината! — възкликна оня екзалтирано. — Значи не принадлежите към французите? Че защо тогава пътувате с тях?

— Защото имат заръка да ме закрилят и отведат благополучно до Мексико сити. Имах намерение да сменя Чиуауа, където живеех доста уединено, със столицата и при размириците, които царят в нашата страна, ми бе във висша степен добре дошло да си осигуря един такъв съпровод.

— Нямате ли близки в Чиуауа?

— Не, сама съм в живота.

— Но какво ви подтикна да тръгнете за Мексико?

Емилия сведе поглед и се изчерви така естествено, както би могъл да го постигне човек само след продължителни упражнения.

— Почти ме смущавате с този въпрос, сеньор — пророни тя.

— В такъв случай моля за извинение. Но аз изпитвам такова съчувствие към вас, че ми се стори уместно да го задам.

— Благодаря ви и разбирам, че пред вас няма място за резервираност. Аз ви уважавам и ценя и ми се иска да ви го докажа, като отговоря на вашия въпрос. Една жена, не съвсем пренебрегната от природата, не може да не чувства, че не е предопределена за самота. Бог ни е възложил чудесната мисия да любим и чрез любовта да бъдем щастливи. Аз все още не съм пристъпила към тази мисия, вследствие уединения си живот.

— Вие още не сте обичала?

При тези думи очите на Хиларио с наслада се спряха на нейната фигура. Емилия повторно сведе дългите си, копринени ресници.

— Не, още не — промълви, сякаш се срамуваше от отговора.

— И след като притежавате всичко, което може да направи един мъж щастлив!

— За съжаление още не съм го изпитала, все още не познавам някой, при чийто вид да си кажа, че искам да бъда негова единствена. Все пак Мексико е по-голям град от Чиуауа, а аз не желая да живея повече в самота. Ето причината да се местя в столицата.

— Ах, възнамерявате да си потърсите там жених?

Отправила твърд и пряк поглед към него, тя отговори:

— Пред вас няма защо да го отричам, макар че пред някой друг едва ли бих била толкова откровена.

— И той непременно в Мексико ли трябва да е, сеньорита? Няма ли другаде мъже, чиято стойност бихте могла да оцените?

— Вероятно имате право. Но който търси дърво, ще иде в гората, където ги има с много, а не в откритото поле, където се срещат само отделни екземпляри.

— Права сте. Ако обаче по пътя към гората попадне на дърво, което му хареса?

Емилия направи жест на изненада и поде с весел, закачлив тон:

— Тогава спокойно ще остане при него. Не е ли тъй, сеньор Хиларио?

Лицето му просия от възторг.

— Тъй е, сеньорита — отвърна. — Само се пита, какви качества трябва да притежава това дърво, каква възраст е допустима.

— Ее, не бива да е твърде младо и неустойчиво. Достолепието краси дървото, а мъхът му придава поетическо очарование.

— Сеньорита, мога ли да ви потърся едно такова дърво?

— Нищо не пречи! Та нали у мен остава правото да взема окончателно решение.

— Разбира се, че правото си остава ваше — рече той, поемайки дълбоко дъх. И с почти треперещ глас добави:

— Дървото е тук в Сантяго, по-точно в нашия манастир дела Барбара.

— В манастира ли, сеньор? Но аз тук все още не съм видяла никакво дърво.

— О, напротив. Та то стои пред вас.

Старият с мъка отрони тези думи. Емилия го огледа цял и запита:

— Вие? Имате предвид себе си, сеньор? Ах, за Бога, не съм го очаквала!

Тя събра ръце като в свенливо удивление и го погледна с израз, който би могъл да бъде наречен шедьовър в изкуството на преструвките.

— Не сте го очаквала? Защо? Нали вие самата избрахте дървото като образно сравнение. Нима не ме разбрахте?

— Разбрах ви, сеньор — усмихна се тя. — Под дървото имах предвид спътника в живота, когото търся. И вие самият желаете да бъдете този мъж?

— О, с цялото си сърце! Ще положи всички усилия, за да ви направя щастлива.

Очите ѝ го стрелнаха с пронизващ поглед, а на лицето легна строга хладина.

— И какви усилия можете да положите, сеньор?

— Аха, вие ме считате за простоватия, беден сеньор Хиларио? Кажете, какво изисквате от мъжа, комуто бихте желала да принадлежите?

— Преди всичко любов, истинска, предана любов!

— Тя е налице. Или се съмнявате?

— Вярвам напълно.

— Тогава говорете по-нататък!

— Аз наистина не съм богата, сеньор, ала никога не съм се борила с немотията. Бих искала една гаранция, че никога няма да се

запознава с оскъдицата и лишенията.

— Е-е, аз пък мога да ви дам уверението, че съм богат.

— Вие? — запита Емилия невярващо. — Богат?

Тя изгледа пренебрежително невзрачната му външност.

— Не съдете по облеклото, сеньорита! — отбеляза той.

— Добре. Уверявате ме, че сте богат. В състояние ли сте и да го докажете?

Хиларио сведе поглед като в размисъл и до известна степен в колебание.

— Да, мога да го докажа — рече накрая с решителен тон. — Но трябва по-напред и аз да съм убеден, че действително ще ми дадете ръката си, в случай че съм богат.

— Вероятно ще го имате това убеждение, ако съумееете да изпълните моето трето и последно условие. Аз търся мъж с положение, което да ми предоставя възможност да разгърна заложените духовни дарби. Намерението ми бе да отида в Мексико сити в двора на императора. Скоро щях да имам влияние и престиж и от мъжете със значение да избира онзи, който би имал стойност за мен. Усмихвайте се, от мен да мине! Но ако сте психолог, спокойното убеждение, с което говоря, би следвало за вас да е достатъчно поръчителство, че познавам добре себе си и не фантазирам.

Емилия и Хиларио стояха един срещу друг — красива жена и дребен, съсухрен мъж. Само че той никак не изглеждаше обезкуражен.

— Не мислете погрешно за мен, сеньорита! Аз не ви подценявам. Да, вие ще си отиграете ролята, ако отидете в Мексико сити; ще придобиете почит и влияние, защото сте красива и умеете да говорите. Но в това отношение дори най-надарената жена се нуждае от мъжка помощ и ръководство. Виждам, че сме интелектуално равностойни. Не желаете ли да се поверите на моето ръководство?

Лицето ѝ прие добродушния, снизходителен израз, с който човек разговаря с някое дете, след което флегматично запита:

— Охо, и вие ли сте духовно надарен, сеньор? Но ако за тая дарба се съди по положението, което сте постигнал, то... хмм, довършете сам започнатото изречение!

По устните му заигра лека усмивка.

— А що за положение заемате вие, сеньорита? — върна ѝ го той.

— Ахаа, ставате рязък и язвителен — усмихна се тя. Има положения и влияния, за които човек не говори, сеньор.

— Тук казахте една вярна приказка. Следователно за моето положение и влияние ще говорим също толкова малко, колкото и за вашите, поне засега.

— Да, но ако ще мълчим по тоя въпрос, как смятате да докажете, че сте в състояние да ми предоставите шанс в живота, какъвто желая?

— Това не е трудно. Готов съм да ви представя това доказателство, стига да съм убеден във вашата дискретност.

— Аз умея да мълча, сеньор.

— Добре, тогава елате с мен!

Хиларио откачи два ключа от стената и запали малък потаен фенер.

Емилия акуратно запомни двата гвоздеа, на които бяха висели ключовете.

Напуснаха стаята, слязоха по едно стълбище и той я поведе по дълго, прихлупено подземие. Сетне отвори с единия от ключовете някаква здрава, дъбова врата, която водеше към второ подземие. Тук отново се натъкнаха на врата, която бе отключена с втория ключ. Сега стъпиха в дълъг, тесен ходник, вляво и дясно на който бяха вградени множество врати.

Той отмести резето на една от тях и отвори. Влязоха в малка спарена килия, в която нямаше достъп на светлина и въздух. Изглежда бе изсечена в твърдата монолитна скала, което впрочем сочеха многочислените дири и цепнатини.

— Празна! — констатира тя. — Да не би тук да намеря очакваното доказателство?

— Без съмнение — отвърна й.

Хиларио не забелязваше, че Емилия внимателно следи и наблюдава всяко негово движение.

Той освети една от споменатите цепнатини. Беше най-значителната, макар и едва толкова широка, че човек можеше да провере само кутрето си. Само на едно-единствено място бе възможно да се пъхне дланта. Хиларио го стори и веднага се чу тихо търкаляне. Част от скалната стена, чиито контури обрисуваше съвсем небиещо на очи пукнатината, се отмести назад и сеньорита Емилия се озова пред

голямо, тъмно помещение, в което влязоха, без старият да затвори входа.

Хиларио крачеше отпред и Емилия го следваше. Тя използва тази възможност на минаване да мушне пръсти в онова място на пукнатината, където той бе пъхнал ръка и напипа някакъв дебел щифт, стърчащ на около половин цол от замъка. Не посмя обаче да го натисне, току-виж стената тръгна на назад и тя лесно би могла да се издаде.

Влязла в тайното помещение, Емилия съгледа маси и лавици отрупани с книги, шишета, семенни кутийки, инструменти и апарати, за чието предназначение нямаше и представа.

Хиларио подмина тези предмети. Пред едно свободно място на стената спря и почука.

— Отзад се крие доказателството, което искате.

Ударът отекна глухо и изкънтя на кухо. И тук Емилия следеше с голямо внимание ръката му, за да не пропусне нито едно нейно движение. Хиларио приближи фенера така, че светлината му да пада на зида. Тогава девойката забеляза някаква особена линия, която рязко разграничаваше един правоъгълен участък от останалата част на зидарията.

— Това е врата — поясни той. — Тя няма ключалка. Завърта се около ос, така че е необходимо само да се бутне силно едната ѝ страна, за да се отвори.

Натисна крепко зида и тутакси разделеният от ивицата участък поддаде. Възникна отвор — висок един човешки бой и наполовина толкова широк, зад който се разкри тъмно пространство.

Старият влезе и Емилия го последва, изпълнена с най-голямо любопитство. Помещението нямаше друг излаз освен тази врата. Съдържаше няколко големи сандъка, на една иззидана стена беше закрепено малко шкафче, по което не се забелязваше ключалка. Заклучването се струваше много секретно, ала всъщност бе много просто. Хиларио издърпа предната стена като шибър и се оказа, че съдържанието се състои от разни писма и документи.

Сега старият се обърна към Емилия.

— Сеньорита — заговори, — това тайно помещение съдържа моите секретни книжа. Никой не подозира съществуването им. Те са толкова ценни, че само на вас ще позволя да им хвърлите един поглед.

Емилия тръпнеше в очакване.

Когато Хуарес ѝ даваше в Чиуауа инструкциите си, я бе насочил към Хиларио. Президентът знаеше, че в ръцете на този старец — за това имаха понятие само малцина — се събират множество вражески нишки, запознаването с които би било от най-голяма полза. Ето и причината Емилия да бъде тук.

— Така! — рече Хиларио. — На първо място ще ви докажа, че съм в състояние да ви предложа положението, което желаете да заемете.

Той бръкна в шкафа и извади пакет писма, отвори ги едно след друго и показа на Емилия различни подписи.

— Това е моята тайна кореспонденция — осведоми. — Познати ли са ви имената, които четете тук?

Емилия знаеше всичките. Бяха имената на най-изтъкнатите държавници и военни на Мексико. Налице бяха имената и на висши френски офицери. Но въпреки това тя отвърна:

— Засега още не съм навлязла в дебрите на политиката, възнамерявах да го сторя по-късно. Някои имена наистина са ми известни, ала повечето са ми непознати.

— Ще ги опознаете, ако решите да се държите с мен. Моите знания и вашата красота биха се допълвали и съм убеден, че ще постигнем големи успехи.

За нея всичко опираше да се запознае със съдържанието на тези писма. Протегна ръка.

— Мога ли да ги прочета?

Последва незабавен, отрицателен жест.

— Не, това е невъзможно.

— Защо? Според мен, искахме да станем съюзници?

— Имате право, но засега още не сме.

Емилия даде вид, че приема отказа му като нещо, разбиращо се от само себе си и произнесе равнодушно:

— Надявам се скоро да станем.

Лицето му светна от радост.

— Наистина ли, сеньорита? — попита припряно.

— Да. Смятам, че който кореспондира с такива хора, притежава влияние и има пред себе си забележително бъдеще.

— Бъдеще ли казахте? Та аз съм стар! — Очите му се спряха очаквателно на нея.

— Стар? Вече ви казах, че не меря възрастта с броя на годините. Едно бляскаво бъдеще от десетина години за мен има по-голяма магнетична сила, отколкото петкратно по-дълъг обикновен живот.

— Добре го казахте, сеньорита. И тъй, сега сте убедена, че съм в състояние да ви предложа един влиятелен пост?

— Пита се само, в служба на кого.

Хиларио дигна рамене.

— Един добър дипломат не пита за господаря, на който ще служи, а само за изгодата, която ще извлече. Аз отдавам силите си на онзи, който плаща по-добре. Само на Хуарес не мога да служа. Той е виновен за пропадането на един мой жизненоважен план. Докато съм жив, няма да му се удаде да седне отново на президентското кресло. Заклел съм се и ще спазя думата си.

Старият говореше с дълбоко ожесточение. Страните му бяха до тъмно обагрени, а очите горяха от ярост. Виждаше се, че за да си отмъсти, е готов на всичко.

Сложи писмата обратно в шкафчето.

— Значи сега няма да ги получа за прочит? — попита тя.

— Не. Ще можете да ги прочетете едва като моя съпруга.

— Или най-малкото като ваша годеница? — подметна Емилия с шеговит тон, макар нещата за нея да бяха много сериозни.

— Не — отвърна оня. — Един годеж лесно може да бъде развален, а подобни неща човек поверява на лице, свързано завинаги с него. А сега ще ви представя доказателство, че съм богат.

Хиларио пристъпи към сандъците. Бяха снабдени със секретен механизъм за затваряне, който не се нуждае от ключ. Той ги отвори. Съдържаха светите съдове, драгоценните одежди за литургии на разпуснатия манастир, както и различни други прибори — всичко обсипано със скъпоценни камъни и изработено най-вече от чисто злато.

— Е? — запита с тона на превъзходство.

— Какво богатство! Та това е направо княжеско състояние.

— Много повече! Този манастир беше по-богат от кое да е княжество. Когато влезе във владение на светската власт, аз станах притежател на тези съкровища.

— Как съумяхте да го постигнете? Все пак трябва да се е знаело за наличието на всички тези скъпоценности.

— Знаеше се наистина — изхили се той подигравателно, — ала много пътища водят до целта. Но за това по-късно. А я сега кажете, смятате ли ме вече за богат!

— Охо, та вие нямате права над тези неща. Те принадлежат на държавата.

— На държавата? Я не ставайте за смях! Кому принадлежи държавата? На Хуарес, Пантерата на Юга, на Макс Австрийски и французите? Какво е изобщо държава! Мексико сега държава ли е? Мексико е безстопанственост, изоставена на произвола на анархията и всеки трябва да вземе онова което му е паднало в ръцете.

Емилия виждаше, че Хиларио не е прав, ала не биваше да разваля отношенията си с него.

— Не ми се иска да ви противореча — каза му.

— Значи гледате на мен като господар на тези съкровища? — осведоми се той.

— Да.

— Е, в такъв случай ще си позволя да ви запитам дали желаете и вие да станете негова господарка.

Очите му се взряха напрегнато в нея. Да стане жена на този човек? Смешно! И за миг не ѝ минаваше през ума да свърже младостта си с този дядка. Вярно, с тази жертва щеше да проникне до секретите и да влезе в притежание на съкровищата. Но не можеше ли и по друг начин да го постигне? Съществуваха редица възможности, цялата тая работа трябваше зряло да се обмисли. Преди всичко ще действа предпазливо, за да спечели време.

— Нима веднага трябва да реша? Стъпката, която очаквате от мен, не бива да се извърши лекомислено. Не се сърдете.

— Може би съм длъжен — аз, който нямам ден от живота за подаряване — да служа четиринадесет години, както се е домогвал Яков за Рахил?

— О, не — засмя се тя. — Едно четиринадесетгодишно ухажване и на мен би доскучало. Имате ли още нещо да ми показвате тук?

— Не. Вече видяхте всичко.

— Тогава да се връщаме.

— И кога ще узная дали ще станете моя жена?

— Ще ви дам отговор до три дни.

— Прието! Надявам се да не кажете „не“. Е, да се прибираме!

Върнаха се по същия път, по който бяха дошли, при което старият отново затвори всичко. Емилия и сега прояви най-голямо внимание да не пропусне нищо. Тя не се отправи с Хиларио към неговото жилище, а към онова, което ѝ бе отредено.

Когато остана сам, Хиларио закрачи неспокойно напред-назад из стаята си.

— Може би днес извърших най-голямата глупост през живота си — каза си. — Издадох своята тайна. Дали това ще ми допринесе някаква полза?

В този момент отвън тихо се почука на прозореца. Хиларио се послуша, а когато чукането се повтори, отвори и погледна. Забеляза силуета на някакъв мъж.

— Кой е там? — попита с понижен глас.

— Аз, чичо — отговори се.

— А-а, Манфредо! Идвам.

Хиларио отиде и отвори, не главния вход, а една малка манастирска портичка. Манфредо стоеше пред нея. Той изглежда често идваше при чичо си по тоя път.

— Не те очаквах — прошепна този. — Новини ли носиш?

— Да. Много важни.

— Тогава ме последвай до моята стая!

Когато стигнаха там, чичото изгледа племенника с очакване.

— Откъде идваш?

— От хасиендата дел Ерина.

— Оттам ли? Та тя се намира в противоположна посока. Изпратих те до Мексико сити да намериш един от вербувачите на Кортейо.

— Бях и там, чичо. Успях да се срещна с този вербувач. От него узнах, че Кортейо се намира в хасиендата дел Ерина. Бях вербуван и отведен с други наемници до хасиендата.

— И как се озова сега в Сантяго?

— Трябва да окажеш една услуга на Кортейо. Между нас казано, само ако влиза в плановете ти. В буквалния смисъл на думата, налага се да го подслониш — идва като бежанец.

По лицето на стария се изписа безкрайно удивление. С няколко думи Манфредо го осведоми за неуспеха на Кортейо, превземането на хасиендата от мищеките и появата на граф Фернандо и приятелите му.

— Не мога да ти разкажа всичко подробно — продължи, — тъй като спътниците ме чакат, но само ще ти кажа, че доста нещо преживяхме и сигурно сме преследвани. Не беше леко да освободим дъщерята на Кортейо, която достатъчно се напати.

— Значи и тя е с вас?

— Да. Кортейо, сеньорита Хосефа, Грандприз, за излекуването на когото някога си се грижил и един мексиканец.

— Кортейо къде е?

— Близо до манастира. Аз избързах напред да разбера дали ще си склонен да го приемеш. Но съм му обещал, че ще бъде добре дошъл.

Старият крачеше замислено напред-назад.

— Каква случайност! Естествено, че ще приема Кортейо. Доведи го!

Племенникът тръгна и скоро се върна с Кортейо, но по даден от чичото знак, временно се отстрани.

Кортейо спря при вратата, поздрави и огледа стария недоверчиво. Онзи също го изгледа изпитателно и рече:

— Кортейо ви е името, сеньор?

— Да — потвърди запитаният.

— И сте онзи Кортейо, който беше на служба при граф Фернандо де Родриганда?

— Същият.

— Бъдете добре дошъл и седнете!

Той посочи един стол и Кортейо се настани. Самият Хиларио обаче предпочете да остане прав и все още не сваляйки очи от другия, продължи:

— Племенникът ми каза, че търсите убежище за известно време. Готов съм да ви подслоня.

— Благодаря ви! Но ще бъде ли убежището от такова естество, че да не се разбере присъствието ми?

— От измяна ли се опасявате?

— За съжаление! Известно ли ви е положението около мен?

— Само дотолкова, че сте претендент за президентския стол.

— Е, по тая причина съм екстерниран от страната.

— От французите?

— Формално погледнато от така наречения император Максимилиан, макар че без разрешение на французите той нищо не може да предприеме. Бях отишъл в северната част на страната във връзка с моята кандидатура, ала хасиендата дел Ерина бе нападната. Хората ми бяха избити и съм убеден, че преследвачите са по петите ми.

— Няма да ви стигнат. При мен сте в пълна безопасност. Тоя древен манастир крие толкова убежища, ходници и килии, че като нищо бих могъл да укрива и хиляда души.

— Това ми е безкрайно приятно, още повече като узнах за присъстващите тук французи. Ще ви покажа своята признателност.

— Няма от какво да се страхувате. Французите са обезоръжени от Хуарес и ще са радостни, ако ги оставят да се измъкнат. А що се отнася до възнаграждението... мдаа, я кажете всъщност, в какво ще се състои?

При тези думи лицето на Хиларио прие дебнещ израз.

— Аз съм богат! — отвърна Кортейо.

— В какво се състои богатството ви?

Въпросът, разбира се, бе неприятен на Кортейо.

— Чак толкова ли е необходимо да го знаете?

— Да — рече старият спокойно. — Бих си бил в правото да се уверя, доколко сте в състояние да ми се отплатите за закрилата. Но ще отбележа, че отхвърлям каквото и да е възнаграждение. Въпросът ми по-скоро имаше за цел да разбере какво ви е положението, за да знам, по какъв начин мога да ви бъда полезен.

— Благодаря ви. Но на какво се дължи тоя интерес мен?

— Вероятно скоро ще научите. И тъй, проявете добрината да ми кажете в какво се състои богатството ви!

— Управител съм на именията на граф Родриганда.

На устните на стария се яви неизразима усмивка.

— Казано с други думи, ограбвате именията за своя сметка?

Кортейо видимо се смути.

— Нямах намерение да кажа точно това — пророни той.

— Какво сте искал да кажете или не, ми е все едно. Аз държа на фактите. Впрочем с това ваше управление е свършено, тъй като сте

интерниран. Тъй че надали бихте могъл да ми се отплатите.

— Аз имам пари, сеньор! — побърза да увери Кортейо, разтревожен от мисълта, че старият няма да го приюти. — Добре са закътани. Трябваше да бъда подготвен за всичко.

— С което искате да кажете, че сте заделил тези пари от имуществото на Родриганда? Но на тоя начин на управление май скоро ще бъде сложен край.

— Какво имате предвид?

— Ее, не е трудно да се досетите, че граф Фернандо ще хлопне резето за вас.

— Какво ви прихваща? — провикна се Кортейо стъписан. — Та граф Фернандо отдавна е мъртъв!

Доктор Хиларио се усмихна снизходително.

— Сигурно и сам не си вярвате. И вие и аз знаем много добре, че дон Фернандо си е все още жив.

От тези думи на стария кръвта на Кортейо нахлу в главата.

— Не ви разбирам. И кой пък ви го издрънка?

— Моят племенник Манфредо. Той е бил достатъчно дълго при вас, за да може да съчетае нещата от онова, което е чул от вас.

— В такъв случай ще ви кажа, че вашият племенник ви е осведомил погрешно.

— Ба, не си правете труда да ме заблуждавате! Положението ми е напълно ясно. Вие не сте откровен с мен, затова и не мога да ви приема.

— Ама на вас какво ви влиза в работата фамилията Родриганда?

— Никак, наистина никак. Но да не мислите, че ще ми хрумне да крия човек, неотлъчно следван от тълпа преследвачи, за когото не знам нищо, па и себе си да браня от тях.

— Вие няма защо да се страхувате от тях.

— На това навярно и самият не вярвате. Вярно, че племенникът не ми каза кой знае колко, но бе достатъчно да схвана, че по петите ви са се впуснали отчаяни типове. Какви сте ги забъркал с тях? Можете спокойно да ми се доверите.

По челото на Кортейо изби пот. Гледаше мълчаливо и неуверено пред себе си. Намираще се в страшно неприятно положение. Налагаше се да изчезне за известно време, а за тая цел единствено докторът можеше да му помогне. А пък и какво вредеше да му повери тайните

си? Та нали по-късно би могъл да го премахне. За начина сега още не береше грижа. Ето защо бързо и решително дигна глава:

— Е добре, реших да ви посветя във всичко. Но мога ли да разчитам на вашата дискретност, независимо от случая и във всяко едно отношение?

— Кълна се, че ще бъда ням за онова, което ще науча от вас.

— Тогава ще ви се доверя. Но тежко ви и горко, ако ме предадете! Бъдете уверен, че ще ви очистя, дори само една-единствена дума да издрънкате.

И Кортейо стори нещо, което преди би счел за невъзможно — посвети този човек, доскоро съвсем непознат, в събитията около дома Родриганда. Но доколкото все пак бе възможно, се постара да не се компрометира напълно. При все това старият узна достатъчно много да възкликне в края на дългото изложение удивен:

— Но, сеньор, вярно ли е и възможно ли е всичко това? Не ми ли сервирахте някой роман?

— Не ми е и хрумвало. Достатъчно трудно ми бе да разбулвам тайните си.

— И мислите, че преследвачите скоро ще бъдат тук?

— Убеден съм. Сигурно веднага са се спуснали да ни преследват. На мъже като тях няма начин да убягнат следите.

— Нека е тъй. Ще бъдат посрещнати. Всъщност намирате ли за необходимо да подслоня и оня мексиканец, който е пристигнал заедно с вас? На мен не е притрябвал.

— Тогава го отпратете! Сега и бездруго само ми пречи.

— Добре. Ще го сторя. С Грандприз положението е друго. Той ми е задължен и от предателство не се опасявам. А сега вървете, сеньор Кортейо, и доведете дъщеря си! Ще ви настаня в едно тайно помещение в подземие.

По време на този разговор сеньорита Емилия се намираше в стаята си. Не си лягаше, задържана от въпроса — дали още тази вечер да се запознае с кореспонденцията на стария или е по-разумно да го отложи за по-нататък.

Стаята ѝ не бе много далеч от неговата и тя долови тихо да влизат и излизат някакви хора. Това я подтикна да угаси свещта и

открехвайки леко вратата се послуша.

След известно време отново чу стъпки. Вратата на стария се отвори и на светлината на горящата вътре лампа видя да се вмъкват един мъжки и един женски силует. Още преди да се затвори вратата зад тях, забеляза, че едното око на мъжа липсва.

Малко по-късно нов шум привлече вниманието ѝ. Видя Хиларио да изчезва с фенер в ръка по същите стълби, по които бе слязла с него в подземие. Придружаваха го двете лица, които го бяха посетили преди малко. Когато минаваха край нейната врата, го чу да казва с приглушен глас няколко думи, от които разбра само част.

— Сеньорита Хосефа, там долу ще бъдете напълно...

Повече не успя да долови. Но едва тримата я бяха подминали, я споходи една мисъл, която незабавно приведе в изпълнение. Взе кибрит и се промъкна в стаята на Хиларио. Беше тъмно. Драсна една клечка и съгледа на светлината ѝ ключовете, на които бе хвърлила око. Откачи ги от стената и се върна в стаята си.

Доста по-късно чу стария да се връща. Беше сам. Бе отвел Кортейо и Хосефа до подземното им убежище. Не забеляза, че някой е идвал в негово отсъствие. Остави фенера на масата, закрачи из стаята и започна да си говори:

— Каква вечер! Тоя Кортейо няма и понятие колко ще ми е в помощ в провеждането на моите планове. Ама че непредпазливост! Да ми разкрие тая история на Родриганда! И аз ще я използвам за неговата гибел и своя облага. Мътните го взели! Да можем да подхвърля моя племенник Манфредо за граф! Но за тая работа ще е необходимо да се разчистят от пътя всички, които знаят тайната. Засега ще изчакам, пък сетне ще действам според обстоятелствата. Утре може би ще пристигнат преследвачите. Това означава да се внимава. Сега да си лягам, та утре да съм напълно отпочинал.

Емилия почака още известно време, докато се убеди, че всичко живо спи. Пъхна в джоба си задоволително количество листове и един молив, взе лампата и шишенцето газ, оставени ѝ на разположение и пое към своите начинания.

Заклучи стаята си и прибра ключа, за да не може никой да разбере, че отсъства. После тихо заслиза на тъмно по стълбите, водещи към подземие. Едва там запали лампата и отключи вратите.

Действайки по същия начин, се справи и със секретните механизми и се озова в скалната камера — нейната цел.

Залови се веднага за работа, като отвори шкафчето и започна да вади и чете писмата едно след друго. Бяха от особена важност за Хуарес. Ето защо извади листовете и молива и се залови да преписва пасажите от първостепенно значение. Притежаваше необикновена сръчност в писането, ала и много бележки имаше за вземане, така че се очертаваше да се справи едва някъде към разсъмване.

Докато се занимаваше с тая работа, до нея достигнаха човешки гласове. Тя наостри слух. Звучите идваха откъм един ъгъл. Освети с лампата и забеляза един отвор, оформен като улей, чието предназначение така и не съумя да разбере. Но нямаше съмнение, че свързва нейното помещение с някакво друго, в което в момента се говореше.

Емилия се приведе към земята и заслуша. Сега ясно долови тембъра на мъжки и женски глас, а когато приближи ухо до отвора, успя да разбере дори думите, които се изговаряха оттатък.

— Вярваш ли му напълно на тоя Хиларио? — запита женският глас. — Все пак считам за уместно да бъдем предпазливи, татко!

— Не се безпокой, Хосефа! Пабло Кортейо не може да бъде лесно измамен. Това поне би трябвало да знаеш!

— Ох, нима не получи тъкмо напоследък ново доказателство, че има хора, които ни превъзхождат?

— Това бе една необикновена поредица от нещастни случаи, но те няма да се повторят. В началото имах намерение да опитам дали не бих могъл да се съюзя с Хуарес. Да бе успял оня удар срещу англичанина и неговия товар, щях да бъда от желан по-желан при президента и като нищо щях да го превърна в инструмент за осъществяването на моите планове. Само че всичко отиде по дявола.

— Къде ли може да е сега Хуарес?

— О-о, понеже го подпомагат Съединените щати и Англия, сигурно ще отбележи бърз напредък. Гверилиясите, които бях принуден да избягвам, са се присъединили към него, така че е достатъчно силен да предприеме едно енергично и бързо настъпление. Скоро след това ще влезе в хасиендата дел Ерина.

— Защо точно там?

— Допускам го, защото тия адски изчадия мищеките са се дигнали там на въстание, което пък ни отнема и последната надежда.

Сетне стана тихо. Емилия остана още известно време вслушана, но не чу думица повече.

— Легнали са — каза си тя. — Но кои бяха? Без съмнение Кортейо и неговата дъщеря Хосефа. Какво откритие направих! Те са побягнали насам и дъртият ги е подслонил. И което е най-важното, Хуарес ще отиде в хасиендата. Там ще мога да се срещна с него и да го уведомя за разкритите тайни. Вярно, че след като си свърших тук работата, трябваше час по-скоро да замина за столицата, но пък от друга страна нямам толкова надежден куриер, комуто бих могла да поверя такива важни неща. Така че съм принудена сама да се отправя към хасиендата.

Емилия се върна към работата си. Дълго време още писа, докато най-сетне задачата бе приключена.

Сложи отново всяко нещо на мястото му и побърза да се върне в стаята си. Възбудата, която я бе овладяла, не я остави да заспи и тя започна да прави приготовленията си за тайно отпътуване.

Още в ранни зори Хиларио беше на крак. Тръгна да занесе закуска на Кортейо и дъщеря му. Пътят му минаваше покрай вратата на Емилия. Момичето чу стъпките и излезе от стаята да разбере кой идва.

— Я гледай ти! Вече сте будна, прекрасна моя сеньорита? — запита той. — Не спяхте ли добре?

— Дори много добре, но станах рано, понеже бях решила да направя една утринна разходка.

— И много добре ще сторите. Обмисляйте и отговора, който трябва да ми дадете след изтичане на определения срок.

— Ще бъде изненадващ, сеньор — ласкаво рече тя.

— Но с благоприятен завършек, сеньорита?

— Изчакайте го! Човек не бива да се стреми да узнае всичко отведнъж! — Емилия леко стисна ръката му.

— О, сеньорита, вече зная отговора!

Той продължи пътя си. Но едва бе завил зад ъгъла на коридора, тя изтича към неговата врата. Ключът бе на бравата. Емилия влезе и закачи по местата им взетите вчера ключове. Сетне се върна в стаята си.

Няколко минути по-късно я напусна незабелязано. Носеше значителен пакет в ръка и се спусна към града, по-точно при един собственик на конюшня.

— Давате ли коне под наем?

— Да, сеньорита. Искате да се поразходите?

— Не, предстои ми спешно пътуване, ала държа мястото да остане в тайна. Умеете ли да мълчите?

— Навикнал съм, плаща ми се и за да си мълча.

— Ще ви платя предварително. Известна ли ви е хасиендата дел Ерина?

— Да. Отстои на няколко дни път. Колко придружители имате?

— Нито един. Сама съм.

— В такъв случай трябва да сте доста сърцата дама. Да се погрижа ли за придружители?

— Двама души ще са достатъчни.

— Както желаете. Ще ви дам двама от моите коняри. Те са сигурни хора. До половин час ще бъдат готови.

— Е, добре! Нека вземат със себе си този пакет. Аз ще избързам напред и ще се срещна с тях извън града. Никой не бива да разбере по какъв начин и в каква посока съм напуснала Сантяго.

Емилия уговори цената със съдържателя на конюшнията и плати толкова, че той остана предоволен. Сетне тръгна с походката на човек, излязъл на разходка.

В уречения час я настигнаха двама ездачи, водещи със себе си оседлан по дамски кон. Спочиха до нея, помогнаха ѝ да се качи на седлото, след което препуснаха според мексиканския обичай в най-бърз галоп.

6. НАДХИТРЕНИ

По същото време, на около половин ден път по' на север, яздеше насам по равната прерия малка група от девет конници. Беше Стернау със своите приятели. На почтително разстояние ги следваха мищеките, поискани от Бизоновото чело за съпровод.

Очите на мъжете бяха отправени към земята и никой не отваряше уста, докато по едно време Стернау посочи тревата и отбеляза:

— Тук почвата е отъпкана от конете. Мисля, че сме на вярната следа. На това място бегълците са си дали почивка.

Те сляха от конете да прегледат терена.

— Да — обади се Бизоновото чело, — те са били. Броят на конете е същият, а и големината на копитата съвпада напълно.

— Накъде води тая посока?

— Към Сантяго.

Преследвачите възседнаха и подновиха ездата, ала сега много по-бързо отпреди.

Трябва да бе някъде към обяд, когато съгледаха група от трима ездачи, идващи срещу тях. Спряха.

— Трина конници — рече Стернау. — Една дама с двама мъже. Аха, забелязаха ни. Отбиват встрани, за да ни избегнат. Не бива да го допуснем.

— Да яздим в същото направление! — отзова се Бизоновото чело.

Отново смушкаха конете. Дамата разбра, че е невъзможно да ги избегне и пое в първоначалната си посока. Когато двете партии се приближиха дотолкова една към друга, че можеха да различават чертите си, Мечешко сърце спря коня си и възкликна:

— Уф! Та това е красивата скуав от Чиуауа.

— От Чиуауа? Коя има предвид моят брат?

— Жената, която беше при вожда на французите.

— Сеньорита Емилия? Но да, за Бога, наистина е тя! Какво ли прави тук? Трябва да се е случило нещо особено.

Те отново подкараха конете си. Няколко мига по-късно спряха пред ездачката.

— Доктор Стернау! — извика тя удивено.

— Да, аз съм, сеньорита — отвърна ѝ. — Но я кажете, как се озовахте насам? Мислех, че сте на път за Мексико сити.

— Пак ще бъда. Сега обаче отивам до хасиендата дел Ерина. Дали Хуарес е там?

— Не. Но отива нататък!

— Нося му извънредно важни сведения. Нямах на разположение благонадежден куриер.

— Ние вероятно бихме могли да ви услужим с такъв — рече Стернау, като хвърли един поглед към последвалите ги мищекы. — Нека слезем и отдъхнем!

Настаниха се на земята и Стернау продължи да се осведомява:

— И тъй, при нас бихте могла да намерите сигурен пратеник. Или е необходимо лично да разговаряте с Хуарес?

— Не. Въпросът е само записките, които нося със себе си, да стигнат гарантирано в ръцете му.

— Предайте тези неща на нашите мищекы! Те ще ги отнесат до хасиендата дел Ерина и ще ги връчат на президента, веднага щом пристигне.

— Приемам с благодарност предложението ви, сеньор. В хасиендата щях да бъда принудена да чакам Хуарес, а е належащо час по-скоро да стигна в столицата.

— Сега откъде идвате?

— От Сантяго.

— Натам отиваме и ние. По-точно се надяваме да открием там едни хора, които преследваме от няколко дни.

Сеньорита Емилия трепна изненадано.

— Да не би Кортейо? — запита. — И неговата дъщеря Хосефа?

— Сеньорита, да не сте видяла тия двамата в Сантяго?

— Да. По-вярно казано в манастира. Пристигнаха там снощи и се спотайват в една подземна килия.

Емилия разказа преживелиците си от предния ден, като поспести някои подробности. За тях се яви най-удивителен фактът, че именно

Кортейо бе онзи, който — с чужда помощ, разбира се — беше освободил дъщеря си. Когато Емилия приключи, Стернау попита:

— И навярно желаете колкото може по-скоро да тръгнете за столицата?

— Такова е желанието ми наистина.

— Какво ще кажете, ако изпратя двама от мищеките като куриери до хасиендата, а останалите ви дам за ескорт?

— Нямате ли нужда от тях?

— Тъй като в града са се разположили французите, със сила нищо не можем да постигнем. Ще разчитаме на хитрост, а при това положение е много възможно, индианците да ни се явят в пречка.

— Искате ли да заловите Кортейо и дъщеря му?

— Естествено.

— Е, ами тогава е необходимо просто да се обърнете към французите. Като научат, че смехотворният претендент Кортейо се намира в манастира, няма да се поколебаят да си го доставят.

— Това не ме устройва. Аз искам Кортейо за себе си, а не за французите. Ще бъдете ли така добра да ми опишете точния път, водещ до подземните килии, за които разказахте преди малко?

— С най-голямо удоволствие.

Емилия го стори с възможно най-големи подробности, като обясни също и секретата за отваряне на тайните врати.

— Това разбрах — рече Стернау. — А ключовете? По какъв начин да ги разпозная?

— Висят един под друг до птичия кафез, който се намира непосредствено до прозореца.

— Сега вече знам достатъчно, сеньорита. Значи предпочитате да тръгнете за Мексико сити още оттук?

— Да, ако ми позволите да взема обещания ескорт.

— А багажът ви?

— Някои неща вече са при мен, а останалото французите по-късно непременно ще ми донесат, макар още да не знаят накъде съм се отправила.

— С удоволствие бих се погрижил по този въпрос, но за жалост при сегашните обстоятелства ми е невъзможно. Та нали тези месю французи ме видяха в Чиуауа и ще ме разпознаят. Не бива да губим предимства.

— Това е вярно. Значи изобщо няма да се показвате?

— Да. Кога потеглихте от Сантяго?

— Сутринта към седем часа.

— В такъв случай ние ще пристигнем там вероятно през нощта. Това е добре, тъй като няма да ни забележат. Бихте ли ми описала жилището на Хиларио, за да се ориентирам веднага?

Емилия го стори, сетне извади записките и ги предаде на Стернау. Той запозна Бизоновото чело с местоназначението и адресанта им и скоро по заповед на вожда двама мищеки яздеха с важните документи обратно към хасиендата. Останалите се приготвиха да придружат сеньоритата до столицата.

Двамата коняри останаха много доволни от цената, която Емилия им предложи за коня и ѝ го преотстъпиха. Вече се бе качила на седлото и се обърна към Стернау:

— Сеньор, внимавайте с този Хиларио!

— Не се безпокойте, сеньорита! Този човек не може да е опасен за нас. Щастливо пътуване!

— Останете със здраве!

Емилия препусна с мищеките назад, по посока сключваща остър ъгъл с тази, по която беше дошла.

Двамата коняри също поеа обратно. Не бяха доловили и дума от разговора на Стернау с Емилия. Унгер се обади:

— Не трябваше ли да задържим мищеките, хер доктор? Вярно, че сме девет души, но знаем ли какво може да ни сполети. Не е изключено да ни дотрябва тяхната помощ.

— Не вярвам. Няма да му е толкова лесно на онзи Хиларио да ни напакости. Просто ще бъде принуден да ни предаде Кортейо. Ако нещо сме пропуснали, то е, че не казахме на двамата мищеки, които тръгнаха за хасиендата, накъде ще яздим.

— Трябва да са го чули преди малко.

— Не ми се вярва, тъй като стояха доста далеч от нас. Но не разбирам защо точно днес трябва да се страхуваме толкова. Хайде да потегляме, за да не стигнем прекалено късно в Сантяго!

Ездата продължи, и то с такава бързина, че след пет часа стигнаха до Сантяго. Беше вечер, ала манастирът без усилие можеше да се различи.

— Къде ще настаним конете? — запита Унгер.

— Да ги настаняваме ли? — отвърна Стернау. — Ами никъде. В манастира не е препоръчително, а в града не бива да ни видят. Все ще намерим горе из планината някое място, където да ги скрием, додето ни потрябват.

Започнаха да яздят нагоре по планината. В близост до манастира, малко встрани от пътя, се намираше един гъсталак, в който бяха отведени конете.

— Кой ще остане при животните? — осведоми се Стернау.

— Аз не — отвърна Бизоновото чело.

— Мечешко сърце отива за Кортейо — обади се апачът.

— Аз пък най-малко от всички, след като се касае за залавянето на тия две изчадия — заяви Унгер.

И от останалите никой не пожела да остане.

— Но и аз не мога да остана — рече Стернау. — Значи ще трябва да оставим конете без пазач.

— Ами да. Тук няма кой да ги откъдне.

— Да се надяваме. Тогава да вървим!

— Откъде ще влезем? През вратника ли?

— Не. Налага се да бъдем предпазливи. Ще се прехвърлим през зида! Най-добре ще е, ако никой освен Хиларио не ни види.

Когато Стернау и спътниците му изкачиха планината и бяха свили към шубрака, от земята край пътя се надигна фигурата на един мъж и се затича към манастира. Влезе през страничната портичка, заключи я и незабавно се отправи към жилището на Хиларио. Беше Манфредо, неговият племенник.

— Та ти съвсем без дъх си останал — забеляза старият. — От поста си ли идваш?

— Да. Онези пристигнаха, девет мъже. Единият от тях е цял исполин.

— Трябва да е Стернау. Тръгвай, сега не бива да те виждат! А и Грандприз да не се мярка.

— О, те няма да дойдат веднага. Отправиха се с конете към храсталаците. Сигурно ще ги скрият там. Вероятно ще искат тайно да влязат в манастира.

— И много ще ми е приятно. Запомни ли всичко добре? Няма какво друго да правиш, освен да осветяваш отзад, също както и аз ще вървя с лампа отпред. Но веднага щом влезем във въпросното

помещение, изоставаш, тръшваш вратата и тикаш резетата. Това е всичко. А сега върви!

Племенникът се отдалечи и чичото остана сам. Седна до масата и привидно се задълбочи в някаква книга, ала се ослушваше напрегнато за всеки евентуален шум. Но все пак не беше прериен ловец. Докато напразно напругаше слух да долови нещо, вратата се отвори нечуто и Стернау застана на нея с осемте си спътници зад гърба. Немецът огледа внимателно стоята и седящия в нея човек и запита:

— Вие ли сте сеньор Хиларио?

Запитаният подскочи и се обърна. Толкова беше изплашен, че трябваше да минат няколко мига, преди да успее да отговори:

— Аз съм. Кой сте вие?

— Скоро ще научите.

При тези думи Стернау влезе, а след него и останалите осем. Очите на стария се насочиха с очебийна боязън към огромната фигура на немеца. Наистина ли щеше да дръзне да поведе борба с тези въоръжени до зъби хора?

Когато вратата се затвори зад тях, Стернау запита:

— Сам ли сте, сеньор?

— Да.

— Никой ли не може да подслуша нашия разговор?

— Никой.

— Това е добре, тъй като имам да ви отправя една молба.

До този момент Стернау бе говорил с дружелюбен тон и старият започна да си възвръща загубения кураж.

— Няма ли да бъдете така добър първо да ми кажете кои сте? — попита.

— И това ще узнаете. Но по-напред имайте любезността да дадете верни отговори на няколко въпроса!

— Сеньор, не зная какво да мисля! Както изглежда не сте влезли в манастира по възприетия начин?

— Наистина не. И си имаме причини, мили мой. Ако нашето идване ви безпокои, само от вас зависи да се освободите час по-скоро от нас. Я кажете сега, бяхте ли осведомен за нашето пристигане!

— Не. Кой би могъл да ме осведоми?

— Не дойдоха ли снощи при вас един мъж и една жена?

— Не.

— На име Кортейо?

— Не. Не ми е известно това име. Аз живея с науката и грижите за болните и не се забърквам в политиката.

— Виж ти, откъде пък знаете, че това име е свързано с политиката? Ето как се издадохте, че ви е известно. Не се опитвайте да ме мамите! Вие поддържате кореспонденция с всички настоящи политически личности.

Хиларио се изплаши. Откъде би могъл да го знае Стернау.

— Заблуждавате се, сеньор — каза той. — Никога не съм чувал за някакъв си Кортейо.

— Което значи, че Кортейо и дъщеря му не са дошли при вас?

— Не.

— И не сте ги отвел и скрил в някаква подземна килия?

— Не.

— И тази килия не е разположена в съседство с онази, в която едно секретно шкафче съдържа тайната ви кореспонденция?

Ужас скова крайниците на стария. Но все пак успя да се съвземе и заговори гневно:

— Сеньор, не зная какво ви е накарало да нахълтвате тайно при мен и да ме обсипвате с въпроси, които не разбирам. Ще повикам помощ.

— Не опитвайте, сеньор! Зле ще си изпатите.

— Тогава поне ми обяснете по-разбираемо какво всъщност желаете от мен.

— Накратко казано, трябва да ни предадете Кортейо и неговата дъщеря.

— Но аз действително не знам нищичко за тях.

— Наистина ли смятате да се отървете с тая лъжа? В такъв случай ще ви хвана за гърлото... ето така... и не отговорите ли искрено, малко ще го попритисна и след няколко мига вече ще сте труп. А ние сигурно ще знаем къде да намерим търсените лица!

Докато изговаряше тези думи, Стернау вече бе стиснал Хиларио за гърлото, оставяйки му възможността само да гъгне. Старият бе обхванат от страх. Разбра, че няма как да продължи да лъже, без риск за живота и изломоти:

— Аз... искам...!

Стернау отпусна малко хватката.

— Значи Кортейо и дъщеря му са при вас?

— Да!

— Къде сте ги скрил?

— В една подземна бърлога.

— Бърлога? Pshaw! Едва ли ще напъхате протежетата си в бърлога, по-вероятно е да им определите прилично жилище.

— Е, да, но те са мои пленници! — излъга старият.

Стернау го изгледа изпитателно в лицето.

— Още веднъж ви предупреждавам, че не желая да ме мамите!

— Не ви мамя, сеньор! Не зная откъде сте го научил, но след като ви е известно, съм принуден да ви кажа, че Кортейо е мой враг. Случаят го доведе в ръцете ми и макар наистина да е смятал да стане мое протеже, стана пленник. Смятах малко да го поизмъча, след което да го предам на французите.

— Къде по-удобно ще ви бъде да го предадете на нас.

— И какво ще получа, ако изпълня желанието Ви?

— Има си хас да искате и възнаграждение. Чуйте, това възнаграждение лесно би могло да се превърне в нещо, което никак няма да ви е приятно. Та накратко запитано, ще ни предадете ли бащата и дъщерята или не? Давам ви една минута за размисъл.

Хиларио придаде на физиономията си израз на най-голям страх и отвърна:

— Боже мой, ама разбира се, че съм готов да го сторя. Позволете само да повикам племенника си! Той е пазач на пленниците. Ключовете са у него.

— Къде се намира той?

— В съседство. Необходимо е само да почукам.

— Сторете го!

Старият почука на стената и Манфредо незабавно се появи. Любопитство и страх се примесваха в погледа, с който оглеждаше деветимата мъже. Носеше запален фенер.

— Сеньорите са дошли да им предадем пленниците — каза му чичото.

— Какви са те?

— Това не те засяга. Пътят чист ли е?

— Мисля, че няма да срещнем никой.

— Добре. — Старият също взе фенера си.

— С каква цел двама осветители? — запита Стернау.

— Защото един е малко за единадесет души из тези тъмни ходници. Или искате да доведе пленниците тук?

— Не, ще отидем заедно. Но не се опитвайте да бягате! Единият от вас ще върви отпред, а другият отзад. Предният ще бъде заложник за двамата. Случи ли се нещо, ще бъде застрелян.

Тръгнаха, както бе наредил Стернау и както за съжаление беше желанието на стария. Онзи закрачи начело и ги поведе по един коридор, сетне по стръмно стълбище, по втори коридор и накрая през едно подземие. Спря пред здрава, обкована с желязна ламарина врата и издърпа две резета.

— У теб ли е ключът? — попита племенника си.

— Да — отвърна оня.

— Зад тази врата ли са? — осведоми се Стернау.

— Не, зад следващата, сеньор.

Манфредо отключи и се отдръпна, пропускайки останалите да минат. Хиларио влезе и деветимата го последваха. Не забелязаха, че отсрещната врата не е заключена. Още преди да схванат коварния замисъл и предугадят надвисналата опасност, старият се озова с един светкавичен скок извън помещението и тръшна вратата след себе си. Отпред и отзад се чу тракането на резета и ключалки и те останаха в мрак.

— Гръм и мълния! Пленени сме! — изрева Унгер.

— Уф! — извика апачът.

— Надхитриха ни! — изтръгна се от Стернау.

Останалите бяха толкова стъписани, че стояха като занемели. Мищекът не каза нищо, а изпрати един куршум срещу вратата.

— Какво е наумил брат ми? Защо стреля? — запита Стернау.

— За да разруши бравата — отговори Бизоновото чело.

— Това няма да помогне. Та нали вратите имат и резета.

— Да запалим огън. Светнете!

Стернау бръкна в джоба си и извади кибрит. Когато клечката пламна, видяха, че през ключалката прониква някаква тънка ивица. В същото време усетиха необикновено силна миризма, която сковаваше дишането.

— Искат да ни отровят или задушат! — викна Стерняу. — Духат нещо смъртоносно през ключалката!

— Да разбием вратата! — изкрещя Гърмящата стрела.

Затворниците се нахвърлиха с всички сили срещу желязната врата. Нищо не помогна.

А старият стоеше отвън и се заслушваше. В лявата ръка държеше фенера, а в дясната някаква тънка, празна гилза, чието химическо съдържание бе издухал през ключалката. На лицето му бе изписано сатанинско злорадство.

— Победих! — ликуваше той. — Те са пленени! Чува се как натискат вратата. Сега пък удрят с приклади. О, желязото ще издържи. Резетата няма да поддадат. След две минути ще утихнат.

Беше прав. Блъскането и удрянето отслабна и скоро съвсем престана. Възцари гробна тишина.

— Дали да отворя? — запита се старият. — Лоша работа. Вляза ли по-рано, ще са още в съзнание и съм изгубен; вляза ли късно, ще са мъртви. А трябва непременно да са само в безсъзнание. Ще рискувам.

Изтегли резетата и отвори предпазливо. Острата, задушлива миризма се насочи към него. Дърпайки бързо вратата докрай, той отскочи надалеч.

— Манфредо, отвори! — извика същевременно.

При тази заповед племенникът отвори и отсрещната врата, за да се разнесе смъртоносният газ. Не след дълго можеха без риск да влязат при надхитрените девет мъже. Те лежаха неподвижни на земята. Докторът коленичи и разгърдвайки ги един след друг, ги прегледа.

— Да не са мъртви? — попита племенникът.

— Не — отговори старият след известно време. — Все още са живи. Всичко премина, както желязото. Смъкни каквото имат по себе си, полага ти се като плячка. Сетне ги вържи и остани при тях на стража, докато се върна. Отивам да доведе семейство Кортейо. Здравата ще се зарадват на тези хора, както по-късно аз ще се радвам на тях.

Хиларио се отдалечи. Племенникът пък ограби пленниците и отнесе плячката в подземие, през което бяха минали. После върза ръцете и краката им така, че бе невъзможно да се освободят.

Преминал по няколко тъмни ходника, старият приближи до една врата и почука.

— Мога ли да вляза?

— А-а, Хиларио! Най-сетне се появихте!

Лекарят отвори вратата и влезе в удобно подредено, изсечено в скалата помещение, в което гореше лампа. Кортейо и дъщеря му седяха на една рогозка на земята.

— Добре, че дойдохте! — каза последната. — Все още изпитвам силни болки. Не бихте ли подменил превръзките ми?

— Не, сеньорита. Раната ви е лекувана неправилно. Вследствие на това ще умрете.

Хосефа насочи уплашено кукумявските си очи към него.

— Вие се шегувате — успя да пророни. — Искате да ми вдъхнете страх.

— Бих желал да почувствате истински страх, сеньорита.

Хиларио отпрати студените си, безсърдечни очи към мъртвешко бледните ѝ от ужас черти. Тя не взе под внимание думите му и сама се окуражи:

— Убедена съм, че скоро ще бъда отново здрава.

— Ваша си работа, надявайте се, щом искате!

— Да, да, надявай се, Хосефа! — обади се Кортейо. — Сеньор Хиларио е в лошо настроение и си го изкарва на нас. Какво ново на горния свят, сеньор? Ще можем ли скоро да го видим? Французите още ли са тук?

— Няма да си тръгнат така бързо.

— Мътните ги взели! Та при това положение само нощем може да рискува човек да поизлезе на чист въздух. Не бихте ли могъл да ни предложите поне друго жилище?

— Ще трябва да го обмисля. Не всяко е подходящо за вас.

— Не се ли е мярнал вече някой преследвач?

— О, напротив. Бяха деветима. Нямаха вид на обикновени хора. Единият беше исполин, истински Голиат.

— Навярно Стернау.

— Имаше и двама индианци.

— Бизоновото чело и Мечешко сърце! Какво предприехте срещу тях?

— Аз? Нищо, нищичко, сеньорита. Бях радостен, че те на мен не сториха нищо.

— Но нали беше уговорено да бъдат заловени!

— Как бих могъл да го извърша, сеньорита?

— И още питате? Сеньор, вие сте един страхливец!

— Наистина ли го мислите? Това ли е благодарността за жертвоготовността, с която ви приех? Или може би трябва да ви предам на французите?

— Глупости! — извика Кортейо. — Дъщеря ми съвсем нямаше предвид онова, което си мислите. Макар аз също да очаквах, че ще плените тези хора. А и такава беше споразумението. Сега те са се изплъзнали и ще трябва по някакъв друг начин да ги обезвредя. И какво казаха? Как се държаха? Разказвайте де!

— По-късно, сеньор. В момента обмислям въпроса, че искате друго жилище. Ако имате желание да ме последвате, ще ви покажа едно.

Кортейо и дъщеря му напуснаха сегашното си местожителство и се оставиха стария да ги води из ходниците. По едно време насреща им заблещука светлинка и когато я приближиха, Кортейо разпозна Манфредо, край когото лежаха вързани по земята девет мъже.

Кортейо пристъпи и нададе вик на изумление.

— Всички дяволи! Та това е Стернау!

— Стернау? — попита бързо Хосефа. — Къде? Къде е?

Тя се завтече и застана пред Стернау. Той вече бе дошъл на себе си и оглеждаше със студен, спокоен поглед четиримата, в чиито ръце беше попаднал.

— Да, Стернау е! — възкликна ликуващо момичето. — А тук лежат Бизоновото чело, Мечешко сърце и Гърмящата стрела. Нали уж се бяха изплъзнали?

Последните думи бяха отправени към стария.

— Само се пошегувах — поясни онзи. — Не съм навикнал да ми се изплъзва някой, комуто съм подсигурил жилище при себе си.

Другите също се бяха върнали в съзнание. Бяха отворили наистина очи, ала никой не се обаждаше.

— А тук е Мариано — тържествуваше Кортейо. — По дяволите, щастлив ден като този от много дълго време не сме имали. А тук... тук... действително... не може да е някой друг, макар и почти да не мога да повярвам, освен дон Фернандо де Родриганда. Сеньор, не бихте ли ни казал, как ви се удаде да се измъкнете от вашия затвор?

В гърдите на стария граф бушуваше вулкан. Как само бе жадувал за среща с този мерзавец, комуто дължеше осемнадесет години

неописуеми страдания и как тази среща се бе развила по начин, съвсем различен от онзи, който бе очаквал! Как му се искаше да избухне и даде воля на яростта, изпълваща сърцето му. Но съвсем основателно си каза, че по този начин само ще достави удоволствие на своя мъчител и премълча. Бе принуден обаче да мобилизира цялото си самообладание, за да изрази една безразлична, спокойна физиономия.

— Я гледай, горди сме и играем на пълни с величие — надсмя се Кортейо. — Нямам нищо против. Бездруго гордостта ви ще бъде прекършена! — сетне се обърна към Хиларио: — И как все пак ви провървя да ги заловите?

— По-късно ще научите. Сега по-скоро се питам какво да правим с тези хора.

— Ще ги затворим естествено! — обяви Хосефа. — Във възможно най-лошата тъмнична дупка, сеньор! Ако въобще може да има достатъчно лоша за тях! Ежедневно ще получават порция тояги, ала храна само веднъж в седмицата.

— Все пак бих искал да ви помоля да бъдете малко по-снизходителна, сеньорита. Пък и нали не се знае дали някога няма да изпаднете в положение, сама да се нуждаете от снизхождение.

Хосефа не забеляза погледа, който старият ѝ метна при тези думи и отговори с фанатично ожесточение:

— Никаква снизходителност, и помен от снизходителност няма да получат! Нали, татко?

Кортейо кимна одобрително.

— Тук няма място за умереност. Аз изгубих едното си око. Беше ми отнета хасиендата, а хората ми избити. Няма достатъчно силно наказание за тези хора. Къде са тюрмите, в които ще ги тикнете?

— Един етаж по-долу, сеньор. Искате ли да ги видите?

— Да. Нека видим със собствените си очи какви блаженства очакват тия типове. Няма ли още сега да ги отведем? Да освободим краката им от ремъците, та да могат да вървят?

— Хич и не мисля. С тези хора шега не бива. Не искам да им предоставям и най-малка възможност, от която биха могли да се възползват и освободят.

Засега ще останат да лежат, както са, а после ще ги пренесем поотделно долу. По този начин няма как да окажат съпротива. Сега ме следвайте!

Той тръгна напред и скоро стигнаха дълбок, подземен етаж. Поеха по дълъг, тесен ходник, вляво и дясно на който бяха издълбани в скалата малки килии, с размери горе-долу, колкото за един човек. Всички бяха снабдени с врати, в които се виждаше кръгъл отвор.

— Това ли са тъмниците? — прояви интерес Хосефа. — Я ни покажете една!

Хиларио отвори една врата и освети вътрешността.

— А, два железни обръча! — възкликна Кортейо. — Какво е предназначението им?

— Окови.

— И как става?

— С един малък фокус, сеньор — рече старият. — Вие не сте окован. Я седнете на това място! Така най-добре ще мога да ви уверя, че никой от пленниците няма да успее да избяга.

— Добре! Ще опитам. Ще се радвам да науча по-подробно, доколко сигурно ще се пазят тези хора.

— Да, да, татко, аз също искам да знам! — обади се Хосефа. — Ще имате ли добрината да покажете и на мен, сеньор?

— С удоволствие — отвърна старият. — Тук вдясно имам една двойна килия, сякаш правена тъкмо за такъв опит. Ще я отворя.

Хиларио издърпа двете резета на една врата и я отвори. Откри се килия — два метра широка, толкова дълга, а висока, колкото човек да може да седи седнал вътре. Подът беше каменен. Нямаше слама, рогозка, нито стомна или някакъв друг съд за пиене. Но на задната стена, приблизително на височината на шията и хълбоците, се забелязваха на две места по два обръча, които стояха отворени.

— В тези обръчи ли ще бъдат заключени пленниците? — осведоми се Хосефа. — Ама те са отворени, пък и не виждам никакви катинари.

— Не са и необходими. Обръчите са свързани със секретен механизъм, с чиято помощ се заключват. И тъй, искате да се убедите, че оттук измъкване няма?

— Да, аз ще опитам — отвърна Хосефа. — Сетне ще имам по-голямо чувство за сигурност.

— Аз също — прибави Кортейо.

— Тогава елате! Седнете един до друг!

Те се подчиниха на нареждането. По две посягания от страна на стария и железните обръчи се склучиха около телата им.

— Чудесно! — ликуваше Хосефа. — Който седне тук, добре ще бъде пазен!

— Значи намирате тази килия за надеждно жилище? — изхили се Хиларио.

— Да — засмя се удовлетворен и Кортейо. — Затворниците никога няма да успеят да се измъкнат. Хайде сега отворете тези обръчи, достатъчно се насладихме на удобствата на това помещение.

— Но, сеньор, нали казахте, а и вашата дъщеря също, че сте доволни от това жилище?

— Е, да, да, доволни сме, че пленниците ще бъдат държани в такива килии. Или сигурно смятате, че като сме се наместили тук, и ще трябва да си останем?

— Да, действително така мисля.

Настъпи кратка пауза, възникнала от ужаса, сковал езиците на Хосефа и баща ѝ. Едва сега добиха представа в какъв чудовищен капан се бяха натикали.

— Вие сте луд! — извика най-после Кортейо.

— Аз? О, не! Лудите сте вие, дето ми позволихте да ви спипам по един толкова глупав начин. Уверявам ви, че никога вече няма да напуснете тоя коптор.

Кортейо сметна за уместно да премине в умолителен тон:

— Не отивайте толкова далеч в шегите, сеньор! Вече знаем каквото искахме да знаем, а именно как се чувства човек, осъден да чезне в тая дупка.

— Не, още дълго няма да го знаете. Смъртта трябва сериозно да се всели в психиката, едва тогава вече ще знаете.

Хосефа нададе смразяващ вик. Беше напълно осъзнала какво ѝ предстои.

— Сеньор, вие сте един изверг! Няма да посмеете да ни уморите! Не бих могла да го понеса!

— Тук сте съвсем права! — ухили се Хиларио. — Още никой не е понесъл умирачката.

— Но ние нищо не сме ви сторили!

— Така е. Ама аз искам да си получа възнаграждението, дето ви приютих. Смъкнах от плещите ви и вашите врагове. Те вече с нищо не

могат да ви навредят. Да не мислите, че върша всичко това за тоя, дето духа?

— Тогава ни освободете! — извика Кортейо. — И аз ще ви възнаградя богато.

— Потрайте малко с предложенията си! Та нали още не сте наясно какво ще поискам.

— Ее, какво? — понита Кортейо, отправил очаквателен поглед към стария.

А онзи подхвърли с физиономия, сякаш се касаеше за нещо незначително:

— Искам от вас наследството на графовете Родриганда.

— Наследството... на... Родриганда? Какво ви прихвана? Вие сте безнадеждно невменяем!

— Не по-невменяем от вас, че нали и вие си бяхте внушил да сложите Родриганда в джоба си.

— Сеньор, вие сте един отвратителен мерзавец!

— Съветвам ви да бъдете малко по-умерен в изразите си. Вие самият сте най-големият мерзавец, който някога са виждали очите ми и аз ще извърша едно добро дело, като ви отнема плячката.

— Вие ме измамихте жестоко! Проклет бъдете, негодяй такъв!

— Не се горещете повече, и бездруго ще е напразно! Имам намерение да употребя богатството на Родриганда по-добре от вас, въобразил си да става президент. Един неизлично глупав човек и президент! Ха-ха-ха! Ще ви кажа съвсем откровенно, че имам известни планове, за чието провеждане богатствата на Родриганда ще ми дойдат добре дошли. Моят племенник Манфредо ще стане наместо вашия Алфонсо граф, а аз ще оберат тлъстия каймак на млякото.

Всичко това им звучеше така възмутително, че не намираха думи за отговор. Но и Хиларио изглежда не очакваше такъв, защото вдигна лампата от земята, зарези вратата след себе си и се върна при Манфредо, останал при другите пленници. След като ги свалиха един по един в ходника и приковаха към стената на една обща килия, Хиларио даде заповед на племенника да занесе хляб и вода на затворниците и се качи в жилището си да изчака завръщането му. Онзи скоро се появи.

— Нещо казаха ли? — запита Хиларио.

— Деветимата бяха тихи. Другите двама обаче така реват и се вайкат, че ме заболяха ушите. Наистина ли е необходимо да останат долу?

— Разбира се.

— И да умрат там?

— Това ще покаже бъдещето. Но ти не каза ли, че деветимата са отвели конете си в хресталака? Животните могат да ни издадат.

— Трябва да бъдат закарани някъде. Но къде?

— Иди и сними всичко от тях! Сетне ги смъкни в полето и ги прогони.

— Жалко за тях. Та нали човек би могъл да ги продаде.

— С което и лесно да си докара нещастieto. Сега е нощ. Имаш време да изпълниш разпорежданията ми. Задоволи се с плячката, която вече получи!

Племенникът се отдалечи послушно. Намери животните, свали им седлата с принадлежностите, върза ги едно с друго и ги подкара надолу по планината. Когато стигна равнината, качи се на един от конете и поведе останалите за оглавниците. Решил, че се е отдалечил достатъчно, спря и прогони едно след друго животните. После тръгна пеша към града... следите на деветимата ездаци, които едва преди няколко часа препускаха с радостни надежди към целта си, бяха унищожени.

На следващата сутрин Хиларио взе ключовете за подземните ходници, извика племенника си и се спусна към килията, в която бяха затворени Кортейо и дъщеря му. Когато затворниците го забелязаха, Кортейо попита плахо:

— Да ни освободите ли идвате, сеньор Хиларио?

— Да ви освободя? Според случая! Изцяло от вас зависи дали ще ви оставя да загинете или пък ще ви дам надежда за спасение.

— Спасение? — задъха се Кортейо. — Какво ще поискате в замяна?

— По този въпрос ще говорим по-късно. Сега думата е за смекчаване на настоящето ви положение. Готов съм да ви предоставя по-добра килия, а и храна, ако получа точна информация за Хенрико Ландола, пиратът.

— А! И защо за него?

— Това си е моя работа. Не сте ли обещал на ловеца Грандприз да му го предадете в ръцете?

— Да.

— Значи сте бил убеден, че някъде отново ще срещнете Ландола. Дайте ми сигурни сведения и аз ви гарантирам споменатите отстъпки.

— Какво искате от Ландола?

— И аз имам сметки за уреждане с него.

— Възнамерявате да го окошарите и измъчвате като нас?

— Да, дори и малко повече, стига да го пипна, разбира се.

— Това и за мен би било приятно, но за жалост не зная къде се намира в момента.

— А има ли начин да се узнае?

Кортейо позабави отговора. Ето защо старият отбеляза остро:

— Добре, добре, задръжте информацията за себе си, щом искате да хвърлите тук топа като окаяник!

Вече имаше намерение да заключи вратата, когато Хосефа извика:

— В името Божие, кажи му, татко! Не искам да умирам, трябва да живея! Ох, тези болки в гърдите ми!

— Да, не се и съмнявам — ухили се Хиларио. — Била сте погрешно лекувана. Бих могъл да премахна болките, бих могъл да ви лекувам и възстановя, ама вие желаете ли го.

— Напротив желая, желая го! Татко, кажи му! — викна момичето.

— Той въпреки това ще продължи да ни мами и измъчва — отвърна Кортейо.

— Отговорите ли честно, ще ви измъкна от тая килия.

— Добре, първо ни измъкнете, пък сетне ще говоря, преди това не.

— Аха, не ми вярвате? Е, не ви се сърдя и ще изпълня желанието ви. Ще ви освободя от железните обръчи, ала предварително ще ви обезвредя по друг начин, та да не ви скимне някоя глупост. Не дадете ли обаче сведенията, чака ви двойно по-голямо наказание.

Хиларио върза с помощта на племенника си Кортейо и Хосефа така, че да са в състояние да се изправят и пристъпват с малки крачки, но не и да мислят за съпротива. Сетне освободи вратовете и телата им от железата.

— А сега вървете след мен! — подкани. — На първо време ще ви настаня в една по-добра килия, с която засега ще трябва да се задоволите.

Той закричи напред, а затворниците и племенникът го последваха. В края на ходника имаше врата, водеща към помещение, което наподобяваше по-скоро малка стаичка, отколкото затворническа килия. Хиларио отвори вратата и рече:

— Влизайте!

Те пристъпиха и отдъхнаха — тук поне можеха да се изправят в цял ръст и да се изтегнат на пода.

— Това ще бъде жилището ви — продължи старият. — А сега искам сведенията. Как или къде бих могъл да узная местонахождението на Ландола?

— При моя брат — отвърна Кортейо.

— Значи в Родриганда в Испания? Доста отдалечено за мен и с нищо не може да ми помогне. Нямате ли някаква друга, по-полезна информация?

Кортейо изгледа стария навъсено и подпита:

— Действително ли ще останем тук и ще получаваме достатъчно храна?

— Да, ако говорите.

— Обещаете ли още две неща, ще ви дам изчерпателни сведения.

— Кажете какво трябва да обещаая!

— Първо, че няма да ни уморите тук и второ, да лекувате дъщеря ми.

— Обещавам при условие, че информацията си заслужава. И тъй, говорете!

— Ние се намираме изцяло в ръцете ви. Ето кое ме принуждава да ви кажа, че бях писал на брат си относно Ландола. Аз също исках да знам къде се намира.

— И очаквате отговор?

— Да. Той вече трябва да е пристигнал при един мой агент във Веракрус.

— А защо не в Мексико сити?

— Забравяте, че не бива да се мяркам из столицата.

— Вярно. Кой е вашият агент?

— Ще ви кажа едва, когато получим храна и нещо за пиене и прегледате дъщеря ми.

— Сеньор Кортейо, строго погледнато никак не се намирате в положение да диктувате условия, ала днес съм в добро настроение и ето защо съм склонен да изпълня вашите искания. Манфредо, иди да донесеш вино, хляб и сирене, аз пък през това време ще хвърля едно око на раната на сеньоритата.

Племенникът се отдалечи. Когато доста по-късно се върна с поръчката, старият също вече бе свършил с прегледа на Хосефа. Беше й заявил, че се надява да я възстанови.

— Ето че аз изпълних думата си — произнесе, — сега остава и вие да удържите своята!

— Моят агент е рибарят Гонсалво Вердильо — обясни Кортейо.

— И как би могъл човек да получи отговора от него?

— Чрез пратеник.

— Дали ще му го даде?

— Само ако носи писмо от мен, с което да се легитимира.

— Добре, тогава ще го напишете.

— При условие, че и аз ще имам възможността да прочета писмото на брат си.

— Признавам ви това право. Ще отида да донеса необходимите неща за писане. До връщането ми ще останете под надзора на Манфредо!

Хиларио тръгна. Когато се върна, освен приборите за писане, носеше и малко трикрако столче, което щеше да служи на Кортейо за маса. Вървите на ръцете му бяха разхлабени, колкото да може да пише. В това извънредно неудобно положение и светлината на фенера, писмото бе съставено. Старият го прегледа.

— Не буди подозрения — рече. — Пък и само бихте си навредил, опитате ли да ме измамите. Когато отговорът пристигне, ще можете да го прочетете.

След тези думи заключи килията и се отдалечи с племенника.

— Кой ще отнесе писмото до Веракрус? — попита онзи.

— Американският ловец.

— Грандприз? А ако попита за Кортейо?

— Остави тая работа на мен! Сега върви да ми го изпратиш!

Когато ловецът дойде, Хиларио подхвана:

— Сеньор Грандприз, имам да ви помоля да доставите едно писмо там. — Грандприз се поколеба.

— Сеньор, вие ме избавихте от смъртта — отвърна, — следователно на драго сърце бих ви свършил каквато и да е услуга, но точно сега ми е невъзможно, тъй като съм на служба при сеньор Кортейо и няма как да замина.

— О, напротив, понеже писмото е тъкмо от сеньор Кортейо.

Веждите на Грандприз се свиха.

— Дявол го взел, досещам се — тоя човек дава мило и драго да ме разкара оттук, та да не изпълни обещанието, което ми е дал.

— Имате предвид обещанието да ви предостави Ландола?

— Да. Но откъде знаете?

— Самият той ми го каза. Освен това предположението ви е погрешно. Сеньор Кортейо не е имал намерение да ви мами и точно с желанието да изпълни обещанието си, ви праща във Веракрус. При един негов агент там има вести за Ландола, които трябва да му донесете.

— Това можеше да се чуе по-рано. Но защо изпраща вас? Каква е причината да не ми го каже лично?

— Защото няма тая възможност — от снощи вече не е тук.

— Всичко това ми се струва подозрително, сеньор Хиларио.

— О, при сегашното положение могат да се случат някои неща, които изглеждат необичайни. Дойде един куриер, който го повика незабавно при Пантерата на Юга.

— Мътните да го вземат!

— Кортейо едва намери време да напише писмото, което ще ви предам.

— Хмм, и то действително се отнася до Ландола? До кого е? Я го покажете!

— До рибаря Гонсалво Вердильо, агентът на Кортейо. Последният е искал информация за местонахождението на Ландола. Отговорът е при рибаря. Трябва да отидете и го вземете.

— И къде да го занеса, чак при Пантерата на Юга?

— Не, при мен. До връщането ви Кортейо ще е отново тук.

— При това положение съм съгласен. Дайте писмото! Ще потегля веднага.

— Това исках и да ви помоля. Незабавно да тръгнете и възможно по-скоро да се върнете! Но бъдете предпазлив, в днешно време никак не е дреболия да намерят у някой писмо от Кортейо!

През това време състоянието на болния хасиендеро Педро Арбелец значително се бе подобрило. Старата, предана Мария Хермоес правеше всички възможни усилия за неговото пълно възстановяване.

Арбелец вече дотолкова се бе оправил, че правеше опити да напуска леглото. Грижливо загърнат със завивки, той седеше на един стол до отпавения на север прозорец. Гледаше нататък, защото в тази посока се намираще форт Гуаделупа, там бе разположена Чиуауа, натам бе и Монклова. До него седеше Мария Хермоес.

— Какво ли не бих изтърпял, само да я видя отново — каза той, продължавайки някакъв започнат разговор.

— Ох, сеньор, не мислите ли и аз каква безкрайна радост бих изпитала!

— Казахте, че ще дойде скоро. Ама тя все не идва. Напразно е чакането ми!

— Не бива да губите търпение. Хуарес ще я доведе. — Тя се приближи до прозореца, засенчи с ръка очи и погледна съсредоточено навън: — Сеньор, струва ми се, че се появиха много конници.

— Santa Maria! Дано най-сетне да идва Хуарес!

Двамата с голямо напрежение се загледаха в далечината.

— Да, конници са — рече Мария.

— И наистина много — прибави хасиендерото. — Идват насам. Господи, може би детето ми е сред тях!

Той отметна глава и затвори очи. Но ушите му бяха отворени. Долови приближаващо бучене, а после удари от копитата на много коне, сякаш някакъв приглушен тътен се търкаляше насам.

Цяла войска от бели и апачи галопираше към хасиендата. Мищеките се бяха метнали на конете си да ги посрещнат. Чуваха се ликуващи викове и крясъци, надвишавани от пронизителното цвилене на разгорещените коне. Сетне бързи мъжки стъпки изкачиха стълбите до вратата и тя се отвори. Арбелец отпави очи към влезлия.

— Хуарес — прошепна, обезсилен от вълнението.

— Президентът — извика и Мария Хермоес.

— Да, аз съм — отзова се запотекът. — Дал Бог добро, сеньор Арбелец! Как се чувствате?

— Лошо, много лошо, сеньор — побърза да отвърне Мария. — Хосефа Кортейо го беше затворила в зимника, където трябваше да умре от глад. Нашият добър господар ужасни мъки изтърпя.

Хуарес свъси вежди, понечи да попита нещо, ала бе препятстван, тъй като от вратата екна ликуващ възглас:

— Татко!

— Ема, дете мое — тези думи искаше да изрече старият, болен хасиендеро, ала те замряха на езика му. Беше затворил очи, ала обятията му се разтвориха. В следващия миг се прегръщаха мълчаливо, ала толкова по-обилни бяха сълзите им.

Хуарес взе старицата под ръка и я изведе от стаята.

— Да ги оставим сами — каза ѝ отвън. — Този блажен миг е тяхно свято право и не бива да ги ограбваме. Но ще ми кажете ли, сеньора, къде е сеньор Стернау?

— Замина — отговори тя. — Също така Бизоновото чело, Мечешко сърце и останалите. Накъде, не се знае.

— Но все пак трябва да са казали, след като са възнамерявали да напуснат хасиендата за известно време.

— Не. И не биха могли да го кажат, тъй като и самите те още не го знаеха. Те са по следите на Хосефа Кортейо.

Мария набързо го осведоми каквото знаеше. В този момент дойде и Каря, индианката. Тя влезе с Мария Хермоес при бащата и дъщерята, за да поздрави Арбелец, докато Хуарес пък трябваше да се посвети на своите задължения.

И лорд Дридън беше дошъл с тях. Половин час по-късно англичанинът стоеше с Хуарес в стаята, която онзи си беше избрал, когато влезе вторият вожд на мищеките с някакви книжа в ръка.

— Какво носи моят брат? — запита президентът.

— Писма за теб от сеньор Стернау. Едно момиче му ги е предало. Яздил е след враговете и го е срещнал по пътя си. Преди да продължи ми е изпратил тези писма до теб.

В действителност не бяха писма, а преписите на Емилия от секретната кореспонденция на стария Хиларио. Мищекът си тръгна. Отначало Хуарес само бегло и повърхностно прегледа записките. Но

няколко мига по-късно англичанинът забеляза желязното лице на запотека да изразява необикновено напрежение. За да не го смуцава, избягваше да гледа към него.

Най-сетне Хуарес прибра книгата.

— Прощавайте, сеньор — помоли, — но действително беше твърде важно.

— Новини от Стернау?

— Само препратени от него. Нали вече съм ви разправял за онази сеньорита Емилия?

— Вашата шпионка?

— Всъщност бих предпочел да я нарека моя съюзничка. Аз съм й много задължен, а сега е провела нов удар, който единствено на нея би могъл да се удаде. Принуден съм още днес да напусна хасиендата и да се отправя директно за Дуранго.

— Рисковано е.

— Ни най-малко. Тук имам преписи от писма от всички военни лагери, където ме очаква бляскаво посрещане. Хората изчакват само моята поява, за да започнат бой. Ето, четете, сеньор.

Хуарес подаде книгата на англичанина и той ги прегледа набързо.

— Можете ли да разчитате на истинността на тези преписи, пък и на оригиналите, от които са снети?

— Напълно!

— В такъв случай новините са действително много важни и радващи. Да, вие не бива да губите време, дължен сте да потеглите. Но аз...

— Вие си почивайте и ме последвайте по-късно, когато пристигне сеньор Стернау.

— Мислите ли, че ще се върне в хасиендата?

— Несъмнено. Той няма да се успокои, докато не залови Кортейо и дъщеря му. На трагедията Родриганда сетне ще бъде сложен край и можете да бъдете уверени, че ще наложи на виновните най-строга присъда.

И наистина президентът още същия следобед напусна хасиендата. Той отведе войските си, ала остави малък гарнизон, тъй като тя щеше да му служи като база за връзка със североизточната част на страната.

7. ОБЛОГЪТ

В една от най-изисканите винарни на Берлин, разположена недалеч от „Тиергартен“ и посещавана изключително от офицери и високопоставени чиновници, един неделен ден бяха отседнали група млади хора, чиято униформа даваше да се разбере, че принадлежат към различни родове войска. Бяха се събрали на съвместна закуска и от изпитото вино вече се намираха в приповдигнато настроение.

Тази закуска бе резултат от един облог.

Лейтенант фон Рафенов — служеше при гвардейските хусари и притежаваше огромно състояние — беше известен като най-очарователният бохем сред офицерите и носеше славата му, че не знае отказ при жените. Преди известно време в Берлин се бе заселил един руски княз, чиято дъщеря бе с рядко срещана красота и по тая причина бе обект на многократни домогвания от страна на младия мъжки свят. Тя сякаш нехаеше за тези кандидатури и отблъскваше всеки опит за сближаване така подчертано надменно, че се популяризира като заклет враг на мъжете. И лейтенант фон Голцен, който служеше в същия полк, беше сполетян от едно публично и поради това крайно неприятно отхвърляне, за което беше усърдно подиграван от своите другари. Най-усърдният подигравчия беше фон Рафенов и за да си отмъсти, Голцен му беше предложил да се обзаложат по една закуска, че и той на свой ред ще бъде отрязан. Рафенов незабавно бе приел облога и бе... спечелил, понеже от няколко дни излизаше в компанията на рускинята и бе доказал, че се радва на нейната благосклонност.

Днес Голцен щеше да плаща баса и другарите му се надпреварваха необуздано да увеличават загубите и сипят подигравки.

— Така е, Голцен, провървя ти, колкото и на мен! — изръмжа един дълъг, сух като чироз лейтенант с униформа на пехотинец. — Хименей отказа благоразположението си на нас двамата, по каква причина, един дявол знае!

— Ха! — изсмя се заговореният. — При теб е лесно обяснима липсата на успех сред дамите. Я си иди първо вкъщи да те поохрани

майка ти, както следва, че коя ли дама иначе ще хвърли око на такива едни отявлено „сухи земи“! А що се отнася до мен, не чувствам гордостта си ни най-малко накърнена. Вярно, че загубих облога, но не защото съм желал отказ, а защото Рафенов не го получи. При все това съм убеден, че и той ще си намери майсторката, която да му среже квитанциите.

— Аз? — извика Рафенов. — Какви ги дрънкаш! Готов съм отново да се обзаложа, че навсякъде ще пожъна победа.

— Охо! — прозвуча наоколо.

— Да — повтори той. — Какъв да е облог и за кое да е момиче. Моля!

И застана чинно пред Голцен, като пред началник, от когото очаква заповед, ала сетне се огледа предизвикателно. Зачервените му страни говореха, че не е бил особено въздържан с виното, което го караше да оценява опита си по-високо от своите възможности. Голцен вдигна предупредително пръст и каза:

— Внимавай, драги, иначе ще се заловя за думите ти!

— Стори го! — викна Рафенов. — Не се ли хванеш за думите ми, ще си помисля, че те е страх да не платиш втора закуска!

Очите на Голцен проблеснаха. Той подскочи и запита:

— Готов си да склучиш всякакъв облог?

— Всякакъв — гласеше незабавният, самоуверен отговор.

— Е, добре! Залагам моя червено-кафяв срещу твоя арабски жребец!

— Гръм и мълния! — изруга Рафенов. — Това е адски неравностойно, но няма как да откажа. Тъй че, прието. Кое е момичето?

По устните на Голцен заигра присмехулна усмивка и той отвърна:

— Ще бъде някое от тия, дето минават край таверната. Ще ти го посоча.

Звучен смях прокънтя наоколо и един от присъстващите се обади:

— Браво! Голцен е склонен да жертва коня си, стига Рафенов да извоюва голямата слава, като покори някоя шивачка или продавачка в бакалница.

— Чакай и аз имам право на вето! — произнесе Рафенов. — Казах наистина всяко момиче, но нека поне ми бъде разрешено ограничението: ако ще е напълно непознато, правя уговорката да бъде избрано сред тези, които преминават оттук с кола, а не пешком.

— Приемам! — съгласи се Голцен. — Дори правя отстъпка да не посочвам пасажерката на някой файтон.

— Благодаря! — кимна Рафенов удовлетворен. — Какъв срок ще ми дадеш за покоряване на крепостта?

— Пет дни от днес нататък.

— Съгласен! Значи настъплението може да започне, време имам!

Рафенов се надигна от мястото си и препаса сабята. Човек едва ли би забелязал, че духът на виното витае в него, а който погледнеше израза на обиграност и самочувствие, отпечатан по приятното му лице, надали щеше да се усъмни, че няма да му е кой знае колко трудно да привлече внимание върху достойнствата си.

От този миг в салона зацари голямо напрежение.

Господата застанаха до прозорците и започнаха да се вглеждат в пасажерките на преминаващите купета. Коя ли от носещите се навън дами щеше да избере Голцен? „Грандиозна! Шикозна! Фантастична! Изключителна! Екстравагантна!“ Ето какви бяха възгласите, с които напрежението търсеше изблик, докато един дребен пехотински лейтенант не пристъпи по-близо до прозореца и възкликна:

— Я гледай ти, какво велелепие! Безспорна красавица!

— Къде? — наваляха го въпросите.

— Там до ъгъла, впряга с тракенските коне — разпалено извика той.

Посоченият впряг затрополи насам. В дълбочина на каретата, до една възрастна дама, седеше младо момиче с едва сега започваща да разцъфтява красота. Личицето ѝ бе облъхнато от нежната руменина на юношеството, а гъстите ѝ, красиви коси се спускаха до седалката, сплетени в две дълги, дебели плитки. Чертите ѝ бяха бистри, детински и непринудени.

— Чудесна! Несравнима! Коя ли е? Непозната! Великолепно създание! — носеха се наоколо възгласите.

Лейтенант фон Голцен се извърна, посочи каретата и извика:

— Рафенов, ето тази!

— О-о, съгласен, съгласен и още как! — възкликна онзи кажиречи ликуващо.

После пооправи униформата си, хвърли един поглед в огледалото, взе сабята под мишница и побърза да излезе.

— Кълна се в честта си, голям късметлия! — изръмжа дългият гвардейски пехотинец, изпращайки го със завистлив поглед. — И все пак съм любопитен, как ще подхване нещата!

— Ее, най-напред ще я сподирис с някой файтон, за да открие жилището ѝ — обади се един.

Голцен се усмихна хладно.

— И по този начин ще изгуби цял ден. Не, той ще се постарее още днес да влезе в разговор с нея.

— Как ли ще го започне?

— Негова си грижа! В това отношение има достатъчно опит, а за спасението на един арабски жребец човек би впрегнал цялата си изобретателност.

— Виж го ти, наистина взе файтон и потегли след нея. Който умее, върви му!

Рафенов заповяда на кочияша да последва купето, теглено от тракенския впряг. Двата екипажа завиха към „Тиергартен“, където притежателката на каретата очевидно възнамеряваше да направи разходка. Когато стигнаха до една малко оживена алея, лейтенантът нареди на файтонджията да изпревари другото превозно средство и бръкна в джоба да се разплати. Когато файтонът профуча край дамата, той се изви към нея и направи изненадана физиономия. Поздрави по начин, сякаш е срещнал позната, даде знак на кочияша на каретата да спре, скочи същевременно от своето и се понесе назад. Другото купе спря.

— Давай! — изкомандва лейтенантът и докато каретата се раздвижваше, вече беше отворил вратичката, качи се, без много да се церемони и сияещ от радост се намести на седалката, давайки вид, че изобщо не забелязва недоумението, и нещо повече, негодуванието, изписано по лицата на двете дами. Сетне протегна ръце към девойката и възкликна с добре изигран възторг:

— Паула, възможно ли е? Каква среща! Вие в Берлин? Защо не ми писахте предварително?

— Майн хер, изглежда се припознавате в нас! — рече по-възрастната дама много сериозно.

Рафенов направи физиономия, изразяваща отчасти изненада, отчасти навяваше предположение, че искат да се пошегуват с него.

— О, да, моля за извинение, уважаема фрау! Както изглежда аз действително още нямам честта да ви познавам, но Паула навярно с удоволствие ще отстрани това обстоятелство. — И като се обърна към младата дама, помоли: — Моля ви, моя милостива фройлайн, имайте добрината да ме представите на тази дама!

Тъмните, сериозни очи на девойката се отправиха изпитателно към него, след което той чу един звучен глас да казва:

— Не е по силите ми да го сторя, тъй като не ви познавам. Кой сте?

Тогава той се дръпна бързо назад с израз на най-голямо изумление.

— Как, вие се отричате от мен, Паула? С какво съм го заслужил? А, да, забравих, че обичате да се шегувате!

Отново се спря изпитателният ѝ поглед на него, но доста по-мрачен отпреди, а когато заговори, пълният с величие тон бе толкова отблъскващ, че той се стъписа.

— Никога не се шегувам с лица, които не познавам или не желая да познавам, майн хер. Надявам се, че нищо повече, освен някаква за мен наистина досадна прилика, ви е дала повод да нахлуете без всякакви формалности в купето ни и ви моля да се представите!

Удаде му се да симулира голямо забъркване и с една също така добре изиграна припряност отвърна:

— О, вярно ли? Боже мой, но тогава трябва действително да съм се излъгал! Но такава изумителна прилика никога не съм считал за възможна. Все пак загадката навярно ще бъде разрешена още сега. — И покланяйки се на всяка от дамите, добави: — Името ми е граф Хуго фон Рафенов, лейтенант от гвардейските хусари на Негово Величество.

— Това потвърждава, че не ме познавате — каза момичето. — Моето име е Роза Стернау, а тази дама е моя баба.

— Роза Стернау? — стресна се привидно онзи. — Нима наистина е възможно? Виждате ме в крайно неловко положение, майне дамен!

Аз действително съм жертва на някаква невероятна прилика и ви моля най-учтиво да ме извините!

— Щом като се касае за такава прилика, вероятно ще трябва да ви простим — отвърна Роза, но в тона, а и в погледа ѝ, прозираше явно съмнение. — Мога ли да ви помоля да ме уведомите, коя е моята двойница?

— Но, разбира се, разбира се, фройлайн Стернау! Тя е моята братовчедка Марсфелден.

— Марсфелден? — попита Роза, като плъзна своеобразен поглед към баба си. — Марсфелден е аристократично име. Къде се намира тази ваша братовчедка, която, както разбрах, се нарича Паула фон Марсфелден?

Лицето на лейтенанта просветна. Предположи, че с отправения въпрос дамата иска да завърже разговор, а тъкмо таква бе и неговото желание. И изобщо си помисли, че му предстои лесна игра. Дамите се казваха просто Стернау, следователно бяха от буржоазията, а коя девойка от обикновеното съсловие не би била щастлива да се запознае с един гвардейски лейтенант, при това граф. Ето защо отвърна несприинудено:

— Да, Паула фон Марсфелден. Живее в Дармщат. По тази причина бях удивен да я видя тук в Берлин. Още днес ще ѝ пиша, че в имперската столица има едно толкова красиво и смайващо нейно подобие.

По малките уста на момичето заигра иронична усмивка:

— Ще ви помоля да си спестите труда!

— Защо, майн фройлайн?

— Защото аз самата ще уведомя фройлайн фон Марсфелден.

— Вие самата? На какво основание?

— Много просто, тази дама е моя приятелка.

— О-о!

Възклицанието прозвуча почти като вик на ужас. Това момиче познаваше дамата, чието име бе споменал, само защото не му бе хрумнало друго в момента. Паула фон Марсфелден ни най-малко не му бе роднина, беше я назвал единствено като повод за дръзкото обсебване на купето.

— Изплашихте ли се? — запита Роза с надменна студенина. — Значи не съм се излъгала във вас. Майн хер, може да сте граф и

офицер, но не и кавалер!

— Фройлайн! — избухна той.

— Хер лейтенант! — отвърна му с дълбоко презрение.

— Ако бяхте мъж, щяхте да бъдете принудена да ми дадете незабавно удовлетворение! Каква вина имам за една прилика, която е единствената причина за моята заблуда?

— Замълчете! Ако бях мъж, щях да се бия само с почтени противници. А дали сте постъпил като човек на честта, осведомете се, моля, от собствената си съвест. Що се отнася пък до приликата, на която се позовавате, това е една голяма неистина. Фройлайн фон Марсфелден прилича на мен толкова малко, колкото вие можете да се сравнявате с някой почтен човек. Просто сте си търсил едно евтино приключение и го намерихте, макар и не такова, каквото сте очаквал. Сигурно осъзнавате, че изиграхте една повече от съмнителна роля, затова ще ви помоля да ни напуснете!

Ето едно експедиране, каквото лейтенантът още не беше преживял. Но той нямаше намерение да се остави да бъде изхвърлен по този начин. Трябваше ли още от самото начало на приключението да загуби облога? Не, конят му бе твърде скъп.

— Е добре, милостива фройлайн, отчасти имате право. Намирам се в положение, което не ми оставя избор и се виждам принуден да ви разкрия истината, въпреки че се подхвърлям на риска да извърша една голяма грешка и да увелича още повече гнева ви.

— Гняв ли? — усмихна се Роза високомерно. — Не, и дума не става за гняв. Вие си навлякохте не гнева, а презрението ми. Недоумявам какво още бихте могъл да ми кажете, с удоволствие ще се лиша от всякакви по-нататъшни разяснения и ви моля още веднъж да напуснете купето!

— Не и пак не! — противопостави се той. — Вие сте длъжна да изслушате моята защита!

— Длъжна! Хайде де! Я да видим дали съм длъжна!

Очите ѝ плъзнаха търсецо по алеята, докато лейтенантът си знаеше неговата:

— Истината е, че ви следвам вече седмици наред, откак ви видях за пръв път. Вашият образ изпълни моето сърце с чувства...

Прекъсна го звънлив, сребрист смях.

— Следвате ме вече седмици наред?

— Да, милостива моя! — увери я тържествено.

— Тук в Берлин?

— Да — отвърна, загубил донейде самоувереността си.

— Ее, тогава нека ви кажа — отбеляза тя, — че още веднъж излъгахте. Никога по-рано не съм била в Берлин и съм тук едва от вчера. Съжалявам мъжете, принудени да се наричат ваши бойни другари и сега наистина за сетен път ви приканвам да напуснете купето.

— Няма да си тръгна онеправдан, а не поискате ли да ме изслушате, ще остана да разбера къде е жилището ви и ще ви посетя, за да се оправдая.

Очите ѝ блеснаха и с израз и глас на дълбоко пренебрежение, произнесе:

— А-хаа, смятате, че две дами ще са твърде слаби да се защитят? Ще ви докажа тъкмо обратното. Йохан, спри!

Кочияшът се подчини. Каретата спря до един полицай, но лейтенантът нямаше как да го види, тъй като бе с гръб към него. Беше се облегал небрежно на седалката, решен да играе ва банк.

— Полицай, я елате, моля, малко по-близо! — викна Роза.

Лейтенантът бързо се обърна и като видя идващия, отгатна намерението на девойката и не съумя да прикрие червенията на смущение, която се разпростря по стреснатото му лице. Вече отваряше уста да се измъкне от опасността с някоя духовита реплика, ала Роза го превари.

— Полицай — рече, — този човек се вмъкна изневиделица в нашето купе и не иска да си тръгне. Помогнете ни!

Блюстителят на реда хвърли изненадан поглед на офицера. Онзи разбра, че само с незабавно оттегляне може да се предварди от неприятни усложнения. Слезе и заяви:

— Дамата само се шегува, но аз ще се погрижа да я направя по-сериозна.

Сетне се отдалечи със заплашителен поглед.

— Така, вече сме свободни. Благодаря ви!

След тези думи, отправени към полицая, Роза даде знак на кочияша и прекъснатото пътуване продължи.

Лейтенантът се почувства унижен, както никога през живота си. Скърцаше със зъби от ярост. Това девойче щеше да му заплати за

отпращането! В този момент забеляза едно празно купе, което идваше срещу него. Веднага се обърна, остави го да приближи, качи се и заповяда на кочияша да последва екипажа, който все още се виждаше в далечината. На всяка цена искаше да научи къде живее дамата.

Пропътуваха една голяма част от „Тиергартен“, сетне извиха към града. Каретата спря на една от най-оживените улици пред някаква подобна на вила постройка. Дамите слязоха, посрещна ги облечен в ливрея лакей, а колата премина през пътната порта. Рафенов беше видял достатъчно. Срещу къщата забеляза някаква гостилница и реши да посъбере сведения.

Нареди да го откарат до неговото жилище. Там смени униформата с обикновен цивилен костюм и се отправи към споменатата пивница, сигурен, че няма да го познаят от отсрещната къща.

Опиянението от виното бързо бе преминало, така че спокойно можеше да си позволи да изпие няколко чаши бира, докато узнае онова, което го интересуваше. Но за съжаление съдържателят бе сам в локала, пък и имаше вид на навъсен, затворен и неразговорлив човек, поради което Рафенов предпочете да изчака по-благоприятна възможност.

Търпението му не бе подложено на дълго изпитание, тъй като един мъж излезе от отсрещната къща, пресече улицата и влезе в пивницата. Поръча си чаша бира, взе един вестник, но скоро го върна обратно и огледа залата, търсейки някакво по-добро развлечение.

От този шанс се възползва лейтенантът. От стойката на човека предположи, че е бивш войник и реши да се отнася с него като към боен другар. Подхвана разговор и не след дълго двамата седяха заедно и бърбеха за войната, мира и всичко, което може да бъде предмет на разговор на маса пред чаша бира.

— Слушайте — рече накрая лейтенантът, — ако се съди по начина ви на изразяване, изглежда сте бил в армията.

— Напълно вярно, бях унтерофицер!

— Вие? — запита другият, като едва сега огледа по-внимателно нежните ръце и цялата фигура на събеседника. — Хм! Защо не носите униформата си?

— В отпуск съм.

— Тъй, тъй! Хмм! И какъв сте иначе?

По интонацията личеше, че не вярва много-много в твърдението за унтерофициера. Вярно, Рафенов беше цивилен, но въпреки това офицерът в него се познаваше от сто крачки.

— Търговец — отговори той. — А вие как се казвате?

— Името ми е Лудвиг, по-точно Лудвиг Щраубенбергер, на този свят тук.

— И живеете в Берлин?

— Това се подразбира. Хей там отсреща, във вилата на граф де Родриганда.

— О-о, тази вила принадлежи на някакъв граф?

— Да, на испански, закупи я едва наскоро.

— А голяма ли прислуга има?

— Хм, не особено.

— Не се ли казва някой от служителите му Стернау?

Лудвиг, изпитаният помощник-лесничей, стана внимателен. Беше просто дете на природата, ала с присъщата проницателност на този род хора веднага отгатна, че ще бъде ловко подпитан. Този човек, представящ се за унтерофицер, явно бе нещо повече и тъй като Лудвиг току-що бе научил от кочияша за случилото се в „Тиергартен“, реши да не се остави да бъде надхитрен.

— Стернау? — попита.

— Да.

— Какъв е този човек?

— Кочияш.

— Всички дяволи, кочияш! А няма ли той жена и дъщеря?

— Това се разбира от само себе си, на този свят тук.

— Да не би двете жени, които се разхождаха преди малко из „Тиергартен“ с карета? Ама те в действителност никак не изглеждаха на жена и дъщеря на някой файтонджия.

— И защо пък? Графът плаща доста добре на хората си и техните жени и дъщери могат да си позволят някои и други труфила. Впрочем те не се разхождаха с каретата в буквалния смисъл на думата, на този свят тук. Стернау трябваше да обиграе новите тракенски коне и понеже е все едно дали купето е празно или не, взе със себе си и двете жени.

— По дяволите! Да, наистина бяха груби като каруцарски жени!
— изплъзна се от устата на лейтенанта.

— Виж ти, били са груби? И вие сте ги чул, на този свят тук?

При тези думи Лудвиг погледна лейтенанта в лицето с лукав израз. Онзи осъзна, че е захванал голяма непредпазливост и опита да я изправи:

— Да, подочух нещичко. Бях в „Тиергартен“. Точно пред мен спря една карета, някакъв офицер бе принуден да слезе и бе най-злонамерено посрамен от двете жени.

— Тъй! Хм! И откъде знаете, че тези жени се казват Стернау, а?

— Те назоваха имената си пред полицая, който стоеше там.

— И как стана, че се озовахте насам и разпитвате за тях?

— Чиста случайност!

— Случайност, хубава случайност! Ами че я внимавайте тогава тези мои две ръце да не ви нашарят бузите, естествено пак по някаква гола случайност!

— Охо, това пък какво означава?

— Означава, че Лудвиг Щраубенбергер няма да се остави да го будалкат. Досуц на унтерофицер ми изглеждате, няма що! При всички случаи сте оня лейтенант, ветрогонът, когото „каруцарските жени“ хубавичко са отпратили, без много да му се церемонят. И сега идвате, на този свят тук, да шпионирате и търсите нова възможност да ги преследвате. Само че се откажете, защото освен да отнесете един порядъчен пердах тояги, друго нищо не ви чака. А що се отнася до ударите аз винаги съм под ръка, отбележете си го! Сега си тръгвам, но след пет минути отново ще се върна, като вода кочияша и още неколцина други, които обичат веселбите. Бъдете ли разпознат от кочияша, ще ви щавим кожата, докато омекне. Засега точка по въпроса и много ви здраве, на този свят тук!

След тази ефикасна реч почтеният Щраубенбергер се надигна, плати бирата си и излезе. Едва беше изчезнал в отсрещната порта, Рафенов също напусна пивницата. Не изпитваше желание да влиза в юмручен бой с хора от тоя сорт и се отдалечи, ругаейки, че днес всичко се е зарекло да бъде против него. Така и не заподозря, че Лудвиг го е заблудил относно двете жени.

Междувременно бе дошло времето, когато незадомените офицери се събираха в казиното да обядват. Рафенов също се насочи нататък. Сред присъстващите вече се бе говорило за неговия облог и ето причината да го посрещнат със стотици въпроси. Направи опит да

се измъкне с уклончиви отговори, но тъй като не го оставиха на мира и настояваха да разкаже авантюрата си, заговори:

— Какво има толкова за разказване? Вярно, че имам на разположение цели пет дни, ала облогът е вече спечелен.

— Докажеш ли го, разплащам се още днес! — заяви Голцен, който също бе пристигнал.

— Да го докажа? — изсмя се цинично Рафенов. — Какво има тук за доказване? Все пак би следвало да се очаква, че ще покоря дъщерята на един файтонджия.

— Файтонджия? — запита учудено Голцен. — Невъзможно!

— Ба! Баща ѝ се казва Стернау и е кочияш на граф Родриганда.

— Не мога да повярвам. Тази дама изобщо не изглеждаше като дъщеря на кочияш.

— Тогава върви и се убеди!

— Да, така и ще направя. Подобна красавица си заслужава човек да поразпита за нея. Освен това трябва да донесеш доказателство, че си имал успех при нея. Не бих се разделил естествено току-тъй с червено-кафявия.

— Хе, в такъв случай ти го подарявам! Не може да се иска от мен да се показвам публично с такова момиче, само и само за да докажа, че ме ощастливява с влечението си.

— Касае се за облог, следователно за печалба или загуба, но не и за подарък. Длъжен съм наистина да те помоля да представиш доказателство. Едно голо уверение не може да реши изхода на даден облог. Какво е вашето мнение, капитане? Вие сте страничен човек, от което следва — безпристрастен.

Въпросът бе отправен към един дълъг, сух мъж, който седеше на тяхната маса. Вярно, че носеше цивилно облекло, ала бе представен в казиното като капитан Шоу от марината на Съединените щати. Трябва да бе прехвърлил вече шейсетте, имаше физиономия на типичен янки и се говореше, че е изпратен от Конгреса да се запознае със състоянието на немския флот. Отначало той бе следил разговора с безразличие, но бе наострил слух при споменаването на имената Родриганда и Стернау. Тъкмо се готвеше да отговори, когато вратата се отвори и влезе един оберлейтенант от гвардейските хусари — адютантът Бранден. Беше нещо ядосан и хвърли фуражката си на стола с изражение, което ясно показва, че се намира в отвратително настроение.

— Хола, Бранден, какво има? — запита един от присъстващите.
— Да не би да е имало калай при стария?

— Това, а и друго — отвърна новодошлият с ругатня.

— Всички дяволи! По каква причина?

— Полкът язди лошо, въобще вече няма стегнати офицери — така се изрази полковникът. Трябва да го съобщя на господата на четири очи, за да не съм принуден по-късно да го казвам открито пред строя.

И като се тръшна на мястото си, сграбчи първата попаднала му чаша вино и я гаврътна.

— Нямамо вече стегнати офицери! Пъкъл и сатана! Как смеят да се държат така с нас! Няма да преглътнем оскърблението!

Тези и подобни викове се разнесоха наоколо. Чувстваше се всеобщо негодувание за мъмренето, което следващият път щяло да последва пред строя. Адютантът кимна, изруга и прибави:

— Щом там горе имат такова мнение за нас, не е за чудене, че гвардейският корпус занапред ще бъде съставян от най-тъмни елементи. Бях уведомен за един нов камарад.

— О! За гвардейски хусар? На мястото на покойния фон Виерсбикис? Кой е той?

— Някакъв хесенско-дармщатски строеви лейтенант.

— По дяволите! Някакъв си строевак при хусарите! И дори в гвардейската кавалерия? На всичкото отгоре и от Хесен! Дяволът да отнесе новите порядки!

— А да му бяхте чули само името, името!

— И как се казва?

— Унгер!

— Унгер? — попита Рафенов. — Не познавам фамилия Унгер, кълна се в честта си, фон Унгер, хмм, наистина не познавам!

— Е, да, но де да беше „фон Унгер“! — изръмжа адютантът разгневно. — Тоя тип просто си се казва Унгер.

При тези думи всички се изправиха на крака.

— Някой буржоа? Не е благородник? — заваляха въпросите един през друг.

Адютантът кимна.

— Да, изглежда много далеч отидоха нещата с гвардейската кавалерия. Ще вземе да ме стегне шапката и ще си дам оставката.

Помислих, че ще получа нервен шок, когато вписвах данните на този така наречен нов камарад. Момъкът се казва Унгер, на двадесет и пет години е, служил е в Дармщатската действаща армия, а баща му бил арендатор на малко стопанство край Майнц и същевременно капитан на някаква си стара гемия. Състояние няма, ала покровителството на Великия херцог фон Хесен си е налице. Майорът ругае за номера, който са ни погодили, полковникът проклина, вън от себе си от назначението, но и всичките ругатни не могат да ни помогнат, защото новият лейтенант е препоръчан от високо място. Съставът е длъжен да го приеме и търпи.

— Ще го приемем, но в никакъв случай няма да го търпим! — изрева граф Рафенов. — Поне що се отнася до мен, не бих могъл да изтърпя край себе си хлапака на никой селендур или моряк. На този тип трябва да опротивее полкът и да се пръждоса.

— Да, да, така е, да му опротивее и да се разкара, ето кое е нашето задължение — одобри някакъв друг и всички останали му дадоха право.

Не е за вярване как се е развила тази погрешна кастова надменност при кавалерията и особено при гвардейската кавалерия. Условието за принадлежност към офицерския корпус на един гвардейски кавалерийски полк беше благородническият произход и това обясняваше всеобщото дълбоко възмущение от постъпването на Курт Унгер. Всички се присъединиха към твърдо произнесеното решение да го принудят да напусне полка.

При това никой не забеляза с какво внимание следи хода на разговора американският капитан. Той наистина се стараше да прикрива интереса си, но от време на време все пак се виждаше как притворените му очи проблясват иззад дългите, гъсти мигли.

— И кога ще имаме възможността да видим този Феникс като гвардейски хусарски лейтенант? — осведоми се някой.

— От днес — отвърна адютантът. — Предстои му да направи официалното си посещение във връзка с встъпването в длъжност, през следобед ще се отбие при полковника, а аз пък ще имам честта довечера да го представя тук на другарите.

— В такъв случай аз няма да дойда — обяви Рафенов.

— И защо не, драги Рафенов? Това до никъде няма да доведе, тъй като все ще дойде време да вземем позиция спрямо него. При

всички случаи е най-добре да се съберем тук в пълен състав и веднага да му покажем открито какво го очаква от нас.

Предложението бе единодушно прието и ето че над младия пришелец надвисна буря, за която той дори не подозираше.

8. ЛЕЙТЕНАНТЪТ ОТ ПРОСТОЛЮДИЕТО

Курт се намираше в Берлин. За да се откъсва от време на време от самотата на Райнсвалден и отвлича от печалните мисли, Розета Стернау беше купила една вила в Берлин и всяка година прекарваше тук няколко седмици. Вчера бе пристигнал дон Мануел със старата Фрау Стернау и внучката си. Едва тази заран се бе удаля възможност на Курт Унгер да отпътува от Дармщат за Берлин. Беше отседнал във вилата, малко преди да се върне от разходка Фрау Стернау с Розичка.

Курт често правеше пътувания по военна служба. Само преди няколко дена се бе завърнал от едно такова, ала възпрепятствуван от служебни задължения, не бе намерил веднага време да отскочи до Райнсвалден. А когато сетне посети майка си и стария хауптман фон Роденщайн, научи, че Розичка вече е заминала за Берлин.

Сега стоеше в стаята си във вилата и обличаше парадната униформа, за да започне служебната си визита. Хусарската униформа великолепно му прилягаше. Многообещаващият хлапак се бе превърнал в чудесен млад мъж. Не бе израсъл наистина прекалено на ръст и ширина, ала изпълнените със сила форми говореха, че мускулите и нервите са минали през необичайна школовка. Сред силно мургавите черти рязко изпъкваше необикновено високото и широко чело, което обаче в никой случай не можеше да се нарече некрасиво. Лицето му носеше отпечатъка на особена сериозност, която внушаваше уважение към младия офицер. Който надникнеше в откритите му очи, неизменно стигаше до убеждението, че няма пред себе си посредствен човек.

В това време колата изтрополя пред портата. Курт пристъпи бързо до прозореца да хвърли един поглед долу, ала успя само да мярне сенките на изчезващите във входа дами.

— Розичка — възкликна и по лицето му се разля щастлива усмивка. — Ах, колко дълго не съм я виждал! Сега тя е във възраст, когато човек се променя за седмици повече, отколкото иначе за години. Трябва незабавно да отида при нея!

Той се спусна по стълбите към приемната, където се намираше дон Мануел, за да посрещне двете дами при завръщането им. Тук, в свободното пространство на стаята, където външността на Розичка имаше възможност да изпъкне още повече, отколкото в тясното купе, тя оказваше едно направо омагьосващо въздействие. Та нали Стернау, нейният баща, се отличаваше с висока, могъща фигура, а Розета де Родриганда, майка ѝ, спокойно можеше да се мери по красота с коя да е друга. При това положение би следвало да се очаква, че дъщерята ще съчетае превъзходните качества на своите родители.

Курт спря заплепен при вратата. Розичка се бе обърнала към него.

— Та това е Курт, нашият добър Курт! — ахна тя, като изтича към него и протегна и двете ръце за поздрав.

Той опита да превъзмогне впечатлението, от което сърцето му затупа силно, поклони се дълбоко, пое изящната ѝ ръка и я докосна леко с устни. Още не бе в състояние да произнесе и дума. Треперенето в гласа би го издало.

Тя го погледна учудено и повдигна леко фино очертаните си вежди:

— Полкова отчужден и официален! Нима хер лейтенантът вече не ме познава?

— Вас да не позная, милостива фройлайн? — попита, правейки могъщо усилие да се съвземе. — По-скоро не бих познал самия себе си.

— „Милостива фройлайн“ и на „ви“! — плесна тя с ръце и се заля в сребрист смях. — Аха, да не би внезапно да си спомните обстоятелството, че мама е графиня де Родриганда?

— Така е — отвърна ѝ смутено.

— Курт, защо по-рано не се замисляше над този факт. Аз бях Розичка, а ти Курт и се надявам така да остане и занапред! Или хер лейтенантът се е възгордял откак, както чух, са го преместили при гвардейските хусари?

Едва сега тя го огледа по-внимателно. Дяволитата усмивка, образувала две очарователни трапчинки по страните ѝ, отстъпи място на лека руменина.

Той вече бе преодолял вълнението си. С честен, ведър поглед улови ръцете ѝ, а и нейните очи заблестяха, когато ѝ заговори с

щастлив глас:

— Благодаря ти, Розичка! Аз съм си все предишният, изпълнен с готовност да премина за теб през хиляди огънове, да се бия заради теб с цяла армия врагове.

— Да. Ти винаги си бил готов да се жертваш за немирната, неблагодарна Розичка. Все пак няма да те пращам да минаваш огънове, нито да те изправям пред армия от неприятели, при все че тъкмо днес бих имала повод да те видя като моя рицар с меч в ръка.

— А, възможно ли е, Розичка? Да не са те оскърбили? — попита я със светкавици в очите.

— Малко — отвърна тя.

Докато той се осведомяваше, в разговора се намеси и дон Мануел.

— Била си оскърбена? От кого, детето ми?

— От някой си лейтенант фон Рафенов. Служи при гвардейските хусари, точно както нашият Курт. Впрочем, аз отбих победоносно този недостоеен набег! Нали така, стара майко?

— Да, справи се — отговори фрау Стернау. — Никога не бих помислила, че това дете ще прояви такава находчивост, още при първите си стъпки в света.

— Заинтригуван съм — рече дон Мануел. — Я разкажете все пак!

Насядаха и фрау Стернау разказа поред събитията. Графът запазваше спокойствие, ала Курт ставаше все по-възбуден. Когато разказът свърши, подскочи и извика:

— За Бога, това е прекалено! Този човек ще бъде принуден да застане пред острието ми!

Дон Мануел го спря с движение на ръката и предупреди сериозно:

— Не така, скъпи Курт. По този начин още с встъпването си в офицерския корпус ще превърнеш твоите камарад в неприятели.

— Що се отнася до тях, бях предупреден, че вероятно ще ми бъде направен бойкот от самото ми постъпване. Та нали в гвардията е възприет познатият обичай да се подлива вода на офицерите от буржоазията. Така че една покана за дуел на този Рафенов едва ли ще породи повече врагове, отколкото и бездруго ще намеря.

— По този въпрос може да се говори по-късно — рече графът усмирително. — Но последните ти думи ме подсетиха, че приближава часът да се явиш при министъра на войната. Препоръчан си добре пред него, пък и досегашните ти заслуги са още по-добра препоръка, тъй че се очаква да бъдеш любезно посрещнат. Бих желал да бъде така през цялата ти днешна обиколка.

Нещата бяха временно уредени и Курт се сбогува, за да извърши предписаната визита на своите началници. В себе си той тайно се зарече да не позволява на никой офицер да хвърля и най-малкото петно на честта му, а онзи Рафенов при първа възможност да удари през палците.

Долу вече го чакаше удобно купе, теглено от един кон и той се качи, за да приключи час по-скоро при министъра на войната, защото бе получил заповед да му съобщи за себе си, нещо, което иначе не бе възприето за младите офицери, отпращани само до техния командир на полк. Това обстоятелство даваше да се разбере, че има причини да му се оказва тази изключителна чест. Необикновеното предпочитание пролича и по друго — беше пропуснат незабавно, независимо че в чакалнята много хора чакаха за прием.

Министърът го посрещна дружески, усмихна се със задоволство при неговата външност и заговори:

— Вие сте още млад, хер лейтенант, но ми бяхте препоръчан и аз съм благодарно да взема под внимание тази препоръка. Въпреки младостта си, обстойно сте изучил и опознал военната организация на много чужди страни. Чел съм ваши работи в това отношение и не мога да не дам одобрението си. Мисля, че вашият талант чертае големи надежди и бих се радвал да доживея деня да ви изтегля в Генералния щаб. Няма да крия, че вероятно ще срещнете трудности в новия си полк, свързани с традицията в гвардията. Ще ви помоля да не вземате под внимание тези трудности, доколкото го позволява офицерската ви чест. Ще ви посрещнат студено и отблъскващо и ето защо съм написал няколко реда, които ще връчите на вашия полковник. Това е едно изключение, имащо за цел да облекчи първите ви стъпки. Вървете с Бога и се надявам скоро да чуя, че сте намерил истинското си място в новата среда!

Той подаде на Курт едно запечатано писмо, адресирано до полковника и го освободи с доброжелателна усмивка.

Началото бе окуражаващо, но за съжаление продължението се оказа по-малко радващо.

Оттук Курт се отправи към казармата, за да се представи служебно на командира на полка. Един ординарец съобщи за него. Полковникът седеше до бюрото си, зает с подписването на разни документи, а край него стоеше адютантът фон Бранден, подавайки му нещата, след което ги попиваше и поставяше в една папка.

Когато Курт влезе, полковникът само го погледна бегло и промърмори нещо неразбрано, докато адютантът се поклони студено и формално, без да му подаде ръка. След като свърши с работата, командирът се изправи и огледа неблагосклонно лейтенанта през монокъла си.

— Доста необичайно, един хесенски пехотинец при гвардейските хусари! Би трябвало да го обмислите, ние тук в гвардията сме придирчиви. Запознахте ли се вече с офицерите от полка?

— Не, хер оберст!

— Така, щом сте ерген, ще трябва и да се храните в казиното. Оберлейтенант фон Бранден ще се погрижи за останалото.

— Аз живея у едни мои близки и най-покорно моля да позволите да се храня у тях!

Полковникът понечи да избухне, ала му мина друга мисъл.

— Знаете, че всъщност това е против предписанията, но ще видим. Във всеки случаи... много радост няма да изживеете при нас. Явете се утре сутринта точно в девет часа пред строя за служба! Сега сте свободен.

Курт извади писмото, подаде го и козирува:

— На заповедите ви, хер оберст! Но преди това трябва да ви предам тези редове по нареждане на Негово превъзходителство министъра на войната.

Той се обърна и напусна стаята, звънтейки с шпорите. Полковникът поддържа известно време писмото, с отправен към адютанта поглед.

— Противен тип — отзова се онзи гневно.

— Не мога да разбера защо Негово превъзходителство му е поверил това служебно писмо. Или съдържанието е от частен характер? Да видим!

Отвори го и зачете:

„Хер оберст!

Приносителят на писмото е горещо препоръчан от висша инстанция. Очаквам неговите камарад да се съобразят с това обстоятелство, както аз вече ценя способностите му, след съответната проверка. Не бих желал буржоазният му произход да е причина за враждебно посрещане.“

Полковникът остана с отворена уста.

— Всички дяволи! — изруга. — Та това си е направо препоръка! И при това написана собственоръчно от самия министър! Но умът ми не побира едно такова застъпничество за нашата аристократична среда. Тук престава дори властта на един министър. Пък и тоя Унгер, въпреки самоувереното му държане, не е човекът, заради когото ще рухнат нашите стари, изпитани правила.

Курт се отправи сетне към двамата си непосредствени началници в ескадрона — майора и ротмистъра. Приемът беше оскърбително хладен, направо пренебрежителен. Той предусещаше, че му предстоят сериозни изпитания, беше се създал сплотен фронт срещу него. Само младият лейтенант фон Платен — родственик на майора — го бе поздравил сърдечно и спечели по този начин симпатиите му, въпреки че си размениха само няколко думи. Но пък Платен трябваше да изтърпи нападките на останалите.

— Надявам се, занапред вашето добро сърце да не ви погажда подобни номера, драги Платен — предупреди майорът, след като Унгер се бе отдалечил.

— Моето добро сърце никога не изисква нещо от мен, което съвестта ми не търпи — заяви донейде двусмислено лейтенантът. Външността и съвършените обноски на Курт го бяха предразположили и той почувства, че ще е несправедливо да посрещне с неприязън новия камарад.

Курт се върна в къщи и разказа на дон Мануел как е бил посрещнат от господата. Когато приключи с вестите си, графът сви рамене и рече усмихнат:

— Горе-долу това и очаквах. Гвардията във всяка страна е най-надменният корпус, а да се служи в един гвардейски полк, на всичкото

отгоре пък и конен, и до днес навсякъде си остава привилегия за благородници.

— Но аз не съм настоявал да прониквам в тази среда — възрази младият лейтенант. — Изпълнявам само възложената ми заповед.

— Така е! В края на краищата твоите камарад също ще трябва да стигнат до това гледище, пък и ти си човек, който, въпреки липсата на „фон“, ще съумее да си извоюва необходимия престиж и в един полк на гвардейската кавалерия.

— Ще направя всичко възможно да оправдая високото Ви мнение за мен.

— Твърдо съм убеден в това. И доколкото като чужденец зная за пруската история и армия, предимствата на произхода сами по себе си не могат да помогнат на човек да се издигне и пруските крале винаги са умеели да възпират присъщото за младите благородници високомерие, зад което не се крие нищо. Следователно отблъскващото държане на офицерите не бива да те безпокои, скъпи мой Курт. Впрочем в твоё отсъствие получих няколко реда от Великия херцог фон Хесен, който се намира в Берлин и...

— Великият херцог в Берлин? — пресече го бързо Курт. — Как така е насам? Та аз едва онзи ден говорих с него в Дармщат.

— Бил е помолен телеграфически да се яви при краля на Прусия. От редовете разбрах, че се касае за неотложни дипломатически дела. Може би във връзка с новото отношение на Хесен към Прусия — нали в приключилата война стояха на враждебни позиции, а може и да се отнася за нещо съвсем друго. Хер фон Бисмарк е един изключителен ум и борави с необичайни, дръзки числа. Фактът, че се е наложило толкова спешно присъствието на Великия херцог, дава да се заключи за важни неща. По този начин му се придава авторитет на престижна личност, а оттук пък и неговото влияние ще придобие една по-голяма дълбочина. Това ме радва и заради теб. Великия херцог ме моли да го посетя и аз ще се възползувам от възможността да го уведомя как са посрещнали неговото протеже. Убеден съм, че ще те подпомогне да получиш едно блестящо удовлетворение.

Графът секна посред речта си, послуша се и пристъпи към прозореца. Пред портата бе спряла карета, но пасажерите бяха вече слезли и не се виждаха. Сетне във вестибюла се чуха гласове и без оповестяване от страна на слугата, вратата се отвори. Появи се Розета

Стернау, някогашната графиня Розета де Родриганда и Севиля. Зад нея се виждаше красива, макар и вече не в първа младост дама.

— Мила моя дъще! — огласи ликуващо изненадата си графът. — Как е възможно да те видя тук, толкова скоро след нашата раздяла?

Тя се устреми към него, притисна се в обятията му и го разцелува.

— Дойдох, за да ти доведе много обичан и сърдечно желан гост, скъпи папа. Погледни и отгатни!

Тя посочи дамата, която бе влязла след нея и графът ѝ отправи изпитателен поглед. Красивото ѝ лице носеше отпечатъка на доброволни лишения и безмълвно страдание, което се забелязваше в същата степен и в чертите на Розета Стернау.

При все че се струваше позната на графа, той поклати глава и рече:

— Не ме карай да гадая, Розета, а поднасяй изненадата, с която искаш да ме зарадваш!

— Е, добре! — съгласи се тя. — Тази дама е мис Ейми Дридън.

— Твоята приятелка, отдавна изчезнала безследно? — вметна бързо дон Мануел.

Розета потвърди.

Тогава графът пристъпи към Ейми, протегна насреща ѝ ръце и заговори със сияещо от радост лице:

— Добре дошла, от все сърце добре дошла! Прекалено много тъжни неща се случиха, откак се видяхме за последен път. Колко много се зарадвахме, когато преди половин година получихме от Лондон първото писмо от вашия баща! И колко жалко, че не е възможно и той да бе дошъл с вас в Германия! Смятам, че сега ще ни погостувате порядъчно!

Ейми кимна бавно:

— С радост приех предложението на Розета да я посетя, докато татко се занимава с политика в Мексико. Отначало мислех да го придружа, но след натрупания печален опит, той не пожела да ме подхвърля отново на опасностите на тази полудива, объркана от войната страна. Преди да ви разкажа подробно нашата съдба, само ще съобщя, че пътувах директно за Райнсвалден, намерих там Розета и незабавно потеглих с нея за Берлин.

— И много добре сте сторила, мис Ейми. Позволете да ви представя моя млад приятел — лейтенант Курт Унгер!

— Унгер? Това име ми е известно. Така се казваше един корабен капитан, чиито брат беше прочут прериен ловец.

— Капитанът беше мой баща — намеси се Курт.

— О, хер лейтенант, в такъв случай мога да ви разкажа за вашия баща — забеляза англичанката. — За съжаление зная неговата съдба само до момента, в който е напуснал хасиендата дел Ерина.

Всички насядаха, за да продължат разговора. Ейми подхвана разказа си за онова, което бе научила от Педро Арбелец и което предизвика у Курт голямо изумление. Току-що бе приключила с приключението на Гърмящата стрела в Пещерата на кралското Съкровище и прекъсна изложението си със забележката:

— Разбрах от Розета, че не е получила писмото ми, което ѝ бях изпратила чрез Хуарес. Но тогава може би и пратката на хасиендерото също така не е стигнала до ръцете ви?

— Пратка? До мен? — запита Курт учудено. — Нищо не съм получавал.

Отговорът обърка Ейми.

— Нали вие сте синът на морския капитан Унгер?

— Така е — гласеше отговорът.

— Е, вашият чичо получил от Бизоновото чело част от съкровището, за което преди малко разказах, малка част наистина, ала представляваща все пак голямо състояние. Било решено половината от нея да бъде изпратена в родината, за да обезпечи вашето образование. Няколко години след изчезването на Стернау, хасиендерото Педро Арбелец дойде в Мексико сити и предаде скъпоценностите на Бенито Хуарес — Върховен съдия по онова време — да ги изпрати в Европа.

— Не съм получавал и най-малката дреболия — повтори Курт. — Пратката или се е изгубила или е била отправена до друго лице.

— Хасиендерото изобщо не знаеше адреса ви, известно му бе само, че се намирате в някакъв замък в близост до Майнц, обитаван от някой си капитан фон Роденщайн и че баща ви е морякът Унгер. Ето защо пратката бе адресирана до една банкерска къща в Майнц, чиито шеф трябваше да ви издири.

— Би трябвало да ме е открил. Вероятно пратката е претърпяла злополука по пътя.

— Върховния съдия я застрахова.

— В такъв случай остава да получа стойността. Необходимо е само да се разбере коя е била банкерската къща.

— Тогава чух името от устата на хасиендерото, ала ходът на последвалите събития го заличи от паметта ми. Но при едно издирване нещата ще се изяснят. Аз и татко бяхме пленени от Пантерата на Юга и отвлечени в най-южните територии на Мексико. Там бяхме държани като пленници, додето влиянието на Хуарес дотолкова се разшири, че стигна и до нашите планини. Едва преди осем месеца получих отново свободата си. Сигурно ще ме извините, че съм забравила едно име, което толкова малко ме е касало.

— О, мис Ейми, към вас не може да бъде отправен ни най-малък упрек.

Напротив, сърдечно съм ви благодарен, че ме уведомихте по този въпрос. Споменавате скъпоценности. Следователно не става дума за пари?

— Не. Макар и да не съм виждала предметите, знам, че са се състояли от огърлици, накити, гривни, пръстени — произходът им се губи във времената на древно Мексико, — инкрустирани със скъпоценни камъни.

— Значи щях да притежавам цяло състояние, ако бях получил своята собственост. В тази мисъл има нещо пленително. Аз в никой случай не съм користолюбив, но въпреки това ще предприема едно разследване в Майнц. При това съм задължен, дори само заради татко и чичо, да гледам на предметите като на завещание. А сега разказвайте по-нататък, моля ви!

И Ейми продължи своя разказ. А той от минута на минута ставаше все по-завладяващ и слушателите не ги сдържаше на местата. Наставаха и наобиколиха разказвачката, седнала недалеч от прозореца. Онова, което тъкмо излагаше, не бе узнала от друг, а лично бе изживяла, по-точно приключението с морския разбойник Ландола при плитчината Педро. В един момент погледът ѝ машинално се отправи към улицата. В следващия нададе вик на удивление и се отдръпна незабавно от прозореца.

— Какво има? Какво те стресна? — пристъпи към нея Розета.

— Боже мой, да вярвам ли на очите си? — извика Ейми, посочвайки някакъв мъж облечен в скромен костюм, който се

разхождаше бавно по отсрещния тротоар и обследваше с любопитен поглед графската вила.

Беше капитан Шоу. В компанията на офицерите бе съумял да потисне изненадата си, когато бе споменато името Стернау, ала реши да събере информация. Сега бе дошъл и за свое задоволство забеляза малка кръчма срещу вилата, в която лесно би могъл да се осведоми.

— Имаш предвид господина, който върви отсреща? — попита Розета, проследявайки погледа на приятелката.

— Да, същия!

— Познаваш ли го? Почти би било за чудене да се намери някой в Берлин, когото познаваш.

— Дали го познавам? Този човек! — извика тя, пребледняла от възбуда. — Видях това лице в ситуация, която никога няма да забравя!

— И кой е?

— Не е никой друг, а самият Ландола, морският разбойник!

Не може да се опише какво могъщо въздействие оказаха тези думи. Един миг слушателите останаха смаяни, ала сетне се разрази истинска буря.

— Ландола, капитанът на „Ла Пендола“! — възкликна Розета.

— Капитан Грандприз, пиратът! — обади се графът. — Не се ли заблуждавате?

— Не — отговори Ейми. — Който е видял тази физиономия, макар и един-единствен път, не може да се заблуди.

Курт не бе продумал. Беше пристъпил до прозореца и изпиваше с очи човека, както орел плячката си.

— Наблюдава къщата — промълви графът.

— Знае, че живеее тук — добави Ейми.

— Разрушителят на нашето щастие крои нови гадости — рече Розета.

— Влиза в онази кръчма — отбеляза сега Курт. — Сигурно ще иска да събере сведения за нас. Е, да, и ще бъде обслужен.

С няколко бързи крачки вече беше вън. Изтича до стаята си и смени униформата с най-скромния си граждански костюм. Сетне се отпрати през улицата отсреща в кръчмата. Когато влезе, лицето му бе угрижено, с разочарования израз на човек, комуто са отхвърлили молбата.

Капитан Шоу — единственият посетител, както преди това Рафенов — седеше на една маса. Той бе видял Курт да излиза от вилата на графа и веднага реши да се обърне към него. Когато младият мъж понечи да седне на друга маса, той го покани:

— Не бихте ли дошъл при мен? Тук е толкова самотно, а пред чаша компанията е за предпочитане.

— Напълно споделям това мнение, майн хер, и ще приема поканата ви — отвърна Курт.

— И добре ще сторите — кимна капитанът, като отправи пронизващите си очи към младия човек. — Както ми изглежда, една по-весела компания ще е по-подходяща за вас от самотата. Вероятно нещо са ви ядосали. Правилно ли предполагам?

— Хм, възможно е да сте прав — промърмори Курт и поръча чаша бира. — На големите господари е все едно дали ни създават добро или лошо настроение.

— А-а, значи догадката ми е правилна. От голямата къща ли идвате? Да не сте бил там като просител?

— Възможно — гласеше сдържаният отговор.

— Кой всъщност живее отсреща?

— Граф де Родриганда.

— Но това е испанско име!

— Да, той е испанец.

— И богат?

— Много!

— Значи познавате добре материалните му възможности?

— Мислите ли, че един граф ще седне да уведомява някакъв просител за материалното си положение?

— Кой и какъв сте?

Курт направи кисела физиономия и отвърна:

— Това няма нищо общо. Вие също изглежда сте някой знатен господин и какво ли ще ви интересува как се казвам и какъв съм.

В очите на капитана проблесна доволство и той произнесе с умиротворителен тон:

— Недружелюбен! Това ми допада. Обичам затворените характери, човек може да разчита на тях. Често ли сте бил във вилата отсреща?

— Не — отговори Курт, което отговаряше на истината.

— Ще отидете ли пак?

— Да, дори съм принуден.

Капитанът се помести по-близо до него и запита полугласно:

— Слушайте, млади човече, вие ми харесвате. Състоятелен ли сте?

— Не. Беден съм.

— Искате ли да заслужите едно добро възнаграждение?

— Хмм! По кой начин?

— Бих искал да знам съвсем определено какви са материалните възможности на този граф и тъй като отново ще имате достъп при него, няма да ви представлява трудност да научите едно-друго. И ако имате желание да ми го съобщите, ще ви се отблагодаря.

— Трябва да го обмисля — рече Курт след известен размисъл.

— Това ми е достатъчно. Виждам, че сте предпазлив, което засилва доверието ми към вас. Възможно е да ви бъда от полза!

И докато погледът му се плъзгаше по костюма на Курт, прибави: — Стига да поискате, бихте могъл да спечелите при мен една хубава сумичка, която няма да ви е излишна. А после, след като сте ме опознал като човек, който няма навика да се стиска, ще станете и по-общителен. Аз съм чужд по тия места и се нуждая от човек, на когото да мога да разчитам.

— И какво трябва да прави той? — попита Курт, давайки вид, че се радва на тайнственото предложение на отсрещния.

Онзи му метна още един пронизващ поглед. Курт бе скромно облечен и си бе дал труда физиономията му да изглежда естествено. Огледът успокои капитана. Прецени, че би могъл без риск да използва този млад, вероятно неопитен човек, чиито черти създаваха впечатление за интелигентност. По тая причина продължи:

— Вие премълчахте кой сте. Мога ли поне да знам какъв е баща ви?

— Баща ми е моряк.

— А, значи не принадлежите към аристократите. И вероятно търсите служба?

— Имах една обещана, но ми създават спънки.

Това бе добре дошло за капитана. С покровителствена физиономия каза:

— Зарежете я! Аз при всички случаи мога да ви настаня на по-добра, стига да видя, че умеете да бъдете полезен. Да, пък и малко нещо хитрост би следвало да притежавате.

Курт примигна разбиращо.

— Каквато вероятно не ми липсва, както скоро ще разберете.

— Но трябва да знам кой сте и как се казвате.

— Хубаво. Ще го узнаете, след като съм ви доказал, че мога да бъда полезен. Защото трябва да ви кажа, че на определени места тук не съм добре поставен, което ме принуждава да бъда предпазлив.

Капитанът кимна зарадван. Той бе на мнение, че този човек е претъпил в някакво отношение установения ред и следователно би могъл да стане послушен инструмент. Отвърна:

— Засега това е достатъчно. Наемам ви и ще ви дам малък аванс от възнаграждението за услугата, която ще ми окажете. Ето ви пет талера.

Той извади портфейла си и остави на масата споменатата сума. Курт бутна парите и отвърна:

— Не съм отгънял чак дотам, че да се нуждая от предплата, майн хер. Първо работата, после възнаграждението, така е редно. Какво имам да правя?

Лицето на капитана показваше, че е останал много доволен.

— Да бъде, както желаете — каза. — Аз също съм привърженик на този принцип и ще го спазим. А вие няма да останете в загуба. Питате, какво има да вършите? Най-напред ще съберете сведения за граф Родриганда, за условията в неговия дом, членовете на семейството му и за всичко, с което се занимава. Най-вече искам да разбера колко души от неговото домакинство носят името Стернау и има ли някой, който да се казва Унгер.

— Няма да е трудно да го науча.

— Сигурно. После може би ще ви изпратя до Майнц да изпълните една лека задача, отнасяща се до един главен лесничей, когото трябва да наблюдавам. Струва ми се, че сте подходящ за целта.

— Аха, да не би да принадлежите към полицията?

— Възможно — отвърна запитаният с важна, изпълнена с тайнственост физиономия. — А и малко с голямата политика се занимавам. Ще ми се да ви доверя някои неща. Надявам се, че мога да го сторя, без да рискувам.

— Аранжирайте откровенията си така, че да минете без риск! — засмя се Курт.

— Хм, виждам, че сте един малък хитрец, а това говори във ваша полза. Слушайте! Австрия бе победена от Прусия и търси съюзник да възстанови престижа си след поражението. Този съюзник изглежда ще бъде намерен в лицето на Франция. Наполеон III направи ерцхерцог Макс император на Мексико. Пита се колко дълготрайна ще бъде тази дружба. Англия и Северна Америка не искат да признаят Макс и принуждават Наполеон да изтегли войските си. Макс ще разчита само на себе си и на Австрия, а тя е толкова изтощена от немската война, че ѝ е невъзможно да помогне. Мексико ще се възползува от случая и императорският трон ще рухне. Това ще внесе безпорядък в политическите кръгове, който всяка държава ще използва за своя изгода. По тази причина тук в Берлин, в Двора на победителя, има многобройни тайни пратеници, разузнаващи терена, за да могат техните правителства да се възползват от подходящия миг.

— И един такъв пратеник сте и вие? — вметна Курт.

— Така е — кимна капитанът.

— Кое правителство представлявате?

— Това засега ще остане в тайна. Споделих тези неща с вас, само за да ви покажа, че съм в състояние да ви осигуря бъдеще, стига да се окажете достатъчно ловък и верен. Следващата ви задача ще бъде да разберете, кой стои в съюз с името Родриганда.

— А след като съм го свършил, как и къде да ви съобща резултата?

— Виждам, че не мога да държа в тайна името си. Казвам се капитан Шоу и живея в хотел „Магдебург“. Там елате, когато имате да ми съобщите нещо.

— Възможно е това да стане твърде скоро — произнесе двусмислено Курт.

— Да се надяваме — отвърна Шоу, допивайки чашата си. — Смятам, че нашето запознанство ще допринесе взаимна изгода. В случай, че скоро подразберете нещичко, трябва да ви кажа, че ще се прибера в хотела си след не по-малко от два часа. Довиждане!

Шоу излезе и Курт остана сам. Той разбираше, че трябва незабавно да използва двата часа и събере сведения в хотел

„Магдебург“. Тук вече се касаеше не само за лични дела, а и за политически машинации.

9. ПОЛИТИЧЕСКИ ПРАТЕНИЦИ

Курт се осведоми от съдържателя къде се намира хотел „Магдебург“, плати и излезе. Тъй като бе видял капитанът да се отдалечава в противоположна посока, можеше да бъде сигурен, че няма да го изненада.

Когато стигна до сградата, влезе в общия салон и поръча питие. Една сервитьорка донесе поръчката. Направи му впечатление, че тя се усмихна зарадвано. Докато гледаше въпросително приятното ѝ личице, бе запитан:

— Не се ли познаваме вече, хер лейтенант?

Помъчи се да се сети и внезапно бе озарен от спомен за родния край.

— Дявол го взел! Истина ли е? Не сте ли Берта на Улман от Боденхайм?

— Да, аз съм — засмя се тя весело. — Често идвах в Райнсвалден и там съм ви виждала.

— А аз не съм виждал от няколко години и това е причината да не ви позная веднага. Но как попаднахте в Берлин?

— Прекалено много братя и сестри се бяхме скупчили и татко реши, че е време да си потърся някаква работа. Заемам сегашното си положение благодарение на обстоятелството, че съдържателят ни се пада далечен роднина.

— Ето нещо, добре дошло за мен. Бих искал да ви помоля за една услуга.

— Ако мога да изпълня някое ваше желание, ще го сторя с най-голямо удоволствие.

— Най-напред ще ви помоля да не давате да се разбере, че съм офицер. Има ли отседнал при вас някой си капитан Шоу?

— Да, отскоро. Заема номер единадесет.

— С кого общува?

— С никого. Много често излиза. Потърсил го е един-единствен господин — искаше да говори с него.

— Кой беше?

— Не си каза името, но спомена, че скоро пак ще дойде.

— Не можахте ли да заключите от външността му какъв е?

— Останах с впечатление, че е офицер в цивилно облекло. Лицето му бе силно загоряло от слънцето и говореше немски като французин.

— Хм! Казахте, че капитанът е в единадесета. А номер дванадесет заета ли е?

— Да, но тя се намира в друг коридор. Номер единадесети е ъглова стая.

— А номер десет?

— Свободна е.

— Стената между двете стаи масивна ли е?

— Не. Дори са свързани с врата, която, разбира се, е заключена.

— Значи от номер десет може да се разбере какво се говори в номер единадесет?

— Е, да, стига да не се говори прекалено тихо. — И с дяволита усмивка продължи: — Май доста се интересувате от тоя Шоу?

— Вярно, но никой не бива да го разбере!

— О, ще си мълча. Между другото този човек никак не ми харесва, а за скъп земляк като вас на драго сърце бих извършила услуга!

— Мога ли да надникна в номер десет?

— Това се подразбира.

— Но по възможност без някой да разбере.

— Не се притеснявайте! Горест няма никой от персонала. Ще отида да ви донеса ключа и просто ще се качите по стълбите. Предпоследната врата е номер десет, а следващата единадесети.

Тя се отдалечи и скоро донесе ключа, като му го бутна скришом. Малко по-късно Курт напусна салона, изкачи стълбите и се озова в пустия коридор.

Отключи въпросната врата и влезе в спалня, обзаведена с легло, гардероб, умивалник, маса, отделно диван и два стола.

Вратата бе заключена от двете страни. Разтвори гардероба — бе празен. Вратата му се отваряше, без да предизвика какъвто и да е шум.

Напълно удовлетворен, се върна долу, без да направи някому впечатление. Сервитьорката отиде отново при него да си прибере

ключа и запита:

— Намерихте ли я?

— Да — кимна ѝ.

— Както изглежда, ви се иска да подслушате капитана?

— Такова е желанието ми. Предава ли ключа си на излизане?

— Не. Отнася се много ревниво към своя багаж. Дори остава в стаята, когато я разтребват и чистят, а на излизане взема ключа със себе си, без да помисли, че всеки съдържател има дубликати.

— Хмм! Ще ме пуснете ли пак в номер десет, когато го посети някой?

— С удоволствие. Но забравих да ви кажа, че той резервира и номер десет, за да стои празна. Платил е и за двете стаи.

— Това е доказателство, че се занимава с някакви тайни дела, до които трябва да се добера. О-о, кой е пък онзи?

Тъкмо в този миг влизаше един мъж, при чийто вид лейтенантът не съумя да прикрие изненадата си.

— Това е господинът, който веднъж вече пита за капитана. Преди малко ви споменах, че след известно време пак ще дойде.

— И не е съобщил името си?

— Не. Май го познавате?

— Понякога хората си приличат — отговори уклончиво Курт. — Взе листа за напитки. Обслужете го!

Момичето приближи до новопристигналия клиент, който се осведоми дали капитан Шоу вече се е върнал. Като разбра, че случаят не е такъв, помоли за бутилка „Бордо“, което опита с израз на познавач.

„Наистина е той!“ — помисли Курт. — „По този начин само един французин пие виното на своята страна. Но какво търси генерал Дуге в Берлин? Наистина ли се мътят някакви задкулисни игри, за които пруското правителство не бива да знае? Трябва непременно да подслушам този разговор. Много е възможно да науча нещо, което е от особена важност“.

Нямаше време за губене. Върне ли се капитанът, вече щеше да е късно. Ето защо Курт даде знак на момичето. То кимна незабелязано и правейки се, че забърсва масите, приближи до неговата.

— Налага се да се кача — каза ѝ тихо. — Изглежда разговорът ще бъде доста важен, поради което е възможно капитанът

предварително да се увери, че в стая номер десет няма никой. Може да поиска ключа, така че не бива да го задържам.

— Тогава ще ви заключа. Ама нали ще ви види, още щом надникне в стаята.

— Ще се скрия в гардероба.

— А ако го отвори?

— Ще извадя ключа.

— Бихте ли могъл да държите отвътре вратата толкова здраво, че да не успее да я отвори?

— Трудна работа. Да се намира случайно тук някакъв свредел?

— Ще проверя. Камериерът има сандъче с инструменти.

— Добре. Дайте ми знак, когато сте готова, сетне ще се качим горе и ще ме освободите, чак след като си е тръгнал онзи човек.

Само след няколко минути момичето, което беше отишло до камериера, даде на Курт уговорения знак. Той плати сметката и даде вид, че си тръгва.

Срещна сервитьорката в коридора. Тя го поведе към стая номер десет, даде му свредела и го заключи.

Курт отвори гардероба, измъкна ключа и го прибра. Сетне се намести вътре и завинти здраво свредела от вътрешната страна на вратата. По този начин си подсигури една дръжка, с чиято помощ бе лесно да опъва крепко вратата, сякаш е заключена. Гардеробът бе достатъчно широк и дълбок, за да предложи удобно място за седене.

Сега Курт можеше да изчака развоя на събитията. Мина четвърт час, половин час, без да се чуе нещо.

Изтече още половин час и ето че се доловиха стъпките на двама души, приближаващи по коридора. В ключалката на номер десет бе пъхнат ключ и вратата се отвори.

— Тук ли живеете? — запита на френски един глас.

— Не — отвърна друг, по който Курт веднага позна капитана. — Живея в съседство, но наех и тази стая, за да съм сигурен, че няма да ме подслушват. А сега само надниквам да се убедя, че няма никой. Човек винаги трябва да бъде предпазлив.

Той влезе в стаята, погледна под леглото, после под дивана и отиде до гардероба.

— Заключен е — извести, опитвайки да дръпне вратата.

Курт стоеше неподвижно и държеше здраво свредела, така че капитанът не успя да отвори.

— Всичко е наред. Елате! — каза той на другия и напусна стаята.

Курт ги чу да се отравят към номер единадесет и да се настаняват. Шумът от разместваните столове го окуражи да напусне безшумно дрешника. Постави внимателно един стол до свързващата врата, намести се и започна да слуша.

— Да побързаме! — чу да казва капитана. — Нямам много време, защото ме очакват и на друго място. Тук нямат ни най-малка представа, че преследвам изгодата на Испания. Напротив, смятат ме за американец, който действа зад гърба на пълномощния министър на Съединените щати. Това ми дава възможност да чуя повече, отколкото ако знаеха кой съм. Получих вашето съобщение и ви очаквах днес...

— ... и все пак моето търпение бе подложено на непристойно дълго изпитание — прекъсна го французинът с тон, който даваше да се разбере, че стои на равни начала с капитана. — Вече идвах веднъж тук, а и сега изгубих цял час.

— Важни сделки, екселенц! — опита да се оправдае капитанът.

— Я стига! Вашата най-важна задача бе да чакате тук. Знаете, че съм пристигнал инкогнито и никой не бива да ме познае. Вместо това се погрижихте да ме поставите в неприятното положение да се заседявам в общия салон. Хората ме познават, понеже се разпространиха много мои портрети. И какво щеше да стане, ако имаше случайно някой, който ме познава и се раздрънка сетне, че генерал Дуе е в Берлин? Знае се, че воювах в Мексико и бях повикан от френския император да сменя меча с дипломатическото перо. Знае се по-нататък, че моят брат е възпитател на френския престолонаследник и ми поверяват само важни дела. Разпознаят ли ме тук, мисията ми е обречена на провал. Освен с вас, имам да преговарям с Русия, Австрия и Италия. Негово превъзходителство министърът на външните работи ме упълномощи да ви връча една инструкция, чието съдържание ще ви изясни как да се държите тук, съобразявайки се със сключеното между мен и ръководителя на мадридската политика споразумение. Ето документа. Бъдете така добър да го проучите още сега и кажете, ако нещо ви се стори неясно!

— Благодаря, екселенц.

Настъпи продължителна пауза, по време на която до Курт достигаше само шумоленето на хартия. Сетне капитанът заяви:

— Параграфите са толкова ясни, че за неяснота не може и да се мисли.

— Добре. Да резюмираме накратко! Императорът направи онзи малодушен Макс владетел на Мексико; Северна Америка завижда и изисква Франция да изтегли войските си от Мексико и да предостави Макс на собствената му съдба...

— Испания подкрепя това искане...

— Да, така е. Та нали гледа на себе си като единствен, законен собственик на тази красива, ала оставена безпризорно от нея страна. Императорът е готов да се съгласи с искането на Испания, стига тя да прояви желание да се реваншира, както той очаква.

— И как?

— Прусия иска да стане господар на Германия пред Европа. Трябва да бъде укротена и да се отмъсти за Садова. Императорът се подготвя да хвърли ръкавицата на Прусия. В случая войната е неизбежна и ние трябва да сме сигурни, че гърбът ни е прикрит. Но този хер фон Бисмарк е изкусен и силен дипломат и за да ни отслаби мощта, ще поиска Испания да окупира границата. Ние пък ще пуснем армията си едва, след като сме убедени, че откъм Пиринеите не ни заплашват врагове. Ето защо Наполеон ще изтегли войските си от Мексико само, ако при една война между Франция и Германия Испания обяви неутралитет. В това отношение преговорите приключиха и договорът бе подписан. Имате в ръцете си препис от него. Положението на нещата сега е следното: Франция потегля срещу Германия или по-точно срещу Прусия. Испания остава неутрална. Русия ни подпомага, като окупира границата с Прусия и предизвика въстание в Германия и Полша. С Австрия и Италия още се водят преговори. Оттук ще замина за Петербург, а вие са запознайте с тукашните условия и дайте вярна информация на вашия министър. Сега отивам при руския пратеник. Вие ще ме придружите, за да го уверите, че от страна на Испания Франция няма причина да се опасява.

— Веднага съм на разположение, само да заключа този документ.

Курт чу превъртане на ключ.

— Намирате ли наистина, че записките ще се съхраняват безопасно в това ръчно куфарче? — попита Дуге.

— Съвсем определено — отговори капитанът. — Впрочем нали нося със себе си и ключа от стаята.

— Тогава да вървим!

Двамата напуснаха номер единадесет и Курт чу да се заключва вратата. Чувствуваше се особено. Имаше сведения за тайна спогодба срещу Прусия. Каква огромна стойност притежаваше този документ! Беше длъжен да се добере по някакъв начин до него. Но какъв?

Докато размишляваше по въпроса, в ключалката на неговата стая бе пхнат ключ. Сервитьорката беше дошла да го освободи от доброволното пленничество.

— Двамата излязоха — осведоми го. — Чухте ли нещо?

— Да. Няма ли възможност да се влезе в номер единадесет?

— О, да, трябва да отида да донеса дубликата. Но ако Шоу ни свари!

— Не се безпокойте! Той няма да се върне скоро.

— Тогава почакайте!

Момичето се отдалечи. След късо време се върна, като носеше дубликата.

— Не зная какво смятате да правите вътре, хер лейтенант — каза тя, — но и нямам време да вляза с вас, тъй като дойдоха много клиенти, които трябва да обслужа. Ето ключа.

— Как ще го получите отново? Невъзможно е да се появя пак в салона.

— Оставете го тук до вратата под пътеката! Скоро ще се върна да го прибера.

Тя тръгна надолу, а той отвори стаята на капитана, влезе и заключи след себе си. Помещението бе подредено по съвсем същия начин, както съседното. До стената бе изправен голям пътнически куфар, а върху него лежеше малко ръчно куфарче. Как да го отвори? Документът трябваше да се извади!

Курт бръкна в джоба си. Той също притежаваше подобно куфарче и носеше ключа в себе си. Пробва и за негова изненада ключът стана. Повечето ключалки по онова време бяха серийна стока и се случваше понякога един ключ да отваря много ключалки. Това бе щастливо стечение на обстоятелствата за Курт.

Куфарчето не съдържаше нищо друго, освен документи. Най-отгоре лежеше тънка брошура. Отвори я — беше търсената записка,

написана на френски и носеше печата на министъра на външните работи.

Да я отмъкне или само да направи препис? Вярно, че за тая цел нямаше листове на разположение, но пък бележникът бе у него, а той бе достатъчен да фиксира дословно параграфите. По-добре, разбира се, беше да сложи ръка на самата харта, но пък капитанът щеше да забележи липсата ѝ. В продължение на няколко минути Курт се двоумеше какво да прави. Беше решил да представи по възможно най-бързия начин този коварен договор на граф фон Бисмарк, а и снабденият с министерски печат оригинал щеше да притежава по-голяма доказателствена сила в ръцете на всемогъщия човек, отколкото един нератифициран препис и накрая реши, без повече да се колебае, да вземе брошурата.

След като го стори, заключи отново куфарчето и излезе от стаята. Пъхна дубликата под пътеката, добави няколко банкноти като възнаграждение за услужливата сервитьорка и напусна незабелязано сградата.

С един файтон се отправи незабавно към жилището на Бисмарк, окрилен от надеждата, че той ще му помогне да залови капитана. Стернау и спътниците му бяха потеглили да пленят този злодей, ала той бе изчезнал безследно. Сега морският разбойник сам се подлагаше под ножа. Щеше да бъде принуден да разкрие всички тайни около Родриганда, а и да даде информация за съдбата на Стернау, в случай че му бе известна.

Когато пътуването стигна целта, Курт научи, че е невъзможно да говори с Бисмарк, тъй като понастоящем той се намира при краля. Без много да му мисли, Курт потегли към кралския дворец. Тук бе уведомен, че няма определен час за аудиенция. Той дигна рамене и заяви на дежурния адютант:

— И въпреки това настоявам, хер полковник!

— Но вие не сте в униформа, хер лейтенант!

— Нямах време да я облека.

— За такива неща винаги трябва да се намира време. Негово Величество постоянно носи униформа. Ще получа най-строга мъмрене, ако доложат за вас в този ви вид. Освен това в момента при краля е Негово превъзходителство фон Бисмарк.

— Точно Негово превъзходителство търсех. И ми бе много приятно, когато узнах, че е при Негово Величество. Мога само да ви съобщя, хер оберст, че се отнася за извънредно важна работа, която не търпи отлагане. Тази важност ми дава смелостта да прекъсна дори и най-сериозния разговор на тези високопоставени лица. Грози ни опасност — касае се за незабавното арестуване на един шпионин и държавна измяна и в случай че откажете да съобщите за мен, ще бъда принуден да прехвърля отговорността върху вас.

Флигел-адютантът^[1] изгледа учудено младия мъж, заставен да говори така настойчиво.

— Значи твърдите, че носите важни и неотложни известия?

— Така е.

— И искате да ги доложите на граф фон Бисмарк в присъствието на краля?

— Да.

— Е, щом го казвате, принуден съм да съобщя за вас. Но, млади човече, обръщам ви внимание, че с вашата кариера е свършено, ако си издействате достъп до Негово Величество за неща, които не са толкова важни, както ги намирате вие. Нека отговорността падне върху вас!

— Тъй вярно! — отвърна Курт уставно, но не без известна самоувереност.

Адютантът потъна в покоите на Негово Величество и не след дълго отново се появи. По негов знак Курт влезе. Озова се пред двамата най-велики мъже на Германия.

Крал Вилхелм само преди няколко седмици бе победил Австрия и Южна Германия. Бе показал, че е достоен наследник на Фридрих Велики и е подготвен да добие престиж със слово и меч. Наистина още не бе на върха на славата си, която постигна няколко години по-късно при Версай, но враговете му чувстваха в негово лице смел и обигран противник и тайно и явно плетяха интриги срещу него.

С един удар той се бе превърнал в един внушаващ страх, влиятелен монарх, разбира се, с помощта на стоящия в момента до него човек. Железният канцлер, с приписваните му от клюката три косъма, беше душата на пруската политика. Никой дипломат не смееше да предприеме ход, без да се е посъветвал с него. Беше не само чиновник, а и приятел на своя величайши монарх и неговите очи, прозирали всички комплоти на неприятелите, сега с удивление се

спряха на младия, едва двадесет и пет годишен мъж, осмелил се да се яви в такова невзрачно облекло.

Кралските очи също се отправиха със сериозна очаквателност към Курт, който, след един благоговееен поздрав, спокойно зачака да бъде заговорен.

— Вие сте лейтенант Курт Унгер, за когото ми доложиха? — осведоми се кралят.

— Да, Ваше Величество — отвърна скромно Курт.

— В какви войски служите?

— Досега бях на служба при Негова светлост Великия херцог фон Хесен, но вече съм преместен при гвардейските хусари на Ваше Величество.

— Министърът на войната ми спомена за вас. Бяхте горещо препоръчан, но въпреки това в определени среди се смята за много дръзко от ваша страна да постъпите в гвардията.

— Вече ми дадоха да го разбера, Ваше Величество.

Лека състрадателна усмивка плъзна по откритото лице на владетеля.

— Независимо от това се надявам, че ще изпълнявате задълженията си. Но как ви хрумна да се явите в облекло, крайно неподходящо по тези места?

— Ето моето извинение, Ваше Величество.

Курт извади секретния договор и го подаде с почитителен поклон на краля. Той взе документа и го прелисти бегло. Лицето му тутакси прие израз на изумление. Приблужи до прозореца, поглъщайки ред след ред и когато свърши, подаде листата на граф фон Бисмарк:

— Четете, екселенц! Този момък ни донесе важни известия.

До този момент Бисмарк бе стоял неподвижно, едва удостоил с бегъл поглед лейтенанта. Сега взе документа и го прегледа набързо. Нито една черта на желязното му лице не издаде впечатлението, което му бе направил. Когато приключи, хвърли първия по-обстоен поглед на Курт.

— Хер лейтенант, как попадна тази харта у вас?

— Чрез кражба, Ваше височество — отговори запитаният.

— Виж ти! — усмихна се министърът. — И кое наричате кражба?

— Противоправното присвояване на чужда собственост.

— В такъв случай е напълно възможно да оправдая престъплението ви.

Според мен тези книга са собственост на Негово Величество и присвояването им е станало по съвсем правомерен път. Кой беше досегашният притежател?

— Генерал Дуе ги предаде на един мъж, който се представя за американец, но всъщност е испански шпионин.

— И къде се намира?

— Тук, в Берлин, в хотел „Магдебург“. Ако Негово Величество и екселенц разрешат, ще опиша събитията, благодарение на които станах притежател на този документ.

— Разказвайте! — нареди заинтригувано кралят.

Курт започна разказа си. Когато приключи, кралят пристъпи бързо към него, подаде му ръка и каза ласкаво:

— Вие ни оказахте голяма услуга, лейтенант, благодаря ви. Много добре сте направил, като донесохте оригинал, а не сте снел препис. Сега сте свободен, а аз ще взема необходимите мерки да бъдат заловени лицето Дуе и онзи Шоу. Радвам се, че сте в моята гвардия. Представихте се добре и си осигурихте моето благоразположение. Бъдете уверен, че няма да ви изпусна от погледа си!

Кралят подаде още веднъж ръка на Курт, който я докосна смирено с устни. Бисмарк също приближи и му връчи десницата си.

— Лейтенант — заговори — харесвам съобразителните и дейни хора. Ние вероятно не се виждаме за последен път. А сега ви моля да запазите пълна дискретност. Никой не бива да разбере какво ви е довело при Негово Величество. Сега ние знаем със сигурност, че французите искат война и ще съумеем да застанем подготвени срещу врага. Това е много важно и го дължим на вас. Можете да бъдете сигурен, че няма да ви забравя! Сега вървете с Бога!

Курт напусна двореца. Дори не помисли за файтона си — беше опиянен от щастие. Двамата велики мъже го бяха удостоили с честта да се сбогуват лично с него и сега какво го беше грижа за всичките му противници — от генерала до последния лейтенант. Потънал в мисли, вървеше напосоки по улиците, докато накрая разбра, че е поел в погрешна посока. Повика едно купе и се отправи към къщи.

Там го очакваха с нетърпение. Всички седяха в приемната и го посрещнаха с добродушни упреци за дългото отсъствие, което не

можеха да си обяснят.

— Ние те чакаме да се върнеш от отсрещната гостилница — рече графът, — а ти пристигах с файтон. Къде всъщност беше?

— Не можете да отгатнете! — засмя се той. И, поглеждайки се, продължи: — Вижте тези дрехи, един селски учител се облича по-добре, а аз бях с тоя костюм при краля!

— При краля? Невъзможно! — възкликнаха от всички страни.

— И все пак! Бях при краля и Бисмарк!

— Шегуваш се! — подхвърли дон Мануел.

Розичка се вгледа в своя другар от детинство. Познаваше го добре. Видя светналите очи, поруменелите страни и се увери, че не се шегува с тях.

— Вярно е, бил е при краля и му личи — констатира тя.

Красивите ѝ очи заблестяха от искрена радост. Гордееше се с факта, че Курт е разговарял с толкова високопоставени личности.

— Значи наистина? — попита майката младия мъж.

— Да — кимна той.

— Боже мой, в тоя костюм! — ужаси се графът. — И какво те прихвана да отиваш при Негово Величество и екселенц?

— Не мога да кажа. Обещах на тези велики мъже пълна дискретност и ще помоля и вас да не давате гласност за моята аудиенция. Все пак за ваше успокоение ми се иска да кажа, че на сбогуване бях удостоен с голямо отличие. Удаде ми се възможност да окаже неоценима услуга на двамата държавници. Те ми стиснаха ръка с уверението, че няма да ме изпускат от поглед.

— Чудесно, великолепно! — възкликна ликуващо Розичка.

Възторгът ѝ увлече Курт и той добави:

— Трябваше много да разказвам — за Испания, за Родриганда, а сега кралят иска да говори с Великия херцог. Вероятно всички ще бъдете представени и можем да се надяваме, че под кралската закрила нашите издирвания най-сетне ще доведат до резултат.

— Дай Боже! — обади се Розета де Родриганда. — Но ти отиде да говориш с капитана. Той къде е? Къде го остави?

— Навярно в този миг го арестуват — поясни Курт.

Тук той се заблуждаваше. Докато споделяше с близките разговора с Шоу и пребиваването си в хотел „Магдебург“ — доколкото позволяваше дискретността, — капитанът бе отново в хотела си.

Беседата с пратеника на Русия не бе продължила дълго. Той се върна и първата му мисъл в стаята бе за важния документ.

Отвори ръчното куфарче, за да се позанимае по-обстойно с него, отколкото бе възможно в присъствието на френския генерал. И подскочи уплашен — документът беше изчезнал.

Прерови с припряна бързина куфарчето — нямаше го. Претърси стаята, независимо, че много добре си спомняше, че го бе заключил в куфарчето — напразно. Позвъни. Появи се сервитьорката. Тя отново бе оставила дубликата на мястото му, беше прибрала и щедрото възнаграждение.

— Някой да е бил тук в мое отсъствие? — запита я.

— Не, никой не е питал за вас — отвърна тя.

— Имаме предвид, дали някой не е бил в тази стая?

— Не.

— И все пак някой трябва да е бил тук!

— Как би било възможно? Та нали заключвате стаята си.

— Навярно има дубликат, за което по-рано не се сетих. Аз съм ограбен, позорно ограбен!

— Ограбен? — попита тя, пребледняла от страх.

Трябваше да има някаква грешка. Не можеше да допусне, че лейтенант Унгер е крадец.

— Вие се изплашихте, пребледняхте! — извика капитанът. — Вие самата сте била! Казвайте къде е документът! Трябва да го получа обратно, незабавно, незабавно!

При думата „документ“ момичето веднага се окопоти. Значи не се касаеше за обикновена кражба. Беше изчезнал някакъв документ. Ако го беше взел лейтенантът, сигурно имаше право.

— Аз? — възмути се. — Какво ви скимна! По този начин до никъде няма да я докарате, хер капитан! Къде държахте документа?

— Тук в малкото куфарче.

— А не беше ли заключено?

— Напротив.

— И си въобразявате, че едно почтено момиче ще седне да разбива куфара ви?

— Не е бил разбит, а отключен — уточни той.

— И откъде пък ще се намери ключ точно за вашия куфар!

— С шперц...

— Я не ставайте за смях! Една сервитьорка ще се занимава с шперцове! Още сега ще отида при хотелиера да му кажа, че изкарвате мен — неговата сродница, джебчийка!

— Да, вървете! Извикайте хотелиера! Документът на всяка цена трябва да се намери.

Тя тръгна, а той остана да шари из стаята, обхванат от смущение и възбуда. В момента, в който стигна фоайето, влязоха няколко души, а един случаен поглед към изхода я извести за наличието на полицаи. Един от влезлите я запита:

— Сервитьорка ли сте тук?

— Да — отговори.

— Къде е съдържателят?

— В кухнята.

— Заведете ме при него!

Тя отведе човека до кухнята и му посочи хотелиера. Служителят се обърна към него:

— При вас е отседнал чужденец, записан под името капитан Шоу?

— Да, майн хер.

— Добре, съвпада. Верни данни сте представил. Аз надникнах в регистъра за чужденци в полицията. Ето и значката, удостоверяваща, че съм полицай. Капитанът тук ли е?

Хотелиерът разгледа значката, кимна и отговори:

— Току-що се върна. Ще го намерите на първия етаж, стая номер единадесет.

— Добре. Дошъл съм да го арестувам. Но вие наредете на персонала си много да не дрънка!

Чиновникът излезе от кухнята и изкачи стълбите. Единият от придружителите му остана в началото на стълбището, а другият горе. Полицайте се разположиха из фоайето. Лесно намери номер единадесет. Служителят почука и влезе при последвалата покана.

— Най-сетне! — провикна се капитанът нетърпеливо. — Вие ли сте съдържателят?

— Не, хер капитан.

— Ха! А кой тогава? — учуди се Шоу.

— Имам честта, служител от местната полиция.

Капитанът се стресна, ала бързо се съвзе и каза:

— О-о, тъкмо навреме, майн хер. Аз съм ограбен и...

— Ограбен? Хмм! — насили се да се усмихне служителят. — И какво ви е изчезнало?

— Един много важен документ.

— Ето как се заблуждавате. Този документ не ви е бил откраднат, а конфискуван.

Шоу се дръпна крачка назад. Беше като поразен от мълния.

— Конфискуван? — изломоти. — От кого?

— Подобни неща не се обсъждат.

— Но кой има право да се рови в багажа ми, докато отсъствам?

— Всеки честен гражданин, който желае да предпази страната си от вероломство. Капитан Шоу, или както там се казвате, последвайте ме, вие сте арестуван!

Ако Шоу се бе стъпилсал преди малко, сега пред откритата опасност в миг възвърна хладнокръвието си. Ясно бе, че арестуват ли го, е загубен. Трябваше да избяга. Но как? Коридорът при всички случаи се пазеше, значи единственият изход водеше през прозореца. Полицаят трябваше да бъде изигран. Но за тая цел бе необходимо да се доближи до него, без да предизвика подозрението му, тъй като Шоу не без основание предполагаше, че онзи носи оръжие. Ето защо направи удивена физиономия, посегна към куфара, отвори го и каза:

— Хер комисар, трябва да има някаква грешка. Погледнете в куфара!

Намиращите се вътре препоръки и легитимации ще ви...

Повече не продължи. Беше се приближил достатъчно до служителя — държеше куфарчето на педя от него. При онова „ви“ го остави да падне и стисна ненадейно гърлото на неочакващия нападение полицаи с такава сила, че дъхът му секна. Лицето му посиня, ръцете конвулсивно ловяха въздуха, крайниците потрепериха, ръцете се отпуснаха и Шоу го плъзна на земята. Полузадушен, полицаият бе изгубил съзнание.

— Така, наполовина вече съм спасен! — процеди Шоу. — Какво е един кашок срещу капитан Грандприз!

Заклучи куфарчето, отиде до прозореца и го отвори. В момента тротоарът беше безлюден, не се виждаха и полицаи. Пред съседната къща бе спрял файтон. Кочияшът стоеше до него. Шоу стъпи на прозоречната рамка. Скокът бе висок, но не опасен. Едно прелитане и

Ландола се намери на плочника, без някой да е видял, откъде се взе така внезапно.

С куфарче в ръка, пиратът отиде спокойно до файтона, качи се и заповяда:

— Посока „Фридрихщрасе“, впоследствие ще уведомя къде искам да сляза.

Миг по-късно купето затрополя. Тъй като бе най-важно да заличи следите си, спря файтона още преди да са стигнали споменатата улица, плати и продължи пеша. Сетне, след като бе минал по няколко улици и преки, взе втори файтон и събщи вярната посока на кочияша. Когато пристигнаха, нареди му да чака, изкачи някакви стълби, почука на вратата и влезе при последвалото високо и повелително „Entrez!“^[2]. Застана пред генерал Дуге.

— Вие, капитане? — удиви се онзи. — Какво ви води толкова скоро?

— Да ви предупредя, екселенц — гласеше отговорът. — Трябва да бягате незабавно. Предадени сме.

— Невъзможно!

— Но е тъй! Аз се изплъзнах, само защото успях да се справя с полицая и скочих на улицата през прозореца.

— Horrible!^[3] Кой може да ни е предал?

— Не знам.

— А документите ви?

— Хартата е конфискувана.

Генералът пребледня.

— В такъв случай сме изгубени, ако ни спипат — отбеляза. — Трябва да сте забъркал някоя ужасна глупост. По пътя ще ми разправите.

— Искате да пътуваме заедно?

— Това е най-доброто. Няма да прехвърлям руската граница. Трябва да се насочим към Саксония, но не с железницата, защото ще ни заловят.

— Долу ме чака файтон.

— Добре. Ще тръгнем с него, но ще правим чести смени, докато напуснем града, пък сетне ще видим. Спасихте ли парите си?

— Да.

— Ще трябва да оставя куфара си, ала наличната ми сума е предостатъчна, та да седна да жаля и за него. Напред!

Той пъкна портфейла в джоба си, взе шапката и пардесюто и напусна жилището. Файтонът отнесе двамата бегълци.

---

[1] флигел — адютант (Нем.) — пръв адютант на държавния глава в монархическите страни (Б.пр.) ↑

[2] Entrez! (Фр.) — Влезте! (Б.пр.) ↑

[3] Horrible! — (Фр.) — Ужасно! (Б.пр.) ↑

10. ДВЕ ПОКАНИ ЗА ДУЕЛ

Беше вечерта същия ден. Старонемската стая на гвардейците в офицерското казино бе ярко осветена и препълнена. Предвиждайки появата на лейтенант Унгер, хората се бяха отзовали в пълен състав, за да му покажат, че не желаят да имат нищо общо с него.

Старшите офицери седяха на последната голяма маса, а по-младшите бяха заели останалите места и оживено разговаряха.

Лейтенант Рафенов, полковият донжуан, играеше партия билиард с Голцен и Платен. Той току-що бе изтървал един лесен карамбол и удари ядосано щеката в пода.

— Всички дяволи, топката мина отзад! — изруга. — Проклет късмет!

— Затова пък ти върви повече в любовта — засмя се Платен. — Но и толкова по-сигурно е, че днес не бива да играеш с капитан Шоу. Ти си разстроен, а той е майстор. Пожали си кесията!

— Шоу? — запита полугласно Голцен. — Ба, той няма и да дойде. С него направо станахме за смях.

— Бих искал да знам по какъв начин!

— Хм! По тоя въпрос не бива да се говори — прошепна важно Голцен.

— Дори и пред камарад?

— В краен случай само пред дискретни.

— Към които ние вероятно принадлежим. Или не? Разказвай!

— Е добре, знаете, че от време на време се отбивам при Янковс...

— При полицейския съветник? Аха. Говори се, че ухажваш най-малката му дъщеря.

— Или тя мен. Както и да е, аз и днес бях там и ето откъде научих, че този капитан Шоу е един политически измамник и не само това, бил дори рафиниран, опасен престъпник.

Рафенов тъкмо се бе прицелил с щеката за удар. Спря смаян и изгледа говорещия.

— Шегуваш се, Голцен!

— Да се шегувам? Даже и наум не ми идва! Нима някой ще арестува човек, считан за забележителен, знатен мъж, без да има под ръка неопровержими доказателства?

— Гръм и мълния! Задържан ли е?

— Поискали са да го арестуват.

— А, но не са го сторили?

— Не, защото офейкал.

— Офейкал? Шоу? Който идваше при нас? Със сигурност ли го знаеш?

— Също така сигурно е, че задушил до безсъзнание комисаря, който отишъл да го прибере и скочил сетне от прозореца на първия етаж.

— По дяволите, та това е позор! Кой би очаквал такова нещо от един толкова порядъчно изглеждащ мъж! И ние му осигурихме тук достъп, въпреки буржоазния му произход, защото е янки, а нали североамериканците нямат аристокрация. Но винаги е така: подай малко на сганта и тя при всички случаи ще те измами. А сега толкова по-голямо задължение имаме да се държим строго с тоя камарад Унгер.

— Струва ми се — подметна Платен, който вече бе взел страната на Курт при майора, — че все пак трябва да правим малка разлика между един офейкал престъпник и един честен офицер.

В този момент влезе полковият командир. Той не беше чест посетител. Обикновено идваше само тогава, когато искаше да уреди някой служебен въпрос по приятелска линия. Поради това веднага предугадиха, че се касае за някое съобщение, което той в подходящ момент ще доведе до вниманието на своите офицери.

Седна при старшите офицери на последната маса, поръча чаша вино и огледа присъстващите, които му бяха отдали чест. Подчинените очакваха неговото разрешение да продължат досегашните си занимания. Погледът му падна на Рафенов, който, въпреки лекомисления си живот, бе негов признат любимец.

— А-а, Рафенов — подхвърли, — изиграйте си все пак партията, но не продължавайте!

— Аз съм в загуба, хер оберст, и ще помоля за втора игра — отвърна лейтенантът.

— Днес не, щадете си краката и силите!

— Да не би утре да имаме упражнения?

— Да, но не на коне, а на собствените си крака и дори в обятията на млади дами.

При тези думи всички надигнаха глави.

— Я виж ти — засмя се полковникът, — как се ококориха господата! Не ми се ще да поставям на мъчително изпитание любопитството ви, затова ще ви въведа веднага в нещата, та после да си играя необезпокоявано партията вист.

Както се бе отнесъл отблъскващо към Курт, така ако искаше, можеше да бъде и общителен, стига да бе сигурен, че няма да накърни честта си. Когато офицерите се скупчиха около неговата маса, той каза:

— Да, утре ще има порядъчно упражнение за краката или както хората обикновено наричат този начин на раздвижване — бал.

— Бал, къде, къде? — заваляха отвсякъде въпроси.

— На място, където най-малко очаквате, майне херен. Тук имам един голям плик с покани, които трябва да раздам на всички офицери от моя полк. Поканите са точно шестдесет и включват и дамите.

— Но от кого? — заинтересува се майорът, който седеше до полковника.

— Обзалагам се на десет месечни заплати, хер майор, че няма да отгатнете. Знаете ли какво бе учудването ми, когато получих на свечеряване този плик и видях съдържанието и в това число следното писмо:

„Барон фон Винслоф, командир на Първи гвардейски полк.

Хер оберст!

Негово Величество кралят прояви любезността да ми предостави на разположение жилищната площ и парка на кралския замък Монбийу за танцова вечер, която възнамерявам да проведа утре. Приложените покани изпращам да разпределите между своите офицери и се надявам да ви видя в компанията на вашата съпруга и дъщерите ви, както и дамите на господата офицерите.

Ваш благородноположен Лудвиг III
Велик херцог фон Хесен-Дармщат.“

Полковникът сгъна писмото на Великия херцог и плъзна поглед към слушателите — по лицата на всички бе изписано изумление.

— Какво означава всичко това? — запита споменатият вече майор.

— Този въпрос си зададох и аз, но не намерих отговор. Моята съпруга — господата знаят, че жените се смятат за извънредно проникателни, — та моята съпруга каза, че това е работа свише, сиреч, нашият хусарски полк се предоставя на Великия херцог. В отминалата война на Прусия той бе откъм противниковата страна и сега, един вид, Негово Величество иска да го обвърже с тая награда.

— Както дочух, днес бил повикан телеграфически в Берлин — осмели се да отбележи лейтенант Голцен.

— Откъде знаете? — запита бързо полковникът.

— Разбирате ли, хер оберст, тия обесници ординарците поддържат стабилна връзка помежду си, а моят е един хитрец — пълен с новини като вестник.

— Тази дипломатическа покана, ако е достоверна, предполага важни дипломатически събития. Проявява се благосклонност към южногерманските държавици, което означава да се приобщят. Майне херен, мисля, че в скоро време ще яздим към Франция. И ако ще става, тъкмо сега е моментът. Но да не си блъскаме повече главите! Важното е, че сме поканени и ще изкараме една незабравима вечер. Още не сме имали на разположение територията на Монбийу — отличие, за което ще ни завиждат. Ние ще изразим своята благодарност и съм уверен, че господата, особено по-младите, ще разгърнат своите възможности по куртоазия. А сега да пристъпим към раздаването на поканите!

— Мога ли да си позволя въпроса, хер оберст, дали и оня лейтенант Унгер ще получи такава? — запита Рафенов.

Това любопитство бе проява на дързост, ала въпреки всичко запитаният отвърна отзивчиво:

— Каква е причината за тоя интерес, драги Рафенов?

— Защото никога не бих посетил бал, на който се мъкнат и хора от простолудието.

— Ето нещо, за което нямаше нужда да питате, тъй като всички ние се придържаме към същите принципи и възгледи. Впрочем онзи Унгер постъпва едва от утре, а поканите ще бъдат раздадени днес, така

че той хич не ни влиза в работата. Хайде, драги Бранден, вземете поканите. Погрижете се за раздаването!

Адютантът взе плика, връчи на всеки по една покана и прибора останалите за отсъстващите камарад. Едва бе свършил, вратата се отвори и влезе Курт. Всички очи се отправиха към него, но тутакси се извърнаха, та да забележи, че никой не иска да знае за него.

Изглежда това не го смуги, тъй като без да сваля фуражка, закрачи към полковник Винслоф, дрънчейки с шпорите си. Спря пред него, удари токове и се представи:

— Лейтенант Унгер, хер оберст. Моля да ми окажете любезността да ме представите на господата!

С картите за вист в ръка, полковникът се обърна полека и сякаш не го е разбрал, запита:

— Как? Какво искате?

— Осмелих се да ви помоля да ме представите на господата, хер оберст.

Полковникът повдигна високо вежди и огледа бавно Курт от глава да пети:

— Ей къде е адютантът фон Бранден. Нека той се заеме с тоя въпрос!

Той сметна, че е сторил достатъчно, ала Курт остана пред него и с висок, сигурен глас извести:

— Позволете, хер оберст! Имам една забележка.

— Е-е? — извърна към него почервенялото си от гняв и неловкост лице полковникът. — Само бъдете кратък!

— Така и ще направя, понеже краткостта ми е привичка. С предишната служба не съм се разделил по своя инициатива, бях преместен в пруската армия по върховно нареждане. Известна ми е традицията в гвардейския корпус, все пак смятах, че другарите — макар в последната война да изпълнявах повинността си като офицер на Великото херцогство Хесен — ще ме оставят да вървя по пътя си без открити предизвикателства. Днес обаче при повечето господа, които посетих служебно, намерих един направо възмутителен прием. Ето защо очаквах и тук да не бъда добре посрещнат. Но аз не съм привърженик на несигурността. Трябва да знам дали ще бъда признат като камарад или не. И още в настоящия миг може да се реши дали ще ми бъде даден свободен път или ще трябва да си го извоювам. Хер

оберст, вие се отнесохте с неуважение към мен, което е равносилно на тежка обида и което един командир не бива да си позволява към свой офицер. Длъжен съм да поискам обяснение от вас.

Полковникът беше сприхав човек, а и порядъчно бе пийнал. Той подскочи и кресна:

— В ред ли сте? Обяснение от мен? Домъква се тук някакъв... Но щом непременно искате обяснение, ще ви кажа, че умишлено се отнесох оскърбително към вас.

— Благодаря, хер фон Винслоф. Не ми се иска да занимавам служебните инстанции с тези неща, но ми е необходимо вътрешно удовлетворение. Позволете утре да ви изпратя своя пълномощник.

Той се извъртя рязко на токове и се упъти към стената да окачи сабята и фуражката си, сетне взе пътьом един вестник и се огледа за свободно място.

След тази проява на смелост и енергия нито един не би се осмелил да му откаже място, ала всеки така се смести, та да не го има за съсед. Само един от седящите го прикани приятелски с очи — лейтенант фон Платен. Курт забеляза доброжелателния поглед и се отправи към него.

— Позволявате ли да седна до вас, хер лейтенант? — попита.

— С най-голямо удоволствие, камарад — отговори Платен, подавайки му ръка. — Та ние вече се познаваме. Бъдете добре дошъл при мен!

Курт се вгледа в откритите, честни очи, чийто поглед му подейства благотворно и каза:

— Благодаря ви най-сърдечно. Вярно, че пропуснаха да ме представят, но вероятно името ми е било споменато. Хер фон Платен, мога ли да ви помоля за имената на тези господа?

В помещението все още владееше дълбока тишина и ясно се чуваше всяко изговаряно от Платен име. На последната маса цареше затишие като след буря. По останалите места народът се бе заел с вестници и какво ли не, за да отмине конфузното положение. Офицерите от масата на Курт кимаха неловко с глава, когато биваха споменавани имената им, докато той ги поздравяваше с поклон. Само Рафенов си остана непроменен, взе билиардната щека и произнесе високо:

— Елате, Голцен, да продължим партията! Как стои работата, Платен? Ти нали беше третия.

— Благодаря, отказвам се — отвърна онзи.

Равенов дигна рамене и се подигра:

— Пфу! Това наричам аз да оставиш шампанското, заради чаша оцет!

Курт даде вид, сякаш това обидно сравнение не се отнася за него, а и Платен го подпомогна, като взе една шахматна дъска и се осведоми:

— Играете ли шах, драги Унгер?

— Сред камарад, да.

— Е-е, та аз нали съм ваш камарад. Оставете вестника и направете един опит с мен! Но почтеността изисква да ви кажа, че тук минавам за непобедим.

— В такъв случай трябва и аз да бъда честен — засмя се Курт. — Хауптман фон Роденщайн, моят настойник, беше майстор. Даде ми такива превъзходни уроци, че сега не може да спечели от мен и една партия.

— Аха, това е добре, защото най-сетне може да се получи една увлекателна партия. Елате!

С този малък ход Платен развали магията. На последната маса вистът отново започна, отред затракаха билиардните топки, а на шахматната дъска играта за половин час стана толкова напрегната, че офицерите един подир друг се изправиха да я наблюдават. Курт спечели първата партия.

— Моето най-дълбоко уважение! — каза Платен. — Това отдавна не ми се е случвало. Ако е вярно твърдението, че един кадърен стратег е и добър шахматист, трябва да сте доста способен офицер.

Курт почувства, че добрият Платен направи това приятелско изявление, за да му спечели почва под краката и възрази:

— Не бива да се вадят погрешни заключения. Ако един добър стратег е добър играч, това съвсем не означава, че и един отличен шахматист, ще е годин офицер. Освен това не бихте могъл да прецените силата ми още от първата партия. Да опитаме втора! Предусещам, че ще я изгубя.

— Вероятно се заблуждавате. Впрочем преди малко споменахте някой си хауптман фон Роденщайн. Този хер не е ли на служба при

Великия херцог фон Хесен като Главен лесничей?

— Същият.

— А-а, тогава го познавам. Той е един стар, необщителен ветеран, колкото груб, толкова и честен, ала добре поставен пред своя суверен.

— Описанието е съвсем точно.

— Запознах се с него при моя вуйчо, който е неговият банкир.

— Негов банкир? Казва се Валнер, доколкото ми е известно.

— Така е. И ще ви поясня, че една моя леля — сестра на майка, — се омъжи за този буржоа Валнер, следствие на което стана роднина на нашия майор, който ми е братовчед.

Останалите офицери се спогледаха учудено. Какво му хрумна на Платен да се впуска с такава откровеност в родствените връзки и излага по този начин майора? Но Курт разбра подбудите. Платен искаше да му даде удовлетворение за приема, който му оказва майорът и същевременно да напомни на горделивите офицери, че във висшите аристократични среди не всичко е така, както се представя.

Втората партия започна. Курт отново спечели. По време на третата всеобщото внимание се насочи към Рафенов и Голцен, които захванаха дружески да се занасят.

— Вярно, отново си петдесет точки напред — изръмжа Рафенов. — Нещастник в играта!

— Но щастливец в любовта, както вече се изразиха — подхвърли Голцен.

— Е, да, а ти ще трябва да платиш облога. Момичето ще бъде мое, какво говоря, то си е направо мое.

— Какъв облог? Какво момиче? — запита споменатият повторно майор, който или наистина не знаеше за облога или искаше още веднъж да отвори дума за него.

— По повод една възможност Рафенов да докаже, че е неотразим — отговори Голцен.

— Изяснете се по-разбираемо!

Голцен се залови да разказва събитията и всички се заслушаха в изложението. Двамата шахматисти също прекъснаха партията, насочвайки вниманието си към разказа.

— Да, Рафенов е полковият донжуан. Той твърди, че вече е покорил тази красавица — завърши Голцен.

— И вярно ли е? — попита полковникът, сметнал, че е дошло време да каже някоя дума и заглади конфузията около себе си.

— То се подразбира — отзова се Рафенов. — Но по принцип кой е неотразим? Не само аз, а всеки хусарски офицер от гвардията. Естествено, ако в нашата среда напират да се намърдат низши елементи, много скоро на това наше привилегировано положение ще бъде сложен край.

При това безогледно оскърбление всички очи се отправиха към Курт, ала той отново премълча. След като напразно бе изчакал някакъв отговор от страна на новия камарад, Рафенов продължи:

— Срокът, за който се обзаложихме, още не е изтекъл, значи и все още не е необходимо да представям доказателства. Но момичето беше някаква файтонджийска дъщеря и не е трудно човек да се справи. Засега мога само да кажа, че седнах в нейното купе и я придружих до дома ѝ.

— Дъщеря на файтонджия? — разсмя се полковникът. — Моите най-добри пожелания, лейтенант! Значи е от лесно по-лесно да спечелите облога!

В този момент Курт извади пура и докато отрязваше невъзмутимо края и бъркаше за кибрит, се обади:

— Ами! Хер фон Рафенов ще изгуби този облог!

След като се бе оставил на два пъти Рафенов да го оскърби, никой не очакваше да вземе отношение за неща, които вероятно не го засягат. Ето защо удивено наостриха слух. Рафенов пристъпи бързо крачка напред и запита:

— Как го казахте, майн хер?

Курт поднесе запалената клечка към пурата и дръпна безучастно на няколко пъти.

— Казах, че хер фон Рафенов ще изгуби облога. Хер фон Рафенов само се хвали!

Споменатият пристъпи още една крачка напред.

— Ще бъдете ли така любезен да повторите тези думи?

— С най-голямо удоволствие! Хер фон Рафенов не само че много се хвали, но е и голям лъжец.

— Хер! — избухна засегнатият. — И вие се осмелявате да ми го кажете на това място?

— А защo не? Та нали и двамата се намираме на „това място“. Впрочем считам, че би било под достойнството ми да обръщам внимание на вашите самохвалства, ако засегнатата млада дама не беше една моя много скъпа приятелка и да пазя името ѝ е мое задължение.

— Чуйте! — извика Рафенов. — Една фйтонджийска дъщеря — негова приятелка! И той иска да стане гвардейски офицер!

Всички присъстващи се бяха изправили. Виждаха, че назрява нов скандал. Най-сетне това бе вечер, за която после дълго щеше да се разказва. Но сега никой не продумваше, тази възможност бе предоставена само на двамата. Непознатият буржоазен натрапник се бе осмелил да се противопостави на полковника и те се надяваха, че Рафенов ще му даде да се разбере.

Само Курт остана седнал. Той реагира хладнокръвно:

— Вече подчертах, че не съм се натрапил, а съм се подчинил на една по-висша воля. Между другото искам да запитам: кой е почитеният — приятелят на една фйтонджийска дъщеря или онзи, който се стреми да я прелъсти? Наистина, донякъде се виждам принуден да мотивирам последните си думи. Хер фон Рафенов действително е успял, с рядко безсрамие, да се качи в купето, но не му се е удало да съпроводи дамата до вкъщи, тъй като тя го е изхвърлила от колата с помощта на един полицай.

Едно „о-о“! обходи стаята. Това бе твърде силно изразяване, развързката трябваше да настъпи.

Рафенов пребледня — не можеше да се каже дали от ярост или от уплаха, че противникът му знае всичко, но накрая гневът взе надмощие. Той приближи на две крачки от стола, на който Курт продължаваше да седи безгрижно и изрева:

— За какво говорите? За безсрамие? За изхвърляне? А и за някакъв си полицай? Ще имате ли добрината да оттеглите думите си? Веднага!

— Дори и не мисля! — прозвуча студеният отговор. — Аз казах самата истина, а такива думи човек не оттегля.

Фигурата на Рафенов застрашително се изпъна. Виждаше се, че в следващия миг ще се спусне към своя противник. Привидно непредпазливо, онзи остана на стола си.

— Заповядвам ви незабавно да оттеглите казаното и да ме помолите за прошка! — задъхано изрече възбуденият офицер.

— Ха! Какво право имате точно вие да ми заповядвате! — изтръгна се презрително от устата на Курт.

— Охо, повече отколкото си мислите! — изрева побеснелият от гняв човек, едва успяващ да се удържа. — Заповядвам ви дори да напуснете нашия полк, защото не сте достоен за нас. А не го ли сторите доброволно, ще ви принудя. Всъщност известно ли ви е въобще, как някой може да се лиши от униформата си?

Въпреки че продължаваше да се намира в привидно беззащитно положение, Курт се усмихна спокойно и отвърна:

— Това знае всяко дете. Една плесница прави по-нататъшната му служба невъможна.

— Е, добре! Ще бъдете ли така добър да си вземете думите назад, да помолите за извинение и да обещаете на всички нас, че ще напуснете?

— Смешно! Не си правете глупави шеги!

— Е, тогава си получите плесницата!

При тези думи той се впусна към Курт и замахна за удар. Въпреки светкавичната бързина на движението, Курт се оказа по-пъргав. Парира с лявата ръка удара, улови в следващия миг Рафенов през кръста, издигна го и запокити към пода, където онзи се приземи с шумен трясък и остана да лежи в безсъзнание.

Никой не бе очаквал такава сила и ловкост от младия мъж. Няколко дълги мига в стаята цареше неописуемо объркване. Едни останаха неподвижни, вперили ужасено очи в победителя, проявил преди това морално, а сега и физическо превъзходство. Други се втурнаха към Рафенов, който лежеше като мъртъв на пода. За щастие сред присъстващите се намираше и един военен лекар, който тутакси се зае да го прегледа.

— Няма нищо счупено, а изглежда не са налице и вътрешни увреждания — извести сетне. — Скоро ще се съвземе, като отнесе само някоя и друга синина.

Следователно тази грижа отпадна и след като Рафенов бе настанен на един диван, всички насочиха вниманието си с мрачна враждебност към Курт, който стоеше равнодушно, сякаш нямаше нищо общо със събитието. Полковникът реши, че е настъпил моментът да поеме нещата от висотата на своя ранг. Пристъпи бавно към Курт и заговори заплашително:

— Майн хер, вие посегнахте на лейтенант фон Рафенов...

— Всички присъстващи господа могат да засвидетелстват, че това бе акт на самоотбрана — прекъсна го бързо Курт. — Той дръзна да заплаши един офицер с плесница, нахвърли се върху мен и замахна да ме удари. При все това аз го пощадох, понеже не бе трудно да го направя негоден за служба с една плесница, както се заканваше той на мен.

— Ще ви помоля да не ме прекъсвате, а да ме оставите да се изкажа! Аз съм ви началник и ще мълчите, когато говоря. Разберете го добре! Сега напуснете помещението и си идете вкъщи, където ще останете под домашен арест.

Лицата на присъстващите се разведриха. Казаното им легна на сърца. Но те още не познаваха лейтенант. Той се поклони учтиво и каза сдържано:

— Моля за извинение, хер оберст! Утре бих се подчинил мигновено на вашата заповед. Но тъй като назначението ми е едва от утре сутринта, днес тя няма валидност за мен.

— Хер Унгер... — подхвана със закана полковникът.

— Следователно за арест не може и да се говори, а колкото до желанието ви да напусна помещението, ще го последвам с удоволствие, тъй като съм свикнал да се движа по места, където не съм подложен на опасността да ме наругаят или зашлевят. Лека нощ, майне херен!

Заявлението предизвика многобройни гневни възклицания. Но Курт не се обърна, препаса сабята си, наложи фуражката, поздрави и излезе с горда осанка.

— Тоя обесник е истински дявол! — изръмжа майорът.

— Я стига! — сопна се полковникът. — Ще му я избием ние тая дяволщина! Той и мен предизвика! Кой е чувал подобно нещо!

Никой не бе забелязал, че лейтенант фон Платен последва въпросния. Той го догони във при изхода, улови го за ръката и рече със задушевен тон:

— Лейтенант Унгер, почакайте за миг! Срецу вас имаше всеобщ заговор. Ще повярвате ли на уверението ми, че съм напълно непричастен?

— Вярвам, понеже го доказахте — потвърди Унгер, като му протегна ръка. — Приемете моята най-сърдечна благодарност!

Признавам, че очаквах пренебрежително отношение към мен, но в никой случай подобна простачина и бруталност. Много съжалявам за инцидентите тази вечер.

— Вие се защитихте честно и смело. Опасявам се, че окончателно ги настроихте срещу себе си.

— Ще си проличи. Аз уважавам привилегиите на благородниците. Те са канонизирани от вековете, но не възприемам възгледа, че аристокрацията като формация неизменно трябва да стои над третото съсловие. Стойността на човека се мери по неговите духовни качества.

— Давам ви право, независимо, че съм аристократ. Полковникът си заслужи вашия укор, макар наистина никой да не предполагаше, че ще проявите такава безпримерна прямота. А що се отнася до Рафенов, все пак ми се иска да ви запitam дали действително познавате онова момиче.

— Дори много добре. Дамата сама ми разказа случката.

— Но дали е правдива?

— Ние не се лъжем. Но с вас искам да споделя, че дамата — предмет на облога, съвсем не е дъщеря на кочияш. Ще ми обещаете ли засега да пазите дискретност?

— Разбира се!

— Е, тя е внучка на граф де Родриганда. Както виждате, няма причини да се срамувам, че съм неин приятел.

— Всички дяволи! Но как тогава Рафенов е стигнал...

— Освен че е самохвалко, не е и проницателен. Всеки друг от пръв поглед би разбрал, че има пред себе си дама с най-изискани обноски. А той по най-брутален начин се настанил в каретата ѝ и само с помощта на един полицаи е успяла да се освободи от него.

— Боже мой, колко глупаво и неблагоприятно! Но как е стигнал до извода, че е дъщеря на кочияш?

— „Осведомил“ се от моя слуга, когото срещнал в съседната кръчма. Аз също живея при графа и съм възпитаван заедно с младата дама. Моят стар Лудвиг е голям хитрец и го поднесъл, че е файтонджийска дъщеря. Надявам се, че всичко ви стана ясно!

— Всичко, с изключение на физическата ви сила. С оръжие също така ли сте обигран, както с юмрук?

— Не се страхувам от никой противник.

— Уменията ще ви дотрябват. Дуелът с Рафенов е неизбежен. А какви са намеренията ви спрямо полковника?

— Утре ще му изпратя секунданта си.

— И кой ще бъде?

— Хм, още не съм си изяснил този въпрос. Не бих искал близките ми да научат за тези свади, а познати тук все още нямам.

— Мога ли да се поставя на ваше разположение?

— Ще си спечелите неприязънта на вашите камарад и началници.

— Това не ме безпокои. Не служа за кариера, а за удоволствие. Моето състояние ме прави независим и ви моля да стана ваш секундонт. Вие спечелихте моето дълбоко уважение и нека бъдем приятели, драги Унгер!

— Приемам дружбата ви от все сърце. Още при днешното си посещение на майора, прочетох по очите ви, че ще ми допаднете.

Те си стиснаха ръцете, след което Платен попита:

— Сега вкъщи ли си отивате?

— Не. Вярно, че външно изглеждах извънредно спокоен, защото само така се стига до победа, ала вътрешно не бе така. Не бих искал у дома да забележат възбудата ми и ще отида да изпия още чаша вино.

— Ще се присъединя към вас. Изчакайте ме!

Платен бързо се върна в салона.

Курт остана да го чака на улицата, той и не подозираше какво значение ще придобият по-късно за него лейтенант фон Платен и споменатият от него banker Валнер от Майнц.

Двамата млади мъже посетиха една винарна и после Платен изпрати Курт, за да види къде живее. Когато се сбогуваха пред портата, забелязаха, че фасадните прозорци на вилата са ярко осветени, а при влизането си в приемната, освен всички останали, Курт завари и един висок гост. Великия херцог бе благоволил да прекара един вечерен час при граф Родриганда.

— А, ето че идва и нашият гвардейски хусар! — възкликна Великия херцог, забелязвайки лейтенант. — В казиното ли бяхте?

— Да, Ваша светлост — отвърна запитаният.

— И вероятно срещнахте полковника?

— Беше там.

— А получихте ли от него покана?

— Не зная нищо по този въпрос, Ваша светлост.

— Аха, значи разбойникът е искал да ви изключи, но ние все пак ще го сюрпризираме. Понеже днес узнах от нашия приятел графа какви препятствия издигат по пътя ви, реших да покажа на тези господа, че е гордост да имат в редиците си лейтенант Унгер. Не се изчервявайте, драги мой! Вие сте един от тези офицери, чиято храброст в последната война ме кара да се помирят със злополучния й край. Вие носите отличия, заплатени с вашите рани. Поканил съм за утре вечер офицерския състав на вашия полк и техните приятели, а кралят — той ми разказа за неоченимата услуга, която днес сте му оказал — ми предостави на разположение замъка Монбийу за този бал. Предполагам, че полковникът е раздал поканите в казиното. Искат да ви изключат, но при всички случаи ще ви видят. Сложете ордените си! С тях ще засенчите мнозина от вашите зложелатели.

Курт изслуша тази дълга реч с дълбоко вълнение. Неговият суверен бе организиран заради него, бедният моряшки син, един бляскав бал, а кралят на Прусия бе предоставил за целта един замък. Сълзите напиха в очите му. Със запъване изрече:

— Ваша светлост, не зная, как аз...

— Добре, добре, драги ми лейтенант — прекъсна го херцогът. — Наясно съм с убежденията ви, за да ме уверявате изрично в тях. Целта на визитата ми е изпълнена и вече мога да се сбогувам.

Когато той си отиде, Курт научи, че е поканен и дон Мануел с близките си, както и Ейми Дридън, след което се отправи към стаята си, за да се подготви с един порядъчен сън за напрегнатия утрешен ден.

Не мина много време от влизането му и на вратата тихо се почука. Кой ли беше? Та нали вече никого не очакваше. Трепна в радостна уплаха, когато на неговата покана пристъпи... Розичка.

— Учуден ли си? — попита го свенливо. — Имам още нещо да говоря с теб.

— Розичка, ти? — възкликна той. — Влизай, седни!

— Да, ще го сторя, скъпи Курт. Макар и да не е редно една млада дама да посещава млад мъж толкова късно, но пък ние сме като истински брат и сестра, нали така?

— Разбира се — отвърна, за да разпръсне всички нейни съмнения. — Знае ли мама, че си тук?

— Знае естествено!

— И ти разреши да дойдеш при мен?

— С най-голямо удоволствие, нещо повече, дори ме помоли. Та нали онова, за което искам да те попитам, е много важно.

Колко щастлив се почувства! Беше дошла в един толкова късен вечерен час, изпълнена с доверие към него. Той знаеше, че я обича, обичаше я с целия плам на душата си, с всяка фибра на тялото си. Сега седеше до нея на малкия диван и очаквателно съзерцаваше красивото ѝ лице.

— И тъй, какво искаше да ме питаш, Розичка? — подсети я.

— Дай ми първо ръката си, Курт. Така! Нали знаеш, че винаги сме се обичали?

При този въпрос цялата му душевност се разтърси, обхвана го нещо неизразимо и едва съумя само да кимне утвърдително.

— И че и сега продължаваме да се обичаме?

— Аз теб, да — изплъзна се от устата му.

— Ти мен! Зная го! Но мислиш, че аз вече не те обичам както по-рано? Погледни ме, скъпи Курт, когато хората се обичат, те много добре се познават и макар да не знаят винаги всичко, те го предусещат. Когато съм при теб, долавям всичките мисли, които таиш и онова, което остава скрито за очите, сърцето го подсказва. Вярваш ли ми?

Трябваше да призове цялото си самообладание, за да изрече едно спокойно:

— Да.

— Така — продължи тя със сърдечния си тон, — когато се върна от казиното, очите ти бяха дълбоки и прозрачни и съвсем, съвсем долу, нещо трептеше на черното дъно. Веднага разбрах, че те е сполетяло голямо нещастие. Бил си зле посрещнат в казиното, а ти не си човекът, който би го изтърпял. Имало е лоша свада, а вие, офицерите, незабавно се улавяте за оръжията. Ела тук, мили Курт, и ме погледни право в очите!

Тя постави фините, бели ръце на раменете му и го притегли към себе си, за да надникне по-добре в очите му. Взира се в продължение на минута, след което отново свали ръце.

— Курт, знаеш ли какво има? Дуел!

— Розичка! — извика уплашено той.

— Курт, виждам го ясно. Дълбоко в очите ти лежи нещо, което искаше да скриеш, но аз го разкрих. Прилича на някаква горда, дръзка решимост. Или може би предпочиташ да ми кажеш една неистина, мили Курт?

— Не! Никога! — увери я.

— Е, тогава кажи дали ме подвежда сърцето!

— Обещаваш ли да мълчиш?

— Това се подразбира от само себе си! — потвърди тя разпалено.

— В неща, засягащи честта, не бива да се издаваме един-друг.

Беше възхитителна в своята детинска простота. Той се насили да отговори спокойно:

— Да, ти отгатна, Розичка.

— Значи дуел, наистина дуел. Курт, знаех си, почувствах го, подозирах. Вярваш ли сега, че те обичам?

Погледна го чистосърдечно, а той поднесе ръката ѝ към устните си и отвърна тихо и трепетно:

— За мен е голямо щастие, че мога да ти вярвам.

— Да, голямо щастие е, когато блика направо от сърцето и съществува едно истинско взаимно доверие. Аз изпитвам такова доверие към теб. Да не мислиш, че твоят дуел ме безпокои?

— Не?

— Не, ни най-малко. Ти ще победиш твоя противник. Но мама се тревожи и понеже знае, че ще ми кажеш всичко и че дуелите не търпят отлагане, ме изпрати да те посетя още тази вечер.

Очите му проблеснаха от гордост, като чу за това доверие.

— А сподели ли и с останалите предчувствието си? — попита.

— Не, само с мама. Другите не бива да знаят. Те вероятно биха ти попречили да напердашиш твоя противник, а ти трябва да го сториш!

— Розичка, ти си юначага! — възкликна той въодушевено.

— О, само що се касае до теб, скъпи Курт. За всеки друг направо бих треперила, но за теб зная, че превъзхождаш всички. Е, да, когато потегли на война се страхувах, понеже не би могъл да се опазиш от куршумите, ала при един дуел всичко зависи от умениято и спокойствието, а там ти от никой не се страхуващ. Мога ли да попитам кой е твоят противник?

— Двама са!

— Два дуела? — смая се Роза. — Ами добре, ето ти двойна възможност да накараш другите да те уважават. Дори бих се зарадвала, стига да изпълниш една малка моя молба: натупай тези двама души, но не ги убивай! Съгласен ли си?

— На драго сърце, обещавам ти.

— Радваш ме, Курт. За благодарност ти позволявам да целунеш ръката ми, както го стори преди малко.

Тя му поднесе нежната си ръка и кимна усмихнато, когато я приближи до устните си.

— Така са постъпвали някога рицарските дами, ето защо и аз си позволих да те възнаградя по този начин — рече тя. — Да го бе видяла мама, щеше да се усмихне снизходително. А сега ми кажи кои са противниците ти.

— Първият е моят полковник.

— Ах! Той би трябвало да се радва, че се е сдобил с такъв лейтенант! А вторият?

— Лейтенант фон Рафенов.

— Онзи! Онзи нахалник! Курт, подозирам, че ще се биете заради мен. Кажи ми истината!

— Отгатна — не отрече той.

Не беше перчене от негова страна. И през ум не му бе минало да я задължава към себе си с това признание. Той беше безкористна натура и на нейния откровен, изпълнен с доверие въпрос за нищо на света не би могъл да отвърне с лъжа.

— Виждаш, че чета всичко по очите ти! — каза тя с окрилено самочувствие. — Сега ти най-сетне стана моят истински рицар. Ти ще отмъстиш за твоята Розичка, а тя, изпълнена с благоразположение, ще ти поднесе ръка за целувка и ще ти връчи някакъв спомен. Но какъв — тепърва ще обмисля. Сега зная всичко и мога да се върна при мама.

— Какво ще й кажеш?

— Всичко. Нима мислиш, че трябва да премълча нещо?

— Опазил ме Бог, ти, чистата, възвишена душа! — възкликна той, преливащ от чувства. — Кажи й всичко. Кажи й да не се страхува, че поканите за дуел още не са разменени и, че я моля за дискретност.

— Ще го сторя и мама ще изпълни молбата ти. Лека нощ, любими Курт.

— Лека нощ, любима моя, върна Розичка!

Тя му протегна ръце и се приготви да напусне стаята. Но на вратата спря замислено, обърна се отново и с детински очарователна усмивка рече:

— Едва не забравих нещо важно! След като си моят рицар и аз ще ти подаря като момичетата от народа една панделка за битката. Хубава ли е тази, която нося на роклята си, Курт?

Тази нежна, мила естественост накара кръвта му лудо да запулсира във вените. Чувстваше как слепоочията му чукат, когато отговаряше:

— О, тя е толкова красива! Наистина ли искаш да ми я дадеш?

— С най-голямо удоволствие. — Тя разкопча копринената фльонга от роклята си и му я подаде. — Когато тръгнеш за боя, забоди я на гърдите си. Или не! Там ще се вижда! Къде другаде би искал да я закрепим?

— Не на куртката, а под нея, върху моето сърце!

Прелестна руменина обагри страните ѝ, сведе дългите си копринени ресници, но мигом дигна към него очи, изпълнени с упование:

— Да, направи така, защото това е най-доброто място. Сетне аз с гордост ще я нося.

— Как? Нима ще трябва да ти я връщам? — възкликна той.

— А защо не? — попита тя.

— Е, щом ти искаш — рече и малко смутено добави: — Но ще трябва да я откупиш, както са го правили рицарските дами.

— Да я откупя? С какво?

— С целувка.

Лицето ѝ отново поруменя и преодолявайки все пак необяснимото чувство, запита:

— Наистина ли са го правили рицарските дами? Не го знаех досега. Но ако ти подаря окончателно панделката, необходимо ли е тогава пак да я откупувам?

— Не, при това положение, не.

— Е, в такъв случай ще помисля дали ще я нося занапред или не. Кое от двете предпочиташ, мили Курт?

Той сложи ръка на сърцето си и призна доблестно:

— Най-приятно ще ми бъде да получа целувката и задържа панделката.

— Я го виж ти! Така ще ме оцетиш за собствена изгода! Нещата не са толкова прости, както би си помислил човек. Правилното решение ще ми коства доста размисления. Сега запази панделката, а аз ще ти съобщя какво съм решила!

Тя излезе, оставяйки го с преизпълнено от щастие сърце. Курт притисна апликацията до устните си, нежно ухаеща на „Резеда“ — любимият парфюм на Розичка. После се отпусна на дивана и дълго, дълго мисли. По едно време очите му неусетно се затвориха и тя се появи в сънищата му.

11. „НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО КРАЛЯТ!“

Когато Курт се пробуди, слънчевите лъчи вече нахлуваха през прозореца. Леглото му стоеше непобутнато, бе спал на дивана. Предприе една сутрешна разходка из градината, след което се отправи на първа закуска в трапезарията, където останалите вече се бяха събрали. Метна един бърз, изпитателен поглед на Розичка. Изглеждаше бледа, сякаш бе спала малко и сведе очи пред него. Да не би размисълът върху целувката да ѝ бе отнел съня?

Майка ѝ спря красивите си, спокойни очи на лицето му и той прочете в тях нямото обещание, че тайната му ще бъде съхранена.

Сетне дойде време да се отправи към ескадрона. Лудвиг, сега той бе негов слуга, беше оседдал коня — великолепен вран андалузки жребец, подарък от графа. Възседна го и препусна към казармата. Когато зави в нейния обширен двор, ескадронът вече беше по конете. Офицерите бяха в почти пълен състав и очакваха само полковника, за да започнат учението.

Всички очи се насочиха към него. Рафенов също беше тук. Беше се възстановил от вчерашното поражение и когато забележа новодошлия, се извърна.

— Всички дяволи, какъв кон! — обади се адютантът Бранден. — С какво ли е заплатил моряшкият син това благородно, ценно животно? И него ли смята да язди тоя тип при една обикновена служба?

Курт поздрави другарите си, които едва отвърнаха на поздрава. Само Платен препусна към него, подаде му приятелски ръка и каза високо, така че всички да могат да чуят:

— Добро утро, Унгер! Изискан жребец! Имате ли и други такива красавци в конюшнията?

— Това е конят ми за военна служба — отвърна запитаният. — Другият трябва да щадя.

В този момент пристигна на кон и полковникът. Физиономията му бе навъсена, като от едва сдържан вътрешен гняв. Адютантът

препусна към него и поздрави.

— Нещо да ми доложите извън ежедневието? — запита шефът.

— Съвсем не, хер оберст — гласеше отговорът. — Лейтенант Унгер вече постъпи в ескадрона.

— Лейтенант Унгер, напред! — изкомандва полковникът с остър тон.

Курт излезе и застина с коня пред него като бронзова скулптура. Командирът измери униформата, амуницията, коня. С какво удоволствие би открил нещо нередно, но за негово съжаление нямаше за какво да се залови. Сетне премрежи презрително очи и каза:

— До второ нареждане ви освобождавам от служба. Подробности ще ви съобщя по-късно.

Курт отдаде чест, без мускул да трепне на лицето му, изправи коня на задните крака и в грациозен галоп се стрелна през портата.

След това започна службата.

Учението продължи почти четири часа. Полковникът току-що се бе върнал в канцеларията си и се канеше да се разположи удобно, когато влезе Платен.

— А, добре че идвате, лейтенант фон Платен — изръмжа полковникът с не предвещаващ нищо добро тон. — Имам да ви направя забележка относно снощното ви поведение, което така и не разбрах. Защо позволихте на оня тип да седне до вас, па на всичкото отгоре играхте и шах с него?

— Защото съм на мнение, че невъзпитанието безчести всеки човек и още повече, ако е офицер. И защото предполагам, че щом министърът на войната ни праща един камарад, то и ще очаква от нас да се отнасяме към него като с такъв.

— Но вие знаехте нашето споразумение!

— Аз не съм участвал в него.

— Както ми се стори, дори си тръгнахте с него.

— Именно — смело отвърна Платен. — В Негово лице намерих човек, достоен за уважение. Станахме приятели.

— Я гледай ти! — разяри се полковникът. — Наистина е странно да го чуя. Знаете ли, че по този начин настройвате вашите камарад неприятелски към себе си? Или се надявате да отминат без внимание факта, че вземате под покровителство една шугава овца?

— Вече споменах, че лейтенант Унгер спечели моето уважение и дружба и най-покорно ви моля в мое присъствие да избягвате сравнения от такъв сорт. Впрочем тъкмо по повод него си позволих да ви направя тази визита.

— А-а, да не би като секундант?

— Точно така.

— Мътните го взели, нима наистина се осмелява да ме извика на дуел?

— От негово име настоявам за удовлетворение.

— Крайно непредпазливо от ваша страна! Да не сте забравил, че съм ви командир?

Въпросът бе зададен със заплашителен тон, но все таки Платен отвърна прямо:

— В служебно отношение съм ви подчинен, хер оберст, но при въпроси, касаещи честта, надявам се, всички сме равни. Моят приятел иска удовлетворение и ме помоли да се споразумея с вас, хер оберст.

Онзи шареше възбудено из стаята. Беше попаднал в много неприятно положение, от което едва ли имаше изход. Ето защо заговори:

— Да не би лейтенант Унгер да очаква, че неговият командир ще му се извинява? Идете при майор фон Палм и уговорете каквото трябва. Но си отбележете: удовлетворение с оръжие в ръка давам само на униформата, в която онзи се е наврял, не на хер Унгер! За останалото, знаете, Съдът на честта ще си каже последната дума!

Сетне му обърна гръб.

Лейтенант фон Платен удари токове и излезе. Отиде да потърси лейтенант фор Рафенов. Онзи го посрещна сдържано:

— На какво дължа честта за посещението ти, Платен?

— Честта на моето посещение? Хм, толкова отчужден и официален!

— Ти премина на страната на неприятеля и мога да се обръщам към теб единствено с най-хладна вежливост и те моля да се постараяш да бъдеш такъв.

Платен се поклони.

— Както желаяш. Който защитава един невинен срещу предубеждения, трябва да е готов на всичко. Впрочем няма да ти

досаждам дълго, тъй като дойдох само с намерението да ти съобща адреса на моя приятел Унгер.

— Ха! И за какво?

— Мислех, че ще ти е необходимо да го знаеш, ако ти хрумне да му пратиш някое належащо известие.

— Отгатнал си. Но адреса му хич не искам и да зная, тъй като с основание предполагам, че имаш неговите пълномощия.

— Прав си. Чрез мен той се поставя на твое разположение.

— Това е достатъчно. Моят секундант ще бъде Голцен. Какво оръжие избра твоят тъй наречен приятел?

— Предостави избора на теб.

Очите на Рафенов светнаха гневно.

— Аха — произнесе, — толкова ли сигурен се чувства? Каза ли му, че съм най-добрият фехтувач в полка? Е, аз и без това вече предложих на Голцен, с когото ще уговориш останалото, да настоява за сабя. Щом тоя тип е толкова смахнат... За времето и мястото, ясно, ще се споразумееш с Голцен. Нещо друго имаш ли да кажеш?

— Не. Остава само да се сбогувам с „хладна вежливост“. Довиждане!

Платен посети председателя на Съда на честта, един възрастен ротмистър, който обеща веднага да поеме нещата в ръцете си. Когато отиде при Курт и го уведоми, че Рафенов е избрал сабя, онзи дигна равнодушно рамене:

— На този „почтен човек“ му се иска да ме ликвидира. Той не знае пощада и ще видим дали и аз ще бъда толкова великодушен да проявя снизхождение. Полковникът е страхливец. Не е възможно Съдът на честта да издаде присъда срещу мен. Той вероятно ще поиска пистолети от далечно разстояние и аз съм готов да го пощадя. Закрепостяването е достатъчно наказание за него. Кога мога да очаквам решението?

— Още преди настъпване на вечерта.

— Ще ми донесете ли известието?

— Да, преди да се отправя за бала на Великия херцог в Монбийу. Тук също ви погодиха номер. Вие бяхте в правото си да получите покана, но ви лишиха от нея.

— Оставете това! — засмя се Курт. — Не се нуждая от това картонче, тъй като имам личната покана на Великия херцог.

— Охо! — възкликна Платен. — Значи и вие ще присъствате?

— Така е. Бих искал да ви кажа, че се радвам на благоволенieto на Великия херцог. Той е разбрал по някакъв начин, че съм бойкотиран и още снощи, когато се прибрах вкъщи, ми поясни, че е организирал бал, за да ми даде публично удовлетворение.

Платен направи жест на смайване.

— Щастливец! — извика той. — Да не сте любимец на Великия херцог?

— Винаги е бил приятелски разположен към мен — обясни простичко Курт. — Между другото ще ви помоля да не споделяте с никой, че ще идвам и аз. Би ме зарадвало разочарованието на нашите камарад, които ме считат само за един нежелан натрапник. Така че ще можете да ми донесете известието в Монбийу, в замяна на това аз ще ви представя на Великия херцог, граф де Родриганда и придружаващите го дами.

— Велики небеса, какво щастие! — провикна се лейтенантът. — Вие сте... за Бога... една загадка, но признавам, че в никой случай не е неизгодно човек да бъде ваш приятел. А ще ме запознаете ли и с онази сияйно красива дама, за която се отнасяше онзи нещастен облог?

— Разбира се. А сега да се разделяме, любезни ми Платен, за да се подготвим за празника.

Следобед бе свикан Съдът на честта. Всички негови членове принадлежаха към висшата аристокрация, за които Унгер бе една „шугава овца“, както се бе изразил полковникът. Освен това бяха повлияни от този и ето как се оформи следната присъда: Полковникът се е държал грубо с лейтенанта, а Унгер е проявил неуважение към началството, с което нещата взаимно се компенсират. Следователно Унгер няма право да търси удовлетворение, а полковникът не е длъжен да му дава такова, така че за дуел не може и дума да става. Следваше забележката, че поведението на лейтенант Унгер би могло да бъде наречено безогледно, което е в разрез с извоюваните принципи на коректност в офицерския корпус. Препоръчва му се да се измести на друго място, още повече че нито произходът, нито обноските му са в хармония със светските условия в гвардейския корпус.

Тази присъда бе протоколирана и Платен получи един препис, който да предаде на Унгер. Той явно виждаше, че очакват някаква забележка от негова страна, ала прибра мълком копие и се отдалечи. Хранеше надеждата, че с това заседание нещата няма да приключат.

Полковникът се чувстваше като победител. Считаше, че сега Курт няма да дръзне да напире да влезе в полка и тръгна удовлетворен към къщи да навлече набързо парадната униформа и да вземе дамите, тъй като междуременно вечерта бе настъпила и не биваше да карат височайшия организатор на празненството да чака.

Парк-замъкът Монбийу, живописно разположен край река Шпрее в Шпандауер Фиертел, днес бе пременен с особена празничност. В парка горяха безбройни лампиони, блещукащи вълшебно в обвиващите ги храсти и китки дървета, а стаите бяха залени с море от светлина. Заетата прислуга сновеше насам-натам, а на входа стоеше камериерът на Великия херцог и посрещаше многобройните гости.

Съгласно максимата, че е аристократично да се закъснее, най-напред се бяха появили лейтенантите, след което запристигаха и останалите едни след други — колкото с по-висок ранг, толкова по-късно. Бяха посрещани в предверието от адютанта на Великия херцог и съпровождани до определените им места. Последни дойдоха с дамите си командирът на бригадата и дивизионният генерал.

В голямата зала се виждаха музикантите на корпуса, които щяха да свирят за танците. В момента цареше изпълнено с полугласни разговори очакване. Слугите разнасяха разхладителни и леки закуски, ала от залата за угощения вече се носеше дрънкане на чаши и порцелан, сигурен предвестник за гастронома, че неговият час приближава.

И ето че най-сетне вратата широко се разтвори и бе известно пристигането на Великия херцог. Той пристъпи под ръка с Розета де Родриганда, настояща фрау Стернау. Следваха го дон Мануел с Ейми Дридън, а зад тях Курт и Розичка под ръка.

При появата му господата хусарите ококориха широко очи. Той носеше на гърдите си австрийския орден Желязната корона и военния Мария Тереза, по-нататък хесенския св. Лудвиг, Ордена за храброст и ордена на Железния шлем редом с Кръста за военни заслуги.

Очите на дамите се насочиха към напетия лейтенант, очите на господата пък към неговата дама, която вървеше с пленителна

грациозност така интимно под ръка с него, сякаш бе негова сестра.

Присъстващите естествено се бяха изправили. Великия херцог приближи до дивизионния генерал и поиска да го представи на дамата си, след което назова имената на хората от свитата си.

Не е трудно човек да си представи какво въздействие оказва върху лейтенантите присъствието на Курт зад Великия херцог. Адютантът фон Бранден разтвори очи и процеди към Голцен:

— Ей, добре ли виждам! Не е ли това оня Унгер?

— За бога, той е! Имаш право! — отвърна този. — Как се е озовал нехранимайкото в свитата на Великия херцог?

Удивлението на Бранден нарасна, когато погледът му падна на ордените върху гърдите на лейтенанта:

— Дявол ме взел! Пет ордена и един Кръст за военни заслуги! Омагьосан ли съм?

— И под ръка с него файтонджийската дъщеря! Струва ми се, Бранден, с нас са си направили здрав майтап!

— Ще видим, ще видим! Негова светлост тъкмо ги представя. Гръм и мълния! Какво ли казва сега на нашия генерал en chef? — полюбопитства Бранден.

Платен, който стоеше наблизко, отговори усмихнато:

— Представи му лейтенант Унгер и неговата дама и поиска да ги представи на офицерите от гвардейския корпус.

— Още сега да ме отнесат мътните, ако трябва да преживея и това! — възкликна доста високо Бранден. — Та то направо изглежда, като че е замислено някакво величаво удовлетворение за тоя лейтенант!

— И си е така — потвърди Платен. — От достоверен източник знам, че тази танцова вечер е организирана изключително заради Унгер. Той е фаворит на Великия херцог, който смъмря по този начин господата гвардейските хусари.

— Такова нещо още никога не е било, това е грандиозно, за Бога! — отбеляза Бранден. — Сега лейтенантът минава от ръка на ръка. Ето отива към полковника. Слушайте! Обесникът нещо е наумил, виждам да блестят очите му.

Корпусният генерал тъкмо пристъпваше с Унгер и Розичка към полковника.

— Хер оберст — подхвана той, — имам честта да ви представя фройлайн Стернау и хер лейтенант Унгер. Той постъпва във вашия полк и аз го препоръчвам на вашето радушно попечителство.

Полковникът мъчително преглътна. Не успя и дума да отрони и само се поклони вежливо в знак на съгласие. Унгер се обърна към генерала:

— Екселенц — каза, — да не злоупотребяваме с вашата добрина. Ще позволите ли, хер оберст да ви замести и да ме представи на останалите господа?

— Дяволски син! Подозирах нещо такова, личеше по очите му — изръмжа адютантът Бранден. — Сега застави полковника, когото бе извикал на дуел, и който пък заяви, че не го смята за достойно за целта лице, да плюе на вчерашното си поведение и обноски и да ни го представи с цялата му там церемониалност.

Генералът се поклони и каза радушно:

— За мен беше удоволствие да ви окажа тази услуга, но щом вие самият го желаете, предоставям ви на хер оберст.

Той си тръгна и сега полковникът волю-неволю бе принуден да захапне киселата ябълка. По негов знак офицерите от полка се приближиха и той се зае с неприятното задължение да назовава дългата редица от имена пред онзи, когото така жестоко бе оскърбил.

— Благодаря, хер оберст! — рече му Курт хладно, когато привърши. После пристъпи към Платен, представи го на Розичка и добави:

— Той е мой приятел. Не би ли имала добрината да го препоръчаш на Великия херцог?

Тя протегна ръка на Платен и се осведоми:

— Танцувате ли, хер лейтенант?

— Страстно, милостива фройлайн — отвърна той, изчервявайки се от радост.

— След като Курт ми донесе поканата, можете да се запишете. Ще удостоя неговия приятел с първия танц. А сега елате с нас при Великия херцог да ви представим на дамите и господата.

Те се отдалечиха и полковникът остана сам със своите офицери. Извади носната си кърпа, попи с дълбока въздишка потта от челото и призна:

— Малко остана да припадна! Трябва да седна.

Той тръгна към жена си да подири утеха. Сега се образуваха отделни групи, ала при всички разговорът се въртеше най-вече около Унгер и урока, който лейтенантът от простолюдието даде на гвардейския корпус. Дамите бяха във възторг от него. Той бе доказал, че е не само красив мъж, а и мъж в буквалния смисъл на думата. Господата също започнаха да гледат на него с други очи. Но ги очакваше и по-голяма изненада. Високата двукрила врата се разтвори широко и бе високо и ясно обявено:

— Негово Величество кралят!

Великия херцог незабавно се отправи към входа да посрещне високия гост. Той влезе с Бисмарк до себе си, следвани от министъра на войната и един камериер. Последният носеше в ръката си някакъв предмет, обвит със сахтиян, както се разбра при приближаването му.

— Не бих могъл да се въздържа да не се отбия за няколко минути при Ваша светлост — обърна се владетелят към Великия херцог. — Представете ми вашите гости!

Скоро най-високопоставените лица се събраха около Негово Величество, докато останалите слушаха внимателно отдалеч или водеха тихи разговори.

За адютанта Бранден изглежда не бе лесно да млъкне.

— Кралят, Бисмарк и министъра на войната тук? — обади се той. — Това е една голяма чест за нашия полк. Можем да се гордеем. Ах, виждате ли кутийката в ръката на камериера? Главата да ми отрежат, ако не съдържа орден и най-вероятно ще го получи Великия херцог по този публичен, двойно по-уважителен начин. Я вижте, граф де Родриганда и министъра на войната се оттеглиха към прозоречната ниша! Разговарят тихо, лицата им са много сериозни и насочиха погледи към полковника. Майне херен, да се приближим малко към полковника, има нещо, предугаждам го! Като адютант човек понатрупва опит.

Той имаше право, тъй като не мина много време и министърът на войната бавно се упъти към полковника. Като го забеляза да идва, онзи се надигна благоговейно и направи няколко крачки към него.

— Хер оберст, получихте ли писмото ми относно лейтенант Унгер? — запита екселенц с немного любезен тон.

— Имах тази чест — гласеше отговорът.

— И го прочетохте?

— Веднага, както всичко произлязло от ръката ви, Ваше сиятелство.

— Тогава е за учудване, че тези редове са довели до тъкмо обратен резултат от онзи, който съм имал предвид. Сигурно ще си спомните, че най-настойтелно ви препоръчах лейтенанта?

— Разбира се — отговори полковникът.

— И все пак научих, че хората навсякъде са го посрещнали недружелюбно. Мнозина от дворянските глави са кухи и се намират в строя само благодарение на своя произход. Ръководещият военните работи винаги се радва, когато намери човек, на когото може да разчита и толкова по-жалко, когато точно такива хора биват онеправдавани и често дори злонамерено им се създават спънки. Очаквам съвсем определено да чуя в най-скоро време обратното на онова, което бях принуден да констатирам.

Той се извъртя рязко на токове и се отдалечи, докато полковникът остана няколко мига като занесен, след което се върна да седне на мястото си. Дори който не бе чул разговора, бе достатъчно само да го погледне, за да му стане ясно, че здравата е бил скастрен.

— Днес той бе морално унищожен и физически смазан — промърмори адютантът. — Не бих желал да съм на негово място. Този лейтенант се пръсна като граната в нашата идилична среда и едно от парчетата полетя към шефа. Но къде се дяна оня?

— Там до огледалото. Бисмарк говори с него — отвърна Голцен.

— Бисмарк? За Бога, наистина. Каква чест! Бих дал двадесет месечни заплати, стига Бисмарк веднъж да благоволи да ме погледне. Небеса, към него, един Господ знае защо, се насочва и кралят.

Присъстващите погледнаха със смайване към мястото, където стоеше младия човек и с когото двете велики личности бяха проявили добра воля да разговарят. Беше твърде далеч, за да се долови някоя дума, но по лицата на властелините се виждаше, че това не е само акт на благосклонност.

Внезапно кралят направи знак на камериера. Онзи пристъпи към средата на залата и оповести с висок глас:

— Дами и господа, имам честта да ви съобщя височайшето нареждане на Негово Величество, който благоволи да посвети хер лейтенант Унгер в Рицар втора степен на Ордена на Червения орел, предвид извънредно важната услуга, която той в краткото си

присъствие при нас оказа на отечеството. Негово Величество същевременно нареди на споменатия хер да бъдат връчени отличителните знаци на ордена и се ангажира да постанови останалото.

Той отвори сахтиянената кутийка, пристъпи към Унгер, който стоеше пребледнял на мястото си и прикрепи звездата до останалите отличия на гърдите му.

В залата цареше тишина като в църква. Каква беше тази услуга? И оказана за толкова късо време? Трябва да бе значителна, защото Ордена на Червения орел имаше четири степени. Та този лейтенант бе буквално засипан от щастие!

Около младия мъж се образува кръг от честитящи, за което кралят бе дал пример. Бисмарк и министъра на войната също се присъединиха, след което се сбогуваха с обществото.

След отдалечаването на тримата високи гости, последвани естествено и от камериера, хората вече можеха да се отпуснат и едно шумно и многогласно жужене подсказа с какво усърдие се коментира събитието. Всички висши офицери вече бяха поздравили Курт и той остана за няколко мига сам, когато към него приближи Розичка.

— Скъпи Курт, каква радостна изненада! — каза тя със сияещи очи. — Очаквал ли си подобно благоразположение?

— Изобщо! Все още съм като вцепенен от изненада — призна той искрено. — Намирам се едва ли не като в сън.

— Слушай, Курт, услугата, за която вчера спомена, изглежда е била доста значителна, но да не поставям на изпитание твоята дискретност и да ти пожелаая щастие от все сърце. Неприятелите ти са видимо ужасно сконфузени. Още веднъж ти пожелавам щастие от сърце, скъпи Курт.

С тези думи тя му протегна ръка и се върна при майка си.

В съседната зала край полковника се бяха събрали майор фон Палм, адютантът и лейтенант фон Рафенов. Майорът заговори:

— Майне херен, след събитията от тази вечер не е възможно Съдът на честта да поддържа решението си. Всички ние ще отидем по дяволите, а вие, хер оберст, на първа линия. И то няма да е едно просто уволнение. Утре по най-бързия начин ще свикам повторно членовете. Все ще се намери някой претекст за анулиране на съдебното решение!

— Такова е и моето мнение — рече полковникът. — Сега съм убеден, че няма да пострада честта ми, ако застана срещу тоя Унгер, а естествено повече не мога да го лишавам от служба. Давам ви честната си дума, че ще направя всичко възможно да го очистя.

— Оставете тая работа на мен, хер оберст — обади се Рафенов. — Извикал съм го на дуел със саби и няма начин да ми се измъкне. Ще се бием, докато един от двамата ни падне мъртъв или най-малкото стане негоден за военна служба.

— Къде и кога е срещата? — интересува се полковникът.

— Още не е уточнено — отговори Рафенов. — Изчаквах вашето решение, защото при всички случаи е по-добре двете дела да се решат по възможност на едно място. Не мислите ли така?

— Съгласен съм и веднага ще кажа на Платен, че приемам поканата за дуел. Кое място бихте предложил, лейтенант?

— Какво ще кажете за парка зад пивоварната при Кройцберг?

— Идеално пасва. А времето?

— Аз не мога да губя и минута, защото горя от желание да сцеля черепа на оня Унгер със сабята си. Гласувам това да стане веднага. Немного след полунощ хората ще се разотиват оттук, един час е достатъчен да уредим личните си работи. Какво ще кажете за четири часа заранта?

— За мен е удобно.

— Хубаво. Но имам една настоятелна молба, хер оберст. Вие сте баща на семейство, а аз не, пък и служебното ви положение не е като моето. Възможно е нещата да не потръгнат, както желаем и последиците при вас ще бъдат много по-тежки, отколкото при мен. Най-смирено ви моля да ми дадете приоритет.

Като се има предвид по-високия чин на полковника, той не би трябвало да се съгласява с това положение, ала като помисли за семейството си, за наказанията, които щеше да повлече след себе си дуелът и като отчете най-сетне и че може и да не се стигне до двубой, щом като Рафенов има намерение да убие противника си, отвърна:

— Вие сте почтен момък, лейтенант, и не ми се иска да отхвърлям молбата ви. Майор фон Палм, вие ще бъдете неутрален свидетел. Бранден, желаете ли да ми секундирате?

— С най-голямо удоволствие, хер оберст — отговори запитаният.

— Тогава вървете при Платен — секунданта на Унгер и му кажете, че ще чакам противника си на посоченото място. Ще нося пистолети. Ще застанем на разстояние двадесет крачки и ще стреляме, докато един от двамата падне убит или стане негоден за военна служба. За лекар ще се погрижа аз.

— В какъв интервал ще се стреля?

— По команда и едновременно.

— Вашите условия са също така тежки, както и моите — забеляза Рафенов. — Унгер няма да се измъкне жив. Веднага ще говоря с Голцен. Той е моят секундант и трябва незабавно да отиде при Платен да му съобщи нашите условия.

След известно време Голцен, адютантът и Платен се упътиха към Курт, който седеше с Розичка на един диван до стената.

— Хер лейтенант, имаме да говорим с вас — рече Платен.

— Да отидем в съседната зала! — покани Курт. — Дамата ще ме извини за минутка.

Двамата секунданти представиха условията. Когато свършиха, Курт заговори:

— Ясно разбирам, че моите противници твърдо са решили да ми отнемат живота. Лейтенант фон Рафенов е предложил за двубоя оръжие, с което е изкусен, като смята, че аз не го владя. Майне херен, аз съм се упражнявал във фехтовка със сабя още като момче, поради което не се страхувам от Рафенов, но понеже не съм скандалджия, готов съм да заявя, че ушите ми няма да останат глухи, ако майор фон Палм предприеме един опит за помирение. Една искрена молба за извинение или публично оттегляне на обидата за мен има същото значение, както едно окървавено удовлетворение.

Офицерите бяха изслушали спокойно тези думи, ала сега адютантът заяви с двусмислена усмивка:

— Хер камарад, за молба за извинение не може и дума да става, доколкото познавам двамата господа. А що се отнася до вашата готовност да се съгласите да приемете едно публично оттегляне на обидата, по-добре да не правя подобно предложение на моя доверител, току-виж го изтълкувал като липса на кураж от ваша страна.

— О, и все пак ви моля да поговорите по въпроса! А какво ще си помисли за моя кураж преди битката, ми е съвършено безразлично.

Едва след изхода би могъл да си направи най-верни заключения. Ще ме намерите на мястото точно в четири часа.

Мъжете се разделиха със сдържани поклони.

Полковникът се отпрати с Голцен, Рафенов и адютанта към един ъгъл и по-внимателният наблюдател би видял, че водят доста оживен разговор на някаква тема, за която изглежда трудно се споразумяваха.

В това време вратата на залата за угощения се разтвори и хората бяха поканени на трапезата. Великия херцог взе под ръка майката на Стернау и зад него се образува дълга редица от двойки, която се отпрати към залата.

Ястията бяха изискани, а настроението много оживено.

След вечерята започнаха танците. Розичка се понесе в ръцете на Курт, а сетне и на Платен из залата. Тя танцува само с тях двамата и с неколцина от висшите офицери, на които дворецовият етикет повеляваше да оказат внимание на дамите, доведени от Великия херцог.

Малко след полунощ Великия херцог се оттегли, граф де Родриганда отведе своите вкъщи и техни превъзходителства сториха същото. Сред останалите, освободени от стеснението, веселието и общуването нараснаха и станаха по-непринудени.

12. ОЧИ В ОЧИ

Лицата, които щяха да участват в дуела, не дочакаха края на забавленията, а се отправиха по домовете си да се подготвят. Курт седеше на запалена лампа в стаята си и четеше прочутите съчинения на генерал фон Клаузевиц. Утрото настъпваше и нейната светлина започна да отслабва. На вратата тихо се почука и на последвалото „Влез!“, в стаята пристъпи Розичка, напълно готова за излизане.

— Добро утро, Курт! — поздрави тя и му протегна ръка. — Спали?

— Не — отвърна той.

— Направи ли си завещанието? — запита го шеговито.

Лицето му стана много сериозно, докато отговаряше:

— Скъпа моя Розичка, един дуел дори и за най-добрите фехтувачи и най-сигурните стрелци е съмнителна работа. Дали ще владее майсторски всички оръжия, човек все пак си остава уязвим. И да се избави щастливо, мисълта, че някой е ранен или дори убит, при всички случаи е угнетителна.

— Имаш право, скъпи Курт. Но аз не се тревожа за теб. А що се отнася до твоите противници, комай само от теб зависи да отпаднат всички угризения на съвестта. Ти си чул, че желаят смъртта ти.

— Но пък аз не искам да ги убивам.

— Моля те най-настойтелно, да не отиваш дотам в снизхождението си, че сам да се подложиш на опасност. При това се говори, че Рафенов е умел фехтувач, а полковникът отличен стрелец.

— Не се безпокой! Чувствам, че превъзхождам и двамата.

— А моята панделка, скъпи Курт? Тя ще ти бъде талисман.

— Вече я нося върху сърцето си — усмихна се той. — Обмисли ли дали ще трябва да ти я връщам?

— Зависи дали ще съм доволна от поведението ти спрямо противниците — додаде тя. — Но вече е три и половина.

— Точно за този час бях поръчал на Платен да дойде на близкия ъгъл.

— Тогава трябва да вървиш! О, Курт, ако все пак те улучи някой куршум! — изплака тя тихо. В очите ѝ блеснаха сълзи.

Той я успокои.

— Не се тревожи, Розичка! Ела, трябва да тръгвам.

Тя стисна още веднъж ръката му.

— Върви с Бога, рицарю мой! — Малко след това бе изчезнала.

На края на улицата чакаше Платен, с когото вечерта Курт бе пил брудершафт, в купе с два коня. Курт се качи.

От една странична улица зад тях се зададоха други два впряга.

— Полковникът и Рафенов — извести Платен, който седеше на задната седалка и имаше как да види пасажерите на двете купета. — Те са точни, колкото нас, ала все пак ние ще имаме честта да пристигнем първи. Хайнрих, да не се оставиш ония отзад да те засенчат!

Лакеят плесна конете с камшика в знак, че е разбрал господаря си.

Скоро излязоха през Халешен Тор и се отправиха към хълма. Когато стигнаха пивоварната, имаше още десет минути до четири. Кочияшът зави по един страничен път в парка и накрая спря на открито пространство, оградено от храсталак и дървета. Слязоха.

Не след дълго пристигнаха и другите коли. Мъжете се поздравиха със сериозни, мълчаливи кимвания. Слугите бяха разставени като стражеви постове, за да осуетят евентуално прекъсване, а лекарят извади инструментите си и превързочни материали, за да има готовност.

Платен и Голцен прегледаха мястото. Сетне Голцен отиде до купето на Рафенов и извади оръжията.

Рафенов застана до една от сабите, положени от Голцен на земята, а Курт приближи към другата. Полковникът и неговият адютант побързаха да дойдат и да наблюдават от по-голяма близост боя. Майор фон Палм беше с тях. Като неутрален имаше задължението да опита да примири двете страни, поради което пристъпи към тях и запита:

— Ще позволят ли господата да кажа няколко думи?

— Аз позволявам — отвърна Курт.

— А аз не — извика Рафенов. — Бях смъртно оскърбен и всеки опит за помиряване е безполезен.

— При това положение няма какво повече да кажа. Аз бях готов да изслушам хер майора, моля да се отбележи това — заяви Курт.

— Който е готов на обяснение и отстъпки, е страхливец — декларира Рафенов, като вдигна сабята от земята. — Да я започваме!

Курт също взе оръжието си. Двубоят можеше да започне при даден от майор фон Палм знак.

Двамата противници застанаха един срещу друг — Курт спокоен и съсредоточен, другият със здраво стиснати устни и треперещи ноздри. Моментът беше сериозен.

Майорът дигна ръка в знак, че схватката може да започне.

Рафенов нападна устремно със сила, сякаш се канеше да повали слон, ала Курт с лекота отби този Херкулесов удар. Направи мълниеносно движение, влагайки толкова мощ, че сабята изхвърча от ръката на Рафенов.

Секундантите кръстосаха сабите си, за да не може Курт да атакува беззащитния в момента Рафенов. Лекарят бе отишъл да вземе сабята и я върна на притежателя ѝ, който незабавно връхлетя върху Курт.

Двете тежки остриета блеснаха едно срещу друго, разнесе се остър звън, последван от неистов крясък. Произлизаше от устата на Рафенов. Сабята му полетя във висока дъга над полянката и всички с ужас забелязаха, че ръкохватката ѝ все още се стиска от една отсечена ръка.

Курт отпусна оръжието си:

— Хер доктор, вижте дали някой от нас двамата не е станал негоден за военна служба! Нали такова беше условието на хер фон Рафенов.

Последният стоеше неподвижен, втренчил поглед към все още вдигнатата от удара ръка, от която бликаше обилна струя кръв. Сетне политна и неговият секундант побърза да го подкрепи. Раненият не издаваше нито звук. Остави се на доктора да го положи на тревата, оглеждайки мястото, на което би трябвало да се намира ръката му и притвори очи.

— Е, хер доктор, как стоят нещата? — запита Курт.

— Ръката е безвъзвратно загубена — отвърна онзи.

— Имам предвид, изпълнено ли е условието на дуела?

— Да, хер лейтенантът ще трябва да се раздели със службата.

— В такъв случай съм удържал думата си и мога да се оттегля.

— Аз също — рече Платен. А после добави тихо към Курт: — Ама ти се фехтуваш като дявол! Прояви ловкост, каквато надали някой би счел за възможна. Този дуел дълго ще се коментира. И с пистолета ли си така обигран?

— Струва ми се.

— Тогава не е необходимо да се тревожа за теб. Но извинявай, трябва да погледна още веднъж Рафенов!

— Иди, разбира се.

Всички бяха заети около Рафенов. Докторът работеше със сонда и щипци край гладко ампутираната ръка, търсейки вените и мина доста време, докато овладее кръвотечението и превърже раната. Къде от ярост, къде от болки, се чуваше скърцането от зъбите на Рафенов. Сега бе отворил очи и гледаше ръцете на доктора, мятайки от време на време по някой изпълнен с ненавист поглед към Курт.

— Инвалид! — изстена. — Жалък инвалид! Хер оберст, обещавете ли ми да го пречукате?

— Обещавам! — отвърна запитаният, потресен от вида на ранения. — Отхвърлям всякакъв опит за помирение.

— Добре, това отново ми дава сили. Докторе, трябва да наблюдавам боя, не възразявайте!

Лекарят се поколеба.

— При раняване като вашето, всяко вълнение е вредно, но все пак ще ви позволя да останете. Хер фон Голцен може да ви подкрепя. Макар че би трябвало да се отправите с купето незабавно за вкъщи.

— Тъкмо това би причинило най-голямо вълнение и би довело смъртта ми. Не, аз трябва да видя как пада този човек. Сетне по-леко ще понасям липсата на ръката си и факта, че съм инвалид. Не се занимавайте повече с мен, ами почвайте веднага!

Платен бе изслушал този разговор, без да вземе думата в полза на Курт. Сега даде знак на адютанта:

— Хер камарад, аз съм на вашите услуги.

Бранден кимна и двамата се упътиха към средата на площадката. Разстоянието бе маркирано с две забити в земята саби, след което адютантът отиде да донесе сандъчето с пистолетите на полковника. Забелязвайки ги, Курт взе единия, огледа го с вид на познавач и произнесе:

— Много добре! И тъй като не съм се упражнявал с тях, да се надявам ли, че ще ми бъде позволено да направя един пробен изстрел?

— Стреляйте! — каза сухо секундантаът на неговия противник.

По лицето на ранения плъзна подигравателна усмивка.

Курт зареди пистолета и се огледа за някаква цел. От надалеч израслия клон на един смърч, висеше шишарка. Той я посочи и извести:

— Ще целя онази шишарка!

Цели се дълго, за да бъде сигурен в изстрела и натисна спусъка. Чу се едно многогласно „хм“ и покашляния. Не беше улучил шишарката, а един клон на разстояние метър от нея, който падна долу.

— Слава Богу, тоя стреля лошо! — помисли полковникът.

Същото си казаха и другите. Платен използва случая да го отведе настрана и каза с голяма угриженост:

— Бог да те пази, скъпи Курт, ако не се справиш по-добре с пистолета, изгубен си! Полковникът даде на Рафенов честната си дума, че ще те застреля, без каквато и да е милост и състрадание.

— Нека опита — гласеше отговорът. — Между другото намирам, че тези пистолети са наистина отлична изработка.

— Как? И още се шегуваш? Въпреки добрия пистолет, ти не улучи целта.

— Напротив, съвсем точно я улучих. Обявих шишарката само привидно, в действително се прицелих тъкмо в онова място на клона, което улучих. Много добре знаеш, че ако ти се удаде да заблудиш неприятеля, наполовина вече си победил.

— Ах, за Бога, ти си страшен противник! — възкликна Платен. — Не бих желал да се бия с теб.

Двамата секунданти заредиха пистолетите. Сетне върху тях бе метната кърпа и всеки от противниците си измъкна оръжие и се насочи към определеното място. Дойде време майорът да направи своето.

— Майне херен! — подхвана той. — Чувствам задължението...

— Спокойно, камарад! — извика му полковникът. — Нито дума да не чувам повече!

Беше видял колко лошо стреля Курт — не знаеше, че е само привидно — и това бе укрепило самочувствието и сигурността му.

— Но аз ще помоля хер майора да продължи — обади се Курт. — Хората няма защо да се избиват, ако има други пътища за уреждане на

нещата. Вече поясних, че ще бъда напълно удовлетворен, ако хер оберст ме помоли за извинение.

— Извинение? — викна онзи. — Така може да говори само един безумец! Държа твърдо на споразумението ни, защото дадох честната си дума, че един от двамата ни ще остане на полесражението. Да започваме!

Последва обичайното разставяне на противниците и свидетелите. Двамата неприятели дигнаха оръжия. Курт се прицели в ръката на полковника. Леко наклонената му към майора глава даваше да се разбере, че отдава голямо внимание на командата. Касасеше се да изпревари противника, естествено не с очебиен интервал, който биха могли да нарекат безчестен, а само част от секундата да дръпне по-рано спусъка. Майорът започна да брои:

— Едно... две... три!

Изстрелите се разнесоха.

— Господи Исусе! — изрева полковникът и отстъпи няколко крачки назад.

Разреденият пистолет падна на земята и той се улови за дясната ръка.

— Ударен ли сте? — запита секундантът, като се спусна към него.

— Да, в ръката — изпъшка раненият.

Докторът също дотича и вдигна ръката да прегледа раната. Сетне поклати глава и отправи поглед към Курт, който стоеше неподвижен на мястото си.

— Раздробена, напълно раздробена — оповести, докато срязваше с ножици ръкава до лакътя. — Куршумът е преминал през дланта, разкъсал китката и навлязъл в подлакътницата. Поразил е артериите и ето откъде е излязъл през куртката. Вероятно се търкаля някъде наблизо.

— Може ли ръката да бъде спасена? — осведоми се полковникът, изпълнен със страх.

— Не, абсолютно невъзможно, трябва да се отреже!

— Значи негоден за военна служба? — запита Курт.

— Напълно! — отговори лекарят.

— В такъв случай мога да напусна поста си — заяви Курт.

Хвърли пистолета на земята и се отдалечи.

Платен остана на полесражението. Наблюдаваше как лекарят пусна в ход ножа по начин, който изключваше възможността полковникът да потисне болките.

— И аз съм инвалид, и аз! — ревеше той. — Рафенов, чувате ли?

— Дали чувам? — отвърна онзи и въпреки слабостта си, приближи, подкрепян от Голцен. — Тоя човек е в съюз със Сатаната. Надявам се оня скоро да го отмъкне в пъкъла!

— Грещиш — забеляза сериозно Платен. — Онова, което наричаш Сатана, е само свършено владееие на оръжията. Той е мой приятел и аз не мога спокойно да слушам, когато продължава да се злослови за него, след като е проявил такова чувство за чест и умение. Не той беше, който ви оскърби и все пак не желаше кръвта ви. Вие искахте да го направите най-малкото негоден за военна служба, а сега самите станяхте такива.

След това порицание Платен последва приятеля си.

— Вкаменен съм от удивление — извика Рафенов. — Да не бях ранен, щях да го накарам да застане пред острието ми.

— Раненият лъв и чакалите го лаят — вмъкна полковникът. — Но все още не е свършено с нас. Ау, докторе! Че какво режете толкова? Да не възнамерявате да правите котлети от мен?

— Трябва да търпите, хер оберст — отвърна нахоканият.

— Та това е също дясната ръка! — простена от ярост Рафенов. — Но аз ще се упражнявам с лявата и скоро ще имам такъв опит, че пак ще го призова. Втори път няма да ми се изплъзне!

— Не се вълнувайте повече — помоли лекарят. — Хер фон Голцен, заведете лейтенанта до неговата кола. Нека си върви вкъщи, след един час ще отида при него.

— От мен да мине — прие Рафенов. — И бездруго повече тук няма какво да правя. — Сетне присмехулно добави: — Хер оберст, нещо съм неразположен, мога ли да помоля за няколко дни отпуск?

— Вървете! — изръмжа началникът. — И аз се намирам в същото положение и съм любопитен как ли ще се развие оттук насетне тая болест. Свършвайте вече, докторе, или държите да ме погубите с проклетия си нож?

След известно време купетата затрополяха и окъпаната в утринните зари долина остана безметежна и самотна, както преди.

На същия ъгъл, на който се бяха срещнали, Платен се сбогува с Курт.

— Какво смяташ да правиш сега? — попита го. — Доброволно ли ще доложиш?

— Още не зная — отговори Курт. — Доброволното донесение май ще е най-доброто. Но сега съм уморен и ще си отпочина, пък сетне то от само себе си ще си покаже какво трябва да се прави.

— При мен за сън не може и да се говори, тъй като службата ме зове. Полковникът и Рафенов ще отсъстват. Предчувствам, че ме очаква един много неспокоен ден. Довиждане, драги Курт!

Платен отпътува с купето, а Курт премина пеша късото разстояние до вилата.

Там още никой не беше буден и успя да се прибере незабелязано. Едва бе стигнал стаята си и Розичка цъфна.

— Ти си невредим! — ахна и в следния миг се намери в обятията му с блеснали от сълзи очи.

Той набързо я информира как са преминали двата дуела.

— И наистина ли не знаеш какво трябва да правиш? — попита тя.

— Не. Формално погледнато би трябвало да уведомя за случая полковника, ама той самият беше от участниците, така че това отпада от само себе си. Първо ще си почина, Розичка, а после ще помисля какво да правя. Засега благодаря на Бога, че избягнах смъртта. Знаеш ли под чия закрила се намирах в тая опасност? Под твоята! С мен беше талисманът, който ми даде.

— А-а, фльонгата! Да, ти си храбър рицар и доблестно защити честта на своята дама.

— Но какво ще стане с талисмана? Искаш ли си го обратно?

Тя се изчерви.

— И това ще се реши, когато си отпочинеш. Такива важни неща трябва добре да се обмислят.

— Ето че из един път стана една доста бодлива Роза! — укори я той. — Беше ми обещава решение за този момент. То зависеше от изхода на битката.

— Хм, да, възможно е да съм го казала. Ама чак толкова пък ли е спешно това решение?

— От ясно по-ясно! — засмя се весело. — Аз наистина трябва да зная дали талисманът ще се откупува или не.

— С целувка?

— Разбира се с целувка.

Беше толкова мила и чаровна. Утринното слънце надничаше през прозореца и обгръщаше красивата девойка с топлите си лъчи. Тя сложи ръка на рамото му и отбеляза:

— Мили Курт, знаеш ли, че съм много доволна от теб? Заради мен ти рискува живота си, ето защо аз ще откупя от теб талисмана, ако това те устройва.

Тогава той посегна към гърдите си, извади апликацията и я подаде:

— Ето я, Роза.

— А ето и целувката.

Постави мигом нежните си ръце на раменете му, приближи издадените си устица към устните му и го дари с целувка — чиста и внимателна:

— Е-е, ами това целувка ли е? — попита той, донякъде разочарован.

— Така мисля — и се засмя дяволито. — Или беше нещо друго?

— Целувка беше, ама както човек целува, да речем, някоя леля, която си е порядъчна грозотия, с дълъг нос и брадавици по него.

— Ти да не си целувал някоя и друга леля, та го знаеш толкова точно?

— О, не, защото да целуваш стари лелки, не е кой знае какво удоволствие.

— Че кого друг?

— Младата, очарователна Розичка!

— Виж го ти, не биваше да го казваш! Ето защо ще те накажа. Хич не ми е и притрябвал твоят талисман. Ето, вземи си го!

Той посегна чевръсто към фльонгата, постави я на масата зад себе си и произнесе с важна физиономия:

— Само че тая работа не става така просто!

— Но коя, скъпи Курт?

— Повторното предаване на талисмана. В тези толкова сериозни неща човек е длъжен да постъпва справедливо и безкористно.

— Ти винаги си бил такъв. И какво имаш предвид?

— Ти заплати талисмана. Щом пак ми го предаваш, то и аз съм длъжен да ти върна обратно заплатеното.

Сърцето ѝ лудешки затупа, челото и слепоочията зачукаха, по страните плъзна жар. Пред очите ѝ внезапно причерня и ставаше все по-тъмно и по-тъмно. Вече не виждаше ли или беше затворила очи? И самата не знаеше. Само почувства една ръка да поляга на рамото ѝ.

— Розичка, мила, ама погледни ме де!

— Не! — пророни едва чуто.

— Сърдиш ли ми се, моя Горска розо?

— О, не, не, мили Курт! — промълви.

— О-о, в такъв случай бих желал да излекувам очите ти, които не можеш да отвориш!

И тя почувства на дясното, а сетне и на лявото си око две парещи устни. Притиснаха се към двете закачливи трапчинки, докоснаха устните — изпърво леко, после по-плътно и по-плътно. Розета беше като замаяна и едва ли бе в състояние да си обясни обхваналите я мисли. Трябваше ли да се отбранява? О, не, беше омагьосана, не би могла! И сърдита не му беше, защото на прозвучалия сега въпрос:

— Сърдиш ли ми се, Роза моя? — отвърна от дълбочината на сърцето си:

— Не, Курт!

Той отново я притисна в прегръдките си, докато в коридора не се чуха тътрещите стъпки на майордома, заел се с всекидневните си задължения.

Едва сега отвори очи, тъй като Курт бързо я бе освободил. Той стоеше пред нея, такъв, какъвто никога не беше го виждала. Това не бяха неговите очи и лице и все пак бе той. Дали причината не се криеше, че цялото ѝ същество се стремеше към него? А сега взе ръцете ѝ в своите, взря се дълбоко в очите ѝ и изрече с нежност:

— Виждаш ли, мила моя Роза, ето това беше целувка.

В този миг естеството ѝ се възвърна и тя произнесе закачливо:

— Не като при някоя леля?

— При това стара!

— С дълъг нос!

— И много брадавици по него!

И двамата се разсмяха сърдечно на сполучливото сравнение за стара леля и Розета съвсем забрави за дуела, нито пък се сети, че е

внучка на граф. От своя страна пък Курт забрави, че е моряшки син и причина за всичко бе интимният им разговор. Розичка първа се върна в настоящето.

— Вече трябва да си тръгвам — каза, сякаш се извиняваше.

— О-о, колко жалко! — съжали той, като че имаше неотменно право на нейното присъствие.

— Ами тогава до скоро, мили Курт!

— До скоро, любима моя Роза! Сега ще опитам малко да поспя и непременно ще те сънувам!

— Ще ми разкажеш ли?

— С най-голямо удоволствие!

А когато остана сам сред стаята, цялата му душа възкликна възторжено:

— Ох, как я обичам!

Междувременно Розичка се прибра потънала в мисли в жилището си.

„Какво беше това? Какво сторих! О, мили Боже, не бива да казвам на мама, в никой случай!“

Закрачи напред-назад в стаята, докато по едно време се почука и бе принудена да пусне момичето, което ѝ прислужваше. То се учуди да види господарката си вече на крак, ала удивлението му нарасна, когато влезе в спалнята и забеляза недокоснатото легло.

— Боже мой, нима изобщо не сте си лягала? — попита.

— Не — гласеше краткият отговор. — Донеси ми шоколада, след което ще изляза с каретата.

Беше осем часът и още рано за визити, когато лакеят отвори вратичката на каретата и Розета се качи.

— При министъра на войната! — нареди на кочияша.

Трополенето на колата се изгуби в далечината, без Курт да е чул и видял нещо, тъй като в момента се намираше в обятията на красив сън, който по-късно щеше да разправи на своята Розета.

Негово превъзходителство още не приемаше и трябваше да се чака — кочияшът вѐн на капрата си, а Розичка горе в приемната, понеже лакеят не се бе осмелил да настоява да остане в чакалнята.

Когато министърът стана, бе известен, че фройлайн Стернау моли за разговор, който бил толкова неотложен, че тя дръзнала да го

обезпокои в един такъв ранен час. Името му бе добре известно и той побърза с тоалета и скоро бе пред нея.

От предното помещение лакеят чу дамата да говори дълго и без да прекъсва, изглежда нещо разказваше. Последва оживен диалог, а когато фройлайн излезе от приемната, лицето ѝ радостно сияеше от добития успех. А Негово превъзходителство издаде заповед лейтенант Платен от гвардейските хусари незабавно да се яви на доклад.

При завръщането си вкъщи, Розичка завари близките си вече събрани. Бяха се учудили, че е излязла с карета, а като спомена, че идва от министъра на войната я засипаха с куп въпроси и ще не ще, трябваше да разкаже всичко.

Междувременно Платен с немалък страх узна, че трябва да отиде при министъра на войната. Намираше се в казармения двор и с възможно най-голяма бързина се отправи към къщи да сложи парадната униформа. Беше убеден, че нещата касаят изключително дуела. Но откъде би могъл министърът да почерпи сведения?

Когато влезе в чакалнята, лакеят изглежда вече го очакваше, понеже запита:

— Хер лейтенант фон Платен?

— Да.

— Екселенц е още зает. Влезте засега тук!

Той го поведе покрай няколко врати до една друга и отвори. Платен едва не отскочи стъписан, тъй като видя пред себе си малка, богато обзаведена дамска стая, в която седеше... фрау министершата с книга в ръка. При неговата поява тя се надигна леко и му кимна благосклонно:

— Но елате по-близо, хер фон Платен! Моят съпруг има да уреди още някои дребни неща, ето защо наредих да ви въведат при мен, за да ме осведомите междувременно за интересните събития, чийто свидетел сте бил, както разбрахме.

Той се настани и зачака с любопитство какво ще стане по-нататък. Една врата, водеща към съседната стая, беше леко открената и през пролуката падаше сянка, която можеше да произхожда само от човек. Тази констатация напълно изясни положението на лейтенанта. Министърът е уведомен за дуела, има си причина да не се запознава с нещата първо по служебен път и докато Платен разказва на госпожата, министърът ще слуша от съседната стая всяка негова дума и ще вземе

ответни решения. Че бяха извикали тъкмо него, секунданта на Курт, можеше само да се предугажда, че имат особени съображения.

— Говори се, че познавате лейтенант Унгер от гвардейските хусари? — поде високата особа.

— Имам честта да съм негов приятел — отговори Платен.

— В такъв случай ще бъда и добре осведомена. Запознайте ме без заобикалки с нещата! Този лейтенант бил ли се е тази заран?

— Действително. Нямам заръка да отричам факта.

— С кого?

— С полковника и лейтенант Рафенов от неговия ескадрон.

— А изхода от тези двубои?

— Унгер отсече дясната ръка на Рафенов и раздробил десницата на полковника. По този начин двамата станаха неспособни за по-нататъшна служба.

— Боже мой, какво нещастие! Разкажете!

Платен информира за официалния заговор, възникнал срещу Курт още преди постъпването му в полка, за приема при началниците, действали по буквално възмутителен начин и за доблестното, съдържано поведение на оскърбения. Той описа истината, и то като приятел, така че върху Унгер не можеше да падне и сянка укор. И когато свърши, събеседницата му възкликна с тон на най-живо съчувствие:

— Благодаря ви, хер лейтенант. Вашият приятел всъщност е отличен човек! От това, което чух от вас, той има данни за едно блестящо бъдеще. Но какво възнамерява да прави, за да избегне последиците от тези нещастни дуели?

— Да избегне? — попита Платен. — Екселенц, Унгер не е мъж, който би избегнал последиците на дадено събитие, за което впрочем не носи ни най-малка вина. Убеден съм, че ще се представи пред съответната инстанция.

— Изглежда му отдавате пълно доверие.

— Екселенц, има хора, които извоюват доверието си с щурм. Унгер принадлежи към тях.

— И все пак цялата тая работа си остава безкрайно тягостна. Човек не говори с удоволствие за подобни неща и аз най-настоятелно ще ви помоля да не споменавате, че тя е била предметът на нашия разговор.

Сега той забеляза, че въпросната сянка е изчезнала и с нея, разбира се, и министърът. Дамата се поклони с любезна усмивка и той се сбогува с дълбок поклон. Едва бе затворил вратата и лакеят го помоли да влезе в стаята на Негово превъзходителство, който вече може да го приеме.

Той пристъпи в работния кабинет на министъра и го завари привидно задълбочен в лежащата пред него папка. При появата на лейтенанта я затвори, надигна се и му кимна с блага усмивка. Сетне огледа изпитателно младия човек и подхвана приятелски:

— Повиках ви, за да ви възложа една необикновена задача, хер фон Платен. И след няколко мига, сякаш търсеше думи, продължи: — Чух, че тази заран е бил предприет малък ловен излет, в който сте участвал и вие, лейтенант?

Платен тутакси схвана намерението му. Министърът искаше дуелът да се възприеме като ловна партия, при която по някаква случайност са били ранени двама офицери. Ето защо отвърна с утвърдителен поклон:

— Тъй вярно, екселенц!

— За съжаление чух — продължи министърът, — че начинанието не е приключило благополучно. Двама от въпросните господа като че не са взели предвид, че с опасни оръжия човек винаги трябва да е предпазлив и са се наранили?

— За жалост, така е, екселенц. Наистина не с опасност за живота, но нещастие то е такова, че според лекаря последицата е негодност за военна служба.

— Това е много печално. Но бих казал, че вината си е изцяло на тези двама господа. Новината сигурно вече се разнесе?

— Убеден съм в обратното, екселенц.

— В такъв случай желая всичко това да остане в най-дълбока тайна. Отправете се незабавно при въпросните господа и ясно им дайте да го разберат. Двамата ранени надали ще имат желание да напускат стаите си, но пък никой и не бива да ги вижда в това състояние, поради което им запретявам чрез вас да не приемат никакви посетители. Нека господата се държат така, сякаш се намират под домашен арест. Аз имам един разговор с Негово Величество и ще вмъкна в доклада случая. Точно в единадесет часа ще ми докладвате още веднъж!

Едно леко движение на ръката подсказа на лейтенанта, че е свободен. Той се упъти най-напред при полковника, твърдо решен, нито с него, нито с Рафенов да води милосливи разговори.

Намери полковника да лежи в леглото, обкръжен от домашните си. Домакинята пристъпи към него с почервенияло от гняв лице и викна:

— А-а, лейтенант Платен, искам да ви кажа...

— Моля, уважаема фрау — прекъсна я бързо, — така кратко лейтенант Платен съм наричан само от моите камарад, и то единствено от тези, чиято дружба им позволява да употребяват това иначе невъзприето съкращение.

Тя се стъписа, но после продължи с още по-висок тон:

— Е добре, многоуважаеми хер лейтенант фон Платен, искам да ви кажа, че начинът, по който е подреден моят съпруг, е направо гадост!

Платен очакваше, че полковникът ще я среже за тая злостна нападка, ала тъй като това не стана, отвърна:

— Ако може да става дума за гадост, то тя е извършена най-малко срещу хер оберст. Аз ще пренебрегна този силен израз, понеже сте дама, а и като съпруга не сте в състояние да съдите безпристрастно.

— О-о, много добре ще я отсъдя аз тая работа. Още в предобеда ще отида при генерала и ще изисквам да подири сметка на оня, дето е осакатил така началника си.

— В състояние съм да ви спестя тая стъпка, тъй като идвам по заповед на Негово превъзходителство министъра на войната.

— Ах! — възкликна тя уплашено.

Раненият надигна изненадано глава.

— От екселенц? — запита. — Какво ще ми предадете?

— Нарездането никой да не говори повече по нашия въпрос. Не бива да напускате стаята и да приемате посетители.

— Я гледай, да не би да съм арестант?

— Точно това имаше предвид екселенц. Подтикнат от необикновеното си благоразположение към моя приятел Унгер, министърът приема, че сте се наранил случайно при някакъв ловен излет. При това положение се очаква да предпочетете влиянието на

вашия презрян противник пред наказанието със затвор. Довиждане, хер оберст!

Той се поклони много официално и излезе, без да го е грижа за впечатлението, което бе направил с думите си.

Рафенов, при когото сега отиде, посрещна словата му с гневно мълчание. След като осведоми и двамата секунданти, неутралния свидетел и лекаря, Платен се отправи към Унгер. Тъй като той още спеше, беше приет от дон Мануел, който нареди да събудят лейтенанта. Курт остана смаян, като научи, че министърът вече е осведомен за събитията. Когато и Платен увери, че и той не може да си изясни това обстоятелство, графът разказа какво е узнал от Розичка. Той помоли Платен да остане за закуска, ала лейтенантът се извини, че го зове службата. Все пак обеща да се върне веднага, щом го освободи министърът. Сбогува се, а другите двама се запътиха към приемната, където се намираха обитателите на вилата.

Курт обхвана ръцете на Розичка и каза с благодарствена усмивка:

— Ти вече си порботила доста активно за мен! Но знаеш ли, Розичка, че прекалено много си позволяваш?

Тя се засмя дяволито и отвърна:

— Та нали трябваше да действам, след като ти предпочете да спиш. А дали съм си позволила много, не е толкова сигурно. Решението на министъра май доказва тъкмо обратното.

Междувременно Платен се посвети на служебните си задължения и замина при министъра, където нареди да съобщят за него. Този го посрещна с подчертано внимание. Беше застанал до една маса, на която се виждаха няколко запечатани писма.

— Вие сте точен, хер лейтенант, и това ми е приятно, тъй като знам, че господата от вашия полк по това време се събират на втора закуска. Вероятно и вие щяхте да вземете участие?

— Така съм свикнал, екселенц — отвърна Платен.

— Е добре, ловният излет, за който днес разговаряхме, е организиран в казиното и там ще завърши. Ще отидете при полковник фон Мерцфелд и ще му връчите тази записка. Той ще се запознае със съдържанието ѝ, след което ще я прочете в казиното на всеослушание, и то в присъствието на вашия приятел Унгер, когото ще уведомите!

Това е всичко. Вашето поведение в цялата тая работа има моето живо одобрение.

Докато изговаряше тези думи, запечата нотацията в един плик и го предаде на Платен. Онзи се отдалечи с преливащо от радост сърце. Похвали от подобна инстанция са нещо рядко.

За по-бързо взе файтон и отиде да информира най-напред Курт. Беше поканен да остане за по-дълго, ала трябваше да изпълни получената заповед и да потърси полковник фон Мерцфелд.

Курт бе любопитен да разбере какво ще последва в казиното. Ето защо веднага се пригответи за път. Когато влезе в залата, Платен още не беше там, ала в помещението почти нямаше празно място. Балът на Великия херцог трябваше да бъде обсъден и по тая причина всички се бяха стекли насам.

Само полковникът и Рафенов отсъстваха. Подозираше се защо, но никой не разпитваше, макар да присъстваха неутралният свидетел и двамата секунданти, които биха могли да дадат информация.

Когато влезе Курт, настъпи видимо смущение. Бяха го бойкотирали, но на бала видяха под каква могъща закрила се намира. И въпреки че не искаха да изменят на себе си, не можеха и да не го забележат, и ето как бе отвърнато на неговия поздрав, по начин — нито учтив, нито оскърбителен. Без да обръща внимание на това обстоятелство, той се настани, поръча чаша вино и се зае с вестника.

След известно време дойде Платен и седна до него.

— И така? — попита Курт.

— Оберст фон Мерцфелд естествено се учуди на заповедта, която му предадох. Имам си своите догадки за неговата роля тук.

— Не е трудно да се досети човек. Той ще приеме нашия полк.

— А предписанието? Какво ли съдържа?

— Ще изчакаме.

Не след дълго се появи и полковникът. Когато влезе, всички очи се насочиха с неприятна изненада към него. Един полковник от обоза? Какво търсеше тук? Защо бе дошъл с парадна униформа и ордените си на гърдите?

Всички се надигнаха, изразявайки почитта си към неговия ранг. Подполковникът и майорите отидоха да го посрещнат с „добре

дошъл“. Той подаде ръка на тримата и заговори:

— Благодаря за доброто посрещане, майне херен! При вас ме води служебен въпрос, а не желанието да взема участие във вашата закуска. — Извади нотацията, която бе получил и продължи: — Негово превъзходителство, хер министърът на войната, изпрати заповед по хер фон Платен да сведа до знанието ви няколко разпореждания, майне херен, съблюдавани от най-високо място.

Наоколо се разнесе едно „Ах!“ — изразяващо всеобщото учудване. Министерски декрет в казиното? Не полкова заповед? Такова нещо още не беше се случвало! И тази заповед трябваше да оповести един полковник? Предал му я Платен? И защо точно той?

Погледите на присъстващите се насочваха ту към Мерцфелд, ту към Платен. Последният се направи, че не ги забелязва, а полковникът отвори плика и извади предписанията. Последователността им бе номерирана.

— Ще ви помоля за внимание, майне херен. Номер едно!

Той прочете гласно кратките редове. Те съдържаха освобождението от длъжност на полковия командир фон Винслоф. Разпореждането предизвика огромно изумление.

— Номер две, майне херен! — надвика гълчавата полковникът. Врявата стихна. Онова, което чува, бе също така изненадващо, както предишното. Лейтенант Рафенов се уволняваше, без право на пенсия — като полковникът. Не ставаше дума за подаване на оставка.

— Номер три!

Хората се вслушаха с повишено внимание. Оберлейтенант фон Бранден се снемаше от длъжност адютант и заедно с лейтенант фон Голцен се преместваше в обоза.

Въпросните двама присъстваха. На пребледнелите им лица се изписа страх. Гвардейски хусари — премествани в обоза, та това направо си беше унижение! Останалите искаха да им изкажат съчувствието си, ала не посмяха. Всички погледи се отправиха към Курт. Ясно бе, че всичко се правеше за негово удовлетворение.

— Номер четири!

Още ли имаше? Какво щеше да последва? Разбраха го веднага. Подполковникът, майорът и ротмистърът от ескадрона на Курт се местеха в действащата армия — по тяхно собствено желание, както се каза. По този начин бе подсладен хапът, който получаваха.

Номер пет назначаваше полковник фон Мерцфелд за командир на гвардейския хусарски полк. Платен се издигаше в чин оберлейтенант и придаваше към полковника като адютант. В заключение бе прочетено и името на Курт. Той също бе повишен в оберлейтенант от хусарската гвардия, но се командироваше в Генералния щаб.

Това бе отличие, за което човек би завидял и на собствения си приятел, толкова повече на него, когото бяха посрещнали така неприязнено. Най-сетне полковникът дигна глава, запъти се към Курт и, разтърсвайки здраво ръката му, произнесе високо:

— Хер оберлейтенант, радостен съм, че аз бях този, от когото научихте за повишението си. Съжалявам, че засега няма да се намирате в редиците на моя полк, но съм убеден, че в Генералния щаб, където изглежда ви ценят, ще сполучите по-бързо, отколкото в строя, където способностите толкова лесно се подхвърлят на риска да не бъдат дооценени или пропуснати. И имам още да отбележа, че Негово превъзходителство е готов — точно в четири часа — лично да приеме вашата благодарност.

Сега завистта би трябвало да достигне връхната си точка, ала Платен прегърна приятеля и прошепна:

— Когато хукнах след теб от чисто съчувствие, кой можеше да си помисли, че благодарение на теб ще бъда повишен! Погледни, Курт, как надменните господа от Гвардията честитят на стария Мерцфелд! Те на драго сърце биха го пратили по дявола, но тогава самите те биха отишли там, а именно — в обоза. Ела, да си вървим, ти получи най-блестящото удовлетворение, а аз няма повече какво да правя тук. Искам само да се сбогувам с новия командир и да помоля за отпуск. Налага се да отскоча до Майнц.

— До Майнц? — попита Курт. — Значи в близост до родното ми място?

— Да. Вуйчо Валнер ми писа. Касае се за уреждане на едно наследство, така че лично трябва да говори с мен. Вярвам, че ще получа отпуск, от какъвто старият Мерцфелд също ще се нуждае за известно време, докато се ориентира.

— Вуйчо ти не беше ли банкиер?

— Да, както вече ти казах, и той като мен е роднина на досегашния ни майор.

Платен приближи до полковника да помоли за отпуск и го получи. Сетне двамата приятели се сбогуваха с новия началник и напуснаха помещението. Курт покани Платен на гости и той обеща да намине вечерта.

С новината, че е произведен в чин оберлейтенант и призован в Генералния щаб, Курт причини въпреки голяма радост. После замина за уречения час при министъра и бе радушно посрещнат от него. След като бе приел благодарността му, екселенц подхвана:

— Вие ни бяхте горещо препоръчан, а и ми бе доставен препис от военния отчет, който сте разработил за досегашния ви главнокомандуващ и тогава у мен се оформи намерението да ви използвам. Ето и причината да бъдете отзован в Генералния щаб, естествено при предпоставката за в бъдеще да се предпазвате от известни ловни авантюри, от които хората доста лесно стават негодни за военна служба.

Той изговори тези думи с шеговито-назидателен тон, след което продължи:

— И другото, което искам да допълня, е да се представите на нашия шеф на Генералния щаб. Възможно е, на първо време да ви поверят една мисия, която е както от военен, така и от дипломатичен характер. За целта е нужен човек, притежаващ смелостта на герой, хитростта на детектив и хладнокръвието на възрастен и същевременно да изглежда толкова неопитен и безопасен, че да не привлича нежелано внимание. Вие изглеждате подходящ. Касае се за едно по-продължително пътуване. Давам ви една седмица да се пригответе, като си запазвам правото да зная местонахождението ви, за да мога да ви уведомя, в случай че ми дотрябвате по-рано.

Тези думи ощастливиха Курт. Те съдържаха отличие, което би възгордяло и един висшестоящ офицер. Той отвърна:

— Екселенц, аз съм твърде млад, за да съм сигурен в себе си във всяко едно отношение, но ще напрегна всичките си сили да разреши задачата, която биха ми поставили.

— Вашата скромност ви прави чест. Освобождавам ви с молбата да предадете моите поздравии на графа.

Курт напусна министъра още по-щастлив, отколкото на идване. Реши да отиде до Райнсвалден и да се види с майка си и хауптмана

преди дългото пътуване, което му се очертаваше. Искаше да се сбoguва с тях, макар и да не знаеше накъде ще го отведе това пътуване.

Вечерта го посети Платен и остана до полунощ. Тъй като и той смяташе да замине на другия ден за Майнц, двамата приятели решиха да пътуват заедно. Лудвиг вече бе потеглил с нощния бърз влак, за да уведоми за пристигането на Курт.

13. ТАЙНАТА НА ШВАРЦВАЛДСКИЯ ЧАСОВНИК

Когато утрото настъпи, двамата хусарски оберлейтенанти седяха заедно в купето и се носеха с пълна пара към своята цел. По време на разговора Платен свали ръкавицата си да предложи на Курт пура. При движението утринното слънце попадна върху някакъв пръстен на ръката му и отразената светлина заискри в малкото, уютно помещение на първа класа.

— О-о, какъв пръстен! — възкликна Курт. — Навярно някоя стара наследствена или фамилна вещ?

— Така е — потвърди Платен. — Макар и да не произхожда наистина от моето собствено семейство, а по-скоро е подарък от вуйчо.

— Банкерът, при когото отиваш?

— Да, навремето му оказах една услуга, която явно е била доста важна за него, за да ми направи едно малко дарение. Той си е много стиснат, никога не би бръкнал в кесията си — за един офицер все пак това е най-доброто, — та ето причината да ми даде пръстена, който естествено нищо не му е струвал. Искаш ли да го разгледаш?

— Точно това щях да те помоля.

Платен свали пръстена от пръста си и го подаде на Курт, който го подложи на щателен преглед и камъкът пръскаше искри във всички посоки.

— Изработката не е нова — изрече накрая.

— Не е и немска. И изобщо много ме съмнява дали бих могъл да я класифицирам.

— Мисля, че е мексиканска.

— Аз също. Но как пък ще попадне такъв камък у вуйчо? Неговата фамилия никога не е имала връзки с Мексико или Испания.

— О, що се отнася до това, подобен предмет лесно би могъл да стане притежание на някой banker — каза Курт, връщайки пръстена на своя камарад. — Бих бил любопитен да узная дали е наследствена вещ, някакъв залог с изтекъл срок или нещо подобно. Трябва да знаеш, че

имам особено предпочитание към такива предмети. Всеки си има страст, а моето влечение са старите накити.

— На този въпрос мога да ти отговоря съвсем определено. Пръстенът е наистина фамилна вещ. Вуйчо притежава и други неща и се отнася с особена предпазливост с тях. Не ги показва на никой. Ала веднъж все пак го изненадах, когато влязох ненадейно в работния му кабинет. Освен в кантората, той има частен кабинет и в павилиона в градината. Често ходи там през нощта, а и остава да спи. Аз влязох при него, без да ме е чакал и видях на масата няколко изящни украшения. Бяха скъпоценни огърлици, диадеми, гривни и други накити с някаква странна изработка. Той се уплаши много, а аз бях принуден да се разсмея, дето съм проникнал в тайната му.

— В „тайната“?

— Да — произнесе безгрижно Платен. — Понеже на стената в работния кабинет е закачен един стар Шварцвалдски часовник. Той го беше свалил и видях, че зад него има тайник, снабден със стоманена вратичка. Изглежда вътре се намираха и други бижута, тъй като забелязах едно ковчеже, от което висеше някакво колие.

— Колко време мина оттогава?

— Вече три години.

— В такъв случай той сигурно съхранява предметите на друго място, така е логично да се помисли — подметна Курт, придавайки си безразличен вид. Вътрешно обаче вече таеше догадката, че тези скъпоценности биха могли да са във връзка с предназначеното за него мексиканско съкровище, изчезнало по някакъв мистериозен начин.

Платен така и не забеляза какво значение отдава Курт на този разговор и отвърна усмихнато:

— О, не, не. Той изглежда не знае друго място, тъй като трябваше да обещае да не го издавам. Този тържествен обет ми се стори доста забавен. Не мисля, че го наруших, като ти разказах всички тия неща, та нали в крайна сметка тайната при теб ще бъде също така добре съхранена, както и при мен.

Курт погледна сериозно през прозореца и отвърна:

— А ако все пак ми хрумне някой ден да проникна с взлом?

— Глупости!

— Поне да разгледам нещата?

— Но защо? Каква полза би имал?

— Голяма или малка, според случая. Ти дори не подозираш колко е ценно за мен сведението ти.

— Хвърляш ме в учудване! — рече Платен. — Че какво те засяга дали вуйчо притежава златни накити или не?

— Драги ми Платен, моят баща замина навремето за Мексико и там се срещнал със своя брат. Онзи бил станал притежател, по-късно ще ти разкажа как, на съкровище, състоящо се от древни, скъпоценни мексикански накити.

— Всички дяволи, започва да става любопитно — забеляза Платен.

— Двамата братя се намирали при един хасиендеро, чиято дъщеря била годеница на чичо. Потеглили на някакъв боен поход и оттогава са изчезнали безследно. Чичо бил отредил да ми бъде изпратена половината от това съкровище. Част от приходите от скъпоценностите трябвало да поеме разноските по образованието ми, а останалата да ми обезпечи една здрава материална основа.

— Щастливец! — усмихна се приятелят.

— Стариат хасиендеро помислил по този въпрос, когато двамата братя изчезнали безследно и повече не се появили — продължи Курт. — Когато минали години, без да е чул нещо за тях, взел моя дял и го занесъл в столицата, където го предал на Бенито Хуарес.

— Президентът?

— Да, но по онова време още бил Върховен съдия. Той изявил готовност да изпрати гарантирано предметите до Германия.

— Откъде знаеш всичко това?

— Ти се запозна у нас с мис Дридън. Нейният баща тогава е бил представител на Англия в Мексико и се познавал с хасиендерото. Именно на него искал онзи да занесе накитите, но тъй като бил отседнал при Хуарес и споменал за тях, Върховния съдия сам предложил да се погрижи за пратката, понеже, ако произлиerala от него, по-сигурно щяла да стигне до морския бряг, отколкото в друг случай. Той накарал хасиендерото да приложи писмо, но тъй като онзи се затруднявал с писането, написала го мис Дридън.

— И то също заминало?

— Да! Заедно с бижутата — кимна Курт. — Хуарес дори застраховал пратката. Но тя така и не пристигна.

— Гръм и мълния! Защо не е направено разследване?

— Защото аз не знаех нищо по въпроса. Хуарес е смятал, че всичко е наред. Малко по-късно сър Дридън и мис Ейми били ненадейно нападнати от някакъв мексикански разбойнически главатар, пленени и отвлечени в планините. Едва преди осем месеца на лорда се удало да добие отново свободата си, пък аз чак вчера научих от дъщеря му за тези неща.

— Странно!

— Но е може би още по-странно, отколкото може би си мислиш. Хасиендерото знаел името ми, ала нищо за местожителството. Запомнил само, че се намирам в някакъв замък край Майнц, принадлежащ на капитан фон Роденщайн. Поради това Хуарес адресирал предметите до един banker в Майнц с поръчението да ме открие и ми ги предаде.

Платен подскочи.

— Хиляди дяволи! Контекстът е очевиден!

— Така мисля и аз. Пратката не е достигнала до Райнсвалден. Отникъде не е дошло сведение, че се е изгубила. Твоят вуйчо е banker в Майнц. Ти носиш мексикански пръстен, подарък от него. Той притежава и други подобни предмети... сам си направи заключението!

Платен се облегна назад на възглавницата. Беше пребледнял, ала вените на слепоочията му изпъкваха кървавочервени. Виждаше се, че се бори с чувствата си. Накрая заговори:

— Курт, ти си ужасен човек! Но ние трябва да погледнем на тая работа с открити очи и съвсем безпристрастно. В действителност ще ти призная: ако някой друг бе разговарял така с мен, щях да го ударя през лицето. Но ти си мой приятел и направи изявленията си откровено, въпреки че можеше да скриеш подозрението си. Ти ми гласува пълно доверие и ти също няма да бъдеш излъган, драги Курт. Наистина изглежда дързост да се твърди, че вуйчо те е ограбил, ама пък от друга страна е притежател на подобни вещи и... и...

— Говори по-нататък!

— Трудно ми е да го произнеса, за Бога. Но съм длъжен да ти кажа, че не смятам вуйчо за banker, който ще противостои на всяко изкушение. Забелязал съм, че от време на време се занимава със сделки, които някой друг ще нарече може би нечисти.

— Възможно е да е станал притежател на тези неща от втора или трета ръка. Не е изключено и да се заблуждавам в догадките си и

накитите, които притежава, изобщо да не са мексикански.

— И двата случая са възможни. Задачата ни е да се убедим!

— Убедим? Значи и ти ще участваш в разследването?

— Естествено. Ти си длъжен да потърсиш своята собственост, а аз искам да знам дали вуйчо е мошеник или почтен човек.

— Така да бъде, благодаря ти! Ти разбираш, че не съм имал намерение да те оскърбя. Най-настоятелно желая да видя предметите. Едва тогава ще мога да произнеса мнението си.

— Добре, ще ги видиш. Ще накараме вуйчо да ни ги покаже. Това е както просто, така и открито.

— А може би и неразумно. Ако е невинен, ще го оскърбим смъртно, виновен ли е пък, нищо няма да постигнем.

— Като че ли имаш право. Но какво да правим?

— Без негово знание да отидем в павилиона и разгледаме нещата.

— Всички дяволи! Значи все пак с взлом? — извика Платен.

— Именно. С взлом, ала без кражби. Предметите при всички случаи ще си останат.

— Хм! Нека видим какво може да се направи! Твоята собственост ти принадлежи, а от друга страна на мен ми се иска да очистя вуйчо от едно лошо подозрение. Ще отседнеш при него, аз ще те представя.

— Не върви. Ако действително е задържал пратката, ще знае и името, до което е отправена. Той сигурно се е осведомил за мен и ако сега отида при него, вероятно ще предугади намерението ми.

— И тук ти давам право. Но какво да правим тогава?

— Въобще няма да ме представяш, а ще издебнеш благоприятен случай. В края на краищата Райнсвалден е близо до Майнц и няма да ти е трудно да ме уведомиш, когато се удаде подходяща възможност да проникнем незабелязано в павилиона.

— Значи да премълча, че те познавам?

— Това се подразбира. И бездруго не е необходимо да знае, че ще идваш в Райнсвалден.

— Добре, ще ти услужа, доколкото ми е възможно. Но какво ще правиш в случай, че вуйчо наистина...

Платен запъна. Тежко беше на благородния офицер да произнесе думата. Курт отвърна:

— Не се притеснявай, скъпи Платен! Ще отсъдя в зависимост от обстоятелствата, но при всички случаи можеш да бъдеш сигурен, че ще се съобразявам най-вече с теб.

— Най-сърдечно ще те помоля, макар да не е леко лишаването от едно състояние, което толкова много би могло да облекчи встъпването в живота.

— Аз не съм бил лишен. Имах богати и високопоставени покровители, които направиха за мен повече, отколкото бих могъл да постигна с едно състояние. Аз и сега не ламтя за богатство и наслади, но е понятно, че няма да се лиша от наследствения си дял, който ми принадлежи, само за да знам, че е в неправомерни ръце.

Платен не отговори. Той се облегна назад да асимилира онова, което току-що бе чул.

Пристигнаха в Майнц. На гарата се разделиха. Платен нае кола да го откара при банкера, а Курт бе очакван от Лудвиг, който бе дошъл на кон, водейки за поводите червено-кафявия жребец на капитана.

Двамата поеха към Райнсвалден. Курт се отби най-напред при майка си, след което побърза да отиде при навъсения Главен лесничей.

Онзи го посрещна на външното стълбище.

— Добре дошъл, хер оберлейтенант! — викна насреща му, сетне го прегърна, разцелува и отново го отдалечи, за да може да го огледа. — Дявол го взел, за тия няколко дена си станал мъжага! Оберлейтенант и петел в курника, сиреч в Генералния щаб! Момче, я да те целуна още веднъж! — И той повторно притисна мустаци до устните на своя кръщелник.

— Значи Лудвиг въпреки забраната ми се е раздрънкарал? — осведоми се Курт.

— Естествено! И дяволът не може да затвори устата, когато сърцето кипи. Ама аз душичката щях да изкарам на тоя Лудвиг, само да беше премълчал тези радостни вести. Е, хайде влизай! Днес ще е голям празник за замъка Райнсвалден!

— Прощавай, хер хауптман, майка ми...

— Дрън-дрън! Да върви да доведе и цялата роднинска пасмина. Но моят кръщелник, хер оберлейтенантът от гвардейските хусари Курт Унгер, ще бъде при мен! Днес е радостен ден и ще бъде отпразнуван!

И беше отпразнуван.

На другия следобед се появи Платен на кон и Курт го отведе при капитана. Той посрещна приятеля на своя любимец със свойствената си грубовата любезност. Настаниха се пред пълни шишета, ала едва когато Главния лесничей трябваше да се отдалечи по някаква служебна работа, двамата офицери намериха време да поговорят по своя въпрос.

— Огледа ли нещата от всички страни? — попита Курт.

— Всичко е по-лесно, отколкото си мислех — отвърна Платен. — Вуйчо отсъства служебно. Тази сутрин замина за Кьолн и ще се върне едва след полунощ. Следователно цялата вечер е на наше разположение за изследване на предметите.

— Ще те придружа.

— Ела веднага с мен до къщи. Посещението на един камарад няма да направи впечатление. После ще отидем в градината.

— Не. Мен не бива да ме виждат в къщата. Ще яздим заедно. Ти ще ми покажеш градината и ще си определим час, в който ще се срещнем.

— Добре, може би така е по-предпазливо. Но как ще влезем в павилиона? Той е винаги заключен. Здрава желязна решетка препречва вратата, на нея има голям катинар, а и вратата е снабдена с традиционната ключалка. Къщичката има три помещения и всички се заключват. Откъде ще вземам ключове? Не зная вуйчо къде държи своите.

— Ще му намерим леснината. Тук в селото има един кадърен шлосер, който притежава всички видове шперцове и с удоволствие ще ми ги заеме. И без това знае, че няма да извърша престъпление.

— Много добре. Но ще съумееш ли да се справиш с тия неща?

— Хмм! Ще трябва да се действа безшумно, а аз естествено нямам опит. Да можеше да вземем с нас човека! Това би било най-доброто и благоразумното.

— Сигурен и дискретен ли е?

— Гарантирам за него. Приятел ми е от училище.

— Добре, тогава го вземаме с нас!

— Ще отида при него, докато ти си бърбриш с хауптмана, тъй като той засега не бива да знае нищо.

Така и стана. Шлосерът се съгласи с предложението на Курт. Бе помолен да тръгне веднага и да чака в определена гостилница в

Майнц. Когато по-късно Платен се сбогува с Главния лесничей, онзи сметна за съвсем редно Курт да го придружи. Стигнаха Майнц на свечеряване.

След като яздиha по няколко улици из града, двамата офицери свиха в една пряка и се озоваха до градински зид със заключена портичка.

— Трябва да се прехвърлите през този зид, освен ако не предпочетете да отворите портата — каза Платен.

— Би било доста очебийно, ще се прехвърлим — отговори Курт.

Те се разделиха. Платен се отправи към жилището си, а Курт към гостилницата, където го чакаше шлосерът. В уговореното време двамата тръгнаха.

Беше тъмна вечер. Курт и шлосерът стигнаха незабелязано до зида и с лекота се прехвърлиха. От другата страна се срещнаха с Платен.

— Елате! — прошепна той. — Можем да бъдем спокойни. Повече никой няма да дойде в градината, а за мен смятат, че съм излязъл.

Платен поведе Курт и шлосера по криволичеща пътека към няколко високи дървета, които свеждаха върхари над покрива на търсения павилион.

Курт го огледа, доколкото позволяваше тъмнината. Беше много стабилно построен и снабден с яки прозоречни капаци. Вратата бе направена от здрав дъб, а железните пръти бяха над един цол дебели. Шлосерът опипа грижливо катинара, повъртя го насам-натам и рече:

— С това бързо ще се оправим. Знам, че имам подходящ ключ.

Той бе праметнал една кожена чанта, в която се намираха шперцове. Посегна вътре. Чу се тихо подрънкване, сетне също така тихо скриптене и завъртане и човекът извести:

— Желязната решетка е отворена. Сега вратата!

Едва ли му бяха необходими и две минути да я отключи. Влязоха и заключиха след себе си. Платен извади една свещ и я запали. Намираха се в малко помещение, обзаведено с градински мебели. Втора врата — също така лесно отворена — водеше към мебелирана стая, където можеше да се вечеря на градински въздух. Сега бе отключена трета врата, отвеждаща към последното помещение. То съдържаше мебелировката на скромн кабинет: бюро, маса, диван,

няколко стола, още печка, умивалник и огледало. Всичко в него говореше, че се използва често.

— Скривалището е там — посочи Платен Шварцвалдския часовник.

Свалиха го от стената и се откри малка стоманена вратичка, в едната страна на която се виждаха два ключови отвора.

— А-а, две ключалки! — отбеляза шлосерът. — Да видим дали ще можем да ги отворим!

Удаде се. Пред очите им се разкри дълбока ниша, в която се намираше едно ковчеже. Курт го измъкна и забеляза, че зад него има няколко документа.

Ковчежето бе заключено, а тежестта навяваше предположение, че съдържа метали. Шлосерът опита няколко ключа, докато един стана, но когато капакът бе отметнат, скромният занаятчия отстъпи назад и възкликна:

— Господи Исусе, такъв блясък и разкош никога не съм виждал през живота си!

И имаше право, защото от светлината на свещта, която Платен държеше, диамантите и скъпоценните камъни заискриха като фойерверк насреща им. Сякаш ковчежето бе пълно с пръскащи се искри, проблясващи във всички възможни цветове.

Курт посегна, извади отделни предмети и ги нареди на масата. Бе почти обхванат от онази треска, за която бе говорил Бизоновото чело, преди да стъпят с Гърмящата стрела в Пещерата на кралското съкровище.

— Та това са ценности за много милиони! — пророни с доловимо треперещ глас. — Ако всичко това наистина ми принадлежи!

— Такова богатство действително не съм очаквал! — призна Платен, поглъщайки с очи лежащото пред него великолепие.

— Не е трудно човек да проумее как един иначе честен мъж може да стане престъпник. Мексиканска работа ли е?

— Съвсем сигурно! — отвърна Курт. — Ето, погледни! Разгледаха предметите отблизо и стигнаха до извода, че Курт има право. Платен пое тежко и дълбоко дъх и прошепна:

— Драги Курт, сега съм убеден, че твоето подозрение е било основателно. Вуйчо би могъл да се сдобие с един пръстен или отделна

гривна, но не е възможно да стане притежател на това съкровище по честен път!

— Още не бива да го съдим — отвърна Курт, — защото все пак не можем да кажем как са попаднали скъпоценностите при него. Ах, какво е това?

Докато бе зает да изпразни ковчежето до дъното, забеляза най-отдолу нещо бяло. Бяха две писма и той ги извади. Отвори едното и погледна подписа.

— Бенито Хуарес! — извика. — Писмото на Върховния съдия!

— Значи няма място за повече илюзии — рече Платен. — Прочети го на глас, моля!

— Разбираш ли испански?

— Не.

— Тогава ще ти превода редовете, тъй като са написани на испански.

Курт приближи до свещта и прочете следното съдържание:

„Хер банкиер Валнер
фирма Фоигт & Валнер
Майнц

Изпращам Ви настоящето ковчеже, съдържащо скъпоценни камъни и бижута заедно с подробен опис. Съдържанието принадлежи на едно момче, чийто баща е моряк и се казва Унгер. Момчето живее в замъка на някой си капитан фон Роденщайн край Майнц. За съжаление бащата и чичото на това дете изчезнаха безследно в Мексико, поради което то се явява наследник на скъпоценностите. Ако го откриете, имайте добрината да му ги предадете заедно с приложеното писмо. Не успеете ли, ще ви помоля незабавно да ме уведомите, а ковчежето и съдържанието да предадете на съхранение във Вашето Областно управление.

Вложеното писмо е за госпожа Стернау, родена графиня де Родриганда, живееща в споменатия замък. Вашите разходи ще бъдат покрити от получателя. В заключение искам да отбележа, че притежавам копие от

описа на съдържанието, и че стойността на предметите е застрахована.

Бенито Хуарес
Върховен съдия
Мексико“

— Сега вече няма никакво съмнение, че вуйчо е крадец! — произнесе Платен, чието лице бе преbledняло като на мъртвец. — По тези данни няма начин да не те открие. Не е предал и ковчежето на властите. Прочети второто писмо!

Курт го отвори и прегледа бегло.

— То е от мис Ейми Дридън, предназначено за фрау Стернау — каза той. — Съдържанието е от личен характер! За теб е без значение.

— Добре, знам достатъчно! Нещата ти принадлежат. Какво ще правиш?

— Ще ги оставя обратно на мястото им и до сутринта ще обмисля какво да предприема — забеляза Курт спокойно. — Вуйчо ти трябва да бъде пощаден и ми се иска по възможност така да скроя нещата, та да не заподозре, че ти си насочил вниманието ми към него. Но описът липсва. Там има още документи. Ще позволиш ли да ги прегледам?

— Прави каквото искаш! Аз не желая нито да чета, нито да ги гледам!

Платен подаде свещта на шлосера да му свети и се тръшна на дивана. Курт бръкна в нишата и извади книгата. Бяха свързани в пакет. Той отстрани шнура и разгърна първия документ. Едва му бе хвърлил един поглед, се извърна, за да не забележи Платен израза на лицето му. Бяха дванадесет отделни документа. Изчете всички, сетне ги върза пак с шнура и каза:

— Неца без значение. Описът липсва.

Хвърли още един поглед към тайника и забеляза някакъв лист, изтикан най-назад от ковчежето. Когато го разтвори, видя, че е търсеният опис. Сравни го с наличните предмети и установи, че с изключение на носеният от Платен пръстен, не липсва нищо.

— Не мога да го притежавам — обади се този, — не желая да нося откраднатото имущество, пари ми на пръста. Ето ти го!

— Задръж го! — помоли Курт. — Аз ти го подарявам.

— След като съм го носил незаконно? Не, благодаря! Ето го.

Но Курт върна пръстена и поясни:

— Щом не желаш да го приемеш, задръж го поне временно!

Вуйчо ти не бива да се досети, че имаш и най-малка представа за нещата.

— Е, добре, добре, ще изпълня желанието ти — рече офицерът, слагайки отново пръстена. — Но те моля най-настойтелно, колкото може по-скоро да ме освободиш от него. Наистина ли смяташ да оставиш собствеността си тук?

— Засега, да. Останалото ще си покаже утре.

Всичко бе поставено в предишното си положение и място, след което шлосерът заключи вратичката и окачи часовника. Двата офицери напуснаха павилиона, чиито врати бяха грижливо заключени. Отвън Платен подхвърли:

— Прости ми, Курт, но не можех да зная за тая работа!

— Ба, я не се измъчвай! — гласеше отговорът. — Надявам се, че всичко ще се разреши благополучно.

— Прави, каквото сметнеш за правилно, а сега да се сбoguваме! Трябва да остана сам. Пътя през градината ще намерите и без мен.

Платен подаде ръка на приятеля и безшумно се отдалечи. Курт и шлосерът се промъкнаха до зида. Там се послушаха дали всичко от другата страна е спокойно. Ето че доловиха стъпки, които приближаваха. Ясно се чуваше, че двама души си дават труда да стигнат възможно по-тихо до портичката.

— Стой, идват хора! — прошепна Курт. — Да изчакаме!

В ключалката бе пхнат ключ, вратичката се отвори и влязоха двама мъже. Докато единият заключваше входа, другият, чийто глас се стори познат на Курт, запита приглушено:

— Да няма някой в градината?

— Жива душа — отвърна вторият.

— И няма кой да ни подслуша?

— Гарантирано. Знае се, че до полунощ ще бъда в Кьолн. В павилиона никой не ме търси. Елате!

Онзи, който говореше в момента, при всички случаи бе bankerът. Но кой бе другият? Двата мъже закрачиха към павилиона, след което

се чу тихо издрънкване на решетката и щракането на ключалките и те се изгубиха във вътрешността.

— Върнете се засега в гостилницата, аз ще дойда по-късно! — прошепна Курт на шлосера.

Последният се покатери предпазливо на зида, а Курт се промъкна тихомълком към къщичката с надеждата да чуе нещо от разговора на мъжете. Очевидно тук се касаеше за някаква тайна, за някакво тъмно начинание.

Капаците на прозорците бяха така добре затворени, че не проникваше и най-малък лъч светлина. Въпреки че Курт прилепи плътно ухо, не долови нищо повече от тихо шепнене, което трая близо час, без да е чул и една дума. Двамата мъже се намираха в задната стая, в която висеше Шварцвалдският часовник. По едно време подслушвачът чу разместване на столове. От това заключи, че мистериозните лица се готвят да излизат. Побърза да се върне при зида, очаквайки все пак да чуе нещо, защото нередко на сбогуване хората неволно повтарят накъсо проведения разговор.

Непосредствено до портичката растеше люляков храст. Курт пропълзя под клоните му и легна на земята. Едва го бе сторил и двамата бавно приближиха. Спряха до вратата и Курт би могъл да ги докосне с ръка.

— А книгата на сигурно място ли са при вас? — запита непознатият.

— Да, нямайте грижа! — отговори bankerът. — В моето павилионче има едно скривалище, което никой няма да открие. Ще бъдат съхранени там, докато дойде пратеникът да ги прибере.

— И тъй, кажете му да се отпрати бързо за Берлин! Със сигурност знам, че там днес е пристигнал пратеник на Русия и ще го очаква под фалшивото име Хелбитов. За мен бе невъзможно да остана повече в Берлин. Трябваше да бягам и от вчера забелязах, че зорко ме следят. Не знам в коя страноприемница е отседнал Хелбитов, ще го подсказже регистърът за чужденци. По паспорт е търговец на кожи и носи документите в хастара на шапката си. Каквото има да ми съобщите, адресирайте го до граф Родриганда в Испания, където ще остана за по-дълго време.

— Ще го сторя, защото държа на нашето старо управление, а за Прусия не искам и да зная. Но ще съдържат ли думата си?

— Прусия ще бъде съборена и ще се издигне ново кралство Вестфалия, чийто финансов министър ще станете вие. Франция жадува да отмъсти за Садова. Наполеон иска да обвърже Австрия със себе си, затова и направи ерцхерцога император на Мексико. Но дори да не стане така, все ще се намери причина да се почне бой с високомерната Прусия. Ако е нужно, ще се използват като претекст испанските размирици. Русия ще бъде обработвана, докато се съгласи на съюз с Франция срещу Прусия. Може би секретните сведения, които носи онзи Хелбитов, вече съдържат съгласието. Аз имах мисия да разузная настроението в централната част на страната, ала полицаите са по петите ми и трябва по най-бързия начин да се спасявам през границата. Сега знаете всичко. Лека нощ!

— Лека нощ!

С тези думи банкерът отключи портичката и пропусна другия. А той не бе някой друг, а морският разбойник Ландола, мнимият капитан Шоу. Каква случайна среща! Трябваше ли Курт да скочи и да го залови? Теренът не бе подходящ за борба. Ландола вече се намираще отвъд стената. Дори да се удадеше на Курт да скочи вън и да го надвие, банкерът щеше да бъде предупреден от шума на борбата. Щеше да намери време да унищожи опасните книжа или да ги премести в друго скривалище. По тези причини засега бе по-разумно да го остави да избяга.

Банкерът заключи отново портичката и се върна в павилиона. Там остана дълго време и Курт прие, че крие получените днес документи зад часовника.

Най-сетне — беше към полунощ — Валнер излезе от къщичката и напусна градината през портичката. Вероятно искаше да представи нещата, сякаш идва от гарата. Курт скочи през зида и го последва. Банкерът премина по няколко улици и спря пред една страноприемница, чийто прозорци огледа изпитателно.

Дали тук не бе отседнал Ландола? Ето какво се запита Курт. Защо иначе Валнер ще наблюдава прозорците! Впрочем не беше необходимо повече да го следва. По тая причина Курт го изчака да се отдалечи и влезе в общия салон, където още имаше посетители. Поръча чаша бира и запита съдържателката, когато донесе питието:

— Много ли гости имате днес?

— Не, само две госпожи.

— И никакви господа?

— Допреди четвърт час имахме един, ала той съвсем неочаквано реши да отпътува.

— С железницата?

— Не. Трябваше да му повикаме наемния файтонджия Фелер.

— Накъде тръгна?

— Към Кройцнах.

Курт поиска да му опишат посетителя и стигна до извода, че е бил Ландола. Плати, изпи си бирата и незабавно се отправи към Полицията.

— Аз съм оберлейтенант Унгер от Райнсвалден — представи се той. — Знаете ли, че от Берлин преследват един човек, който живееше там под името на американски офицер капитан Шоу?

— Разбира се. Вчера получихме публична обява за търсенето и залавянето му — поясни чиновникът.

— Днес той беше тук.

— А, невъзможно! — възкликна онзи удивено.

Курт спомена въпросната страноприемница, разказа какво бе узнал там и предложи незабавно преследване на беглеца. Служителят обеща да направи възможното и се приготви лично да отиде до гостоприемницата. Курт от своя страна се отправи към телеграфната служба. Телеграфистът остана немалко учуден, когато Курт му подаде депеша със следния текст:

„Хер фон Бисмарк

Берлин

Руски търговец кожи Хелбитов някаква страноприемница. Незабавно арестуване. Таен пратеник. Документи подплата негова шапка.

Курт Унгер“

Едва сега можеше да потърси своята гостилница, след което се отправи с коня към къщи, а шлосерът — щедро възнаграден и предупреден за дискретност — премина пътя си пешком.

В предобедна на другия ден оберлейтенант Платен се намираше в кантората на вуйчо си. Разговаряха по наследствения въпрос — причина за идването на племенника от Берлин, при което bankerът забеляза, че днес той е съвсем различен от друг път. В един момент слугата съобщи:

— Хер Валнер, един офицер желае да разговаря с вас. Ето визитната му картичка.

— Сигурно пак някой за отпускане на заем — подхвърли bankerът на Платен. — Тези господа винаги се нуждаят от повече, отколкото печелят. Предполагам, че се касае за някой благородник, който...

Той секна посред изречението. Беше взел визитката от слугата и ѝ хвърли един поглед. За миг като че се порови из паметта си, сетне по бледите му черти пробяга мимолетна червенина. Трябва да бе стигнал до някакво предположение, защото изрече с несигурен глас:

— А-а, заблуждавам се! Гражданин! Курт Унгер, оберлейтенант! Може би познаваш този хер?

Платен бе изненадан. Та толкова скоро ли бе взел решението си Курт?

— Познавам го дори много добре, той е най-добрият ми приятел.

— О! И откъде е родом?

— От Райнсвалден.

При този отговор Платен внимателно се взря във вуйчо си и забеляза, че лицето му леко трепна от уплаха. Но bankerът бързо се съвзе и произнесе с тон, който би трябвало да прозвучи непринудено:

— В такъв случай съм любопитен какво ли ще желае от мен. Ставаш ли? Надявам се да останеш, понеже предполагам, ще ти е приятно да поздравя един приятел и камарад. Поканете го, моля!

Последните думи се отнасяха за слугата. Той се оттегли и пропусна униформения Курт.

— Хер bankerът Валнер? — попита той.

— Същият, хер оберлейтенант — отговори запитания, като огледа с остър поглед посетителя, мъчейки да разбере какво може да очаква от него.

Онзи бе влязъл с много сериозно лице, но което тутакси се разведри, когато съгледа приятеля.

— О-о, драги Платен, ти тук? — възкликна. — Пожелавам ти добро утро.

— Благодаря — отвърна Платен. — Предполагам, че искаш да говориш насаме с вуйчо и няма да ви смуцавам. Но ще те помоля сетне да ме потърсиш в моята стая.

— С удоволствие ще го сторя, стига хер Валнер да позволи.

— Изобщо няма нужда от подобно позволение — рече банкерът и обръщайки се към племенника, добави: — Освен това не виждам защо искаш да ни оставиш. Хер оберлейтенантът вероятно идва да помоли за заем, който, разбира се, ще му отпусна, защото е твой приятел.

Челото на Платен се помрачи от възмущение, докато отвърщаше:

— Във всеки случай не е необходимо Унгер да те моли за заем. Струва ми се, че е наложително да се оттегля по-скоро заради самия теб, отколкото заради него.

— Я гледай, това пък какво означава? — запита Валнер. — Сега действително настоявам да останеш. Сигурно няма причина да се страхувам от твоето присъствие.

Платен отправи въпросителен поглед към Унгер, а онзи произнесе с равнодушно свиване на рамене:

— За мен е безразлично дали ще присъстваш или не. Дойдох да изкажа една съвсем проста молба, но не се отнася до заем.

— Говорете тогава! — подкани банкерът, комуто олекна на сърцето от тези думи на Курт. Една проста молба нямаше как да се отнася за предаване на скъпоценности за милиони.

— Позволете преди всичко да седна — напомни му Курт за нарушената етикеция. И след като се бе настанил, продължи: — Дойдох да ви помоля да ми предадете няколко документа, хер Валнер.

Банкерът се усмихна и поклати покровителствено глава:

— Май сте сбъркал адреса, хер оберлейтенант. Аз не съм писар, нито пък юрист.

— Зная — потвърди хладно Курт. — И понеже не ме разбирате, виждам се принуден да поясня. Снощи имахте ли посещение?

— Посещение? Не. Нещо повече, бях заминал.

— Да не би за Кьолн? Не го вярвам. Бяхте посетен от някой си капитан Шоу.

Банкерът промени цвета си и трепна:

— Хер — заекна, — какво ви хрумна?

— Този Шоу ви донесе секретни документи, за чието предаване ви моля.

Платен слушаше с извънредно голямо напрежение. Не беше очаквал такава неща. Смяташе, че Унгер ще започне със скъпоценностите, а той говореше за документи и оня капитан Шоу. Валнер ококори очи към събеседника си и извика:

— Не ви разбирам! Не познавам никакъв капитан Шоу, нито пък съм наясно за някакви си документи.

— И все пак размислете — усмихна се Курт. — Най-напред искам да ви кажа, че онзи Шоу няма да стигне до Родриганда, защото по мое искане е следван неотстъпно. И другото, което трябва да знаете, е, че някой си Хелбитов — търговец на кожи — по всяка вероятност вече се намира зад решетките.

Банкерът подскочи. Сега основната му грижа бе да прикрие треперенето и страха.

— Вече казах, че изобщо не ви разбирам! — врече се той.

— Е добре, в такъв случай си тръгвам — отбеляза Курт, като се надигна. — Дойдох като приятел на хер фон Платен, за да ви предпазя, но след като не го оценявате, на мое място ще дойде Полицията.

— Аха, и ме заплашвате? Не ме е страх от вас!

— Но онези ще търсят!

— И нищо няма да намерят!

— Ба! Не бъдете толкова сигурен! Ще търсят не само тук из къщата!

— А къде другаде, хер оберлейтенант? — запита Валнер с подигравателен смях, но в който се долавяше стаен страх.

— В градината.

— От мен да мине!

— Пък и в павилиона.

— Нататък!

— Зад Шварцвалдския часовник.

— Прокле...

Ругатнята заседна на гърлото на банкера. Направи физиономия, сякаш бе ударен с топуз по главата.

— Виждате, че знам доста неща — продължи Курт. — Смятам да предоставя въпросните книжа на хер фон Бисмарк. Ще ми ги

предадете ли доброволно или не?

— Не зная за никакви документи! — заинати се банкерът.

— Така да е, но разровят ли се зад часовника, няма да намерят само въпросните документи!

— И какво друго?

— Сбирка от присвоени скъпоценности, чийто законен собственик стои пред вас. Ще продължавате ли да отричате?

Банкерът залитна, бе принуден да се вкопчи в облегалката на стола.

— Изгубен съм! — изохка той.

— Още не — успокой го Курт. — Няма грешник, който да не може да бъде опростен, стига да се покае и си признае. Че сте задържал моята собственост, съм готов да ви простя, веднага щом ми я върнете. А и другото вероятно все още може да се оправи. Като племенник на човек, обвинен в държавна измяна, хер фон Платен не би имал право да продължи службата си. Аз обаче ще се съобразя с приятелството и ще потърся някакъв друг изход.

— Държавна измяна? — смая се Платен.

— За жалост е тъй — отвърна Курт. — Поговори с вуйчо си! Аз ще се оттегля временно в съседната стая.

Отвори вратата и излезе, без да чака някой да му отговори. Настани се на едно кресло в чакалнята и зачака. До него достигаха гласовете на двамата — ту тихо, ту високо. Мина доста време, преди вратата да се отвори и показалият се Платен го помоли да влезе. По вида му личеше, че е водил тежка битка. Валнер седеше като смазан на един стол и дишаше трескаво. При влизането на Курт се надигна и произнесе механично, сякаш го бе научил наизуст:

— Хер оберлейтенант, от дълго време съхранявам една пратка от Мексико. Въпреки всичките ми старания да открия получателя, това ми се удаде едва днес. Вие сте този. Пратката ще ви бъде предадена непокътната.

След известна пауза, сякаш търсил думи, Валнер продължи:

— Неотдавна един непознат, който се назова Шоу, депозира при мен няколко документа. Не ми е известно съдържанието им, но зная, че трябва да бъде доведено до знанието на някой си Хелбитов. Нарочен човек ще дойде да ги вземе. Кой, нямам представа. Тъй като ме уверявате, че съдържанието им е опасно за мен, радвам се на

възможността да ви ги предам, като ви давам честната си дума, че вече никога няма да приемам на съхранение подобни неща. Ще имате ли добрината да ме придружите до павилиона?

— С удоволствие, хер Валнер.

Банкерът тръгна напред и другите го последваха. Напуснаха стаята и се отправиха към къщичката в градината. Банкерът отвори и ги поведе към третото помещение. Свали часовника от стената, отключи сейфа и каза:

— Ето, хер оберлейтенант!

Курт посегна. Освен ковчето и снощните документи, намери и пакет други книжа, които разтвори и прегледа. При всички случаи бяха онези, които бе донесъл Шоу.

— Наистина ли е толкова важно съдържанието? — поинтересува се Платен.

— Извънредно много! — Курт забеляза, че Валнер се е отдалечил и продължи: — Касае се за грандиозна коалиция срещу Северна Германия или по-точно срещу Прусия. Главният куриер беше онзи капитан Шоу, когото господата от Гвардията толкова радушно бяха поканили в казиното си. Аз му откъгнах секретните документи. Това бе заслугата, за която се спомена и на която дължа „Червения орел“. Снощи, след като си тръгна, имах късмет да подслушам разговора между Шоу и твоя вуйчо. Този е бил привлечен в подривната дейност с обещанието да го направят министър на финансите на новото кралство Вестфалия.

— Нещастникът!

— Не нещастник, а късоглед и лековерен. Аз съм длъжен да предам тези документи, ала ще направя всичко възможно да го спася.

— Стори го, Курт! Водих с него ожесточена борба, но той обеща за в бъдеще да бъде предпазлив. Вземи си твоята принадлежност, а аз оставам със съзнанието, че ти дължа благодарност за проявената към моя сродник милост!

Той обгърна ковчето, а Курт взе документите. Двамата напуснаха павилиона, без да видят някъде Валнер. Отправиха се към стаята на Платен, където Курт свърза завладените документи в общ пакет. Още не беше свършил, когато се появи лакеят:

— Хер фон Платен, бързо, елате по-скоро при хер Валнер! — извика той.

— Какво иска? — попита Платен.

— Какво иска? Ох, нищо, нищичко не иска. Струва ми се само, че той е... той е...

— Е-е, какво той?

— Той е болен, много болен.

— Какво му е? Доведи доктора!

— Ох, докторът вече с нищо не може да му помогне.

Платен подскочи и изгледа втренчено слугата:

— Не може вече да му помогне? О, какво се е случило? Къде е вуйчо?

— В неговата стая. Аз трябваше да му известя за един хер и когато влязох, той лежеше на стола и... и... беше мъртъв.

— Невъзможно! Та ние току-що разговаряхме с него! Слизам веднага, незабавно!

Той тръгна, а Курт остана в стаята. След известно време Платен се върна пребледнял, закрачи напред-назад и заговори:

— Имаш право, драги Курт, късоглед е бил. Това доказва и последното му деяние. Така и не разбра кое е вход, кое изход. А може и да не е могъл да преживее загубата на присвоеното имущество. Той умря в греховете си. Бог да се смили над душата му!

Четвърт час по-късно Курт се намираще на път за дома. Носеше със себе си цяло състояние, ала много по-ценни от него бяха секретните книжа, с чието предаване би изразил благодарността си за отличията, които бе получил.

Най-напред се отби при майка си. Колко удивена остана добрата жена, когато той отвори сандъчето и съзря искрящите накити. Но скоро от очите ѝ рукнаха сълзи. Прегърна сина си и въздъхна:

— Всичко това може да струва много, твърде много, ала аз хиляди пъти бих предпочела да се бе завърнал баща ти. Прави каквото искаш с тези неща, аз обаче не искам да ги виждам.

Той ѝ предаде връзката документи, за които капитанът не биваше да узнае, но занесе ковчежето при него. Разправи как са стоели нещата и му показа съдържанието.

— Мътните го взели, сега момъкът ще се възгордее! — изръмжа под мустак Роденщайн. — Защото богатството прави човека високомерен и коравосърдечен!

— Мен не, скъпи кръстнико — увери Курт усмихнато.

— Е, нека бъде така! Но каква смяташ да я захванеш с тия неща, а?

— Ще подаря всичко.

— Човече, ти си полудял!

— Не съм, и все пак ще подаря всичко. Розичка ще получи всичките му тук джунджурии.

— Розичка? Хмм, идеята не е лоша. Ама защо пък точно тя?

— Защото единствено тя е достатъчно красива и добра да носи подобни съкровища!

При тези думи очите му заблестяха и старият хауптман, иначе не особено вещ в сърдечните работи, разбра всичко. Закани се усмихнато с пръст:

— Ей, май ми се струва, че си се влюбил, човече! Не прави глупости! Ако непременно държиш да станеш някой окаян тип, търси си семейния кръст от твоята среда, ала Горската роза не е за теб. Мястото, където расте, е прекалено високо!

— Драги кръстнико, аз умея да се катеря.

— Е, да, да — ухили се старият, — щом един оберлейтенант може да достигне небесните висини, като нищо и на мен — хауптман и Главен лесничей — Господ ще чуе жалбите! И тъй, прави каквото си наумил с вехториите, само голям залък не си пожелавай и ни остави Горската роза да си вирее неотрязана! Отбележи си го!

Със следващия влак Курт потегли отново към столицата. Лудвиг го придружаваше. Пристигнаха в Берлин късно вечерта. Въпреки всичко Курт още от гарата побърза да се отпрати към жилището на Бисмарк.

Прозорците ярко светеха. Навярно министърът имаше гости. Портиерът поиска да запита лейтенанта за желанието му, ала той го подмина бързо и изкачи стълбището. Лакеи сновяха нагоре-надолу, а в приемната Курт бе посрещнат от камериера.

— Какво обичате? — осведоми се той.

— Да говоря с екселенц.

— Няма да я бъде. Екселенц е на вечеря, а и тук въобще си е само за гости.

— Все пак екселенц веднага ще дойде, ако споменете името ми!

Слугата огледа критично оберлейтенанта и подметна едно подигравателно: „Я гледай ти!“. Ето защо Курт бръкна във вътрешния си джоб и отвърна рязко:

— Ето визитната ми картичка. Незабавно доложете за мен!

— Съжалявам, не мога да го сторя, защото...

— Заповядвам ви да съобщите за мен!

Човекът отскочи, като чу да му крещят по тоя начин. Не се осмели повече да протестира и изчезна в залата. Само след няколко мига вече се връщаше.

— Последвайте ме! — покани с почитителен тон и отведе Курт в някакво помещение, където вече се намираще Бисмарк.

Той пристъпи към оберлейтенанта и заговори:

— Вас винаги съм готов да приема, независимо от обстоятелствата, хер оберлейтенант. Вие оказахте още една неоченима услуга на държавата. Благодарение на вашата телеграма онзи руснак бе задържан и в шапката му се намериха документи от такава важност, че можете да бъдете уверен в нашата благодарност. Но как се добрахте до сведенията за тази тайна?

— Преди да отговоря на въпроса, позволете, Ваше превъзходителство, да ви предам тези книжа.

С тези думи Курт разтвори пакета и го подаде на канцлера.

— Вярно, че съм ангажиран с гостите си и нямам свободно време за четене, но поне наслова... о-о!

Той бе отворил първия документ, но не се ограничи само с наслова, а продължи да чете нататък. Сетне посегна към втория.

— Седнете! — предложи на Курт.

Този се подчини, а Бисмарк продължи с четенето. Очите му сякаш поглъщаха редовете, а върховете на мустаците издайнически трепкаха, което при него бе сигурен признак за голямо вътрешно напрежение. Най-сетне свърши, обърна се към Курт, който се изправи и го изгледа с такова удивление, че оберлейтенантът почти се смути. После запита полека с тон, в който прозираше смайването му:

— И още веднъж ще ви запitam, хер оберлейтенант: Как попаднахте на тези документи?

— Капитан Шоу, който ни избяга тук, ги оставил на съхранение у един banker в Майнц на име Валнер, а той ми ги предаде, когато го убедих, че съдържанието им е като динамитен патрон за него.

— И той знаеше съдържанието?

Под погледа на великия мъж, изпълнен със строгост, на Курт бе невъзможно да излъже.

— Екселенц, той е мъртъв — изрече.

— Самоуби ли се? — запита проникателният мъж.

— Да.

— А! Разкажете накъсо!

— Вече имах честта, Ваше превъзходителство, да ви опиша обстоятелствата около мен и фамилията Родриганда в присъствието на Негово Величество. Последната ми преживелица е в тясна връзка с тях.

Той разказа за изчезналата част на Кралското съкровище и как с откриването ѝ се е добрал до тайната на предателя. Щадеше, доколкото бе възможно, банкера, ала все пак когато свърши, Бисмарк вметна:

— Снизходителната редакция на рапорта за вас е също такава голяма чест, както и самото разкриване на тайната. Навярно си имате някаква причина да проявявате снизхождение, но ви уверявам, че пред мен можете да говорите откровено, без да подхвърляте на риск благородното си намерение. С удоволствие ще приема причините ви, стига това да може да стане без колебание. И тъй, ще ви помоля да говорите открито.

Сега вече и дума не можеше да става за скриване. Курт разказа всичко. Лицето на Бисмарк прие покъртен израз. Когато Курт свърши, той му подаде ръка:

— Хер оберлейтенант, аз ви ценя! Нека тези думи за вас имат значението на орден. Върху вашия приятел Платен няма да падне ни най-малка сянка. А за намерението, което имахте към приятеля си, искам да ви наградя и желая да се явите утре в десет часа при мен. Ще отидем заедно при краля за да чуе от собствената ви уста как ви е провървяло да ни окажете още една голяма услуга. А сега трябва да се връщам. Очаквам да бъдете точен.

Бисмарк подаде още веднъж ръка на младия човек и изчезна в залата. Като опиянен слезе Курт по стълбите. Още от гарата беше изпратил слугата си Лудвиг към къщи и сега, като се прибра, завари близките си около отвореното ковчеже. Всички тръгнаха към него да го поздравят, ала той ги спря с думите:

— О, аз преживях нещо много повече. Идвам от Бисмарк.

— От Бисмарк? — прозвучаха наоколо учудени възгласи.

— Да, и той ми даде нещо повече от стойността на тези скъпоценности. Каза ми: „Хер оберлейтенант, аз ви ценя! Нека тези думи за вас имат значението на орден.“ А после ме покани утре в десет часа при себе си, за да отида с него при краля. Това ми е по-скъпо и от златото и скъпоценните камъни.

Сега бе притиснат да разкаже как се е случило всичко, ала той си окачи една комично-важна физиономия и отвърна:

— Касае се за извънредно сериозна държавна тайна, която не бива да издавам.

— Виж го ти дипломата! — засмя се граф Мануел. — Сякаш е дясната ръка на Бисмарк, толкова се надува.

— О, още не е, но може и да стане — подхвърли Розичка. Но едва бе изговорила тези думи, забеляза, че са твърде смели и палеца червенина заля милото ѝ личице.

Майка ѝ я помилва по страната и изрази съгласие:

— Да, той притежава черти на истински мъж, а при това и късмет. Убедена съм, че ще заговорят за него. Но, мили Курт, какво възнамеряваш да правиш с накитите?

— Този въпрос вече ми бе зададен от хер хауптмана — усмихна се той.

— И ти какво му отговори?

— Казах му, че искам да ги подаря на обичаната от всички ни Горска роза.

Всички се засмяха. Розичка пламна отново, а майка ѝ Розета подпита:

— И какво отвърна славният ветеран?

— Хмм, каза, само голям залък да не си пожелавам, защото хич не съм бил оня тип, дето щял да подари нещо на Розичка.

— Вероятно само е имал предвид, че такива скъпоценности представляват съкровище, което не бива току-тъй да се подарява, а трябва да се съхранява. Всички ние ще бдим над него, за да ти остане непокътнато.

А когато по-късно Курт се бе прибрал в стаята си, на вратата тихо се почука. Горската роза подаде главица:

— Курт, наистина ли искаше да ми го подариш?

— Да, Розичка — отвърна ѝ.

— Нека се съхранява добре, защото един ден може да го приема.

— Никой друг освен теб няма да го получи.

При тези думи обхвана главицата и намери в бърза целувка устните ѝ, а Розичка прошепна пламенно:

— Хауптман Роденщайн е една стара мечка! Тържествено ти заявявам, че ти вече си човекът, който нещо ми подари! Нали така, любими Курт?

14. БЕЗОБИДНИЯТ БРАКОНИЕР

Есента бе отминала и зимата надвисна над страната. Бе наваял пресен сняг, така обичан от ловците, понеже много улесняваше разпознаването и разчитането на следите на дивеча. Отделни снежинки все още прелестно кръжаха и се настаняваха като блестящи звездички по клоните на червените ели и боровете, които обточваха двете страни на шосето, водещо към Райнсвалден.

Зимният ден едва бе започнал да мъждее, ала въпреки ранния утринен час, едно човешко същество вече крачеше по това шосе.

Беше мъж, чийто външен вид можеше да се нарече най-малкото странен. Царящият наоколо студ изглежда не му правеше никакво впечатление, въпреки че бе облечен леко. Носеше обуца, по-точно полуботуши, с форма и изработка — непознати за този край; окъсели сини и много широки ленени панталони — опърпани на места; също такава жилетка, която явно му бе твърде къса и тясна, а на главата някаква фуражка — вероятно имала някога и козирка, — разпорена по всичките си шевове. Жилетката бе разтворена и можеше да се забележи риза, невиждала вода от много месеци, която бе разкопчана и откриваше голите, гъсто окосмени гърди. На дългия, мършав врат бе вързана стара кърпа. Между панталона и жилетката вместо колан бе увит някакъв плат, който, изглежда, бе служил от столетие насам за какво ли не. На гърба си човекът носеше голяма издута торба от ленено сукно, а на лявото рамо бе провесил дълъг, стар кожен мех, чието предназначение непосветеният надали би отгатнал.

Но най-необикновеното у този мъж беше неговото лице. То бе слабо, оцавено от вятъра и до тъмно обгоряло от слънцето. Широка уста, кажи-речи, бе лишена от устни. Малките очички се визираха пронизателно и уверено изпод клепачите, а носът можеше да се нарече направо чудовищен. Той имаше такива измерения, та човек по-скоро би го нарекъл клон, отколкото човешки обонятелен орган.

Непознатият тъкмо следваше един завой на шосето, когато забеляза, че не е единственият скитник, тъй като на късо разстояние

пред него крачеше по пътя малък, невзрачен човечец.

— Well, някакво човече — измърмори непознатият на английски.
— Това ме радва, защото, предполагам, е запознат с околността и ще ми даде необходимата информация. Ще го настигна.

Едновременно с думите си ускори ход. Снегът заглушаваше стъпките и вървящият отпред забеляза присъствието му, едва след като бе повикан.

— Good morning, sir^[1] — подвижна непознатият и продължи на завален немски: — Накъде води този път, приятелю?

Повиканият чевръсто се обърна, но при вида на заговорилия го човек отскочи от страх, тъй като онзи приличаше по-скоро на вагабонтин, отколкото на порядъчен човек.

— Е-е, защо не отговаряш? — запита рязко непознатият.

При този въпрос човечецът се посъвзе. Изглежда разбра, че с такъв безделник е по-благоразумно да бъде учтив.

— Добро утро — каза той. — Пътят води за Райнсвалден.

— Познават ли те там?

— Да.

— Да не би там да живееш?

— Не.

— Какъв си всъщност? — осведоми се непознатият, оглеждайки проучвателно другия.

— Ветеринарен лекар — отвърна оня.

— Ветеринарен лекар? Хмм! Хубав занаят. Да лекуваш добитъка е къде по-лесно от човешката сган. Сигурно някаква работа имаш в Райнсвалден?

— Да, преди малко бях повикан заради една болна крава.

— Че що не я застреляш, така тя ще бъде излекувана, пък ти ще си спестиш труда!

Малкият изгледа големия стъписано.

— Какви ги говорите! Да застреляш крава!

— Pshaw, аз съм застрелял хиляди.

Малкият направи недоверчива физиономия.

— Хайде, хайде, само не ги разтягайте такива!

Непознатият присви уста. Прозвуча едно „Пхтзихххххх“ и покрай лицето на малкия се стрелна дебела струя тъмен тютюнев сос в такава близост, че той се дръпна стреснато.

— По дяволите! Че внимавайте де! — извика. — Гледайте къде плюете!

— Много добре ми е известно — увери флегматично непознатият.

Дребосъкът го изгледа с боязън отгоре до долу.

— Май дъвчете тютюн? — попита сетне. — Защо не пушете или смъркате?

— Пушенето не ми допада, а за смъркането носът си ми е твърде скъп.

— Е, вижда се, че си го тачите. Ама дъвченето на тютюн е страшно нездравословно.

— Мислиш ли? — запита с превъзходство непознатият. — А, да, като ветеринар би трябвало да ти са ясни тия неща. Значи днес смяташ да цериш някаква крава?

— Да. Има туберкулоза.

— На кого принадлежи всъщност?

— На фрау Унгер, от малкото стопанство до замъка.

— Унгер? Хм. Вдовица ли е тази жена?

— Не. Но мъжът ѝ изчезнал преди много години. Неотдавна все пак получи някакви вести от Мексико.

— Хмм — промърмори непознатият замислено. — Райнсвалден замък ли е?

— Да. Принадлежи на хер хауптман и Главен лесничей фон Роденщайн. Но защо се интересувате толкова подробно?

— За теб това няма никакво значение.

— Възможно е. Ама и вие не изглеждате на някой, дете има разпореждане да събира сведения за знатни хора.

— Не? Че как тъй, а?

Малкият хвърли един пренебрежителен поглед на непознатия.

— Ее, все пак трябва да признаете, че имате вид на истински скитник.

— Пхтзиххххххххх — могъща струя тютюнев сос срещна шапката му.

— Ужасен тип! Я внимавайте малко! — извика разярено.

— Pshaw, скитниците нямат навика да го правят.

— Но аз спрямо мен ви го запретявам!

— Няма много да ти помогне, ако си останеш все така груб.

— Да не би да трябва с ръкавица да ви галя? Не ми се виждате човек за тая работа! Идва някакъв си тук и ме оплюва така обилно, че хич да не мога да се покажа в Райнсвалден.

Човечето се беше разгневило. То смъкна шапката си и ядосано я поднесе на непознатия.

— Избърши я! — произнесе оня равнодушно.

— Да я избърша? Аз? Как ви дойде на ума! Няма ли да проявите добрината сам да избършете мястото? Ако ли не, то не ме познавате! Или ще го избършете или... — Той дигна заплашително бастуна си.

— Какво или? — запита непознатият.

— Или ще те светна пред лицето!

— Щял да светне! Пхтзихххххх!

Повторна струя поля сакото на ветеринаря.

— Е, това вече не се търпи! — ревна тоя. — Ето! На!

Замахна за удар, но той така и си остана ненанесен, тъй като непознатият изтръгна светкавично бастуна от ръката му и го захвърли далеч над върховете на дърветата. Сетне улови малкия герой през кръста, дигна го и така го разтърси, че оня изгуби и ума и дума, след което го свали внимателно обратно на земята.

— Тъй, дребосъчето ми — рече, — това ти беше за „скитника“. А сега драсвай и търчи, колкото ти вържат краката! Защото спипам ли те пак до минута, ще ти изстискам цялата наука от тялото!

Ветеринарят пое дълбоко дъх. Понечи да каже нещо, очите му блеснаха от ярост, ала се размисли, обърна се и в следващия миг се изгуби между дърветата.

— Малка крастава жаба! Но сърцата! — подсмихна се непознатият. — Сигурно пак ще се видим в Райнсвалден. И все пак съм любопитен какво ще каже там! Хм! Лешоядовия клюн и скитник! Дяволите да я вземат тая проклета цивилизация, където обявяват за скитник всеки, който не си е окачил около ребрата черен фрак!

Той продължи пътя си, но след късо време внезапно застина, прескочи бързо канавката и се сниши зад един храст, достатъчно плътен да го скрие.

Беше доловил някакъв шум, който той като прериен ловец много добре разпозна. В следващия миг един великолепен сръндак се измъкна срещу него от гората.

— Рогач! — прошепна. — И какъв юначага! Мътните го взели, какво щастие, че старото ми пушкало е заредено!

Без да се замисля, че не се намира в Дивия запад на Америка, смъкна бързо кожения мех от рамото и извади пушката. Петлето силно изщрака. Рогачът го чу и дигна ослушано глава. Но в същия миг се разнесе и изстрелът и животното рухна поразено.

— Хей! — извика високо стрелецът. — Това се казва изстрел! А сега към него!

Той изскочи иззад храста и се втурна към животното, захвърли торбата и меха, измъкна ножа и се залови мъжки да дере рогача.

Докато траеше тая работа, чу зад себе си бързи стъпки, ала това не го обезпокои. Продължи да си работи спокойно, докато приближаващият застана зад него.

Онзи сграбчи най-първо лежащата на земята пушка на горския злодей, измери го с удивен поглед и възкликна:

— Гръм и мълния, какво му е хрумнало на този проклетник, на този свят тук!

Едва сега Лешоядовия клюн обърна глава.

— Какво ми е хрумнало? Та нали виждате!

— Да, да, виждам! Той е застрелял рогач!

— Ха, че да не би пък да е трябвало да го оставя да избяга?

— Човече, той да не е мръднал?

— Мръднал? Pshaw! Пхтзихххххх!

— Милиони проклетия! Какво Му скимна? Да не би Той да ме смята за някой холандски плювалник?

— Не, но за първокласен грубиян! Аз се обръщам към Него на „Вие“, а Той ми говори на „Той“^[2]. Ако и това е учтивост, нека ме обесят.

— Учтивост или не, ама е сигурно, че ще Го обесят или нещо такова!

— Хайде бе! И кой? — ухили се Лешоядовия клюн.

— Това Той ще забележи, без да е необходимо да Му се казва. Та не знае ли Той, на този свят тук, че стрелбата по дивеч се наказва?

Лешоядовия клюн зина толкова широко уста, че човек можеше да преброи всичките му тридесет и два блестящи зъба.

— Чумата да го тръшне! Не съм го и мислил, Бога ми!

— Да, така смятам и аз. Тия нехранимайковци се сещат за наказанието, чак когато я загазят. Кой е Той всъщност?

— Аз? Хм! Вие кой сте всъщност?

— Аз съм Лудвиг Щраубенбергер.

По лицето на американеца премина ведро светкавица.

— Лудвиг Щраубенбергер? — рече. — Какво ме засяга това!

— Дори много Го засяга. Аз съм на служба при хер Главния лесничей фон Роденщайн.

— Само че не носите униформа на ловец.

— Защото съм слуга на хер оберлейтенанта Унгер.

— При все че сте и на служба при Главния лесничей? Как ги връзвате двете? Да не би да служите на двама господари?

— На двамина или двайсетина, това хич не Му влиза в работата, на този свят тук. Той е арестуван и трябва да ме последва!

— При хер Главния лесничей?

— Да. Че при кого другото мисли обесникът?

Лешоядовия клюн се протегна.

— Толкова бързо баш няма да стане. Вие не носите униформа. Удостоверете, че сте служител на Лесничейството!

Такова нещо още не беше се случвало на почтения Лудвиг.

— Пъкъл и Сатана! — ревна. — Такъв един пунгаш да ми иска на всичкото отгоре и легитимация! Така ще Го удостоверя аз Него, че гърбината му синя-червена ще стане. Пушката Му вече е конфискувана. Ще дойде ли Той с мен доброволно или не?

— Нямам такава нужда.

— Тогава знам как да Го подпомогна. — Лудвиг улови непознатия за ръката.

— Махнете си лапата от мен! — повели обаче онзи.

— Виж Го ти, та Той става все по-опърничав! Ще Му тегля един пердах!

— Пхтзихххххх!

Кафява струя тютюнев бульон плисна по главата на Лудвиг. Той пусна ръката на браконiera и изрева с необуздан гняв:

— Всички дяволи! И още заплюва! Това Той тежко ще заплати!

В този миг иззад близкото дърво се обади един глас:

— Той и мен оплю. Да ви помогна ли, скъпи ми хер Щраубенбергер?

Лудвиг се обърна.

— А, кравешкия доктор! — изръмжа. — Че какво правите насам, на този свят тук?

Малкият мъж пристъпи предпазливо иззад дървото.

— Отивах към Райнсвалден и тук ме настигна тоя човек. Той подхвана разговор с мен, а сетне стигнахме до свада. Да ви помогна ли да го арестувате?

— Хе, точно от вас нямам нужда, защото и сам съм си достатъчен да се оправя с един такъв непрокопсаник, но доброто си е добро. Той май няма намерение да дойде доброволно. Я да му свържем малко ръцете на гърба!

Устата на Лешоядовия клюн някак своеобразно се сви.

— Това наистина ще е повече от забавно! — захили се той.

— Как тъй? — запита Лудвиг. — За Него тук хич и не намирам нещо забавно.

— О, и все пак! Или не е забавно един браконьер да арестува своя изкупвач на дивечово месо?

— Изкупвач на дивечово месо? Какво иска да каже Той с това?

— Имам предвид себе си. Аз съм изкупвач на дивечово месо от Франкфурт. А тоя малкият тук е същинският браконьер — продължи Лешоядовия клюн. — Той вече от три години ме снабдява с всичко, което отстрелва в Райнсвалденските лесове.

Дребничкият ветеринар не можа да повярва на ушите си, когато чу тези думи. Физиономията на Лудвиг също придоби слисано изражение.

— Гръм и мълния! — изруга. — Май самият Сатана има пръст в тая работа! Вярно ли е, докторе?

Едва сега смаяният човечец си възвърна говора.

— Аз браконьер? — изциври той. И вдигайки ръце като за клетва, прибави: — Заклевам се с хиляди клетви, че още мишка не съм убивал, камо ли да стрелям по сръндаци!

— Охо, я го виж как се пали! — изхили се Лешоядовия клюн. — И на кого принадлежи тая стара кримка тук, а?

— Да, да, на кого? — заинтригува се Лудвиг. — Да не би на доктора?

— Естествено! А кой застреля рогача? Не аз, а докторът; аз само го открих.

— Господи Исусе, та възможно ли е! — извреця малкият, плясвайки с ръце главата си. — Не го вярвайте, скъпи ми, добри хер Щраубенбергер!

— По дяволите, наистина не знам какво да мисля! — Лудвиг погледна безпомощно непознатия.

— Мислете, каквото искате — отсече онзи. — Но толкова сигурно е, че няма да позволя да бъда задържан само аз. Като ми е бил толкоз акъла да ида с моя доставчик на пусия, не съм пък чак толкоз глупав сам да отнеса наказанието.

— Света дево Мария, накъде отива тая работа! — провикна се дребоськът. — Аз през целия си живот още пушка не съм държал в ръката си.

— Затова пък до бузата — подметна Лешоядовия клюн. — Мога да го докажа, а следствието всичко ще изнесе на бял свят.

Лудвиг обърна строго лице към него:

— Той действително ли казва истината? Може ли Той да се закълне?

— С хиляди клетви.

— Тогава не мога да ти помогна, докторе. Принуден съм и теб да арестувам като браконьер.

Докторът отскочи уплашено назад.

— В името Божие, само не си правете шеги! — викна той. — Та аз съм невинен като доброто слънце на небето!

— Това ще установи следствието. Ти си мой арестант!

— Арестант? Небеса, ще бягам!

Малкият се обърна и поиска да побегне, ала Лудвиг бе достатъчно бърз и го пипна здраво.

— Аха, прусаците стрелят, а? — ревна той. — Искаше да офейкаш? С това доказа вината си. Ще вържа нехранимайковците наедно, та да не може да ми избяга някой.

— Ето така ми харесва — обади се Лешоядовия клюн — Няма аз да бъда единственият виновник я. Щом всичко се върши справедливо, оставям се без каквато и да е съпротива да бъда вързан.

— Добре, това е благоразумно от Негова страна. Дайте си насам ръцете! Ето го и ремъкът.

— Но аз се кълна във всички светии, че съм невинен! — уверяваше дребоськът. — Тоя мошеник иска да ме натопи!

— Ще се установи — изръмжа Лудвиг.

— Ама все пак не можете да ме влачите вързан към Райнсвалден. Та това би било ужасно. Моята чест, името ми...

— Заедно заловени, заедно вързани, заедно ще крачат! За престижа на един браконьер никой не го е грижа. И как е, ще даде ли Той доброволно ръката си или ще трябва да употребя сила?

Лешоядовия клюн се наведе, дигна торбата от земята, метна я на гръб и каза:

— Аз се подчинявам доброволно. Ето ръката ми.

— И аз съм принуден да се подчиня — извика ветеринарят. — Ето и моята ръка, но ще искам удовлетворение.

— Това не е моя работа — рече Лудвиг. — Аз изпълнявам дълга си, всичко останало ще изясни хер Главния лесничей.

Той завърза дясната ръка на Лешоядовия клюн за лявата на доктора.

Сетне каза:

— Така, и това е сторено. Но пък да не би аз да мъкна рогача до вкъщи. Това си е ваш проблем.

— Аз вече си имам моята бохча — обади се Лешоядовия клюн.

— И какво има в торбата?

— Пет заека.

— Зайци? Гръм го ударил! Откъде се взеха?

— Докторът вчера поставил примки и днес преди разсъмване отидохме да ги проверим — тия пет висяха в тях.

Малкият се вцепени, не успя и дума да произнесе. Затова пък Лудвиг побесня.

— Значи и поставяч на примки! Нещата значително се влошават! Петте заека да си носи Той, а докторът да грабва рогача!

— Ама това е лъжа, истинска и подла лъжа! — изригна найсетне дребният човечец. — Той самият е хванал зайците!

— Всичко ще се изясни — отбеляза Лудвиг, навеждайки се да свърже краката на сръндака.

— Хер Щраубенбергер, ще се оплача от вас! Ще поискам да ви накажат.

— Не ми пука, аз изпълнявам дълга си, на този свят тук.

— Но цялата ми репутация отива по дявола.

— Зайците и рогача също. Ето го и него, готово! — Лудвиг овеси животното на плещите на малкия.

— Свети Игнатий — изхленчи онзи — и аз, невинното човече, на всичкото отгоре трябва да мъкна и тоя тежък животински труп!

— Рогачът далеч не е толкова тежък, колкото всичко останало, дете ти тежи на съвестта — додаде Лешоядовия клюн.

— Човече! Дангалако! Ще те отрова, още щом се освободя.

— По дяволите, става от лошо по-лошо — констатира Лудвиг. — Значи и отровител! Нека само да пристигне в Райнсвалден. Ще има да се чуди хер Главния лесничей, като му заведе обесниците!

Той нанесе по един удар на двамата и походът започна. Ветеринарят напразно се молеше, извиваше, вайкаше и оплакваше. Лудвиг ревностно изпълняваше задълженията си и колкото и да се противеше дребосъкът, якият американец го теглеше без видимо усилие след себе си.

По същото време Главният лесничей се намираше в работния си кабинет. Беше станал преди малко и пиеше сутрешното си кафе. Настроението му не бе добро. Защо, и той самият не знаеше. Все пак само преди няколко дни беше пристигнало писмото, писано от Стернау при Рио Сабинас и бе предизвикало безпределна радост.

В един момент отвън прокътняха бързи стъпки. Лудвиг влезе и застана в напета стойка до вратата, чакайки Главния лесничей да го заговори.

— Какво има? — навъси се онзи.

— Браконieri! — гласеше още по-краткият отговор.

Старият подскочи от стола.

— Браконieri? — запита. — Добре ли чух?

— Тъй вярно, хер хауптман! Двама браконieri — потвърди Лудвиг.

— Свети Хуберт, и то двама на един път! — възкликна старият. — Тъй, тъй, ето ти вода за моята воденица! На кръст ще ги разпъна, така ще ги разчекна, че краката им ще стигнат от Бреслау^[3] до Лондон. Къде са?

— Долу в кучкарника. Вързани са, а на вратата стоят двама стражи.

— Кой ги залови?

— Аз самият, на този свят тук.

— Ти, лично? Я гледай! И къде пък?

— Край шосето за Майнц.

— Разказвай!

— Беше навлялял пресен сняг, хер хауптман, и аз си размърдах краката да наобиколя познатите еленски пътеки. Докато се смъквах по пътя, изневиделица прозвуча изстрел — изстрел от непозната пушка, както веднага установих. Приблжих бързо дебнешком и съглеждам един мъжага, коленичил пред нашия най-хубав рогач, на този свят тук, за да го разпори.

— Мъжаката ще излезе от кожата си с деветдесет и девет проклетия. Познаваш ли го?

— Не, бил търговец на дивечово месо от Франкфурт.

— Аха! Откога тия типове обстрелват сами рогачите си?

— Ох, изобщо не го беше застрелял той, а друг.

— И знаеш ли го?

— Много добре дори. Не го забелязах веднага, но скоро си показа муцуната. Не повярвах на очите си. Но той бе успял да улови с примки тази нощ пет заека.

— С примки? Пет заека за една нощ? Да погубва дивеча по този жесток начин! Ще наредя да разкъсат негодия с нажежени клещи, както е истина, че се казвам Роденщайн и съм Главен лесничей.

— И той напълно си го заслужава, хер хауптман. Вече от години бил доставчик на франкфуртския търговец.

— Безобразие! И ние не сме го спипали? Ето как отново си проличава, доколко човек може да разчита на хората си. Очи имат като отвори за кюнци и уши като изтривалки, ама нито виждат, нито чуват. Само че аз ще им дам хубавичко да се разберат и ще въведа нов метод: Който отсега нататък не залавя седмично по един браконьер, изстинало му е мястото. По този начин ще се отърва и от браконьерите и от вас, зяпльовци такива. Ядете ми хляба, а с хубавия дивеч се тъпчат други. Че от какво ще живея аз и Негова светлост, нашият Велик Херцог? Да не би от дъбови кори, елхови шишарки и тъпкани ръкавици? Ще ви дигна аз на вас панера с хляба толкова високо, та като се хвърляте да лапате, вратовете да се удължават като на жирафи. И кой е всъщност тоя негодник?

— Нашият кравешки доктор! — докладва Щраубенбергер.

— Нашият кравешки... — От изумление думата заседна в устата на стария.

— ... доктор — довърши натъртено Лудвиг.

— Човече, да не си превъртял? Нашият кравешки доктор, нашият ветеринар — поставяч на примки? Абсолютно невъзможно. Няма как да бъде истина.

— И все пак е вярно, хер хауптман. Та нали съм го тикнал с другия в кучкарника.

— Ех, тогава Господ да му е на помощ! Донесе ли и рогача?

— Да. Докторът бе принуден сам да го домъкне.

— Хак му е. Ще ми се да му бе израсъл на гърлото тоя рогач. А как стоят нещата със зайците?

— И петте са тук. Търговецът на дивеч ги носи в торбата си.

— Добре, добре. Веднага ще разпитам тия юнаци. Такъв калай ще им тегля, че дървено масло и сироп ще изпотят от страх. Всички дяволи, откъде само съм наследил това ангелско търпение! Върви и свикай народа! Да дойдат веднага в служебната ми стая! Щом ти дам знак, доведи двамата престъпници! Ще им покажа аз на тях какво значи един рогач и пет заека. И ако съм принуден в крайна сметка да ги предам на криминалния съдия, то преди туй така ще ги подреда, че дранголникът ще им се види рай след моите обноски!

Лудвиг се отдалечи. Когато отиде в двора, един от слугите тъкмо извеждаше от конюшната оседлан кон, тъй като суровият капитан беше възнамерявал да направи една езда.

— Остави сега това и ми помогни да събера хората — рече Лудвиг. — Хер хауптманът първо ще проведе съд, на този свят тук.

— Над браконьерите?

— Да. Всички хора трябва да се явят горе в служебната стая.

— Добре, добре, тичам веднага.

Услужливият ратай върза коня и хукна да помага за свикването на другарите. За пет минути всички обитатели на Райнсвалден се бяха събрали. Капитанът нареди да образуват полукръг със столовете, в чийто център настани собствената си персона, след като бе дал знак от прозореца към двора. Там стоеше Лудвиг, до вратата на кучкарника. Забелязвайки знака на повелителя, отвори и изведе двамата грешници.

— Чакай, докторе — каза, — трябва да носиш рогача.

— И на разпита ли?

— То се подразбира. Та нали той е corpus defektus^[4], който ще те откара в пандиза, редом със зайците, които също така са трупове, на този свят тук.

— Ама аз съм невинен.

— Кажи го лично на хер хауптмана! Аз не разбирам криминалните дела така добре като него.

Лекарят бе принуден да нарами рогача, а Лешоядовия клюн понесе сака си. Ръцете им все още бяха заедно свързани. Когато бяха поведени през двора, американецът забеляза коня и ведра усмивка трепна за секунда на устните му.

Лудвиг изкачи с тях стълбите и отвори една врата. Лешоядовия клюн метна бърз поглед на ключалката. Влязоха и Лудвиг дръпна вратата.

— Те са тук, хер хауптман — доложи той. — Да сменя ли рогача от доктора?

Старият седеше сред хората си с физиономия и достойнство на испански главен инквизитор.

— Не — отговори, — нехранимайкото и сам може да го стори.

— Ама нали е вързан.

— Вече е излишно. Развържи ги, и без това съм чувал, че престъпниците по време на разпит не бива да са оковани, така ще постъпим и ние тук.

Лудвиг развърза двамата арестанти. По лицето на Лешоядовия клюн още веднъж се ширна усмивка на доволство. Ветеринарят побърза да се закълне в своята невинност, още преди да е почнал разпитът.

— Хер хауптман — издигна той глас, — спрямо мен се извършва ужасна неправда. Аз не съм застрелял този сръндак и съм...

— Тишина! — прекъсна го с гръмотевичен глас Главния лесничей. — Тук само аз ще говоря. Който от вас двамата изговори и една дума, без да е запитан, да се сърди на себе си. Ясно?

Малкият премълча. Старият се обърна към Лешоядовия клюн.

— Другия познавам. Ти обаче кой си, а?

— Търговец на дивечово месо във Франкфурт — обясни запитаният.

— Как е името ти?

— Хенрико Ландола.

Старият подскочи от стола.

— Хенрико Ландола? Гръм и мълния! Какъв си по народност?

— Испанец — излъга траперът, верен на ролята си.

Капитанът го изгледа втренчено.

— Човече, дангалако, мошенико, негоднико! От кога търгуваш с дивечово месо?

— Само от няколко години.

— Какъв беше по-рано?

— Морски капитан.

— По-точно морски разбойник, тъй ли е?

— Да — отвърна Лешоядовия клюн с пълно душевно спокойствие.

— Дяволът трябва да се е вселил в теб, олицетворение на всички низости! Хенрико Ландола! Ех, ето че най-сетне спипахме този тип! Но, човече, как се свърза с ветеринаря?

— Той ми приготвяше отровата, когато исках да пратя някой на оня свят.

От ужас малкият подскочи във въздуха.

— Всички добри духове, това не е вярно. Няма нито дума истина!

— Тихо, отровителю! — прогърмя капитанът. — Днес е денят на възмездието. Днес лично аз съдя. Днес ще смъкна маските на всички ония, които досега никой не е успял да демаскира. Хенрико Ландола, колко човека си отровил?

— Двеста шейсет и девет.

Тук дори старият се стресна. Беше ужасен.

— Сатана! — прозвуча наоколо. — Толкова много, толкова много! И защо?

— Тоя кравешки доктор тук не искаше нищо друго. Бях принуден, иначе щеше да умори и мен.

— Господи Исусе, Господи Исусе! — изкряка дребосъкът. — Всичко това е измислица. И един-единствен човек не може да дойде и каже, че съм го уморил.

Лешоядовия клюн сви рамене.

— Той лъже естествено. Но по-рано беше най-големият кръволок от всички мои пирати. Мога да го докажа.

— Човече, ти си чудовище. Никога не съм бил нещо друго освен ветеринарен лекар.

— Тихо, не роптайте — повели Главния лесничей. — В тая околност сте едва от три години. Би могло да отговаря на истината.

— Но аз бях по-рано в Елберфелдшен.

— Ще си покаже. Вие мълчете! Сега имам работа с тоя Ландола. Човече, разбойнико, мошенико, познаваш ли някой Кортейо?

— Да — призна Лешоядовия клюн.

— Аха, и как се запозна с него?

— Чрез този ветеринар. Той е шурей на Кортейо.

— Не, не — извика малкият. — Не познавам никакъв Кортейо, никога не съм чувал това име.

— Спокойно, в противен случай ще заповядам да ви изхвърлят — навика го старият. — И бездруго ще разбере, чий шурей сте. — Сетне се обърна отново към Лешоядовия клюн: — Правил ли си някакви гешефти с оня Кортейо? Искам да знам истината.

— Да, дори много пъти — отговори запитаният. — Моят пиратски кораб беше негова собственост.

— Негодникът поне има смелостта да каже истината. А познаваш ли така наречения Стернау?

— Да.

— Не искаше ли той едно време да те залови?

— Да.

— И ти какво направи?

— Онова, което правя сега — офейках. Довиждане, хер хауптман!

Лешоядовия клюн все още беше с ленения си сак на гърба. При последните думи се обърна светкавично и скочи към изхода. В следващия миг вече беше вън, тръшна вратата след себе си и превъртя ключа, така че никой да не може да го последва. Вземайки по три-четири стъпала изскочи от стълбището на двора. Там се понесе към коня, отвърза го, метна се на седлото и се отдалечи в галоп.

Този непредвиден ход така сациса насъбралите се горе хора, че никой не помисли да размърда крайници. Капитанът беше първият, който се съвзе.

— Иска да избяга — изрева той. — Бързо след него! — Хвърли се да отвори вратата. — Хиляди дяволи, заключил ни е! — Сега хукна

към прозореца и погледна навън. — Бомби и гранати! Търчи към коня. Ето че язди през портата. Ако продължава така, ще ни се измъкне.

На никой не хрумна да скочи през прозореца. Всички се устремиха към вратата и задумкаха с юмруци, додето не дойде една стара прислужница. Отвори им и те се юрнаха към двора.

— Изведете конете! — разпореди стария. — Трябва да го догоним!

Колкото коне имаше в наличност, толкова конници минута по-късно щурмуваха портата, начело с капитана. Един селянин вървеше бавно насреща им.

— Томас — викна му хауптманът, — не видял ли един тип на кон?

— Да, на вашия кон — гласеше отговорът.

— С торба на гърба?

— Да, с някаква торба.

— Накъде се отпави?

— Изглежда много бързаше, но все пак спря да ме пита за вилата Родриганда.

— Значи потегли към вилата?

— Да, хер хауптман.

— Добре, в такъв случай ще го застигнем. Напред, момчета! Който от вас ми докара нехранимайкото, получава пълна годишна заплата!

Колкото и да бе възрастен, остави всички преследвачи зад себе си. Сякаш самият той се стремеше да заслужи годишната заплата.

Непонятното при този инцидент беше, че нито един не помисли да остане при ветеринаря. Той стоеше сам насред стаята, втренчил поглед към вратата, през която бяха изхвърчали всички.

— Исусе, дево Мария — отрони. — Какво да правя? И аз ли да офейкам? Това е най-доброто. Аз, браконьер, отровител и морски разбойник! Ако ми провърви да се измъкна от замъка, ще се скрия за осем седмици, докато невинността ми излезе на бял свят.

Смъкна се предпазливо по стълбището. На двора не се мяркаше жива душа, защото и онези, които не се бяха сдобили с коне, следваха ездачите на известно разстояние пешком. Ето и причината трепещото от страх човече да се изплъзне незабелязано. Навън от замъка веднага

се отби от пътя и удари през пръстите. Фрау Унгер напразно чакаше лечителя за болната от туберкулоза крава.

Недалеч от замъка Райнсвалден граф Мануел де Родриганда и Севиля си бе построил красива вила, която обитаваше заедно с дъщеря си и внучката, както и майката и сестрата на Стернау. На стария Главен лесничей никак не му се искаше да го напуснат и се бе примирил с голямо мърморене. Та нали все пак „Вила Родриганда“, както бе наречена новата постройка, не бе кой знае колко далеч от замъка Райнсвалден.

Немного преди бягството на Лешоядовия клюн, едно леко купе приближаваше по пътя. Там, където той се разделяше за Райнсвалден и Родриганда, купето пое в последното направление. Пасажерът беше Курт, който от три седмици се бе завърнал от мисията, отвела го в чужбина.

Малко по-късно пред него изплува кокетната постройка на вилата. Дворната врата вече бе отворена, така че купето можеше да влезе. Младият мъж слезе, заплати се с кочияша и побърза нагоре по официалното стълбище.

Там бе посрещнат от един дребен мъж, когото трополенето на колата бе призовало на поста. Беше портиерът на вилата.

— Хер оберлейтенант! Добре дошъл, добре дошъл! — провикна се той.

— Добро утро, драги Алимпо. Толкова рано и вече на крак?

— Да, утринните часове са като злато в устата. Така казва и моята Елвира. Как би могъл човек да спи, като знае, че пристигате.

— Значи Лудвиг е известил за идването ми?

— Така е, той пристигна онзи ден. Намира се в Райнсвалден. Много е привързан към хер Главния лесничей.

— Къде са дамите и стопанинът?

— Във всекидневната.

След като съблече шинела и окачи фуражката си, Курт влезе в споменатото помещение. Там завари дон Мануел, Розета, фрау Стернау с дъщеря си и Ейми Дридън. Те го поздравиха сърдечно.

— Идвам само за няколко часа, колкото да се сбогувам пред дългата раздяла — рече Курт, като се здрависа с всички. — Още днес или най-късно утре заран отново ще отпътувам отгук.

— Жалко — каза Розета. — Вероятно служебно?

— Да. И я отгатнете накъде! Ще бъде дълго пътуване до страна, от която само преди няколко дни получихме толкова щастлива вест.

— Щастлива вест?... Боже мой, ако отгатвам правилно! Имаш предвид Мексико?

Той кимна усмихнато.

Курт се приготви да ги осведоми по-подробно, ала му бе попречено, тъй като един конник профуча през портата и странната му поява привлече погледите на всички присъстващи. Беше Лешоядовия клюн.

Той скочи от коня, остави го и изкачи с торбата на гърба главното стълбище. Срещу него пристъпи Алимпо.

— Кой сте вие? — попита го.

— Вие пък кой сте? — отвърна с въпрос американецът.

— Аз съм Алимпо, кастеланът на този замък!

— Аха, ясно. Приема ли неговият обитател?

— Кажете по-напред кой сте!

— Не е необходимо. И без това не ме познавате. Нося на дамите и господата важни вести.

— Те тъкмо са се събрали. Но, скъпи приятелю, видът ви всъщност не е за поява пред това общество.

— Точно в такъв вид съм си. Но ако продължавате да ме разпитвате, наистина няма как да се появя. Направете път!

— Охо. Все пак първо трябва да се осведомя дали имам право да ви пусна.

— Глупости. Аз при всички случаи ще вляза.

Лешоядовия клюн избута Алимпо, без много да се церемони и влезе във всекидневната. Графът пристъпи към него и запита строго:

— При кого идвате, та нахълтвате така тук?

— При всички вас.

— Кой сте?

— Наричат ме Лешоядовия клюн.

Лека усмивка пробяга по лицето на графа. Този опърпан човек, поради големия нос, напълно оправдано носеше прозвището си.

— Откъде сте?

— Аз съм... хей, ето че вече идват! Да не очакваш, че тоя стар Главен лесничей толкова скоро ще открие следите ми.

При тези думи бе приближил до прозореца така непринудено, сякаш си бе у дома. Останалите машинално сториха същото. Видяха стария Роденщайн да скача от запенения си, неоседлан кон. Алимпо бе чул конския тропот и излезе навън.

— Добро утро, Алимпо — чува да произнася капитанът. — Казвайте бързо не дойде ли тук някакъв конник!

— Да.

— Целият в парцали и с торба на гърбината?

— Да.

— Слава Богу, в ръцете ми е! Къде е обесникът?

— При дамите и господата във всекидневната.

— Всички дяволи, това е опасно! Трябва да вляза, преди да се е случило нещастие.

Миг по-късно Роденщайн дръпна вратата и влезе. Забеляза беглеца и незабавно се нахвърли към него.

— Негоднико, отново те пипнах! — извика, без да губи време да поздрави другите. — Вече няма да можеш да ми се изплъзнеш! Ще наредя да те оковават в желязо, докато всичките ти ребра запращят!

— В името на волята Божия, какво е станало? — запита графът. — Кой е този човек, драги капитане?

— Тоя тип, ох, той е най-големият престъпник, който може да има под слънцето. Отровил е над двеста човека.

Присъстващите го изгледаха учудено.

— Да, да, хубавичко ме огледайте! — каза, останал без дъх. — Ококорвайте очи и не вярвайте, ама то си е истина! Лудвиг го беше заловил, само че той пак офейка, когато поисках да го съдя и се казва Хенрико Ландола.

— Хенрико Ландола? — попита Курт. — Пиратът? О, не, не е той. Онзи го познавам.

— Хайде бе, я стига! Та нали тоя сам си призна.

— Че е Ландола? Невъзможно.

— Питай него самия!

Междувременно американецът внимателно се бе взирал в отделните лица.

— Как стоят нещата? Представил сте се за един доста известен Ландола? — попита го Курт. — Познавате ли този човек?

— Чувал съм нещичко.

— И как ви хрумна да се представите за него?

Американецът дигна усмихнато рамене.

— Шега — отвърна лаконично.

— А-а, само че тази шега можеше да ви струва скъпо. Ландола не е личност, към която хората тук са приятелски настроени.

— Зная.

— И все пак е той — продължаваше да твърди Главния лесничей.

— Негодият дори още има в сака си пет мои заека, които е задушил кравешкият доктор.

— Говорите със загадки — поклати глава дон Мануел. И като се обърна към Лешоядовия клюн, запита: — Откъде всъщност идвате?

— От страна на лорд Дридън! — отвърна запитаният.

— Значи от Мексико? — обади се Розета с голямо напрежение.

— Да, директно. Вас никога не съм виждал, но според описанието сте фрау Розета Стернау или Розета де Родриганда?

— Аз съм действително.

— В такъв случай имам нещо за вас. — Лешоядовия клюн бръкна в сака и извади едно писмо. — От сър Хенри Дридън — продължи той. — В Мексико бях негов водач и придружител. Преживяхме какво ли не и съм готов да ви разкажа всичко.

— Това е Божия промисъл, какво щастие! А имате ли и нещо друго за нас?

— Не. Останалото са предмети, които ми принадлежат.

— Тогава да ви поздравим с добре дошъл! Да прочета ли писмото на глас, татко?

Онзи отклони.

— Хайде да го отложим за известно време! Нека по-напред обърнем малко внимание на този храбър мъж, който за мен и всички вас е една загадка.

— Е, да, да — отбеляза капитанът, — една дяволски глупава загадка. Човече, как ви дойде на ума да се представите за Ландола? И кой сте в името на истината? Но сега забранявам всякакви льготы.

Лешоядовия клюн избута огромната си дъвка от едната буза към другата, присви уста и изстреля струя кафяв тютюнев сироп в такава близост покрай лицето на стария, че онзи отскочи стреснато назад.

— Милиони проклетия! — изруга хауптманът. — Това пък що за свинщина е! Да не мисли Той, че ние тук сме плювални мишени, а?

Мен да иска да оплуне? Цяло щастие, че Той не ме улучи! И за какво всъщност ме смята Той, а?

По слабото лице на американеца се разля широка усмивка, докато отвърщаше:

— За Негово превъзходителство лорд Главния съдия на Райнсвалден, сър. Но то е без значение, няма отношение към нещата; когато ми се плюе, плюя и бих искал да видя кой ще ми го запрети. Който пък не иска да бъде улучен, нека се маха от пътя ми.

Дон Мануел направи омиротворително движение и каза:

— Оставете тези дреболии! Хер хауптманът нямаше предвид нищо лошо с думата „льготии“. По-скоро му се искаше да узнае нещо повече за вас, за контактите ви.

— Pshaw! — произнесе Лешоядовия клюн. — За моята персона повече не му трябва и да знае, та тя стои пред него и трябва само да я огледа. Може да разгледа подробно всичко, дори моя нос, без да е необходимо нещо да плаща. А моите любовни връзки^[5]? Как всъщност си го мислите? Да не би да ви изглеждам на тип, в който някоя ще се влюби? Хич не искам и да зная за целия тоя женски свят и все още не съм имал ни една любовна връзка. Как въобще може още първият срещнат да се осмели да ме разпитва за любовни връзки! Аз също не съм питал хер хауптмана за неговите.

Графът поклати усмихнатата глава.

— Бъркате. Че то изобщо не е ставало дума за такива деликатни отношения. Само бихме искали да узнаем кой и какъв сте. Ще признаете, че е лесно разбираемо.

— Кой и какъв? Хмм! Че се казвам Лешоядовия клюн, е от ясно по-ясно — имам съответния, характерен нос. А че съм прериен ловец, тая работа всъщност си засяга единствено мен.

— Прериен ловец? — изръмжа Главния лесничей. — А-ха, ето защо е така настървен към дивеча.

— Така е. И по същата причина не можах да се сдържа, когато видях рогача преди малко. Грабнах пушката и го застрелях.

— Дявол да го вземе, значи Той го е застрелял? Не кравешкият доктор?

— Не, аз.

— Гръм да го удари! Ама нали онзи в продължение на няколко години Го е снабдявал с дивеч?

— Опазил Бог! — ухили се Лешоядовия клюн.

— Наистина ли не? — запита удивено капитанът. — И значи оня изобщо не е браконьер?

— Точно толкова малко, колкото и аз съм търговец на дивечово месо във Франкфурт.

— Гръм и мълния! Значи Той ме е водил за носа?

— Да — отвърна с безразличие Лешоядовия клюн.

Кипнал от гняв, старият прогърмя:

— Милион дяволи го взели, как може Той да дръзне!

— Пхтзиххххх! — насочи се право насреща му тютюневата супа, така че едва свари време да отскочи встрани, за да не бъде улучен. Тогава го вбеси още повече и продължи:

— Да се отнасят с мен като с глупак, а и на всичкото отгоре после да ме заплюват, мен, Главния лесничей на Великия херцог Хесен и хауптман фон Роденщайн! Това летящо куче трябва да получава удари, додето се тръшне на земята като трима хлороформирани нощни пазачи! Ако Той е дошъл от Америка или Мексико само да ме прави посмешище, ще му Го избивам аз това Мексико от главата, докато нито Мекси, нито ко повече може да намери. А сега искам да зная, каква причина е имал Той да ме мами по един толкова злостен начин!

— Причина? — запита американецът. — Хм! Въобще няма.

Старият зина уста до пределна възможност и изгледа събеседника си, засегнат във висша степен.

— Каквоо? — разтегли. — Без причина? Ама никаква? Значи Той е искал само една шега да си направи с нас?

— Да — изхили се невинно Лешоядовия клюн.

— Аха! Значи наистина само една шега! Тогава още начаса целият погреб ще избухне! Шега ще си прави обесникът с мен! С мен! Чувате ли? С мен! Как само ме радва, че не Му се удаде да се изплъзне. Знае ли Той какво Го чака? Дранголника!

Лешоядовия клюн се изсмя.

— Дранголника? Pshaw! Заради един рогач? Глупости!

— Глупости, глупости ли каза Той? Сигурно Той не знае нашите закони?

— Какво ми пука на мен за вашите закони? Аз съм свободен американец.

— Тук Той силно се заблуждава. Сега Той не е свободен американец, а един арестуван разбойник. У нас браконьерството се наказва със затвор.

Лицето на Лешоядовия клюн изрази съмнение. Той каза:

— Че ние там отвъд океана можем да си стреляме, колкото ни е угодно.

— Там отгатык, да. Ама тук отсам, не. Разбира ли ме Той?

— Гръм и мълния, за това хич не съм помислил! Рогачът излезе от гората и аз го застрелях — ето всичко. Заплашва ли ме за тая работа затвор, ще офейкам.

— Тоя път така лесно няма да Му се удаде. Но как стана тъй, че Той офейка точно насам?

— Защото беше наложително да го сторя. Та нали идвам като пратеник по делата на фамилия Родриганда.

— Защо не ми го каза Той веднага? Сега да чуя какви вести носи, пък сетне ще преценя как ще му обработя кожата заради рогача.

Другите бяха оставили двамата несмуцавано да си разменят реплики. Естеството на разговора за тях бе вътрешно удоволствие. Сега вече знаеха, че при дадените обстоятелства старият Главен лесничей няма и да помисли да направи донесение срещу ловеца. Ето защо бяха оставили двамата необезпокоявано да се препират, додето графът не взе отново думата.

— Сега вече знаем името и професията ви — каза той. — Ще имате ли добрината да ни кажете как се събрахте с лицето, което така живо ни интересува?

— Ще го чуете — отвърна Лешоядовия клюн. — Знаете ли какво е скаут?

— Не.

— Пхтзихххх! — шприцна с презрителна физиономия Лешоядовия клюн тютюневия си сок към огъня на камината и той изсъска.

— Не знаете? — попита. — Та това го знае всеки! Има уестмани с такова развито чувство за ориентация, че никога не се объркват. Те познават всички пътища, всяка река, всяко дърво и храст и се ориентират със сигурност дори там, където никога не са били. Такива хора се наричат скаути. Никоя по-важна работа не може да мине без

тях. Всеки керван, всяка ловна група трябва да имат по един, пък и няколко скаута, ако не искат да загинат. Ето такъв скаут съм и аз.

— Дявол го взел — обади се хауптманът, — значи Той познава всички пътища и пътечки на американските пущинаци? Че то изобщо не Му личи!

— Сигурно имам малко нещо глупава физиономия?

— Много глупава!

— Пхтзихххххх! — отправи се сиропът заедно с дъвката право към гърдите на стария. Онзи отскочи, избълва едно проклетие и пристъпи крачка към американеца.

— Негоднико, какво си позволява Той спрямо един великохерцогски Главен лесничей и хауптман? Да не смята, че другите не умеят да плюят? — И той се изплю с поразителна точност на челото на Лешоядовия клюн.

Янки избърса неочаквания подарък от лицето си, невъзмутимо наистина, ала не без неодобрение.

— Начинаещ...! — отсъди. — Как се осмелява Той да нарече един американски прериен скитник глупав? Да не би Той да смята, че един местен Главен лесничей е по-умен от някой добър прериен ловец? Или Той си мисли, че един хауптман от великохерцогската армия може да се мери с кой да е скаут? Ако Той ме преценява по дрехите, които днес нося, тогава Той е на много погрешен път.

Лешоядовия клюн говореше немски с колоритността на чужденец. Въпреки това речта му бе така ясно и подчертано изложена, че направи немалко впечатление на стария капитан. Той почувства, че има насреща си човек, напълно равностоен с него по грубост и оригиналност, почеса се зад ухото и произнесе:

— Небеса, тоя човек бил учтив! Разтърсва като фойерверк мелничарски трици. Е, засега си затварям устата. По-нататък ще си покаже дали ще се сработя с Него.

— Ще постъпите съвсем правилно — рече Лешоядовия клюн, възприел сега по-вежлив тон. И като се обърна към другите, продължи: — Та значи един такъв скаут съм и аз. Един хубав ден се намерих в Ел Рефугио и бях нает от някакъв англичанин, който искаше да пътува нагоре по Рио Гранде дел Норте.

— Ах, татко? — запита мис Айми.

— Да. Бях изпратен до Ел Пасо дел Норте да уведомя президента Хуарес, че лордът му носи оръжия и пари. Срегнах го в един малък форт, наричан Гуаделупа. Но по-преди попаднах там и на други хора. На първо време на един ловец, когото наричат Черния Жерар. Сетне на друг един ловец — дребен, но много способен момък, който при всички случаи ще събуди интереса ви.

— Да не би някой познат? Как се казва?

— Малкия Андре. Той има брат в Райнсвалден.

— В Райнсвалден нямаме човек, който да се казва Андре.

— И не бе казано в тоя смисъл. В случая Андре не е фамилно, а лично име, той по-точно се казваше Андреас.

При тези думи почтеният Лудвиг, влязъл тихо по време на разговора да сложи ръка на беглеца, наостри уши.

— Андреас? По дяволите! Последното май засяга мен, на този свят тук. Аз имам брат, който се казва Андреас. Той тръгна по широкия свят и никога повече не чух за него.

— Какъв беше?

— Пивовар.

— Добре, това съвпада. Вие как се казвате?

— Лудвиг Щраубенбергер.

— А Малкия Андре всъщност се казваше Андреас Щраубенбергер.

Лудвиг плесна ръце.

— Възможно ли е, вярно ли? Моят брат? Наистина моят брат?

— Да.

— Слава Богу. Андреас е жив, моят брат жив! Но къде е сега?

— Да, точно в това се състои работата, за която идвам. Не знаем къде се е дянал, трябва да го търсим. Но нека преди туй спомена и останалите, които срегнах във форт Гуаделупа.

Лешоядовият клон разказа всичко, случило се от появата му във форт Гуаделупа до момента, в който пристигна в хасиендата дел Ерина със свитата на Хуарес. Вярно, че не можеше да свързва точно фактите с отделните личности, ала сведенията му за тях и събитията го правеха неоценим за слушателите.

Очите им не слизаха от неговата уста. Чуваха значително повече, отколкото бяха могли да разберат от писмото на Стернау.

Лицето на Розета пламтеше от радост при мисълта, че съпругът ѝ е жив. Но внезапно пребледня. Лешоядовия клюн съобщи, че Стернау и придружителите му отново са изчезнали безследно.

— Вече ви казах, че сеньор Стернау, сеньор Унгер, двамата главатари и останалите петима се отделиха от нас, за да изтръгнат с помощта на мищеките хасиендата от привържениците на Кортейо...

— И което все пак им се удаде.

— Да, така е. Войската на президента се увеличи съвсем неочаквано, поради което можахме да ги последваме по-скоро, отколкото си мислехме. Ала когато пристигнахме, те вече бяха заминали.

— Но накъде?

— Знае ли някой! Нашето разследване доникъде не доведе. Накрая лорд Дридън стигна до убеждението, че се касае за ново голямо нещастие. За жалост беше вече твърде късно. Единственият, който действително можа нещо да направи, бях аз.

— Ах! Какво постигнахте?

— Малко, много малко! Хуарес в началото предполагаше, че изчезналите са предприели малък излет и скоро ще се върнат. За съжаление се заблуждаваше. Когато връщането се проточи и президентът отново бе поел на юг, лорд Дридън се притесни. Той не биваше да се отделя от Хуарес. В тая връзка аз предприех едно издирване. Проследих дирите им до Сантяго, по-нататък не бяха ходили.

— Някакво предположение за местонахождението им?

— Най-вероятно Кортейо да ги е подмамил в капан.

— Боже мой! Трябва да ги спасим, ако все още е възможно!

— За това съм и дошъл. Когато изгубих дирите, аз се върнах при англичанина. Веднага се отправихме към Хуарес и след като ни изслуша, той изрази мнение, че Кортейо е побягнал към Пантерата на Юга и вероятно преследвачите са попаднали в ръцете на привържениците му. Незабавно изпрати куриер до пантерата. Онзи наредил да се предаде, че Кортейо не е при него. Той изобщо нямало да се осмели да се мерне в негова близост. Ето защо аз самият потеглих към Пантерата. Беше опасно начинание. Рискувах главата, па и живота си, но всичко мина благополучно.

— А резултатът?

— За съжаление беше незадоволителен. Убедих се, че нито Кортейо, нито нашите хора са при Пантерата. Предполагам, че някъде ги задържат като приятели на Хуарес, за да бъдат засега обезвредени.

— В такъв случай съществува надежда за освобождението им?

— Да, стига да се открият следите им. Хуарес и сър Дридън опитаха всички средства, но напразно. Те ме изпратиха насам да ви уведомя.

Присъстващите се спогледаха тъжно. Какво биха могли да сторят те, след като вече за Хуарес и сър Дридън е било невъзможно да открият следа от изчезналите!

Розета и Ейми тихо заплакаха. Графът, фрау Стернау и дъщеря ѝ стояха до прозореца и гледаха замислено навън. Старият Главен лесничей обаче не бе в състояние да даде на мъката си един такъв тих израз и като сви юмруци, изрева:

— Небеса, де да бях макар и за кратко по-млад! Щях да ида нататък и да накълцам цялото Мексико в тигана. Но тия мои стари кокали вече не позволяват. В тях повече няма ни костен мозък, ни някакъв бульон.

— Но моите са още млади, драги кръстнико! — извика Курт.

— Вярно е, момчето ми — рече старият. — Ама каква работа имаш в Мексико?

В същия миг Розета се обърна към двамата:

— Ах, наистина, скъпи Курт! Та нали тъкмо сега ще заминаваш за Мексико при президента Хуарес.

— Да — каза той. — Имам да реша там една задача, но се надявам да ми остане време да подиря нашите.

Траперът отправи изпитателен поглед към оберлейтенанта.

— Вие? Искате да идете в Мексико? Млади човече, останете си по-добре вкъщи! Въздухът отвъд океана не е за такива изтънчени господа. Хм, доста куршуми свистят там наоколо.

— Точно това ме радва.

Лешоядовия клюн се усмихна малко подигравателно.

— Но от някой такъв куршум човек лесно може да хвърли петалата.

— Зная. Накъде ще се отправите, след приключване на сегашната ви мисия?

— Отново към Мексико. Каквото имах да изпълнявам, го изпълних и чакам само отговора, който трябва да предам на президента и сър Дридън. Мога още днес да замина.

— Искате ли да пътуваме заедно?

— С удоволствие. Мисля, че мога да ви бъда полезен оттатък. Но, вие кога смятате да тръгнете?

— Определено бе за утре, но позволете един въпрос! Ако един пруски министър ви поиска откровена информация за положението в Мексико, бихте ли му я дал?

— Стига и той да бъде също така откровен с нас.

— Съмнявате ли се?

— Хм. При такива случаи човек трябва да бъде предпазлив. Прусия наистина не е приятел на Франция. Но как стоят нещата с Австрия?

— Та нали наскоро ги сразихме.

— Това е вярно. Значи да си мисля, че Прусия няма да направи много нещо за добрия Макс от Мексико. Но защо питате?

— Защото зная един министър, комуто сигурно ще е приятно да поговори с вас за Мексико.

— Как се казва.

— Бисмарк.

Лешоядовия клюн направи учудена физиономия.

— Самият Бисмарк, този жив дявол? На този мъж бих дал най-откровената информация. Но струва ми се, утре вече трябваше да пътувате?

— Действително имам заповед утре да потегля на път. Беше ми отпуснат само днешният ден да се сбогувам с близките си в Райнсвалден. Но смятам, че мога да рискувам да ви съпроводя до Бисмарк.

— И къде се намира той сега?

— В Берлин.

— Добре, ще идем при него!

— Значи сте съгласен. Благодаря ви. Но... хмм! — При тези думи Курт хвърли многозначителен поглед върху облеклото на ловеца от прерията. — Само че вашият външен вид никак не е подходящ за подобна визита.

— А, тъй ли? Хм. Ее, тук в торбата имам нещо по-добро. Истински мексикански костюм.

— О, не го слагайте в никой случай, защото не бива някой да ви сметне за мексиканец. Наложително е да се явите при Бисмарк инкогнито.

— Инкогнито? Мътните го взели, звучи аристократично! Как обаче да я свърша тая работа, а?

— Просто обличате един обикновен цивилен костюм. Аз ще се погрижа.

— Да се погрижите? Кое то значи да платите? Я ги оставете тия! Лешоядовия клюн не е човек, комуто трябва да плащат костюма. Предполага се, че един тип, тръгнал на пътешествие от Мексико за Европа ще има достатъчно пари сам да си купи едно сако и вратовръзка!

— Е, де, не исках да ви оскърбяваме?

— Тази вечер с последния влак.

— Заедно? Не ми отърва, защото не съм свикнал така. Предпочитам сам да разполагам със себе си. По-добре посочете някое място в Берлин, където да се срещнем!

— Хм. Не мога да настоявам, щом е такава волята ви. Хайде да се срещнем в три часа следобед в хотел „Магдебург“. Тези дами и господа сигурно имат още много въпроси към вас, но аз трябва да направя някои приготовления и ще отида в стаята си!

Курт тръгна. Но едва ли бе стоял и половин час в стаята си, когато се почука. Вратата се отвори и влезе Роденщайн.

— Идвам само — рече той — да ти кажа, че американецът ще потегли още сега.

— За Берлин? — изненада се Курт.

— Преди това до Майнц. Но най-напред при мен. Та нали пушката му е още там. Някаква проклета, глупава стреляща сопа! Но самият момък има остър език.

— В такъв случай май нищо няма да излезе със затвора, а?

— Всъщност би трябвало да го окошаря, момъкът бе твърде груб с мен. Аз обичам вежливостта и съм свикнал на фини обноски. И с тоя предпочитам да си нямам работа. Довиждане.

— Довиждане!

Докато вървеше, Роденщайн си промърмори:

— Е, да, той си е само за пандиза, ама — десет милиона гръмотевични бури! — хич и не съм знаел досега, че имам толкова мека душа.

---

[1] — Good morning, sir (англ.) — Добро утро, сър (Б.пр.) ↑

[2] Остаряла форма на обръщение (с главна буква) в немския към подчинен (особено във войската) и по-нискостоящи (често за унижение). Поради липса на аналог в българския език, предлагаме буквален превод — 3 л.ед.ч. (Б.пр.) ↑

[3] Бреслау — по онова време на територията на Германия, днешен Вроцлав в Полша на р. Одер (Б.пр.) ↑

[4] corpus defektus (лат.) — труп (Б.пр.) ↑

[5] Игра на думи: освен „отношение, контакт“, означава и „любовна връзка“ (Б.пр.) ↑

15. МАСКАРАДЪТ В МАЙНЦ

Няколко часа по-късно Лешоядовия клюн се размаиваше из улиците на Майнц, оглеждайки любопитно фирмените табели на магазините. Най-сетне спря пред една сграда.

— „Магазин за облекло на Леви Хирш“ — измърмори. — Ще вляза.

Още щом отвори вратата, бе посрещнат от един син на Израил с изпитателен поглед. Външността на Лешоядовия клюн не обещаваше много.

— Какво желае господинът? — запита иудеинът.

— Един костюм.

— Костюм? Цял? Ау, вай!

— Естествено цял! — отсече ловецът. — Не ми трябва скъсан.

— Скъсан? Боже на Авраам! Аз да имам скъсани дрехи за дамите и господата, които идват да купуват най-красивите неща при Леви Хирш — най-добрият marchand tailleur^[1] в Майнц. Какъв е господинът?

— Това не го интересува.

— Оттук ли е господинът?

— Не.

— Значи господинът не идва може би да вземе вещите на кредит, както се казва на версия?

— Плащам веднага.

Търговецът сега огледа още по-внимателно Лешоядовия клюн и рече:

— Ето нещо приятно, което гали слуха ми. Значи господинът има достатъчно пари в себе си да плати един комплектен костюм, който се състои от сако, панталон и изискана жилетка?

— Какви бесове са се вселили в Него, та ще се интересува от кесията ми, не разбира ли от дума!

— Боже справедливи! Все пак е позволено да питам, за да се уверя щом като се касае за сключване на сделка!

— Да се уверял! По дяволите, за мизерник ли ме смята Той?

Вехтошарят разпери пръсти като за защита, отскочи крачка назад и извика:

— Какво говори господинът? Как мога да си помисля думата, която той изговори и прозвуча като мизерник! Но нека господинът хвърли все пак един валиден поглед на самия себе си! Ами той носи през зимата дрехи, които са леки дори за лятото и каквито носят само най-простите хора.

— Пхтзиххххх! — налетя струя тютюнев сос право в лицето му. Той улови шокирано страните си с ръце и възкликна:

— Боже на Авраам! Какво прави господинът! Плюе в лицето на един почтен човек! Не може ли да плюе натам, където няма лице?

— Pshaw! Който не иска да бъде оплут, трябва да обмисля думите си, преди да ги е произнесъл. Но аз нямам време за дълги встъпления. Нека Той каже, дали ще ми показва костюм или не!

Синът на Израил избърса лице в пешовете на сакото си и отвърна:

— Естествено ще покажа, но нека все пак господинът благоволи да каже какъв желае да види!

— Хмм! — промърмори Лешоядовия клюн замислено. — Нуждая се от такъв, в който да не ме разпознаят.

— Значи господинът иска да се предреши?

— Да. Не бива да се разбере откъде идвам.

— А аз мога ли да знам откъде идва господинът?

— Това не Го интересува. За него нека е достатъчно, че имам намерение да пътувам така, както хората го наричат инкогнито.

— В такъв случай ще предложи един фрак, какъвто е носил великия Метерних по време на конгреса, състоял се в столицата Виена срещу френския император Наполеон.

— Кой беше тоя Метерних?

— Министър и властелин, могъщ като кайзер и богат като Великия Могул, който е два пъти по-голям от слон.

Търговецът отиде до един потаен ъгъл на дюкяна и донесе дрехата. Тя имаше червено-кафяв цвят, с буфанти, маншети и големи като чинии копчета. Лешоядовия клюн я огледа и се заинтересува:

— Колко струва тоя министерски фрак?

— Не ми е възможно да го дам за по-малко от дванайсет талера и десет сребърни гроша.

Ловецът бе навикнал на американските цени.

— Евтино е — заяви той. — Ето тринайсет талера! — Бръкна в ленения сак и извади един портфейл, от който наброи на юдеина тринадесет лъскави талера.

Търговецът се сащиса. Обясни:

— Господинът получи министерския фрак с четири талера поевтино, но аз му поисках толкова малко, защото пожела да вземе и други неща и да комплектува един костюм. Да донеса ли жилетка и панталон?

— Естествено. Но те също трябва да ме правят инкогнито.

— В такъв случай по-напред трябва да попитам, като какъв иска да се представи господинът.

— Като какъв? Хм! Проклятие! За това хич не бях помислил. Че като какъв пък би трябвало да изглежда човек, който иска да пътува инкогнито?

— Хм. Може би господинът ще пожелае да се движи като артист?

— Артист? По врага, да! Ето какво ми отива. Сякаш съм създаден за тая цел. Но колко вида артисти има?

— На първо място поетите.

— Благодаря, те твърде много гладуват.

— Скулпторите.

— Прекалено чукат.

— Композитори и учители по музика.

— Хм! Не би било лошо. Композитор и учител по музика? Това повече ми допада. И що за жилетка трябва да имам?

— Ще дам на господина зелена жилетка с толкова много сини цветя, че човек би го сметнал за моравя с незабравки. Ще донеса и тъмносив панталон, по модата от времето на Себастиан Бах, който свирел здравата на старите органи и композирал за целта кошове с ноти.

— Нека ми донесе Той тия две неща и да добави към тях чифт ботуши.

— Хубаво. Ще му дам аз и шапка, висока и широка, каквато е носил Орфей, преди да слезе при Оркус.

— Добре. Ще купя и шапката.

А тя бе ужасяваща. Периферията ѝ имаше три фута в диаметър, а височината на бомбето — съобразена с нея.

— Щом господинът иска да пътува като учител по музика, не трябва ли да има и ноти, та да се вижда, че е голям композитор?

— По дяволите, да, да, за тях съвсем щях да забравя. Намират ли се при Него?

— Защо да нямам и ноти? Ще даде ли господинът един талер?

— Да. Дай ги насама?

Търговецът донесе ноти за китара и школни упражнения за пиано. Сетне продума замислено:

— Но щом един човек е композитор, то ще трябва да има и някакъв духов или струнен инструмент.

— Това е вярно. Нима има Той и инструменти?

— Естествено, че ще имам инструменти! Откупил съм дори една виола с две струни и един тромбон, върху който са рухнали три зида на Жерико.

— Да го донесе Той!

— Кое? Виолата или тромбона?

— Предпочитам тромбона.

— Ето го!

Евреинът измъкна тромбона изпод купчина стари жезла.

— Всички дяволи! — изруга ловецът. — Та той е целият очукан!

— А как няма? Не казах ли, че върху него са се сгромолясали три стени на Жерико?

— Хм! Щом е така! Ама той има и две дупки!

— Защо човек трябва да недоволства от дупките, че те само улесняват музиката и дробовете! Няма да е необходимо да се издухва всичкият въздух чак отпред, след като са налице дупките.

— Наистина. Това е предимство! Какво струва тромбонът? — осведоми се Лешоядовия клюн.

— На мен струваше десет талера, но аз ще го дам за осем.

— Добре, ето парите! А не е ли по-добре да заплатя с банкноти? Сребърните монети ще са ми необходими за друго.

Лешоядовия клюн бръкна в сака и извади известен брой десетталерови банкноти, от които сложи една на масата, а останалите прибра в джоба на панталона си. Търговецът проследи алчно

движението. Каква непредпазливост, да пъха толкова много десетталерови банкноти в джоба си!

— Имам да получавам два талера — рече Лешоядовия клюн. — Да ми даде Той за тях едни очила!

— Какви очила желае господинът? Какво да дам — обикновени очила, лорнет или монокъл?

— Нещо, което да пасва на инкогнитото.

— Тогава ще предложи едно антикварно пенсне от носа на маестро Глюк, който е композирал много парчета за театъра. Ето го. Струва ми четири талера, но ще го дам за два, защото господинът купи цял костюм.

— Хубаво! Ще го поставя още сега. Има ли тук някъде помещение, в което човек би могъл да се преоблече?

— Тъкмо магазинът е помещението, в което клиентите се обличат и събличат. Господинът може да отиде в ъгъла, а аз ще му помогна да се приготви.

— Няма ли Той желание да откупи стария ми костюм?

— Ау, вай! Кой ще даде нещо за тези вещи! Трябва да го огледам и тогава ще преценя какво мога да предложи.

Въпреки плачливия възглас, очите му бяха заблестели радостно. Той повече не откъсна очи от Лешоядовия клюн, който започна да сменя дрехите. Вехтошарят знаеше, че десетталеровите банкноти са мушнати в джоба и искаше да се убеди дали ще бъдат извадени.

След като навлече закупения костюм, Лешоядовия клюн изтика стария с крак и запита:

— Е, как стои работата? Ще го купи ли Той?

Иудейнът зорко бе наблюдавал — знаеше, че банкнотите са непобутнати.

— Ще разгледам нещата — произнесе.

Взе панталона в ръка, опипа незабелязано, както си мислеше, джоба отвън и ясно почувства как скъпоценните хартийки прошумоляват под натиска му. Трябва да бяха над двеста талера.

От столетия неговата раса бе развила пристрастен начин на мислене за печалба, тъй като съотечествениците му бяха правили невъзможното, да се заловят с обичайните за тях занаяти. Ето как съзнанието за изгода ги караше да не избързват с пазарлъка. От горчив опит при мнозина се бе разрасъл неспокойният стремеж към възможно

по-голямо натрупване и подсигуряване с богатата на живота. Та затова и не бе за чудене, че ръцете на вехтошаря се бяха разтреперили от страх да не му се изплъзне печалбата.

— Какво да дам за неща, които никой няма да купи? — рече той.
— Те не струват нищо.

— Какво предлага Той? — запита късо Лешоядовия клюн.

— Давам за всичките работи един талер.

— Какво си въобразява Той! Да ги остави! Ще ги тикна в торбата!

Търговецът бързо отстъпи и каза:

— Ще дам два талера.

— И през ум не ми минава — отбеляза Лешоядовия клюн, който бе готов за тръгване и протегна ръка за нещата.

— Три талера — наддаде търговецът.

— Глупости.

— Четири талера.

— Не!

— Пет талера.

Вехтошарят трепереше от страх, сякаш бе хванал треска.

— Не, не мога да дам костюма за по-малко от четиридесет талера.

— Четиридесет! — извика търговецът, отваряйки очите си кажи-речи колкото устата. — Как е възможно!

— Материята на тия неща е изтъкана от вълната на ленивец. А който носи такава вълна, никога няма да пипне треска.

Ще си завия дрехите, щом няма да получа достатъчно за тях.

— Вълна от ленивец? Четиридесет талера! Боже на Авраам, Исаак и Яков, защото вълната била от ленивец! Ще дам десет талера, но нито пфениг повече.

— Четиридесет! Казвам го за последен път. Трябва да бързам за влака и нямам минута за губене.

„Ще пътува с влак?“ — помисли евреинът. Тръгнеша ли човекът, връщане нямаше. Стойността на банкнотите нарасна.

Лешоядовия клюн улови панталона и го дръпна към себе си. Търговецът не го пусна и на свой ред го затегли, изпаднал в крайно затруднено положение.

— Тридесет — извика.

— Четиридесет!

— Тридесет и пет.

— Четиридесет! Или давай нещата насам!

— Боже На Авраам! Те вече не са на господина, а мои, защото ще дам четиридесет талера.

— Добре. Давай ги! — повели Лешоядовия клюн.

Вехтошарят попипа за сигурност още веднъж ценните хартийки, сви наедно отделните дрехи, сложи ги настрана и бръкна за пари. Бързаше да се отърве от непознатия, докато на оня не му е дошло на ума да потърси банкнотите си.

— Така, ето четиридесет талера — каза накрая. — Страшно много пари за едни дрипи. Свършихме. Господинът може да тръгва.

Лешоядовия клюн се изсмя в лицето му.

— Да, свършихме и аз мога да си вървя. Той ми беше определил доста порядъчни цени, но аз нищо не отбих, защото един джентълмен никога не го прави. Следователно сме квит. Довиждане.

— Довиждане, господине.

Едва бе излязъл Лешоядовия клюн и се отвори вратата на едно малко помещение, намиращо се зад магазина. Там бе всекидневната на евреина. Влезе жена му.

— Левилебен! — провикна се тя, кършейки ръце. — Какво стори! Една голяма, чудовищна глупост!

Той заключи чевръсто дюкяна отвътре и погледна с превъзходство смръщеното лице на жена си.

— Какво съм сторил? Глупост?

— Да, ужасна. Даде четиридесет талера за тези парцали. Сигурно нещо е мръднало в главата ти.

— Не, много съм си умен аз. Току-що извърших един много добър гешефт.

Лицето на жената се развесели.

— Чух всяка дума от вашата търговия. Кой беше човекът?

— Знам ли го? Питал ли съм го? Един глупак беше той. Купи най-калпавите ми неща на безумна цена.

— А ти купи тия дрипи, които не струват и десет сребърни гроша, на една още по-безумна цена.

— Жено, какво разбираш ти от тия работи? Тези дрипи струват много повече от четиридесет талера.

— Тъй, тъй, защото са от вълна на ленивец, а?

— Вълна от ленивец? Я не ставай смешна, Саралебен! Вълна от ленивец няма. Толкова е и осведомен тоя човек.

— Значи било само овча вълна? И ти даде четиридесет талера! Да не искаш да те тикнат там, където държат откачените?

— Саралебен, жал ми е за теб. Тези неща струват сто и четиридесет талера. Ще ти го докажа веднага. Бръкни в джоба!

Той разтвори джоба на панталона и го поднесе към нея.

— Какво има вътре? — попита тя колебливо.

— Бръкни! Виж, какво ще намериш!

Тя мушна ръка и се обади:

— Хартии.

— Е, да. Извади ги!

Той с превъзходство и трепетно очакване следеше ръката ѝ, която измъкна няколко къса хартия.

— Какво е това? — попита я.

Тя ги огледа.

— Нарязан вестник.

— О, Манасий и Ефраим! Хванал съм погрешния джоб. Бръкни бързо тук, Саралебен!

Подаде ѝ другия джоб и тя пхна ръка.

— Нищо — установи.

Онзи пребледня.

— Нищо? — изломоти. — Нищо ли каза? Няма нищо вътре?

— Нищичко.

— А в първия джоб?

— Само тези хартийки.

Сега самият той претърси трескаво джобовете. Но нямаше абсолютно нищо в тях. От ужас изтърва панталона.

— Праведни Боже! — извика. — Аз съм измамен, угаснах, банкрутирах с четиридесет талера!

Почувства се така омаломощен, че се принуди да седне на един стол.

Но тя подпря ръце на хълбоците си.

— Какво си? Угаснал и банкрутирал с четиридесет талера? Не, не. Угаснали са мислите ти и акълът ти е банкрутирал.

— Саралебен! — проплака оня. — Той пъхна над двадесет банкноти в панталона си.

— Банкноти? Какви банкноти?

— Десетталерови.

— Ти видя ли ги?

— Да.

— Значи пак ги е извадил!

— Това не видях.

— Кой е той?

— Знам ли!

— Накъде тръгна?

— Каза, че отива на гарата.

— Тогава тръгвай, скачай, хуквай, побързай, търчи! Трябва да го откриеш.

— Но защо, Саралебен, защо?

— Длъжен е да купи от теб панталона за четиридесет талера. Той те е измамил.

— Не той мен, аз него исках да измамя.

— О, Левилебен, що за глупак си! Срам ме е за теб, дете купуваш всеки стар панталон, който се мерне пред очите ти.

— Аз съм като Йов — вайкаше се онзи. — Първо богат, а сега беден.

— Млъкни, Йов не е купувал вълна от ленивец!

— Може по онова време да не е имало ленивци. Саралебен, аз чезна, аз съм болен, аз съм мъртъв. Нищо вече не може да ме спаси, освен гроба. Ох, четиридесет талера! Ох, вълна от ленивец! Ох, стари панталони! Ох, Саралебен! Завещанието ми е направено. Лежи там, в младоженската ракла. Завещал съм всичко на теб, кредиторите няма да получат нищо. Остани със здраве! Сбогом, долен свят!

След като напусна вехтошарницата, Лешоядовия клон закри стегнато. Но едва се намери на сигурност зад първия ъгъл, избухна във висок смях.

— Ох, Леви — възкликна. — Колко си глупав, колко си глупав! Та аз пъгнах банкнотите, само за да те подведа. И когато ти предложих панталона, те отдавна вече бяха вълн. И все пак истината е, че петима

умници евреи не струват колкото един янки. Четиридесет талера за ония парцали! Нещо нечувано. Получих чисто ново облекло безплатно, па и пари отгоре.

С това си ново облекло той сега всъщност изглеждаше доста странно. Нямахше вид на уважаван, сериозен човек, а по-скоро пораждаше съмнение за маскарад, за което немалко допринасяше и неговият нос. Той придаваше на чудатия костюм колоритен отпечатък.

Не бе стигнал много далеч и децата вече търчаха след него. Шапката, чиниеподобните копчета, старите кожени панталони, балните обуца, пенснето на носа и тромбонът правеха всичко възможно да привличат зяпльовците. Той го констатира с голямо задоволство.

— По дяволите, костюмът трябва да ми отива! — подсмихна се. — Няма да мине много и всички дечурлига ще хукнат подире ми.

Ето как крачеше от улица на улица, с торбата на гърба, пушката на рамо, стиснал любвеобилно тромбона под мишница. Неговата свита непрекъснато растеше и вдигаше такава невъобразима врява, че отляво и дясно се отваряха прозорци.

— О, Джордж Вашингтон! Каква сензация направих тук! Майнц още дълго ще си спомня за Лешоядовия клюн — промърмори той. — Жалко само, че не знаят кой съм, та нали пътувам инкогнито.

Само че неговото инкогнито дълго не продължи. Един полицаи се зададе от ъгъла и забелязвайки чудноватата фигура и хората, които я следваха, спря да изчака приближаването на тълпата. Сетне се запъти към американеца и го улови за ръката.

— Хей! Кой си?

Лешоядовият клюн спря и огледа човека.

„Пхтзиххххх!“ — знаменитата тютюнева струя премина край носа на оня.

— Аз? — запита сетне. — Ти пък той си?

— Аз съм градски вахмистър.

— Хубаво. Значи сме колеги. Аз съм горски вахмистър.

— Глупости! Знаеш ли, че трябва да отговаряш на всеки мой въпрос?

— Да не би въпросът ти да е останал без отговор?

— Да. Но какъв? Откъде си?

— Оттатък.

— Оттатък? Какво трябва да означава това?
— Е-е, ами че не съм отсам.
— Човече, обуздай си устата, в противен случай ще бъда принуден да те арестувам! Как се казваш?
— Лешоядовия клюн.
Сега полицаят се разгневи не на шега.
— Подиграваш ли се с мен? Откъде идваш?
— Оттам — Лешоядовия клюн посочи назад.
— И накъде отиваш?
— Натам — показва напред.
— Вече преля. Арестуван си.
— Хайде бе! Не е лошо. А ако се съпротивлявам?
— За съпротива срещу държавната власт ще получиш три години затвор.
— Zounds, това прави тринайсет. Днес вече трябваше да получа десет години.
— Аха! За какво?
— Не ти влиза в работата.
— Човече, ти или си смахнат, или си глупак, който опитва да си прави шеги с мен, но това скъпо ще ти струва.
— Я хайде, щом един от двамата ни е смахнат, а другият глупав, на драго сърце приемам аз да съм смахнатият.
— Човече, за мен ли се отнасят тия?
— Не, за мен — смахнатия.
— Но глупакът остава за мен.
— Тъй ли, наистина ли остава за теб? Не съжалявам.
— Виждам, че с теб нищо не мога да постигна на улицата.
Последвай ме! Напред!
— Накъде?
— Ще видиш. Какво имаш в торбата си?
— Разни неща за пътуване.
— А в тоя стар мех?
— Ловната ми пушка.
— Че имаш ли разрешително за носене на оръжие?
— Да, в мен е.
— Кой ти го издаде?
— Аз самият.

— Виж го ти, за теб това означава конфискация на пушката и че ще пипнеш нови две години пандиз.

— Мътните да го вземат! Още две години?

— Да. За подправяне на документи.

— Сега сумата вече възлиза на петнайсет години. Добре нараства.

— Да. Ако продължава така, може и още да се добавят.

Водейки този разговор, те бързо крачеха напред, следвани от една непрекъснато увеличаваща се тълпа. Стигнаха полицията.

— Ето мястото, където ще узнаеш какво значи арест.

— Това вече знам отдавна.

— Охо! Често ли са те прибирали?

— Не те интересува.

— Ти си един грубиян, чиято муцуна ще бъде запушена. Влизай!

Закрачиха по един дълъг коридор в зданието и стигнаха до чакалня, където седяха няколко блюстителите на реда и изслушваха разни донесения. На една пейка пък киснеха неколцина души в очакване уреждането на делата им. Полицаят я посочи на Лешоядовия клюн и нареди:

— Сядай там!

Лешоядовия клюн не обърна внимание на думите. Остави торбата и пушката с калъфа на пода и се тръшна на един стол, предназначен за служители.

— Стой! Не там имах предвид — обади се полицаят. — Тоя стол не е за хора от твоята пасмина.

Лешоядовия клюн дигна рамене.

— Хм. И какво всъщност разбираш под хора от моята пасмина?

— Такива, чието място е на скамейката.

— Ее, тогава сам се настани, моля! Ти при всички случаи разбираш повече от твоя и моя пасмина. Така най-добре ще знам кое място ми принадлежи.

Останалите защитници на реда учудено се възряха в него и един от тях рече:

— Ама че опърничав тип! Какъв е всъщност?

— И самият той не знае — отвърна придружителят на Лешоядовия клюн.

— Сякаш е на карнавал. Откачен ли е?

— Срегнах го на улицата, където народът търчеше на тълпа подире му. Не пожела да се легитимира, за което го доведох тук.

— Ще се научи да говори той!

— Вече мога, стари момко — подхвърли Лешоядовия клюн. — Само дето не намирам за нужно да се впускам на улицата в дълги ораторствания. Нямам време за целта.

— Тук все ще се намери.

— Не много. Трябва да потегля със следващия влак.

— Тая работа не ни интересува. Накъде всъщност имаш намерение да се отправиш?

— Хмм! Да не искаш да пътуваме заедно?

— С теб? И на ум не ми идва — захили се служителят.

— Е, тогава не е нужно да знаеш накъде ще се отправя.

— Охо! Че ти си най-големият грубиян, който се е мяркал пред очите ми. Тук ще те приучат към необходимата учтивост!

— Пхтзиххххххх! — изплю се Лешоядовия клюн покрай лицето му. — Да не би да ме приучиш ти? — осведоми се. — Много не ми се виждаш подходящ за тая работа.

— По дяволите! — изруга полицаят. — Какво ти скимна да плюеш към мен и да ми подхвърляш такива оскърбления! Ако си го позволиш още веднъж, ще те окауша свит одве. А сега веднага ставай от стола и отивай на пейката, където ти е мястото!

Лешоядовия клюн се намести още по-удобно на стола и кръстоса безгрижно крака.

— По-кратко, по-кратко, стари момко! Всеки, който е седял на тоя стол, може да оцени честта, дето сега аз седя на него.

— Значи пак опърничавост! Сега ще ти отредя едно жилище, където можеш да се нанесеш на удобства, без да дотягаш на другите и да ги оскърбяваш. Тръгвай с мен в кауша!

— В кауша? Дяволски малко желание имам да ходя там. Ето какво мога да ти кажа.

— Та ние дявола ли ще питаме дали имаш желание или не. Хайде, тръгвай!

Въдворителят на реда сложи ръка на рамото на Лешоядовия клюн. Но ловецът от прерията я отръска, надигна се и заговори:

— Човече, я чуй по-напред какво ще ти кажа! Не съм сторил нищо лошо и мога да се обличам както ми харесва. А че народът тичал

след мен, само показва колко е глупав. Мога да се легитимирам и да давам съответните отговори и информация, стига човек да се отнася към мен като с джентълмен.

Държането и думите на Лешоядовия клюн направиха впечатление. Чиновникът го изгледа с удивление.

— Джентълмен? — запита смаян. — Да не искаш да кажеш, че си чужденец? Само недей си мисли, че някой ще ти повярва!

— Pshaw. Какво си мислиш или не, ми е все едно. Но ми изглежда, че не си свикнал да общуваш с джентълмени, тъй като хората нямат навика да разговарят с тях на „ти“.

Другият отново побесня.

— Човече, какво си позволяваш — викна с по-висок тон, отколкото бе прието да се говори в чакалнята. — Само ще ти обърна внимание, че ние тук имаме средства за вразумяване на упорити безделници!

В този момент една врата се разтвори шумно, някакъв очилат господин подаде глава и запита осъдително:

— Какво става тук? Знаете, че не позволявам подобни дандании.

Полицайте мигом застанаха чинно.

— Прощавайте, хер комисар — извини се един. — Имаме един арестант, който е извънредно непокорен.

Комисарят огледа Лешоядовия клюн.

— Всички дяволи, що за тип е?

— Не знаем. Отказва да даде каквато и да била информация.

— Прегледахте ли документите му?

— Би било безсмислено. Смятах да го сведа до знанието ви, тъй като явно не гледа на нас като на правомощни.

— Защо е арестуван?

— Необикновеният му външен вид бе повлякъл цяла тълпа след себе си. Поисках му сведения за личността, яла не получих удовлетворителни отговори. Ето защо го арестувах.

— Доброволно ли те последва?

— Да. Но тук стана груб и дори се осмели да отпрати заплахи, защото — ха-ха-ха-ха! — не сме се отнасяли с него като към джентълмен, както смехотворно настояваше.

— Да, така беше, и понеже ме заплашиха с арест — вметна Лешоядовия клюн.

Комисарят му метна застрашителен поглед.

— Нека Той отговаря, само когато Го запитат.

— Не мога да чакам, докато някой си благоволи да ме запита — не остана дължен Лешоядовия клюн. — Времето ми е късо отмерено, трябва да потегля със следващия влак.

— Накъде?

— Нямам причини да го съобщавам на всеки.

— Аха! Така, така! И навярно и аз няма да го узная?

— Ако притежавате необходимите за целта пълномощия и ме запитате по учтив начин, няма да ви откажа сведенията.

Комисарят се изсмя подигравателно.

— Е хубаво, необходимите пълномощия имам, а ще се обръщам към Него с учтивост, каквато аз намеря за добре. Какво има Той в кожения мех?

— Пушка.

— Пушка? Я гледай! Има ли Той разрешително?

— Да.

— Какво носи Той в торбата?

— Разни неща!

— Отговорът не е достатъчен. Нека той ги изброи поотделно!

— Вещите не са мои. Който иска да разбере какво има вътре, да провери! Между другото ще си позволя въпроса, дали това е стаята, в която ще провеждате разговор с мен. Вече казах, че съм готов да дам информация, но не и пред какви да е уши. Не е чудно да нарекат сетне човека опърничав.

— Тогава нека Той влезе!

Комисарят се оттегли при тези думи в стаята си, давайки знак на полицая да внесе сака и пушката.

Лешоядовия клюн влезе и забеляза, че в помещението се намира и друг човек, удивително приличащ на първия, което навяваше предположението, че двамата са братя. Носеше дълги, добре поддържани мустаци независимо от цивилното облекло, видът му явно издаваше военния. Но онова, което най-много биеше на очи при него, бе дясната ръка. От ръкава стърчеше ръкавица от глезет, която ясно даваше да се разбере, че не покрива жива ръка. Това беше бившият хусарски лейтенант от Гвардията фон Рафенов, който преди четири

месеца бе изгубил, както и полковник фон Винслоф, десницата си в двубой с Курт Унгер.

Господинът огледа влезлия с полуучуден, полунасмешлив поглед.

— Всички дяволи, що за бостанско плашило водиш? — запита той усмихнато комисаря.

— Една жива загадка, чийто отговор ще намерим още сега — отвърна запитаният. После се обърна към Лешоядовия клюн:

— Та нека ми каже най-напред Той кой всъщност е!

Ловецът сви рамене.

— По-преди трябва да се уверя, че действително сте човекът, комуто мога да дам информация.

— Гръм и мълния, не чу ли Той, че съм комисар?

— Е, да, ама не го вярвам.

— Това е смешно. Защо се съмнява Той?

— Защото мисля, че полицейски комисариат се поверява само на човек, научил се да общува вежливо с хората.

— Тъй! Значи аз съм невежлив с Него?

— Хмм! Искам само да отбележа, че съм свикнал да се обръщам към всеки така, както той се обръща към мен. Отсега ще използвам към вас формата, която вие употребявате спрямо мен. Така че е ваш изборът между „Вие“ и „Той“.

Оня с видът на военен поглади мустаци.

— Дяволски тип — рече. — Има тромбон! Сигурно някой просещ музикант.

Комисарят отвърна усмихнато:

— Значи артист! Е, в такъв случай ще държа сметка за това положение и засега ще си послужи с достопочтеното „Вие“. — И като се обърна към Лешоядовия клюн продължи: — Имам честта да ви се представя: полицейски комисар фон Рафенов.

— Благодаря! — отговори равнодушно Лешоядовия клюн на тези изпълнени с явна ирония думи.

— А вие, майн хер! — попита комисарят.

— Преди да отговоря на въпроса, трябва да знам кой е другият хер.

— А-а, вие сте бил страшно любопитен. Този хер е мой брат, лейтенант от запаса фон Рафенов.

— Не е назначен тук в Полицията?

— Не.

— Тогава ще помоля да напусне.

— Поврага! — избухна лейтенантът, подскачайки от стола. — Каква наглост от подобен тип!

Комисарят свъси вежди и се обърна сурово към Лешоядовия клюн:

— Не отивайте толкова далеч! Кой може да остане и кой трябва да напусне, решавам единствено аз.

— Добре, в такъв случай моля да бъде освободен! Няма да позволя да бъде разпитван в присъствието на непознат, непринадлежащ към персонала.

— Хубаво. Може и да си тръгнете, но не към свободата, а към някоя килия, където ще имате време да се вразумите.

— При това положение ще искам първо да бъде известен директора на Полицията. А аз на всяка цена ще се осведомя дали мога да бъде затворен единствено по причина, че не желая да бъде разпитван в присъствието на външен човек.

Лейтенантът се окашля и изсъска:

— Затвори го и му дай да се разбере с камшика!

Лешоядовия клюн пристъпи към него и с вдигната за удар десница се закани:

— Кажи само още една такава дума, хубостнико, и ще отнесеш такава плесница, че носът ти ще заприлича на аеростат! Ако си мислиш, че можеш да заповядваш тук, защото си бил офицер и брат на този, който ме разпитва, жестоко се лъжеш. Аз хич не съм човек, който ще се остави да го сплашват.

Лейтенантът бързо отстъпи крачка назад и хвърли подканящ поглед на брат си.

— Сега какво? Надявам се, че тоя безсра...

— Спри! — прекъсна го комисарят. — Нито дума повече, която би могла да те подхвърли на опасността да влезеш в досег с юмруците на един... ее, на този човек! Наистина все пак би било необичайно да провеждам разпит в твое присъствие. По тая причина ще те помоля да се оттеглиш за известно време. Ще бъде кратък.

— Ха! Значи трябва да отстъпя на този човек? — осветли се лейтенантът раздражено.

Брат му сви рамене.

— Служебни дела — каза.

— Е, тогава не бива да се учудваш, ако вместо временно, предпочета окончателно да се оттегля. Мисля, достатъчно обсъдихме нашите работи?

— Аз нямам какво повече да добавя.

— В такъв случай позволи да се сбoguвам.

Лейтенантът излезе през вратата, дигнал гордо глава, без да изчака брат си да каже нещо. Беше необяснимо, че непоправимият аристократ бе принуден да отстъпи пред някакъв нехранимайко, а причината се криеше в неговия високомерен характер и ето как даде на брат си да разбере, че веднага напуска сградата.

На комисаря си му личеше, че постъпката много го раздразни, ала все пак опита да го прикрие, доколкото бе възможно, когато се обърна към Лешоядовия клюн.

— Пушката ви! — заповяда.

Траперът я извади от калъфа и му я подаде.

— Ето я.

— Разрешителното!

— Ето!

Лешоядовия клюн бръкна в джоба, извади един документ и го подаде на чиновника. Беше в изправност. Издаден бе на притежателя, така че името Лешоядовия клюн не фигурираше.

— Отворете сака! — нареди комисарят на полицая, връщайки разрешителното на собственика.

Полицаят изпълни нареждането и извади най-напред една торбичка, която изглежда бе доста тежичка. Когато я отвори, се оказа, че съдържа изключително златни монети.

— Откъде имате тези пари? — запита служителят строго.

— Спечелих ги — обясни късо ловецът.

— Как? Трябва да знам, защото това злато никак не хармонира с вашата личност.

— Да не би защото и в моята персона има нещо златно, а?

— Не си правете шеги, може скъпо да ви струва! Какво има още в торбата?

— Ето! Два револвера! — рече полицаят.

— Аха! Още оръжие!

— Да. А ето и един голям нож.

— Дайте го насам!

Комисарят изследва внимателно ножа. Сетне запита Лешоядовия клюн:

— Какви са тия петна по лезвието? Да не би пък петна кръв?

— Човешка кръв.

— По дяволите! Някой човек ли сте наръгал с него?

— Да. Неколцина. На различни места.

— Кои, по-точно какви бяха?

— Много-много не съм се вглеждал. Последният беше офицер.

Рафенов се вгледа изумено в говорещия.

— Човече! — изрева. — И ти дръзваш да го признаеш така спокойно? Ще те окова във вериги! Полицай, продължете претърсването по-скоро!

Подчиненият бръкна отново в сака и наизвади разни части от облекло. Бяха изработени от фин плат и обшити със златни и сребърни шнурове и ширити.

— Какво е това? — запита комисарят.

— Костюм! — отвърна Лешоядовия клюн.

— Откъде го имате?

— Купих го!

— Тези шнурове и ширити са истински и струват много пари.

Един музикант няма средствата да си позволи подобен маскараден костюм.

— Кой казва, че е маскараден?

— Всеки го вижда.

— Pshaw! Тоя всеки трябва да е много глуповат. И кой пък ви е казал, че съм музикант?

— Тромбонът.

— О, тромбонът нищо не може да каже, дори един-единствен тон не може да изтръгне от себе си. Купих го едва преди половин час тук от Майнц — при Леви Хирш. И костюмът, който нося, е от него.

— Но, човече, как стигнахте до идеята да се натруфите с такова ексцентрично облекло?

— Така ми харесва и това е достатъчно.

— Как се казвате?

— Уилям Саундърс.

— Откъде?

— Сейнт Луис — Съединените щати.

— Какъв сте?

— Обикновено прериен ловец. Но по време на война съм капитан, по-точно драгунски ротмистър от армията на Съединените щати.

— Дяволът ще ви повярва! Можете ли да докажете твърдението си? Имате ли паспорт?

— Ето!

Лешоядовия клюн измъкна от сака стар кожен портфейл, извади един от намиращите се вътре документи и го подаде на чиновника. Онзи го прегледа внимателно и произнесе удивен:

— Наистина, валиден паспорт на името на Уилям Саундърс, който иска да пътува от Ню Орлеънс за Мексико.

— Да се надяваме, че и персоналната характеристика отговаря на истината.

— Да, така е, в този нос никой не може да се излъже. Но как стана тъй, че дойдохте в Германия вместо в Мексико?

— Там вече бях.

— Можете ли да го докажете?

— Така мисля. Да сте чувал някога за някой си сър Хенри Дридън, граф Нотингам?

— Струва ми се. Не беше ли онзи английски пълномощник, който имаше мисия да закара оръжие на Хуарес?

— Да. Ето едно удостоверение от него.

Лешоядовия клюн подаде втори документ. Служителят го прегледа, след което каза повече разочаровано, отколкото учудено:

— Бил сте водач и придружител на този Хуарес?

— Така е, скаут на президента на Мексико Хуарес!

— Това ми е известно естествено.

— Ето ви сега още една хартийка!

Лешоядовия клюн подаде трети документ. Комисарят се смути и възкликна:

— Човече, та това е една много гореща препоръка, написана от президента на английски и френски.

— Вярно. А може би вие познавате и някой си сеньор или по-скоро хер фон Магнус?

— Да нямате предвид пруския шарже д'афер в Мексико? Какво общо има той?

— Ето!

Лешоядовия клюн подаде четвърти документ. Когато го прегледа, чиновникът огледа още веднъж смаяно трапера и рече:

— Та това е паспорт от този кралски чиновник. Как се добрахте до хер фон Магнус?

— Вечерях при него.

— Поканен като гост? Но, хер капитан, трябва да призная, че вие буквално ме водихте за носа. Този костюм естествено е мексиканска носия, която сте носил отвъд океана?

— Да, аз обикновено се нося повече от скромно, но когато човек се явява при един пруски шарже д'афер, облича нещо по-сносно. Сам осъзнавате това.

— Позволете въпроса, какво ви води в Германия?

— Фамилни и политически дела.

— Фамилни? Нима имате тук роднини?

— Не роднини, а познати.

— Къде?

— В Райнсвалден.

— А-а, аз познавам тамошните обитатели. Кого имате предвид?

— Е, граф де Родриганда заедно с всичките му близки.

— По дяволите! Как стигнахте до това познанство.

— Аз? Точно както и вие сте стигнал.

— О, прощавайте! Нямам основание, разбира се, да разпитвам за частни работи. Но вие споменахте и за политически дела. Какво разбирате под такива?

— Извършване на разни поръчения, за които естествено не мога да говоря.

— Добре. А мога ли да узная накъде ще отпътувате оттук?

— За Берлин.

— Аха! Секретна мисия?

— Възможно! И тъй, виждате, че не биваше да допусна да бъда разпитван в присъствието на вашия брат.

— Наистина. И аз ви моля за извинение.

Чиновникът сега бе убеден, че Лешоядовия клюн действително е този, за когото се представя. Документите несъмнено бяха достоверни.

Каза си, че едно оплакване от страна на този чудат мъж може да навлече куп неприятности както на самия него, така и на подчинените му и ето причината за извинението. Но още в много отношения чужденецът му бе непонятен. Ето защо продължи да се осведомява:

— Бяхте ли вече в Райнсвалден да разговаряте с дамите и господата?

— Да, с всички.

— Боже мой! И да не би в това облекло?

— Не съм и мислил. Тези неща купих едва преди малко в Майнц.

— Аха! В мексиканската национална носия ли се представихте?

— Опазил Бог. Не съм правил такъв театър.

— Че с какво бяхте облечен?

— С този тоалет или поне с подобен.

Лешоядовия клюн бръкна в торбата и извади дрехи, напълно подобни с онези, които бе носил в Райнсвалден: стара кафява вълнена жилетка и панталони, които от години не бяха попадали в ръцете на перачка.

Чиновникът отстъпи шокирано няколко крачки назад.

— В тези дрипи? В ред ли сте?

— Хм! Горедолу.

— Да, но вие имате достатъчно пари да си купите друго облекло!

— И вече го сторих.

— С което сте облечен? Та то е още по-смехотворно! Не мога да ви гарантирам, че няма да ви арестуват повторно и най-искрено ви съветвам да смените тоалета.

— Ще си остане. Аз не правя нищо лошо. Немците нямат ли свободата да се обличат, както им харесва, хер комисар?

— Доколкото не скандализират обществото, да.

— Е, и аз ще се възползвам от тая свобода. Но как стоят нещата, все още ли ми предстои тикане в килия?

— Я хайде, не може и дума да става, нали се легитимирахте. Вие сте свободен.

— Хубаво. Искам да ви изкажа благодарността си за приятния разговор. Сега знаете ли защо не се обличам другояче? Само заради развлечението. Аз съм си един вид шегобиец и нищо не ми доставя по-голямо удоволствие от това, да се смея последен на хората. Адюс, сеньор комисарио!

По време на последните думи Лешоядовия клюн бе напъхал всичко обратно в торбата и я метна на рамо до пушката. Сетне закри към вратата.

— Какъв човек — рече комисарят на учудения полицаи. — Такъв голям чудак още не съм срещал в живота си.

— Хората отново ще се разтърчат подире му.

— За съжаление! Но на него това му доставя удоволствие.

— Не беше ли по-добре да пратим някой цивилен колега поне да предотврати прекомерното струпване?

— Можем да го направим. Трябва да го последва до гарата.

---

[1] marchand tailleur (Фр.) — търговец — крояч (Б.пр.) ↑

16. КОМЕДИИ ПО ЖЕЛЕЗОПЪТНАТА ЛИНИЯ

Лешоядовия клюн се придвижи до гарата, зяпан и следван от любопитна тълпа. Там огледа надписите над вратите, извади билет за първа класа, но до тръгването на влака остана в чакалнята на трета класа. Когато влакът бе готов за потегляне, един служител му обърна внимание да се качва, ако иска да пътува с него. Той излезе и с бърз поглед забеляза, че е налице едно-единствено купе първа класа. Шаферът, към когото се обърна, го изгледа учудено.

— Първа класа ли искате да пътувате? — попита, недоумявайки как подобно облечен човек има желание да ползва най-добрата класа. — Я си покажете билета!

Лешоядовия клюн го подаде. Шаферът се увери, поклати глава и рече:

— Е, тогава се качвайте бързо, потегляме веднага!

Странният пътник бе тикнат с пушката и торбата в купето. В същия миг машината изсвири, вратата се хлопна и влакът потегли.

— Милион кръстове! — отекна към ловеца. — Какво ти скимна?

Онзи, който произнесе думите, бе единственият пътник в купето, и то не някой друг, а лейтенант фон Рафенов.

— Не ти влиза в работата — изръмжа сухо Лешоядовия клюн, като намести вещите си и се изтегна удобно на тапицерията. Само че с това бившият офицер никак не бе съгласен.

— Че имаш ли билет първа класа? — запита.

— Хич не те засяга! — гласеше отговорът.

— Дори много ме засяга. Трябва да съм убеден дали наистина имаш основание да се качиш тук.

— Бъди радостен, че аз не те питам за тия неща. За теб даже е чест, дето благоволявам да пътувам с теб.

— Човече, не се обръщай към мен с „ти“. Щом желаеш да пътуваш първа класа, трябва и да се съобразяваш с възприетата форма на общуване, в противен случай ще те изхвърля.

— А-ха, тогава ти сигурно си взел билет за четвърта класа, защото старателно си изучил обичайната за нея форма на общуване. Кой започна с това „ти“, аз ли? А ако смяташ да ме предизвикваш, не аз, а ти ще бъдеш изхвърленият.

— Дявол го взел! Да не искаш плесница, дрипльо такъв?

— О, и аз мога да ти отвърна със същата стока. Ето ти една за проба. Тя добре ще те вразуми.

Лешоядовия клюн замахна с бързината на светкавица и нанесе на лейтенанта такава силна плесница, че главата на оня полетя към стената.

— Така — ухили се траперът. — Това е за „дрипльото“. Ако имаш и други подобни думи на разположение, с удоволствие ще ти отговоря по същия начин.

Рафенов се съвзе. Страната му пламтеше, а очите бяха кръвясали от ярост. Отново заплаши Лешоядовия клюн, без да разсъждава, че е в състояние да си служи само с едната ръка.

Траперът — досега седнал — се надигна, улови с лявата ръка другия за гърдите, натисна го в ъгъла и зашлепявайки го с дясната, го остави да се свлече на седалката.

— Тъй — отбеляза. — В Германия хората изглежда доста добре се забавляват в купетата на първа класа. Аз съм готов за продължението.

След тези думи отново се настани с пълно душевно спокойствие. А лейтенантът кипеше от гняв. Гърдите му се надигаха с пълна мощ, бе стиснал конвулсивно юмрук, а от носа му бликаше кръв. От възбуждение не намери думи и само изстена. Беше му невъзможно да се раздвижи. Едва след дълго време, когато локомотивът изсвири, че приближава следващата спирка, възвърна говора и подвижността си.

Втурна се към прозореца и го отвори с трясък.

— Шафнер! Насам, насам! — изрева, макар влакът още да не бе спрял.

Колелата затракаха, спирачките заскрибуцаха и влакът спря.

— Шафнер, насам! — ревна пак офицерът.

По гласа онзи разбра, че се касае за нещо спешно. Дотича бързо и запита:

— Какво желаете, майн хер?

— Отворете и доведете началника на влака и началник-гарата!

Човекът отвори и Рафенов изскочи навън. Двамата служители незабавно пристигнаха.

— Майне херен, обръщам се за помощ към вас — поде Рафенов.
— Ето най-напред визитката ми. Аз съм граф Рафенов, лейтенант. В това купе един ме нападна.

— О-о! Кой? — запита началник-гарата.

— Този човек!

При тези думи лейтенантът посочи Лешоядовия клюн, който седеше удобно в отвореното купе и наблюдаваше невъзмутимо сцената.

— Тоя мъж? Как е попаднал в купе първа класа?

Двамата служители на железниците приближиха да огледат американеца.

— Как влязохте тук? — запита със суров тон началник-гарата.

— Хм! Просто се качих — изхили се траперът.

— Имате ли билет за първа класа?

— Има — потвърди шаферът на въпросния вагон.

— И таз хубава — отсъди началникът. — Такива хора и първа класа! Хер граф фон Рафенов, мога ли да ви запитам какво разбирате под думата „нападна“?

— Тоя се нахвърли върху мен и ме удари.

— Истина ли е? — запита началникът американеца.

— Да — кимна любезно онзи. — Той ме нарече дрипльо. За тая дума му нанесох плесница. Имате ли нещо против?

Началникът не взе под внимание въпроса и се обърна към бившия лейтенант:

— Вярно ли е, че сте си послужил с този израз?

— И на ум не ми минава да отричам. Погледнете човека! Мога ли да се помиря с присъствието на такава сган, след като съм платил първа класа?

— Хмм! Не мога да оспорвам, защото...

— Охо — прекъсна го Лешоядовия клюн. — Та не съм ли платил и аз същата?

— Възможно — рече началникът, дигайки рамене.

— Окъсан и дрипав ли съм?

— Не точно това, но мисля...

В този миг машинистът даде знак, че времето е изтекло.

— Майне херен — обади се Рафенов, — чувам, че сме готови за потегляне. Изисквам наказание за този нахален човек.

— Нахален? — извика Лешоядовия клюн. — Искаш ли още някоя плесница?

— Тихо! — заповяда началник-гарата. — Ако искате наказанието му, ще ви помоля да прекъснете пътуването, за да се протоколират показанията ви.

— Нямам необходимото време. В определен час трябва да съм в Берлин.

— Тогава съжалявам. Присъствието ви е наложително.

— Да жертвам времето си за един нагъл тип? Освен това изобщо не мисля, че се налага непременно тук да се съставя протокол. Просто арестувайте негодника, разпитайте го, а акта можете да изпратите в Берлин за снемане на показанията ми. Та нали имате адреса ми на визитката.

— На вашите услуги, уважаеми хер.

С тези думи чиновникът пристъпи към вратата на купето.

— Слизайте! — повели на Лешоядовия клюн. — Вие сте арестуван!

— Всички дяволи! И аз като графа трябва да съм в Берлин.

— Не ме интересува.

— Той е виновен за целия този процес.

— Ще се разбере. Слизайте!

— Хич не мисля.

— Тогава ще ви принудя.

— Не се церемонете с него — обади се Рафенов. — Вече присъствах на едно негово задържане в Майнц. Той е един негодяй, който само от безочие пътува в първа класа.

— Тъй, тъй! Значи веднъж вече бил арестуван. Слизайте!

— Ако ще съм принуден да сляза, ще искам същото и за графа — заяви Лешоядовия клюн.

— Затваряйте си устата! Вие сте му посегнал.

— Нали вече призна, че преди туй ме е оскърбил.

— Нямате работа в първа класа.

— Ще ви коства доста труд да го докажете. Подчертавам, че претендирам за същите права, тъй като съм платил същите пари.

— Ще си ги получите правата си. Скачайте!

— Готов съм да се легитимирам.

— Има време за тая работа.

— По дяволите, аз го искам сега.

— Обуздайте си ченето! Ще слезете ли най-сетне или да извикам общите работници?

— Добре. Щом не ме оставяте да продължа пътуване си, обръщам ви внимание, че последиците ще отнесете вие.

— И заплашвате ли ме на всичкото отгоре?

— Идвам вече, скъпи приятелю.

Лешоядовия клюн слезе, метна торбата и пушката на рамо, гушна тромбона и зачака какво ще се случи. Погледите на останалите бяха приковани към него. А графът се качи с триумфираща физиономия и се сбогува със снизходително кимване с чиновника. Началник-гарата даде знак, че влакът може да потегли — късо изсвирване от страна на машиниста и колелата се раздвижиха.

— Елате! — нареди служителят на арестанта.

Отправиха се към канцеларията, където изпрати за полиция. Въпросната спирка бе малко селище и имаше назначен само един селски стражар. Мина известно време, докато го повикат.

До този момент Лешоядовия клюн се бе държал спокойно, толкова повече че и началникът не си даваше труда да завърже разговор с него. Но сега съобщи събитията на стражаря. Онзи огледа арестанта високомерно.

— Зашлевил сте граф фон Рафенов?

— Да — кимна траперът. — Защото ме оскърби.

— Той само ви е обърнал внимание, че мястото ви не е в първа класа.

— Дявол да го вземе! Със същото право и аз мога да кажа, че на графа не му е мястото в първа класа. Той ме нарече дрипльо, независимо че с нищо не бях го обидил. Кой е виновният в случая?

— Вие не биваше да го удряте, можехте да доложите за него.

— Нямах време. Той също можеше да доложи за мен, вместо да ме ругае, щом наистина е мислил, че мястото ми не е в неговото купе.

— Вашият вид много повече отговаря за четвърта класа.

— Мътните го взели! Знаете ли кой и какъв съм?

— И това ще науча — рече стражарят. — Имате ли легитимация в себе си?

— То се подразбира. Бях готов да се легитимирам пред началника на гарата, ала той не позволи. Отговорността пада върху него.

— Хайде покажете я!

Лешоядовия клюн извади всички документи, които вече бе показал на полицейския комисар в Майнц. Стражарят започна да ги преглежда и лицето все повече се удължаваше. Когато свърши, възкликна:

— Ама че проклета история! Тоя фрак и тоя ужасен костюм могат да подведат всеки. Знаете ли, хер началник, какъв е този хер? Преди всичко прериен ловец и още американски офицер, по-точно капитан.

— Невъзможно!

— Не, така е. Малкото ми ученически френски напълно стига да разчета документите. Хер капитанът е пратеник на президента на Мексико Хуарес.

Железопътният чиновник пребледня.

— А ето и препоръка от хер фон Магнус, пруският шарже д'афер в Мексико.

— Кой би го помислил!

Двамата мъже се спогледаха смаяно.

— Ее, как стоят сега нещата? — осведоми се учтиво Лешоядовия клюн.

— Но, майн хер, защо сте се облякъл по този начин! — възкликна началник-гарата. — Дрехите ви са виновни да ви сметнем за нещо различно от което сте.

— Дрехите ми? Pshaw! Не си търсете оправдание! Аз ви предложих да се легитимирам. Вие не ми позволихте и ето ти вината. Сега какво ще става?

— Естествено вие сте свободен — обади се стражарят.

— Независимо, че съм напляскал лейтенанта?

— Да. То е ответно оскърбление и се наказва само при внасяне на предложение. Графът може да се оплаква, тая работа мен не ме интересува.

— Тъй ли, хмм! Странно! Понеже съм офицер, ме пускат да си вървя. Да не бях, щяха да ме окошарят, защото милостивият граф го пожелал. Дяволът да отнесе тоя мил начин на справедливост!

— Прощавайте, хер капитан — рече чиновникът. — Графът каза, че сте го нападнал.

— Глупости! Той си призна, че плесницата ми е била само отговор на неговото оскърбление. Освен това сигурен ли сте, че човекът, когото зашлевих, е наистина граф фон Рафенов, както се представи?

— Естествено. Той ми даде визитната си картичка.

— По дяволите! Моята легитимация не бе погледната, а визитката на оня уважена. Такава картичка всеки мошеник може да поръча да му изработят. Вашата непредпазливост ще ви създаде доста главоболия.

Железопътният служител се изплаши.

— От молбата ми за извинение хер капитанът навярно ще остане доволен!

— Доволен? Аз? Е-ех, от мен да мине! И аз съм си една добра душа. Как обаче ще приеме другият нещата, не знам.

— Другият? Мога ли да попитам, кого имате предвид?

— Хмм. Всъщност не, но под печата на служебната тайна, ще ви се доверя. Отивам при хер фон Бисмарк.

Началникът на гарата отстъпи крачка назад.

— При Бисмарк? Да се надявам, че няма да му споменете за тази неприятна случка.

— Не? Напротив! Длъжен съм най-обстоятелствено да му я опиша. Все пак трябва да обясня защо не съм могъл да се явя на насроченото заседание.

Сега сякаш самият чиновник бе получил страхотна плесница. Изгледа американеца вцепенен от страх.

— Да, едно важно дипломатическо съвещание, което сега ще пропусна. Да бяхте прочел документите ми, когато ви помолих!

— Боже мой, изгубен съм! Няма ли да пристигнете навреме, хер капитан, ако ползвате следващия влак?

— Не. Времето беше пресметнато до четвърт час.

— Какво нещастие! Какво да правим?

— Нищо! Или смятате, че за да оправя вашата недодяланост, ще взема извънреден влак?

Изплашеният човек си пое дълбоко дъх.

— Извънреден влак? Ах, това става! Ето май единственото средство да се навакса загубеното време.

— Вярно, ама аз не съм съгласен. Цялото ви поведение беше изключително голямо оскърбление спрямо мен. И за тая обида още и да се отплащам? Да не би с цената на един извънреден влак?

— Хер капитан, та аз не съм го и искал. Ще ви предоставя безплатно машина с вагон. Машината ще ви закара, ако не настигнете влака по-рано, до Магдебург, където със сигурност ще го заварите.

— Хм. Кога може да потегли?

— Веднага не. Трябва да телеграфирам до Майнц за машина и вагон. Моля най-настоятелно да приемете предложението ми. Съжалявам за извършената грешка, но се надявам, че няма да ми откажете възможността да я изправа.

Лешоядовия клон погледна замислено към чиновника. В чертите му трепна нещо особено. Потърка носа си, сетне лицето му грейна от удоволствие и запита:

— Не каза ли оня граф, че отива в Берлин?

— Да.

— През Магдебург ли ще пътува?

— Бебра и Магдебург. Там има по-дълъг престой.

— И мога да догоня влака още преди Магдебург?

— Може да се уреди на някой клон да го изпреварите.

— Така че да съм преди графа в Магдебург? Добре. Съгласен съм с предложението ви.

— Значи разрешавате да телеграфирам? — запита зарадван човекът. — И ще имате добрината да не споменавате за моя гаф?

— Е, досадна история беше, но ви прощавам. Но я кажете, голям доход ли имате?

— Не.

— А извънредният влак скъпо ли ще струва?

— Ще има още дълго да понасям последиците от разходите.

— Хм. Всъщност напълно си го заслужавате, ала ми е жал за вас. Какво ще кажете да си поделим разходите?

Лицето на мъжа мигом просветна.

— Хер, наистина ли? — запита.

— Да, какво да се прави, не мога да ви оставя нещастен.

— Благодаря. Вие доказвате, че сте истински янки и джентълмен.

Траперът се почувства поласкан. Лицето му отново придоби лукав израз и той подхвърли:

— А сигурно ще е по-добре, ако поема всички разноски?

— За мен би било от приятно по-приятно, хер капитан.

— Е, тъй да бъде. Аз ще платя всичко. Но поставям условието да пристигна в Магдебург преди графа. А и ще искам от вас няколко реда, които да упоменават, че съм се легитимирал и сте имал неприятности заради показанията на графа.

— Мога ли да науча за какво са ви необходими тези редове?

— Графът ще ме види в Магдебург и навярно ще потърси нова свада. Вашите редове ще ми послужат като удостоверение, че не съм избягал от вас.

— Ще ги напиша веднага, след като изпратя депеша до Майнц.

— Сторете го! А сега вие, хер стражар! Значи съм свободен?

— Напълно, хер капитан — отвърна запитаният.

— В такъв случай напразно си дадохте труда. Ето вземете.

Лешоядовия клюн бръкна в джоба, извади два монетни талера и му ги подаде. Онзи благодари вежливо за подаръка и напусна стаята с началник-гарата, който отиде да се погрижи за депешата.

Половин час по-късно пристигна повиканата машина. Лешоядовия клюн се качи и след малко късата композиция вече тракаше извън гарата.

Отдавна вече бе нощ, когато влакът, с който пътуваше Рафенов, стигна в Бьорсум. Тук имаше няколко минути престой. Рафенов се бе разположил удобно и дори бе запалил пура. Отвън прозвуча вик:

— Магдебург, първа класа!

— Проклятие! — изръмжа Рафенов. — Край на пушенето.

Вече се готвеше да хвърли пурата през прозореца, когато купето се отвори и погледът му падна върху качващия се. Задържа пурата.

— Добър вечер — поздрави новият пътник.

— Всички дяволи! Добър вечер, хер оберст — отвърна Рафенов.

Новодошлият се вгледа изпитателно в него.

— Познавате ли ме, майн хер? С кого имам честта?

Рафенов не знаеше какво да мисли.

— Какво, не ме ли познахте? А при това са минали едва четири месеца от нашия общ „щастлив ден“! Трябва ли наистина да кажа името си?

— Ще ви помоля за тая услуга.

Купето бе затворено и влакът потегли.

— Толкова ли съм се променил действително? — осведоми се Рафенов.

— Възможно — усмихна се полковникът. — И тъй, името ви, моля.

— Ба, то въобще не е нужно. Ето разпознавателният знак!

Рафенов дигна дясната си ръка, при което ясно се видя протезата. Полковникът трепна.

— Какво? — извика. — Да не сте лейтенант Рафенов? Човече, как само изглеждате!

Лейтенантът погледна учудено полковника.

— Ей къде е огледалото — продължи онзи. — Още ли не сте се огледал?

До този момент Рафенов бе така погълнат от гнева си, че не бе зачудене, дето не е хвърлил един поглед в огледалото. Сега стана и пристъпи към него, но тутакси отскочи стъписан.

— Пъкъл и Сатана! — изруга. — Така, ето значи как съм бил подреден! Ех, почакай, момчето ми, в търбуха на Сатаната ще те напъхам! Бога ми, пред никой не мога да се появя в тоя вид.

— И на мен така ми се струва. Но какво всъщност се е случило? Човек би казал, че сте отнесъл някоя доста порядъчна тупаница.

— Ще ви разкажа поред, хер оберст. Но по-напред едно пояснение. Откъде идвате?

— От Волфенбютел. А вие?

— От Майнц. Отивам в Берлин.

— Аз също. Въпросът касае една работа, във връзка с която ми е извънредно приятно, че ви срещнах по път.

— Съвсем същото мога да кажа и аз за вас. Лейтенант фон Голцен вчера ми телеграфира.

— Наистина ли? — изненада се полковник Винслоф. — На мен също. Подозирам, че съдържанието на двете депеши е едно и също. Навярно имате предвид оня мерзавец?

— Унгер? Да.

— Голцен ми телеграфира, че обесникът е отново в Берлин. Онзи ден го видял. Естествено веднага потеглих.

— За да сдържите тогавашната си клетва?

— Да. Да отмъстя за това тук! — Сега и полковникът от своя страна дигна дясната си ръка. Той също носеше протеза, пъхната в ръкавица.

Рафенов тропна с крак по пода.

— Като си помисля за ония времена, побеснявам — изскърца със зъби той. — Млад, богат, с голямо бъдеще пред себе си! Но ето че дойде оня проклетник и... ах!

— С мен не е ли същото? — запита мрачно полковникът. — Готвех се да ставам генерал. По дяволите, вие все пак сте по' за завиждане от мен. Нямате жена.

— Действително. Разбирам — изсмя се подигравателно Рафенов.

— Постоянни упреци! Без пенсия! Малко състояние! Свободно време, разбира се, имам достатъчно.

— Аз също. И го употребявам добре.

— Аз не по-малко. Всеки ден се упражнявам в стрелба с лявата ръка и твърдя, че сега улучвам по-добре, отколкото преди с дясната.

— И аз сега въртя отлично сабята с лявата. Отивам в Берлин да повикам Унгер на дуел — изсъска Рафенов.

— И аз съм тръгнал за натам да го превърна в труп. Ще издиря негодника и ще го пречукам.

— Мислил ли сте вече кого да вземете за секундант? Струва ми се, че тук ще се натъкнем на мъчнотия.

— Тъй ли? — посмути се полковникът. — Хората ще бъдат предпазливи. Веднага ще се досетят, че въпросът е на живот и смърт.

— Я стига — изсмя се Рафенов. — Можете да говорите открито, без да ви се разсърдя. Вие допускате, че честта ни вече не е така блестяща като по-рано.

— За жалост — въздъхна полковникът. — Онзи ден и в това отношение ни нанесе непоправими щети.

— Пет пари не давам за тая работа. Какво е честта? Как се е дошло дотам, че честта на някой офицер отива по дявола, ако е отнесъл, бастун или плесница? Традиции от предците!

Рафенов щракна презрително с пръсти, ала очите му искряха от гневна възбуда. Ударите на американеца трябва да са били порядъчно

силни. Цялото лице на лейтенанта беше отекло, очите и носът бяха придобили тънморав цвят. Наистина не бе чудно, че полковник фон Винслоф не можа да го познае.

— Хм — обади се този. — Една плесница е нещо извънредно щекотливо и човек би могъл да го разглежда както си ще.

— Но и най-почтеният човек не е подсигурен срещу такава.

— Та това направо си звучи, сякаш странните краски по лицето ви се дължат на известен брой плесници.

— Е-е, и ако истината е такава?

— Някой се е осмелил да ви удари плесница?

— Една ли? Много повече! — захили се лейтенантът, ала смехът му бе изпълнен с ярост и гняв.

— И кой го е сторил? Да се надяваме някой... някой, чието докосване не съсипва напълно онова, което хората наричат чест?

— Тъкмо обратното. Човекът беше истински безделник, някакъв странстващ музикант. Слушайте!

Рафенов разказа случилото се.

— Учуден съм. Аз направо бих го убил. Вие естествено сте заловил обесника? — извика накрая полковникът.

— Това се подразбира от само себе си. Сега той се намира зад решетките, в очакване на наказанието си.

— Рафенов, Рафенов! Тая работа ни най-малко не ви покрива с чест.

— И сам го зная. Сигурно се чудите защо изобщо ви разказвам всичко това. Но как иначе щях да обясня отока си? Дявол знае колко дълго ще се задържи.

— Съветвам ви да го наложите със сурово месо, и то веднага.

— Откъде да го взема?

— От Магдебург. Сега ще стигнем последната спирка преди този град. На бюфета или в кухнята няма начин да не се намери сурово месо и вие ще можете добре да си го наложите, тъй като сме сами в купето. До Берлин ще пътуваме няколко часа и по-големият огън ще е намалял.

В този момент навлязоха в гарата, където останаха за доста време. Това обстоятелство обърна внимание на полковника и той отвори прозореца да се осведоми за причината на забавянето.

— Шафнер — запита, — защо се чака толкова дълго?

— Известиха за извънреден влак, който трябва да мине преди нас — гласеше отговорът.

Не след дълго той приближи с тракане. Състоеше се от машина и само един вагон. На един от прозорците му се мярна глава, чиито очи живо се взираха в чакащия влак. Полковникът забеляза главата, въпреки че извънредният влак профуча с голяма скорост покрай тях.

— Сили небесни! — възкликна. — От прозореца надзърташе някакъв мъжага с нос кажи-речи колкото плуг.

— Ха! Не е възможно да е бил по-голям от носа на скитника, с когото днес си имах работа.

Сега и техният влак се раздвижи. Когато стигнаха Магдебург, от извънредния влак вече нямаше и следа. Тъй като Рафенов не желаше да го виждат в тоя вид, Винслоф отскочи до бюфета, поиска кълцано сурово месо и го занесе на спътника си. Онзи го разстла на носната си кърпа и когато влакът потегли, го наложи на лицето си.

Но едва бе минала минута от престоя на облекчителното средство и лейтенантът изстена.

— Какво има? Какво ви става?

— Сигурен ли сте, че суровото месо помага?

— Да, в най-скоро време ще смъкне подутината.

— Но то ужасно пари.

— И така трябва да е.

Рафенов млъкна, ала скоро отново започна да стене и накрая дръпна рязко кърпата.

— Не издържам повече — възкликна.

— Невъзможно да е толкоз лошо — учуди се полковникът.

Рафенов поднесе месото към носа си.

— Вие казахте ли за какво ви е тоя бифтек?

— Не, естествено не. Попитах за сурово говеждо и ми отговориха, че нямат в наличност филе, а само кълцано. Ето защо взех такава.

— Без да се осведомите дали е чисто?

— Глупости. С какво ще са го замърсили?

— Не замърсили, а примесили с едно направо безсрамно количество сол и черен пипер. И това ли облекчава отоците?

— Хм! Солта и пиперът не биха го сторили наистина. Каква глупост от страна на тези хора! Изхвърлете компреса през прозореца!

Едва Рафенов бе изпълнил съвета на полковника, влакът навлезе в Магдебург-Нойцат и спря. В близост до купето прозвуча въпросът:

— За Берлин, шафнер?

— Да, по-назад.

— Че назад е трета класа. Аз искам първа.

— Вие? Наистина първа? Покажете билета си!

— Ето.

— Правилно! Мятайте се бързо тук! Всеки момент тръгваме.

Той отвори вратата и пътникът се качи.

— Добро утро! — поздрави учтиво.

Отговор не получи, тъй като Рафенов изгуби говора си от изумление, а полковникът не се почувства длъжен да отговори, възмутен от външния вид на човека.

Непознатият седна и влакът веднага потегли.

— Сатана! — изруга Рафенов.

— Какво има? — попита полковникът.

Запитаният посочи мълчаливо непознатия, който се бе настанил възможно най-удобно с торбата, пушката и тромбона си. Полковникът го оглежда известно време и отправи въпросителен поглед към Рафенов. Междувременно онзи се бе съвзел от слисването.

— Полковник, знаете ли кой е този човек? — прошепна нервно.

Запитаният отвърна полугласно:

— Напълно сигурно оня тип, чийто страхотен нос профуча с извънредния влак.

— Това е моят човек! Негодникът, който... ох, плесницата.

— По дяволите! Че не беше ли арестуван?

— Да, но пак е избягал.

— С извънреден влак?

— Кой знае как е станало. Кога ще стигнем следващата спирка?

— След шест минути пристигаме в Бидериц.

— Там ще наредим да го арестуват.

— Да не се заблуждавате? Сигурен ли сте, че е той?

— Каква заблуда може да има при тоя нос и тромбона!

— Веднага ще се види.

Полковникът реши да поеме инициативата в свои ръце и се обърна към Лешоядовия клюн:

— Кой сте?

Траперът не отговори.

— Кой сте? — повтори Винслоф.

Отново никакъв отговор.

— Чувате ли! Попитах кой сте!

Лешоядовия клюн кимна извънредно любезно.

— Кой съм? Пътник.

— Това виждам! Искам да знам името ви!

— Проклятие! Точно сега не ми е под ръка.

— Без идиотщини! Откъде идвате?

— От Майнц.

— Виж ти, не бяхте ли задържан при полицейския комисар фон Рафенов, а и още веднъж сетне по път?

— За съжаление.

— Как стигнахте до Магдебург?

— С извънреден влак.

— В който се вмъкнахте нелегално? Ще бъде погрижено тоя път да не офейкате, дрипав негоднико!

— Дрипав? Негодник? Чуйте, добри човече, не произнасяйте повторно тези думи в мое присъствие!

Полковникът се изви предизвикателно към него.

— По каква причина? — запита.

— Отговорът може да не ви хареса.

— Това да не е заплаха?

— Не, предупреждение.

Накрая Рафенов взе решение. В лицето на полковника виждаше съюзник, на когото може да разчита. С обединени сили двамата нямаше начин да не се справят с непознатия.

— Не разговаряйте, моля ви, с тоя недодялан тип — каза по тая причина Рафенов на полковника. — Ще го предам на Полицията, там най-добре знаят как да се оправят с подобен дрипльо.

Още не бе произнесъл последната дума и Лешоядовия клюн му нанесе такава страхотна плесница, че го отлепи от мястото му.

Полковникът скочи и улови трапера за гърдите.

— Мерзавецо! — ревна. — Ще има да се каеш!

— Долу ръката! — заповяда Лешоядовия клюн и очите му заискриха.

Той все още седеше на мястото си, докато Винслоф бе прав пред него.

— Какво? — извика полковникът. — Заповядваш ли ми?

Замахна да му нанесе плесница, ала в същия миг се преви с болезнен крясък. Лешоядовия клюн бе парирал удара и с един пестник в стомаха го бе изкарал от строя.

Рафенов не бе в състояние да се притече на помощ на съюзника си. Последната плесница бе от такова естество, че му бе достатъчна. А полковникът се бе свил одве на седалката и надаваше уплашени ридания.

— Това ви е за дрипавия негодник! — викна Лешоядовия клюн. — Ще ви науча аз вас на по-добри обноски!

— Човече, какво си позволи! — изстена полковникът.

— Нищо особено. Какво ли има толкоз за позволяване!

— Ще заповядам да те арестуват!

— Сега ще си проличи.

В този миг машината даде знак, че пристигат на някаква гара. Когато влакът спря, Лешоядовия клюн отвори прозореца и извика шафнера. Онзи побърза да дойде.

— Какво обичате? — запита с професионално усърдие.

— Извикайте бързо началник-влака и началник-гарата! Бях нападнат в купето.

Изявлението веднага помогна. Шаферът хукна и секунди покъсно двамата повикани притичаха. Лешоядовия клюн бе заел напълно прозоречния отвор, така че да не могат да бъдат чути двамата му спътници.

— Какво има? Какво желаете? — запита още отдалеч началник-влака.

— Какъв престой имаме тук?

— Само една минута. Тя вече изтича. Трябва да тръгваме.

— Изчакайте само още една! Няма да ви задържам повече. Хергаров началник, в това купе за втори път бях нападнат. Моля да арестувате двамата ми спътници. Ето паспорта ми!

Лешоядовия клюн го бе държал в готовност. Още не беше се разсъмнало. Началникът прегледа паспорта на светлината на фенера и каза:

— На ваше разположение съм, хер капитан. Кои са тези двама мъже?

— Единият се представя за граф, другият му е съучастник. За мое щастие успях временно да ги обезвредя. Мога ли да сляза?

— Ще ви помоля. Момчета, насам!

Полицай нямаше, но на тоя зов се притекоха неколцина железопътни работници, чийто брой бе достатъчен да се справят с двама мъже. Полковникът и Рафенов бяха чули всяка произнесена дума и така се объркаха от неочакваната постъпка на Лешоядовия клюн, че останаха да седят безмълвно, дори когато шаферът отвори вратата и американецът скочи вън.

— Къде са? — запита началникът.

— Ей ги къде седят — отвърна Лешоядовия клюн.

Началникът надникна в купето и нареди:

— Слизайте, моля! Но чевръсто!

— Няма да я бъде — възпротиви се полковникът. — Ние сме...

— Знам вече — прекъсна го служителят. — Вън! Излизайте!

— Гръм и мълния! — изрева Рафенов. — Знайте, че аз съм лейтенант граф фон Рафенов.

Чиновникът освети лицето му с фенера и отвърна с пренебрежително свиване на рамене:

— Хубаво, хубаво! Изглеждате като истински граф. Скачайте най-сетне, за да не се принудя да употребя сила!

— Нашият багаж... — опита да възрази полковникът.

— Ще се погрижим за всичко. Хайде шавайте!

Двамата бивши офицери бяха заставени да се подчинят. Временно щяха да бъдат пазени в едно надеждно помещение. Лешоядовия клюн остана при началника, който надзираваше секвестрирането на багажа.

— Хубави вещи! — захили се един от работниците. — Тук има някакъв стар тромбон! Света майко, какви вдлъбнатини и дупки! Ама че бедствие ще бъде да се обади тая газена тенекия.

— А ето и някаква бохча! — додаде друг. — Това е сигурно доказателство, че тия типове са разбойници. Имат ли място в първа класа тромбон и торба? Ех, че вехтошари са се напъхали!

Те сметнаха багажа за собственост на другите двама, а и той не си даде труда да им изясни фактическото положение на нещата. Когато

купето бе опразнено, влакът продължи пътя си. Отнесе със себе си и багажа на двамата офицери, тъй като той не се намираше в купето, а в багажното отделение.

— Моля, последвайте ме, хер капитан! — покани началникът и го поведе към канцеларията, където предложи да се настани.

Траперът го стори и извади останалите книжа.

— Искам да допълня легитимацията си — каза. Имайте добрината да прегледате документите!

Служителят ги прочете набързо. Почувства се проникнат с уважение към този мъж. Един от приближените на прочутия Хуарес! Само едно го смущаваше — облеклото на този знаменит човек. Ето и причината да каже:

— Вземете си документите, хер капитан. Достатъчен беше и паспортът, който проверих отначало, но затова пък сега виждам с какъв хер си имам работа. Бихте ли ми позволили един въпрос?

— Говорете!

— Дори и въпросът да изглежда нахален? Какъв е мотивът да не се облечете съобразно заеманото положение?

Лешоядовият клюн направи една изпълнена с тайнственост физиономия, сложи ръка до устата и прошепна:

— Инкогнито.

— А-а, тъй било! Да не се разбере кой сте?

— Да. Затова са торбата, калъфа и тромбона.

— О, те ваше имущество ли са?

— Да, пътувам като музикант. Надявам се да не подхвърлите на опасност инкогнитото ми.

— Приучен съм да мълча. Мога ли да ви помоля да дадете показанията си?

— Идвам от Майнц. Когато се качих там в купето първа класа, вътре седеше по-младият от двамата. Той се представи за граф и подхвана кавга с мен. Подозирам, че е френски шпионин, който ме следва, за да попречи по всякакъв начин на аудиенцията ми при хер фон Бисмарк, при когото съм изпратен като пълномощник на президента Хуарес.

— Ние ще се погрижим да избием проклетите желания от главата на французина.

— И аз така се надявам. Та поде той разпра с мен и аз му светнах няколко плесници. Хер „графът“ се възползва от престоя на следващата гара и поиска да ме задържат като скитник. Тамошният гаров началник не притежаваше вашия проникателен поглед и познаване на хората. Бях арестуван, а другия оставиха да продължи пътя си.

— Каква ужасна глупост! — възкликна поласканият служител. — Че то още от пръв поглед се вижда, че сте влиятелен човек, пътуващ инкогнито. Продължавайте!

— Така нареченият граф се легитимира само с една визитна картичка, а мен дори не изслушаха. Но когато по-късно представих документите си и обясних, че ще пропусна среща на която ме очаква Бисмарк, онзи добър началник се почувства като поразен от гръм. Аз всъщност възнамерявах да поискам да го накажат, ала той ми се помоли така прочувствено, че се отказах. Взех извънреден влак до Магдебург, за да настигна своя, след като накарах началника да ми драсне тия редове. Защото подозирах, че щом така нареченият граф ме види отново, ще се постарее да ми курдиса нови препятствия по пътя.

Чиновникът прегледа удостоверението и заяви:

— За мен този документ е от голяма полза. Моят колега обяснява, че е бил подведен от фалшивите показания на графа. Мен тоя обесник обаче няма да измами! Продължавайте нататък, моля!

— Пристигнах в Магдебург и когато се качих в купето, забелязах вътре моя противник. Имаше още един с него. Те пак подхванаха свада с мен. Обърсах на така наречения граф нова плесница, а вторият отнесе един удар в търбуха. За щастие по същото време пристигнахме тук. Дватамта щяха да се съвземат и нямаше да ми е лесно.

— Ще ги обеса аз тях за косите. Впрочем смятате ли, че и другият е французин?

— Не, той по-скоро е руснак. Нали знаете, че точно сега Русия е окупираа немската граница. Дявол знае, какво търси тоя човек в Германия.

— Ние ще сложим край на козните му. Ще разрешите ли да ги разпитам?

— С удоволствие.

— Естествено вие ще присъствате. Последвайте ме, моля.

Чиновникът поведе Лешоядовия клюн към стаята, където бяха настанени двамата задържани. Намираха се под надзора на двама железопътни работници, които ревностно им посвещаваха вниманието си.

Още с влизането им Рафенов избухна:

— Как смееете да ни третирате като арестанти!

— По-спокойно! — викна му служителят. — Ще отговаряте само, когато ви запитам!

Лешоядовия клюн получи стол, а началник-гарата запита най-напред полковник фон Винслоф за името му. Оня го каза.

— Имате ли в себе си легитимация?

— За какво? Няма да помъкна дузина паспорти, когато отивам от Волфенбютел до Берлин я.

— Хм, хм. Имате ли познати в Русия.

— Прекарах една отпуска там. Имам близки. Но какво ви хрумна да говорите за Русия?

— Вие сигурно знаете по-добре от мен.

— Гръм и мълния! Да не искате да изкарате, че съм във връзки с Русия? Та това би било направо смешно!

— Кое намирате за смешно ми е все едно. А сега другия! Как се казвате и какъв сте?

— Лейтенант граф фон Рафенов.

— Имате ли легитимация?

— Да, ето.

Рафенов бръкна в джоба и извади една визитна картичка.

— Нямате ли нещо друго? Визитката не е документ. Всеки може да поръча да му напечатат каквото име поиска.

— Всички дяволи, давам думата си, че съм този, за когото се представям!

— Какво ме топли вашата дума! Познавате ли Франция!

— Много добре. Защо?

— Признахте, че познавате Франция, това е достатъчно — продължи чиновникът. — А сега кажете откъде идвате!

— От Майнц.

— И там се качи с вас този хер?

— Да. Но какъв хер е той? Ха! Дрипльо, ето какъв е!

— Не си правете труда да го черните. Аз го познавам достатъчно добре. Поискал сте да го задържат на спирката след Майнц?

— Да.

— Тая работа може да ви струва скъпо. Тамошният началник ми пише, че сте го подвел.

— Как би могло писмото му да е вече тук?

— То си е моя работа. Къде се срещнахте с другия, който се представя за полковник?

— По пътя, съвсем случайно.

— Познавахте ли се?

— Да, от много отдавна.

— Откъде?

— Глупав въпрос! Служихме в един и същи полк.

— Ако още веднъж си послужите с подобен израз, ще се държа по-строго с вас.

— Правилно. Така и трябва да бъде — одобри единият от работниците, като смушка Рафенов в ребрата.

— Човече! — кипна лейтенантът. — Ако ме докоснеш още веднъж, ще те просна на земята!

— А ние знаем как да попречим — рече началникът. — Капитане, ще заповядате ли да ги вържем?

— Да, вържете ги — съгласи се Лешоядовия клюн.

— Какво? — провикна се Рафенов. — Тоя човек капитан? Че изглежда ли на такъв, а?

Единият от работниците бе отишъл до стената да измъкне руло здрав амбалажен шнур. Донесе го и каза:

— Дайте си ръцете!

Рафенов погледна въпросително полковника. Онзи отвърна:

— Не се съпротивявайте! Тези хора не заслужават такова внимание. Те ще ни дадат сметка за действията си.

— Убеден съм. Но тогава тежко и горко на тия типове! Ето, вържете ме, но ви казвам, че солено ще ви излезе!

— Един граф, който се оставя да го напляскат, не може да ни стресне — вметна началникът. — Ама това пък какво е? Та и на двамата липсват десните ръце.

Служителят не получи отговор. Лицето на Лешоядовия клюн се озари от весела светкавица и той бързо се намеси:

— Мътните го взели, сетих се нещо, и то е извънредно важно. Преди две години в Константинопол бяха заловени двама шпиони. Единият беше руснак, но се представяше за пруски полковник, а другият — французин и се правеше на немски граф и лейтенант. Султанът смекчи смъртната присъда, подари живота на двамата, ала заповяда да им бъдат отсечени десните ръце.

— Глупости! — извика полковникът.

— Безподобни лъжи! — обяви лейтенантът.

— Спокойно! — повели началник-гарата. — Сега ми е ясно що за птици сте. Хер капитан, желаете ли да съставя протокол?

— Не е нужно. Процесът ще се проведе в Берлин. Най-важното е да не избягат от тук.

— Аз ще имам грижата. Ще ги предам на жандармите, но дотогава ще бъдат вързани и пазени долу в зимника. Отведете ги!

Злополучните офицери се отказаха от всякакъв по-нататъшен протест. Здравите им ръце бяха вързани към телата, след което ги смъкнаха в избата.

— Сипахме важен улов — радостно се обърна началник-гарата към Лешоядовия клюн.

— Извънредно важен — съгласи се онзи. — Кога е следващият влак за Берлин?

— След половин час пристига бързият от ХанOVER.

— Ще пътувам с него. Там веднага ще докладвам за нашия улов, след което ще получите инструкции по телеграфа.

И така стана. Лешоядовия клюн потегли със следващия влак за Берлин, а двамата му противници останаха в мазето да кроят планове за мъст срещу лукавия, немирнен ловец.

17. КАК ЛЕШОЯДОВИЯ КЛЮН ОТИДЕ ПРИ БИСМАРК

На слизане в столицата необикновеният външен вид на Лешоядовия клюн предизвика немалка сензация, макар и не такава като в Майнц. Той се настани в един файтон и нареди на кочияша да го откара до хотел „Магдебург“. Когато освободи там колата, бе огледан с голямо удивление. Лицето му бе фрапиращо, а облеклото — на човек, решил да се яви на карнавал като старомоден селски музикант.

Той се усмихна, вътрешно доволен от отправените към него удивени погледи и запита минаващия оберкелнер:

— Мога ли да получа една стая?

Келнерът огледа изпитателно човека и каза:

— Хм. Имате ли легитимация?

— От само себе си се разбира.

— Тогава елате! — Той изведе странния посетител през фоайето на двора и отвори някаква врата. — Влезте тук! — рече.

Лешоядовия клюн пристъпи и се огледа. Беше мрачна, опушена сводеста стая. На прозореца се мъдреха разни прибори за чистене и лъскане на обувки. В единия от ъглите се търкаляше сандъче с инструменти. По стените висяха множество дрехи, чакащи с копнеж да бъдат почистени. Край една маса се бяха наместили няколко души пред чаши с ракия, заети с омазнено тестве карти.

— Гръм и мълния! Що за дупка е това? — запита траперът.

— Помещението за прислугата.

— За какво поръчах, слугинско помещение или стая?

Оберкелнерът се усмихна важно.

— Стая наистина. Но я кажете, какво разбирате под тая дума?

— Ее, във всеки случай не такава бърлога.

— Сигурно сте свикнал на по-изискани?

— Така е — кимна Лешоядовия клюн.

— Само дето нещо не ви личи.

— Често се случва тъй. Вие не ме намирате за изискан, а аз съм си такъв. При вас пък не е ли тъкмо обратното?

— Какво искате да кажете?

— Вие изглеждате изискан, ала всъщност не сте. А сега още веднъж ще ви помоля за някоя прилична стая. Цената е без значение.

Келнерът направи дълбок, подигравателен поклон.

— Както заповядате. Елате!

Той поведе Лешоядовия клюн обратно и се изкачиха един етаж по-горе. В първия вестибюл една врата бе отворена. Тя водеше към елегантно обзаведено антре, свързано с един още по-аристократичен хол. През втора врата можеше да се надникне в спалнята.

— Това задоволява ли ви? — подпита оберкелнерът, в очакване гостът да се дръпне стреснато.

Онзи обаче само хвърли равнодушен поглед наоколо.

— Хм. Изискано далеч не е, но не е и лошо!

Изявлението подразни келнера, останал излъган в очакването си, той рече:

— Тук живя два дни Негова светлост граф Валдщетен.

— Учудва ме. Един граф би трябвало да е по-претенциозен.

— Да не би и вие?

— Защо не? Титлата да не е нещо кой знае каква изключителност? Вие да речем да не би да сте по-малък орангутан в сравнение с такъв един граф? Ще наема апартамента.

Келнерът само бе искал да се пошегува. Сега се сепна. Какво щеше да стане, ако той тип наистина останеше тук, пък сетне не може да плати?

Такава изискана обстановка и тая особа, излязла сякаш от бабешки килер за вехтории!

— Апартаментът струва осем талера за ден — осведоми припряно.

— Все едно.

— Без прехрана и прислужване.

— Напълно ми е безразлично.

В този момент се появи фигурата на девойка, оправяла досега спалнята. Беше същата сервитьорка, златната познайница на Курт Унгер, която го бе подпомогнала навремето при разкриване тайната на

капитан Ландола. Тя бе чула късото пререкание и сега любопитстваше да види човека, създаващ главоболия на оберкелнера.

— Легитимацията ви! — каза в същия миг този.

— По дяволите, толкова ли е спешно? — пожела да се осведоми Лешоядовия клюн.

Запитаният сви рамене.

— Имаме полицейско нареждане да не даваме стая, без да знаем с кого си имаме работа.

— Вашият хотел да не би да е обикновена кръчма, където не знаят какво е регистър за посетители?

Лешоядовия клюн изрече горното с тон, който направи впечатление на келнера.

— Можете да го получите.

— Ами хайде донесете го! Но я кажете по-напред, познавате ли някой си хусарски лейтенант Курт Унгер?

— Не.

— Значи не е пристигнал?

— Нищо не знам за него.

Тогава момичето приближи и каза:

— Аз много добре познавам хер лейтенанта.

— А-а! Да не е отседнал вече тук? — заинтересува се Лешоядовия клюн.

— Не. Познавам го, понеже съм родена в близост до Райнсвалден.

— Тъй, аз пък идвам от Райнсвалден. Срецнах го при граф де Родриганда и се уговорихме да се видим днес тук.

— В такъв случай сигурно ще дойде — отбеляза любезно момичето. — Ще ангажирате ли стая и за него?

— Не ми е споменавал нищо по въпроса. Е — обърна се Лешоядовия клюн към оберкелнера, — че какво още стърчите тук? Не ви ли наредих да донесете регистъра?

— Веднага, веднага, майн хер — изрече сега вече със съвсем друг тон келнерът. — Ще заповядате ли още нещо?

— Нещо за ядене!

— Закуска? Ще отида да донеса менюто.

— Няма нужда, все ми е едно какво ще получа. Донесете бързо една солидна закуска!

Келнерът чевръсто се отдалечи. Лешоядовия клюн захвърли торбата, калъфа и тромбона на един тапициран със синя коприна диван и се обърна отново към момичето.

— Значи сте дошла от Райнсвалден? В такъв случай навярно нямате много познати тук?

— О, напротив. От доста време вече съм в Берлин.

— И вероятно сте виждала Бисмарк?

— Да.

— Знаете ли къде живее и как може да стигне оттук човек до него?

— Да.

— Я ми опишете!

Сервитьорката изгледа учудено клиента.

— Нима възнамерявате да го посетите?

— Да, детето ми.

— О, това е трудно. Трябва да съобщите за вас в министерството или някъде другаде. Не зная точно.

— Глупости. Чак такива церемонии няма да правим.

Момичето обясни на Лешоядовия клюн по кой път да поеме. В този момент дойде келнерът и донесе книгата за регистрация. Лешоядовия клюн се записа и напомни да побързат със закуската. Дватама служители се отдалечиха, а чудноватият посетител се зае с разопаковане на вещите си, при което бе сварен от келнера, носещ храната. Оня ококори очи като забеляза съдържанието на торбата и калъфа. Сетне побърза към канцеларията да уведоми съдържателя.

Последният още нищо не знаеше, тъй като току-що се бе върнал от едно излизане. Остана изумен, като чу що за клиент си има.

— И на тоя човек сте дал номер едно, нашата най-добра стая? — възкликна.

— Заведох го там само на подбив — оправда се келнерът. — Той обаче веднага я запази.

— Как се регистрира?

— Като Уилям Саундърс, капитан от Съединените щати.

— Боже Господи, да не е пак някой мошеник и вероломник като оня Шоу, който също се представи за капитан от Съединените щати?

— Май има нещо такова. Носът му е като дръжка на някой стар чадър!

— И какви вещи носи със себе си?

— Една пушка.

— По дяволите!

— Два револвера, голям нож, с добре наточено, извито острие и един стар тромбон.

— Стар тромбон? Не ми се вярва. Видяхте ли хубаво дали действително е тромбон? От месинг ли беше?

— Трудно е да се каже — отвърна келнерът замислено. — Жълт беше наистина подобно на месинга, но не светло, а тъмножълт, с много патила по него.

— Тъмножълт? Дали пък не е било оръдейна сплав?

— Да, не е изключено.

— Боже мой, сигурно ще е някакъв вид оръжие, може адска машина! Не видяхте ли някакъв спусък, ръчка, стрелка или часовников механизъм?

— Не.

— Трябва да се убедим!

— Но как? Онзи не ми изглежда на човек, който ще позволи да му бърникат из вещите.

— Толкова войнствен и предизвикателен вид ли има?

— В най-голяма степен. И на всичкото отгоре зъл.

— Тогава как да постъпим?

Келнерът си каза, че е било неблагоприятно от негова страна, дето е приел тоя човек. Опита да компенсира грешката с усърдие.

— Нещо трябва да се направи — рече. — Според мен този тип е някакъв атентатор.

Слушала до този момент мълчаливо, сервитьорката се намеси възбудено:

— Атентатор? Майко Исусова! Той разпитваше за Бисмарк.

Съдържателят пребледня.

— За Бисмарк? Какво искаше?

— Трябваше да му кажа къде живее Бисмарк и да му опиша подробно пътя да стигне дотам. Искал да говори с него.

— Небеса! Там ще е атентатът!

— Казах му, че не е лесно да се иде при Бисмарк, а той отвърна, че много няма да се церемони.

— Значи няма съмнение, че замисля атентат. Иска да застреля министъра. Но какви незабавни мерки да вземем?

— Да съобщим веднага в Полицията.

— Да, да. Аз лично ще изтичам дотам.

Съдържателят бързо излезе.

В Околийското управление, намиращо се на значително разстояние от хотела, не можеше от възмущение да намери необходимите думи. Останал бе почти без дъх.

— Успокойте се, драги — рече служителят. — Сигурно идвате по някоя много спешна работа. Но по-добре да изчакате малко, да си поемете дъх, преди да заговорите.

— Дъх? О, вече го имам. Аз... аз... уведомявам за атентат.

Полицейският служител се сепна.

— Атентат? — повтори.

— Да, затова дойдох — повтори все още без дъх съдържателят. — Да доложа.

— А, тъй, тъй. Действително нещо много сериозно. Обмислихте ли зряло дали наистина се касае за такова злодеяние; налице ли е такава опасност, както и за голямата отговорност, която поемате?

— Поемам всичко: престъплението, опасността и отговорността — отговори човекът, не забелязвайки колко объркано се изразява.

Чинovníкът едва сдържа усмивката си.

— Тогава говорете! Срещу кого е насочен атентатът?

— Срещу хер фон Бисмарк.

— Всички дяволи! Наистина ли? По какъв начин е замислено да се изпълни?

— С пушка, револвери, нож и адска машина.

Лицето на служителя стана много сериозно.

— Кой е атентаторът, има ли съучастници?

— Позволете по-напред един въпрос. Спомняте ли си оня капитан Шоу, който успя да избяга при арестуването му в моя хотел?

— Да. Представяше се за капитан от Съединените щати.

— Е, при мен е отседнал един човек, който също се представя за капитан от тази страна.

— Това още не е причина да го смятаме за подозрителен.

— Той е отказал да представи легитимацията си и настоявал да му занесат регистрационния дневник, в който вписал данните си.

— Да, необичайно е. Как се е записал?

— Уилям Саундърс.

— Английско или американско име. Кога пристигна?

— Преди половин час.

— Как е облечен?

— Много странно, може да се каже като на маскарад. Носи стари кожени панталони; бални обуца; фрак с буфанти, маншети и копчета като чинии, шапката му пък напомня голям чадър.

— Хмм. Човекът вероятно е по-скоро чуждак, отколкото престъпник. Ако е замислил престъпление, щеше да се облече така, че да бие възможно по-малко на очи.

— А оръжията му? Той има пушка, два револвера и нож. Но главното му оръжие е някакво устройство наподобяващо тромбон, изработено от оръдейна сплав. Кой може да знае с какво е заредено това смъртоносно средство?

— Вие видяхте ли го?

— Лично аз не, но моят оберкелнер.

— Защо не се убедихте сам?

— Може би щеше да направи впечатление на чужденеца. А аз не исках да събуждам подозренията му, за да го спипаме толкоз по-сигурно.

— Но откъде знаете, че атентатът е насочен срещу хер фон Бисмарк?

— Той е разпитвал за жилището му и накарал една сервитьорка, далечна моя сродница, да му опише подробно пътя.

— Това наистина навява съмнения, но не е доказателство.

— О, той дори твърдял, че хич няма да се церемони с Бисмарк.

— А не каза ли кога смята да ходи при министъра?

— Не.

— Къде се намира сега?

— Закусва в стаята си.

— Добре. Може би се заблуждавате, но аз при всички случаи съм длъжен да проверя как стоят нещата. Преди да съобщя по-нагоре, ще намина до половин час при вас. Вие се погрижете човекът да не напуска сградата.

— Бива ли, ако е необходимо, да го задържа със сила?

— Само в краен случай. При вашата интелигентност все ще намерите някой повод да го накарате да остане.

— Каквото зависи от мен, ще го направя — и съдържателят се отдалечи.

През това време нищо неподозиращият Лешоядов ключон приключи със закуската си.

— Да не би да чакам този лейтенант? — запита се той. — Охо, Лешоядовия ключон не е човек, който се нуждае от препоръка, за да говори с Бисмарк. Естествено с него не мога да си позволя шеги, както с другите. Вещите ми значи ще останат тук. Но съм любопитен какви очи ще облещи, като види какъв смахнато облечен тип иска аудиенция при него.

Лешоядовия ключон внесе нещата си в спалнята. Заклучи я и пъкна ключа в джоба.

— Не е необходимо тая пасмина да узнае в мое отсъствие какво крие торбата ми — промърмори той. — Келнерът и бездруго видя достатъчно. А ако имат втори ключ, то аз пък имам винт.

Той измъкна от джоба си един от онези американски подсигурителни винтове, с които човек може да затисне ключалката, без някой друг да съумее да го отстрани. Той навъртя винта в отвора, докато при един натиск пружината изскочи. Сетне напусна стаята и слезе по стълбите.

Учудващо бе, че никой не го забеляза, но целият персонал се бе събрал в кухнята да обсъди толкова важното събитие. Те смятаха, че е зает със закуската и нямаха представа какви големи количества храна може да погълне един прериен ловец за късо време.

Ето как излезе незабелязано от сградата и пое по пътя, описан от сервитьорката. Вярно, че на няколко пъти се наложи да попита, но иначе стигна необезпокоявано целта си. Жителите на големия град, дори и малчуганите, нямат навика да тичат след първия срещнат, пофрапантно облечен човек.

Като видя застаналия до вратата портиер, той приближи и запита свойски:

— Това ли е къщата на Бисмарк, а?

— Да — потвърди вратарят, оглеждайки весело човека.

— Горния етаж?

— Да.

— Master^[1] в къщи ли е?

— Мастър? Кой?

— Е, добре де, Бисмарк!

— Имате предвид Негова милост, граф фон Бисмарк, екселенц?

— Да, имам предвид графа, Негова светлост, екселенца, а и самия Бисмарк.

— Да, той си е вкъщи.

— Е, значи съм улучил момента.

Лешоядовия клюн мина бързи край портиера. Но онзи го улови здраво за ръката:

— Стой! Накъде всъщност смятате да вървите?

— Ха, при него естествено!

— При Негово превъзходителство? Няма да стане!

— Тъй ли? Че защо пък?

— Очаква ли ви?

— Не знам нищо по въпроса.

— Тогава трябва да тръгнете по обичайния, предписан канален ред.

— Канален ред? И какво е това?

— Първо трябва да знам по каква работа идвате. Лични дела, дипломатически или някакви други?

— Ами нека бъдат „някакви други“.

— Ей — рече сега портиерът по-сериозно, — ако си мислите, че съм поставен тук, само за да си правите шеги с мен, много се лъжете. Щом идвате по „някакви други“, вървете тогава и „някъде другаде“!

— Така мисля и аз — кимна му благосклонно траперът. — А и време нямам да Ви безпокоя повече. Всичко хубаво!

Но вместо да си тръгне, той се отправи към вътрешността на сградата.

— Стой! — викна повторно портиерът. — Не това се имаше предвид. Не можете да минете.

— Ще Ви докажа противното.

При тези думи Лешоядовия клюн вдигна човека и го отместа настрана. Но не бе направил и пет крачка, портиерът го хвана здраво и извика:

— Казах Ви да си вървите по пътя!

— Та нали тъкмо това и правя — отвърна янки.

— Не си ли тръгнете доброволно, ще бъдете задържан за нарушение неприкосновеността на дома!

— Бих желал да видя кой ще я свърши тая работа!

Лешоядовия клюн се изскубна гъвкаво от хватката и стигна стълбите, преди служителят да успее отново да го улови. Сега щеше да се разрази едно много по-буйно пререкание, ако не се бе появил един господин, който слизаше по стълбището и забеляза малката дърпаница. Носеше семпъл мундир и фуражка на мургавата си глава. Походката му бе твърда и уверена, стойката — по войнишки стегната, ала на лицето му бе изписана покровителствена доброжелателност, а очите му се спряха със снизходително неодобрение на двамата мъже, които се дърпаха и бутаха насам-натам.

Портиерът веднага пусна противника си при вида на човека и застина в почтителна поза. Лешоядовия клюн обаче се възползва от моментната свобода да направи две бързи крачки, с които, вземайки по две-три стъпала, се изравни със слизачия господин. Сетне тикна шапката назад и поздрави:

— Good morning, татко! Сигурно ще можете да ми кажете в коя стая да намеря екселенца фон министъра Бисмарк!

„Таткото“ огледа питащия. Мустаците му леко трепнаха.

— Искате да говорите с екселенц? Кой сте?

— Хмм. Това мога да кажа само на Негова светлост тоя министър.

— Така. Имате ли назначена среща?

— Не, my old master^[2].

— В такъв случай навярно ще трябва да си отидете с неуреден въпрос.

— Няма да я бъде. Работата ми е много важна.

— Така, така. Лична ли е?

„Старият майстор“ правеше необикновено впечатление на човека от прериите. Друг някой не би удостоил с отговор, ала на него отвърна:

— Всъщност няма причина да ви казвам, но у вас има нещо джентълменско и ще проявя снизхождение. Не, не е лична работа. Но повече наистина не мога да издам.

— Не познавате ли някой хер, който би могъл да ви въведе при Негово превъзходителство?

— И още как. Ама той не е тук. Ще дойде чак по-късно, а на мен не ми се щеше повече да чакам.

— Коя е тази личност?

— Не е личност, а хусарски оберлейтенант. Казва се Курт Унгер. По благото лице на „таткото“ пробяга светкавица.

— Познавам го. И той възнамерява да дойде в Берлин да ви представи на граф фон Бисмарк?

— Да.

— Мислех, че е на пътешествие.

— Канеше се да тръгва. Тогава го срещнах в Райнсвалден, при което узна от мен някои неща и те явно му се сториха ценни да ги научи и министърът.

— Щом е така, аз ще заместя оберлейтенанта и ще ви представя, ако кажете кой сте.

— Не тук. Тоя цербер ще ни чуе.

— Тогава елате! — усмихна се мъжът, тръгвайки напред.

Стигнаха до един вестибюл.

— Ама и тук пак има един солен стълб.

Лешоядовия клюн посочи лакея. Господинът даде знак на онзи да се оттегли.

— Хайде сега — каза водачът с тон, в който прозираше известно нетърпение.

— Аз съм прериен ловец и драгунски капитан от Съединените щати, стари ми приятелю.

— Хм, хм. Това, което носите, армейската униформа на Съединените щати ли е?

— Не. Ако го смятате за униформа, то трябва да имате дяволски малко понятие от военните работи. Ех, старо, та тя въобще не ми е нужна. Аз съм си малко нещо чудак, обичам шегите и съм нахлузил на кожата си тоя тоалет, за да си доставя удоволствието зяпльовците да се зверят в мен.

— Странен спорт! Но тъй като ви доведох тук, все пак бих искал най-напред да зная каква тема ще обсъждате с екселенц.

— Ама тъкмо то е, което не бива да издавам.

— В такъв случай и вие няма да получите аудиенция. Впрочем графът няма тайни от мен.

— Вярно ли? Значи сте му нещо като доверен адютант?

— Почти би могло да се каже и така.

— Е, тогава ще рискувам. Аз идвам от Мексико.

Лицето на възрастният господин незабавно се обтегна.

— От Мексико? Взел сте участие в борбата?

— Разбира се, стари ми приятелю. Най-напред бях водач на един англичанин, който носеше оръжие и пари за Хуарес...

— Лорд Дридън? Пътувал сте с него?

— Нагоре по Рио Гранде дел Норте, докато намерихме Хуарес.

— Значи сте виждал Хуарес? — Виждаше се, че човекът най-живо се интересува от разговора.

— О, многократно: виждал и говорил!

— Как стоят нещата с неговия противник Максимилиан?

— Недобре. Монархията му се клати, тронът се клати, главата му се клати. Като американец и привърженик на президента Хуарес, за монархията и трона му, естествено хич не ми пука. Но за главата на тоя зле насочен мъж ми е жал. Е, след като ви издадох толкоз много, мога да ви покажа и документите си.

Лешоядовия клюн извади паспорта си и го връчи на възрастния господин. Онзи го прегледа набързо, огледа още веднъж мъжа и изрече:

— Странни хора трябва да има отвъд океана...!

— Тук също — прекъсна го ловецът.

— За това по-късно. Сега да ви представя на графа, защото...

Говорещият още веднъж бе прекъснат, понеже вратата се отвори и в рамката ѝ се появи самият Бисмарк. До него бяха достигнали гласовете, и тъй като го смущаваха, надникна да види кой говори. Когато забеляза двамата, на лицето му се изписа бързо потисната изненада.

— Как, Ваше величество, вие сте отново тук? — обърна се той с дълбок поклон към възрастния господин.

— Ваше Величество? — начаса възкликна Лешоядовия клюн. — ALL devils!^[3]

Бисмарк го изгледа кажи-речи уплашено. Но назованият „Ваше Величество“ му кимна дружелюбно.

— Не се притеснявайте!

— Това дори и на ум не ми идва — подчерта траперът, — но след като този мастър ви нарече „Ваше Величество“, то сигурно ще сте

кралят на Прусия?

— Да, аз съм.

— Всички дяволи! Ама че магаре съм бил! Но кой би могъл да го помисли! Слиза си този възрастен, почтен хер кротко и полека по стълбите, пита ме за туй-онуй, а той бил кралят на Прусия в собствената си персона! Е-ех, Лешоядов клюн, за какъв глупак ще те вземе този крал!

— Лешоядов клюн? Кой е това? — попита кралят.

— Аз самият. В прерията всеки си има прозвище, с което е познат. Нехранимайкото, който ми го е дал, е имал предвид моя нос. Но Ваше Величество, кой е този хер тук?

— Това е граф Бисмарк, при когото искахте да отидете.

Сега янки зяпна уста и отстъпи крачка назад.

— Каквоо? Той е Бисмарк? Виж ти, аз пък си го представях съвсем другояче!

— Как?

— Дребосък, изпит и съсухрен, като истински, същински хитър писарушка. Но една по-голяма фигура също не вреди, тъкмо обратното, прави впечатление. Ще помоля Негово Величество да каже на мастър министъра кой съм.

Кралят подаде усмихнато на графа документите на Лешоядовия клюн. Бисмарк ги прехвърли и рече:

— Елате, капитане!

След като пропусна краля пред себе си, той се върна в кабинета, следван от американеца. Влезият няколко мига по-късно във вестибюла лакей, долови оттатък често сменящи се гласове — явно се водеше много оживен разговор.

Веднага щом се върна от Полицията, съдържателят побърза да се осведоми за своя клиент.

— Дали е тук още?

— Да — отвърна оберкелнерът. — Все още закусва.

— Не бива да напуска сградата, преди да е дошла полицията.

— Тогава ще застана горе в коридора.

— Не, аз самият ще се заема с тая работа — възрази хотелиерът. — За такива важни неща не е достатъчно да си само добросъвестен.

Той изкачи стълбите и се намести на намиращия се в коридора стол.

Едва ли бе минал повече от четвърт час и полицията се появи. Пазителите на реда бяха грижливо разставени. По отсамния и отсрещния тротоар се шляеха привидно безцелно тайни агенти, които обаче нито за миг не изпускаха из очи прозорците и входа на хотела. Фоайето и двора бяха окупирани, а на близкия ъгъл чакаше файтон, готов да приюти арестанта.

Един служител от криминалната полиция се качи, съпроводен от двама колега, да извърши обиска.

— Тук ли е още? — понита той тихо хотелиера.

— Да. Но не се показва — гласеше отговорът.

— Къде се помещава?

— Номер едно, там.

Криминалният служител и придружителите му закрачиха към посочената врата. Подтикван от любопитство бе дошъл и оберкелнерът, ала сега работодателят го предупреди:

— Не рискувайте да отивате по-нататък!

— Надали ще е толкова опасно.

— Какво разбирате вие от опасност при една такава адска машина, още повече с форма на тромбон! Та то е нещо съвсем непознато.

В този момент криминалният служител пак се върна при съдържателя.

— Нали споменахте, че човекът е разговарял със сервитьорката? Мисля, че е по-уместно да влезе първо тя.

— Но той ще я простреля!

— Няма и през ум да му мине. Иначе ние веднага бихме могли да отнесем някой куршум. А момичето има достатъчно причини да влезе, без да възбуди подозрението му. Сетне ще ни каже как го е заварило.

Хотелиерът се примири и нареди да повикат девойката, която, след като разбра какво се иска от нея, приближи до вратата.

И на повторното почукване не последва отговор. Поради това влезе.

Останалите почакаха доста време, докато се появи отново. Когато се върна най-сетне, лицето ѝ изразяваше загриженост.

— Е? — прошепна криминалният. — Какво прави онзи?

— Не зная. Нямахте го нито в дневната, нито в антрето. Изглежда се е оттеглил в спалнята. Тя е заключена.

— Може да спи. Не почукахте ли?

— Напротив. Но не получих отговор.

— Изглежда е бил много уморен и спи така дълбоко, че не може да се събуди.

— Почуках толкова силно, че един заспал няма начин да не се събуди.

— Къде са вещите му?

— Занесъл ги е в спалнята.

— Сигурно работи над своя апарат и само се прави на заспал. Елате с нас, фройлайн, ще му отговорите, когато почукам!

Защитниците на реда влязоха тихо, а с тях и сервитьорката. На масата все още стояха съдовете с остатъци храна.

— Чукайте! — повели тихо криминалистът.

Момичето се подчини, но не се долови никакъв шум. То захлопа по-силно, ала с все същия успех.

— Ще опитам сам — рече служителят.

Той се приближи до вратата и задумка с юмруци по нея. Никакъв отговор. Като се убеди с един поглед, че улицата и сградата се пазят добре, издумка пак и викна със силен глас:

— В името на закона! Отворете!

Отново никакъв отговор.

— Ще трябва сами да си отворим! Я дайте шперцовете!

Един от подчинените измъкна поисканите приспособления. Шефът му се наведе и погледна ключалката.

— Мътните да го отнесат! — изруга. — Затъкната е!

— Ключа ли е напъхал? — запита единият.

— Не. Натикал е нещо друго.

— Ами че тогава той изобщо не е вътре.

— Май така изглежда.

Един след друг се наведоха да огледат ключалката и скоро се установи, че е пъхнат някакъв стоманен предмет, който няма как да отстранят.

— Офейкал е — подхвърли единият полицаи.

— Отлетя, измъкна се — вмъкна и другият.

— О, не, не, нещата са още по-лошо — отбеляза шефът. И като се обърна към момичето, запита: — Той каза ли ви, че иска да отиде при Бисмарк?

— Да.

— Значи се е промъкнал нататък и опасността надвисва. Следвайте ме, майне херен! Тръгваме незабавно за Бисмарк. Тази сграда ще остане под надзор.

Служителите махнаха на файтона да приближи, качиха се и потеглиха с възможно най-голяма бързина.

Едва се бяха отдалечили и друга кола спря пред вратата. Младият мъж, който слезе от нея, не бе някой друг, а Курт Унгер. Той нямаше и понятие за случилото се и не можеше да знае, че мнозина от крачещите по улицата пешеходци са преоблечени полицаи, които държаха под око хотела. Влезе в общия салон и поръча на келнера чаша вино.

Няколко минути по-късно влезе сервитьорката. Позна го веднага и се запъти към неговата маса. Лицето ѝ изразяваше от една страна изненада, от друга угриженост.

— Вие тук, хер оберлейтенант? Значи все пак било вярно, че ще дойдете насам!

— Така е. Но откъде го знаете?

— Един чужденец спомена, който сега ще бъде арестуван.

— Арестуван? И по каква причина?

— Защото е замислил атентат с една адска машина.

— Бог да ни е на помощ! — възкликна Курт, не подозирайки, че става дума за Лешоядовия клюн.

— Да, цялата сграда е под наблюдение, а полицаите вече бързат към Бисмарк.

— Към Бисмарк? Защо при него?

— Защото покушението е насочено срещу него.

— Но това е ужасно! Кой е негодникът?

— Американският капитан, който ви очакваше тук. Твърдеше, че сте искал да се срещнете тук с него.

— Във външността на човека нямаше ли нещо, по което лесно би могъл да бъде разпознат?

— Да, един страхотно дълъг нос.

— И полицаите наистина него търсят?

— Да. Съдържателят съобщи за него. Той иска да убие Бисмарк. Има при себе си какви ли не оръжия и една адска машина.

— Глупости! Значи той тръгна за Бисмарк?

— Да.

— А полицията е подире му?

— Да.

— В такъв случай няма миг за губене. Трябва да го последвам.

Курт скочи и бързо се отправи към вратата. Неговата кола вече я нямаше, но той намери друга, която го понесе с най-голяма бързина.

Междувременно Лешоядовия клюн беше приключил разговора с двамата височайши господа. Бе получил предписание още с пристигането на Курт да го изпрати при Бисмарк и да чака сетне допълнителни указания.

Сега се разтакаваше по улиците с душевно доволство. Беше поел по друг път, а не по този, по който бе дошъл, но при неговото развито чувство за ориентация бе невъзможно да се заблуди. Така стигна до улицата, на която се намираше неговият хотел.

Влезе в общия салон. Зад него вървяха тайните полицаи, които той сметна за обикновени посетители. Един от детективите приближи до масата му и попита:

— Разрешавате ли? Не сме ли се виждали вече?

— Я се омитай по дяволите! — изръмжа Лешоядовия клюн.

— Това няма да направя. Ако някой от двамата ни трябва да върви по дявола, няма да съм аз.

Янки изгледа човека учудено.

— Ей, момче, да не си решил да се дърлиш с мен?

— Възможно — захили се другият с превъзходство. — Известна ли ви е тая вещ! — Той бръкна в джоба и измъкна един жетон, който поднесе пред очите на Лешоядовия клюн.

— Разкарай се с парите си! — викна ловецът. — И ако ми навреш още веднъж под носа лапата си, ще се погрижа това повече да не се случи!

— Аха! Значи не познавате този отличителен знак? Жетонът е моята легитимация. Аз съм вахмистър от тукашната полиция!

Сега траперът стана по-внимателен. Огледа помещението и предусети, че си има работа тук изключително с тайни полицаи.

— Тъй! Полицай ли сте? Хубаво. Но защо точно на мен го казвате?

— Защото изпитвам към вас голяма симпатия. Искам да отговорите правдиво на въпросите, които сега ще ви поставя!

Лешоядовия клюн плъзна отново поглед наоколо и отвърна равнодушно:

— Ама вие немците сте странен народ! Никой не е така пристрастен към арестите като вас.

— Тъй ли? До тоя извод ли стигнахте?

— По дяволите, да, много пъти стигнах, и то все в мой ущърб. От вчера заран това ще е третият път да бъда арестуван!

— Значи вчера сте бил арестуван на два пъти? И пак сте се измъквал?

— С читава кожа.

— Е, от нас няма да офейкате!

— Все пак се надявам.

— Ще се погрижа да ви съхранят надлежно. Имайте сега добрината да протегнете ръце.

Вахмистърът бръкна в джоба и извади чифт белезници. Само че за американеца това вече бе прекалено. Изправи се като пружина.

— Какво? Да ме оковете ли искате? Пъкъл, Смърт и Сатана! Ще ми се да видя кой ще дръзне да сложи ръка на мен! Какво съм сторил на копоите ви, та са ме обградили като кучета дивеч?

Останалите полицаи наистина бяха приближили и склучили кръг около Лешоядовия клюн. Хотелиерът обаче бе застанал на безопасно разстояние с цялата си прислуга да наблюдава странния процес.

— Какво сте ни сторил? — запита полицаят. — На нас нищо. Но вие най-добре си знаете какво сте възнамерявал и извършил. Казвате се Уилям Саундърс?

— Все така откак съм жив.

— И сте капитан от Съединените щати?

— Да.

— Къде бяхте, след като излязохте?

— Разхождах се.

— Къде?

— Не съм от тия места и не познавам улиците.

— А не сте ли поглеждал към жилището на хер фон Бисмарк?

— Възможно е.

— Вие сте един закоравял грешник! Някой друг при това доказателство, че играта му е разкрита, би пребледнял, коленете му

биха се разтреперили. Вие обаче си оставате спокоен.

— Защо не проявите добрината вие да потреперите малко заради мен!

— Скоро ще престанете с подигравките. Не можете да отречете, че имате оръжия. Дори носите със себе си някакво оръдие, адска машина или нещо подобно. Признавате ли?

Уестманът изгледа удивено служителя.

— Оръдие? Адска машина?

— Да, от месинг или оръдейна сплав!

Най-после на Лешоядовия клюн стана ясно. Той на драго сърце би се изсмял, ала се принуди да остане сериозен.

— Не знам нищо такова.

— Ще ви разобличим.

— Сторете го!

— Защо сте заключил спалнята си?

— Да не искате да ми го запретите?

— Не, но ще ви помоля да я отворите. Имаме желание да се позапознаем малко с вашия багаж.

— От мен да мине. Веднъж съм във ваша власт. Но ви предупреждавам. Не всеки умее да борава с моите оръжия!

— Не се безпокойте! Ще бъдем предпазливи. Хайде, давайте ръцете!

Думите бяха изговорени с тон, който не търпеше възражение. Той протегна белезниците към трапера. Лешоядовия клюн се подчини. Остави се да му сложат железата и бе поведен под целия конвой към номер едно. Пред вратата на спалнята спряха.

— Заключил сте я — рече вахмистърът. — Защо?

— Защото не желая да ми се опипва багажа. Намирате ли го за нередно?

— Но вие не само сте използвал ключа, ами сте затъкнал и ключалката. Нима тайната, която криете, е толкова... опасна?

— Че убедете се!

— За тая работа първо трябва да отворите. Какво сте напъхал в отвора?

— Един патентован винт.

Въпреки окованите си ръце, Лешоядовия клюн бръкна в джоба на жилетката и извади тънка кука, която вкара в ключалката. С нейна

помощ издърпа патентованата пружина и измъкна винта.

— Така, драги мой! Извадете ключа от джоба ми и отключете!

Това бе сторено. Вратата бе отворена. Но вахмистърът направи възпиращ жест.

— Стойте, не напирайте! — повели. — Предполага се, че тук има мистериозни машини и опасни експлозиви. Нека арестантът върви напред. Той би бил първият улучен.

Лешоядовия клюн бе уловен от четири ръце и предпазливо тикнат в стаята. Едва сетне го последваха останалите. Вахмистърът плъзна поглед наоколо. Той попадна най-напред на пушката. Взе я внимателно в ръка.

— Що за пушка е?

— Кентъкийска карабина.

— Заредена?

— Не.

— Та това прилича ли на карабина и въобще на пушка? То си е чиста сопа. Как би могъл да стреля човек с подобно нещо?

— Е, да, за един полицай ще е трудничко да уцели нещо с нея.

Служителят пропусна подигравката, остави пушката и взе ножа.

— Тая пък кама каква е?

— Кама? По дяволите! Не може да различи един bowie-knife от кама!

— Аха, боуей найф! Намушквал ли сте с него човек?

— Да.

— Ужасно! А ето и револвери! И с тях ли сте убивал хора?

— Естествено! Те са добра лионска стока и улучват удивително точно. Да не бях впрочем арестуван, щях да ви преподам урок по оръжейно изкуство!

— Трайте! Сега идва най-главното. Я кажете какво се жълтее там зад торбата!

— Адската машина.

— Гръм и мълния! Вие го признавате? Заредена ли е?

— До пръсване.

— До пръсване? Майне херен, значи най-голяма предпазливост! Дръжте човека здраво, за да не може да я приведе в действие. Арестантино, питам ви, с какво е заредена машината?

— С въздух.

— А-а, сигурно с гърмящ газ! Може ли човек да пипне машината, без тя да експлодира?

— Да — отвърна напълно сериозно Лешоядовия клюн. — Не съществува никаква опасност.

— А можем ли да отстраним дрехите и бельото, под които е скрита машината?

— Махнете ги, без да се притеснявате!

— Но как да обезвредим това чудовище?

— Някой просто да духне вътре.

— Добре, тогава ще рискуваме! Майне херен, аз самият ще докосна адската машина, подлагайки се на опасността да посрещна първите шрапнели.

Той сне нахвърляните върху инструмента риза, панталон, блуза и няколко чорапа. Всички тези неща хващаше с върха на двата си пръста и ги отстраняваше с възможно най-голяма предпазливост. Най-сетне пред него се разкри страшилището — голо-голеничко.

С внимание, с което вероятно би посегнал към димящия фитил на бомба, вдигна тромбона.

— Лек, като обикновен тромбон. Е, да, гърмящите газове обикновено са по-леки от другите въздухообразни.

Вахмистърът улови тромбона за единия край и го задържа нависоко, за да проучи тайния му механизъм. Внезапно тръбите се разединиха и по-тежката част заедно с резонаторната фуния падна на пода.

Добрият човек не помисли нищо друго, освен че сега адската машина ще избухне. Нададе крясък и застана така, сякаш очакваше смъртта си. От падането на половината тромбон наистина последва избухване, ала съвсем различно от онова, което бе очаквал полицаят. Когато изпусна предсмъртния си вик, Лешоядовия клюн повече не можеше да се сдържа — избухна в такъв ужасен смях, че стените потрепериха. И този смях бе така заразителен, че всички се присъединиха, виждайки, че действително се касае за един стар тромбон.

В първия миг служителят се обърка. Сетне обаче захвърли на пода и втората половина, която още държеше в ръка и кресна на Лешоядовия клюн:

— Човече, струва ми се, че се смеете на мен!

— А на кого другиго? — изхили се ловецът.

— Аз пък забранявам да ми се надсмивате. Не признахте ли, че имате оръжия?

— А нямам ли?

— И адска машина?

— Такава си е. В продължение на месеци ще се откажете от свирене.

— Била заредена.

— С въздух. Не е ли вярно?

— Щяла да експлодира.

— Ако някой я надуе. Или го оспорвате?

— Човече, за глупак ли ме вземате? Тая шега скъпо ще ви струва. Макар и за адска машина вече въпрос да не може да става, все пак има достатъчно причини да задържим особата ви. Вие носите оръжия. Имате ли разрешително?

— Да. Във вътрешния джоб на фрака ми.

— Аха! Дайте го насам!

— Сам си го извадете! Та не виждате ли, че благодарение на вашата любезност съм окован.

Служителят бръкна в посочения джоб, извади документа, разгърна го и се зачете. Сетне го подаде на спътниците си за преглед с думите:

— Вярно, че е редовен, но това обстоятелство не променя нищо, както веднага ще разберем. — И като се обърна към Лешоядовия клюн, продължи: — Казал сте на сервитьорката, че искате да отидете при хер фон Бисмарк?

— Да.

— И че с него много няма да се церемоните?

— Не. Казах само, че при хер фон Бисмарк много няма да се церемоня, което ще рече, ако ми създават мъчности да вляза при него.

— Измисляте си оправдания!

— Питайте сервитьорката!

Вахмистърът го стори и тя призна, че арестантът действително е казал това, което сега твърди. Следователят още веднъж се видя с изтръгнато оръжие. Ето защо направи опит да се защити:

— Всичко си остава само напусти оправдания. Ами я идете при министъра! Опитайте дали ще ви пуснат в този вид, в който сте пред

мен!

— Pshaw! По-скоро ще пуснат мен, отколкото някой, дето счита един стар тромбон за адска машина. Впрочем ще си призная, че вече бях при хер фон Бисмарк.

— И кога пък? — присмя се човекът.

— Малко преди връщането ми тук.

— И естествено бяхте приет?

— Да. Негово Величество кралят дори лично има любезността да ме въведе при министъра.

— Откачен тип!

В този миг откъм вратата прозвуча:

— Никак не е откачен! Той казва истината!

Всички се извърнаха. Там стоеше Курт Унгер, а зад него се виждаха криминалните служители, които бяха побързали да отидат при министъра и да го предупредят за надвисналата опасност. Началникът — обервахмистър — пристъпи напред и заповяда:

— Незабавно снемете белезниците от този хер!

Заповедта бе изпълнена начаса. После криминалистът продължи към Лешоядовия клюн:

— Майн хер, спрямо вас бе извършена тежка неправда. Същинската вина пада върху тези, които направиха донесение за вас, а именно хотелиера и оберкелнера. Ваше право е да ги дадете под съд, за което можете да разчитате на нашата подкрепа. Но аз също получих висша заповед да ви помоля за извинение и ви дам удовлетворение. Готов съм да го сторя и само питам какво възмездие ще поискате.

Лешоядовия клюн огледа кръга. По лицето му пробягна особена светкавица. Сетне отвърна:

— Добре. Аз трябва да получа удовлетворение. Този хер сметна моя стар тромбон за адска машина. Желая да го приеме от мен като подарък и да го съхранява като спомен за паметния ден, в който насмалко да спаси живота на хер фон Бисмарк.

Всички се разсмяха. И великодушно дареният хотелиер се присъедини към тях.

— Наистина ли нищо повече не искате? — попита обервахмистърът.

— Не, напълно съм удовлетворен, ала сега желая отново да съм сам господар на себе си.

Желанието бе незабавно изпълнено, като всички се отдалечиха. Остана само Курт. Едва сега той огледа по-подробно американеца, след което избухна в смях и възкликна:

— Но, човече, как можа да ви хрумне подобен маскарад!

— Това ми създава добро настроение — засмя се и Лешоядовия клюн.

— Пътем вече сте си правил подобни шеги. В Майнц сте бил арестуван.

— Вярно е.

— По-късно пак са ви прибрали от купето...

— ... но пък препуснах след него с извънреден влак.

— Да. И което е най-интересното добре си отмъстихте, като наредихте да арестуват оня полковник и лейтенанта.

— И това ли знаете?

— По линията хората разказваха приключенията ви и по описанието разбрах, че само вие бихте могъл да сте героят. Впрочем двамата офицери бяха мои лични врагове. Бяха ми хвърлили око. Отмъстих им, като слязох и установих самоличността им, вследствие на което бяха пуснати на свобода. Искаха да ме принудят да приема по един двубой с тях, ала аз им казах, че лице, получило плесница от странстващ музикант, не е достойно за дуел. Ето как се освободих от тях.

— Хмм! А сега какво ще правим?

— Още днес ще потеглим през Льо Авр дьо Грас (Хавър) за Мексико. Вашите сведения за Хуарес и Максимилиан бяха причина да се подновят и разширят моите инструкции. Наложителна е най-голяма бързина. Но нека по-напред задоволим потребностите на момента.

---

[1] master (англ.) — в случая: собственик (Б.пр.) ↑

[2] my old master (англ.) — стари ми майсторе (Б.пр.) ↑

[3] All devils! (англ.) — По дяволите! (Б.пр.) ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.